

Slavko Barbaric atya 1984. május 19-én kereszteli meg Julijana Ebertet Medjugorjében.

(J) Julijana a Fekete-erdőben lévő háza előtt – 2014-ben.

Julijana Ebert naplója

Heiliges Kreuz und das Blutzzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Magyarázat

A Hittani Kongregáció által VI. Pál pápa által elfogadott (1966. október 14.) dekrétum értelmében a kánonjog 1399. és 2318. cikke hatályon kívül helyezésre került.
A hívők az általános keresztény erkölcsi normák betartása mellett a kifejezett egyházi nyomtatási engedély nélkül is olvashatják és terjeszthetik a vallási írásokat.

Megjegyzés:

A Szent Úr és Isten a Szent Ostiában is élő Isten. A Szent Isten a legkisebb részecskékben is jelen van (ez látható a rodalbeni szent jelben: egy kis piros pont, a vérjel bal alsó sarkában).

Ezért az áldozás során paténát kell használni.

**A Mindenható Szent Háromság Isten akaratának megfelelően,
† az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében írtam ezt a naplót,
Julijana Ebert
írtam ezt a naplót.**

(Ingyenes)

Itt ingyenesen letöltheti a naplót, az összes imát, a csodákat és a CD-ket:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – USA

Kész a nyomtatásra: 2026. március

Szerző: A Mindenható Szent Háromság Isten, Julijana Ebert Az eredeti naplóból átírta: Bernhard Koppenhagen Helyesírási hibákat ellenőrizte: Samuel testvér Krisztusban

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

1991. április:

Körülbelül hét éven át haboztam, hogy leírjam, amit azóta

A keresztelésem, 1984. május 19-én. Látomásaim voltak, és most hangokat hallok: Jézus Krisztus hangját, vagy az angyalok hangját, vagy a gonosz szellem hangját, és érzem az ördög támadásait.

Ezért mindig haboztam, mert nem tudtam, hogy vajon hasznos-e egyáltalán. Annyi hasonló dolog van, mint kazetták, könyvek erről a témáról. Akkoriban azt is feltételeztem, hogy minden katolikus hallja ezt a hangot, és érez ezt a mély békét az Úr Jézus Krisztussal való egyesüléskor a

HI. Az elsőáldozáskor éreztem. Nem tudtam, hogy ez egy különleges karizma és Isten kegyelme. További ok a habozásomra a gyenge német nyelvtudásom volt. És ami a legfontosabb: azt gondoltam, hogy azok az emberek, akik nem imádkoznak, nem böjtölnek, nem tesznek bűnbánatot és nem a Tízparancsolat szerint élnek, úgyis képtelenek hinni Istenben, kivéve azokat, akiknek Isten megadja a hit kegyelmét. Én is megkaptam ezt a nagy kegyelmet, nem azért, mert jó voltam, hanem azért, mert bűnös voltam. Az irgalmas Isten ad kegyelmet, akinek akar, amikor akar, ahol akar és amennyit akar. Mert ő jobban ismeri a lelkemet, mint az egész föld összes bíborosa, püspöke és papja.

Rájöttem, hogy a Szentháromság az én legjobb Atyám, és a Szűzanya

A legjobb anyám azt tanította, hogy a legfontosabb dolog az „igazi szerelem”, amit senki más nem adhat meg, csak Ön. Hiszen létezik a hamis szerelem is, amely gonoszságát az erény látszatával palástolja.

Egész életemben kerestem valakit, aki nemcsak engem szeret, hanem akit én is szeretek. Hosszú keresés után megtaláltam. De nem

„valakit” találtam, hanem az igazi, élő Istent, akivel naponta többször is lelkileg egyesülök, és akit naponta egyszer a Szentáldozásban fogadok.

Különösen a Szent Eucharishtiában egyesülök vele, a szent ostya vételekor, ahol igazi Istenként és igazi, hús-vér emberként van jelen.

Mária, a mennyei Anya, aki Medjugorjében a Béke Királynőjének nevezi magát, lehetővé tette számomra, hogy megtegyem az első lépést Isten felé.

A keresztségem előtt vak és süket voltam. Akkor még nem ismertem az igazi békét. Folyamatosan elhatalmasodott rajtam ez a belső nyugtalanság, és számtalan éjszakát nem tudtam aludni. Most már tanúja vagyok annak az igazi békének, amelyet csak a Szentháromság Isten adhat, és senki más ezen a földön.

Ezért mindig azt akarom mondani, amikor a Szentáldozásban egyesülök Vele: „Te vagy a békességem királya.” Nem mi, emberek teremtjük a békét, hanem Istenből kell kérnünk a békét, és Isten ajándékaként, Isten kegyelmeként kell elfogadnunk.

1991. április 24.

12:05 és 12:40 között imádkoztam a kápolnában. Ehhez el kell mondanom, hogy a kápolna külső megjelenése nem tetszik nekem. A kápolna előtt csúnya szobrok állnak, a kápolnában pedig a tabernákulum úgy néz ki, mint egy sütő. Tehát nagyon modern a berendezése. Eleinte gyakran sírtam, amikor a kápolnában voltam és imádkoztam, mert ezt Isten megsértésének éreztem. Ennek ellenére mindig visszahúzott oda imádkozni, mert éreztem, hogy az élő Isten ebben a kápolnában is jelen van. És mégis, nap mint nap oly sok ember – orvosok, ápolónők és betegek – halad el a kápolna mellett anélkül, hogy tisztelgessen Urunk előtt.

Mint minden nap az ebédszünetben, mélyen elmerültem az imádságban a Megváltóval. Először hallottam: „Én vagyok a lelki vezetőd”:

Kicsit megijedtem, igazából inkább meglepődtem, mint megijedtem. Egy idő után ez megismétlődött. Ezt követően megkérdeztem a Megváltót, mit kell tennem először, ha ő a lelki vezetőm. A Megváltó így szólt hozzám: „Először nekem kell szentelned magad.”

Az első gondolatom az volt, hogy már megint egy olyan szó, amit nehezen értek.

Bár már hallottam ezt a szót, a „szentelés” szót, de még nem ismertem a valódi jelentését. Azt mondtam Jézusnak, hogy már mindent odaadtam neki: a szívemet, az életemet, a lelkemet, a testemet. De a Megváltó így szólt hozzám: „A jövődet akarom.”

Én pedig azt válaszoltam, hogy azt is megkaphatja.

Aztán megkérdeztem Jézust, hogy elmondjam-e ezt a papoknak, és közben Dochat atyára, Johannes atyára, Vogt atyára és Gebhard Heyder atyára gondoltam, akik jelenleg a lelki vezetőim. A Megváltó azt mondta: „Igen.”

Egész nap olyan boldog voltam, mint még soha életemben. A Megváltó annyi kegyelmet ajándékozott nekem, hogy szavakkal leírni sem tudom, és nem is tudok eléggé hálát adni érte. Egyszerűen leírhatatlan volt ezt a belső örömet érezni. Egyszerűen más ember lettem.

Este elmentem a Rochus-kápolnába Mingolsheimbe. Ott gyóntam.

A plébános ugyan azt mondta, hogy ezek nem bűnök, de én teljesen tiszta akartam lenni. A szentáldozás után még több kegyelmet kaptam. Alig tudtam elviselni. A szívem a szeretettől lángolt. Amikor kiléptem a kápolnából, sírtam a kegyelemtől, amelyet részesülhettem. Ott találkoztam a Hilde és Hedwig nevű imacsoportos barátnőimmal, akiknek elmeséltem az élményeimet. Ők is örültek velem együtt. Hazafelé menet találkoztam egy vak fekete férfival, akit egy nő vezetett. Ajándékba adtam a vak férfinak egy rózsafüzért, a nőnek pedig egy megszentelt Szűz Mária-képet, és megkértem az Üdvözítőt, hogy ezeknek az embereknek is adjon abból a kegyelemből, amelyet én kaptam. A vak férfi nagyon örült, én pedig hazamentem. Otthon nem tudtam enni, mert vendégeink voltak. Együtt imádkoztunk egy rózsafüzért, amelyet aztán a Szűzanyának ajándékoztam.

Éjjel, körülbelül 23.30-kor, rögtön meg is jött a kísértés. Az ágyban feküdtem, és hirtelen éreztem, hogy valaki rám ugrik és ráz. Csak annyit mondtam: „Jézus”, és minden eltűnt. Aztán tovább aludtam.

1991. április 25. – csütörtök

Este Rotban, a szentmisét megelőzően a templomban imádkoztam a fájdalmas rózsafüzért. A szentáldozás után egyesültem Jézussal. Jézus azt mondta nekem: „Hallgass!” Néhány perc csend után megkérdeztem az Üdvözítőt, mit tegyek, hiszen átadtam neki az akaratomat. Az Üdvözítőtől ezt a választ kaptam: „Mindig hűségesnek kell maradnod hozzám.” Aztán ismét csend lett, mígnem ezt hallottam: „Ne menj el nélkülem.” Elgondolkodtam, mit akart mondani a Megváltó, és magamban úgy gondoltam, hogy lelkileg egyesülnöm kell a Megváltóval, mielőtt elmegyek. De elhatároztam, hogy ezt megkérdezem a gyóntatótól. Otthon, a

A szentmise után Johannes Ordinski atya felhívott. Telefonon keresztül megáldott. Néhány perccel később a férjem újra odaadta a kagylót. Ezúttal Gebhard Heyder atya volt a vonalban Regensburgból.

Megállapodtunk, hogy jövő vasárnap 11 órakor meglátogatom. Ő is megáldott a telefonon keresztül. Ez az áldás más volt, mint Johannes atyáé. Gebhard Heyder atya áldásában annyi szeretetet és erőt éreztem, hogy a beszélgetés után azonnal három Miatyánkot imádkoztam érte.

Keresztelésemtőlóta beszélek a betegekhez, nem mindegyikhez, csak azokhoz, akiket a Szentlélek vezetése ajánl nekem. Így volt ez ma is, amikor egy betegasszony elmesélte, hogy három napja fájnak az arcán, és a fájdalom nem múlik el. Spontán így válaszoltam: „A kis hitűeknek tovább kell szenvedniük.” (Ezeket a szavakat a Szentlélek adta nekem.) Mosolygott, és azt mondta, hogy ez jó.

1991. április 26. – péntek

A munkahelyemen egy beteg panaszkodott nekem a röntgenfelvételeknél. 14 napja operálták, de nem segített, és most újra meg kell műteni. Először azt gondoltam: „Nem mondok semmit.” De amikor befejeztük a felvételeket, hirtelen megkérdeztem tőle: „Most többet vagy kevesebbet imádkozik?” Büszkén mondta, hogy szabad ember, nem hisz Istenben, és hogy Isten nem létezik.

Erre azt mondtam: „Ha azt hiszi, hogy van agyuk, akkor azt is hiszi, hogy Isten létezik.” Örömmel válaszolta: „Ez nagyon jó, ezt még nem hallottam.” Este Rotban, a templomban, az elsőáldozás előtt megláttam a nővért (apácát).

Szívből nehéz volt számomra a nővérhez menni a szentáldozásért, és megkérdeztem

Jézustól: „Neked adtam az akaratomat.” Jézus azt mondta: „Menj a paphoz.” És a nővér elment mellettem anélkül, hogy felajánlotta volna nekem Krisztus testét.

A pap adta át nekem a Szent Testet.

1991. április 27. – szombat

Aznap reggel nagyon nehezen tudtam felkelni. De nagyon szerettem volna részt venni a szentmisén. A waghäuseli zárándoktemplomban 7 óra 15 perckor kezdődött a szentmise. Már úton Waghäusel felé, még a templomban a szentmise előtt imádkoztam azért a papért, aki ezt a szentmisét fogja celebrálni. Egy idősebb atya, Alanus atya celebrálta a szentmisét, és én éreztem és láttam is, hogy Alanus atyának nehézségei vannak a szentmise celebrálásával. Megzavarták az imádságában. A transzfiguráció előtt látomásom volt. Láttam, ahogy Alanus atya a sötétben áll az oltárnál, és celebrálja a szentmisét. Nagyon meglepődtem ezen, és elgondolkodtam, mit jelenthet ez. A szentáldozás kiosztásakor éreztem, hogy vonakodik attól, hogy térdelve adja át nekem a szentáldozást. Mivel a templomban nincs áldozószék, a földön kellett térdelnem. Csak térdelve tudom fogadni a szentáldozást, mivel nagy tisztelettel viseltetem a Szentháromság iránt.

Hesitált, és a Szent Ostyát körülbelül tíz centiméterre tartotta a számtól. Kinyitottam a számat, és a Szent Ostya ebből a távolságból magától a számba repült. Nem ez volt az első alkalom, hogy ezt tapasztaltam, más papoknál is előfordult, hogy Krisztus Szent Teste teljesen magától jött hozzám.

10.30 körül Speyerbe mentem a karmelita kolostorba. Ott akartam átvenni a gyertyákat, amelyek Rodalben drága vérenek jelét viselik.

Ezt követően meglátogattam Bruno Tiebes prelátust a Speyeri Engalgasse 4. szám alatti idők otthonában. Dél körül volt, és mivel várnom kellett rá, a kápolnában imádkoztam érte egy rózsafüzért. Körülbelül egy évvel korábban Mingolsheimben, a Rochus-kápolnában ismerkedtem meg Tiebes prelátussal. Zeitler atyával, a St.

Augustinból, akkoriban Rodalbenről beszélgettünk, valamint a rodalbeni vércsodáról is. Tiebes prelátus úr akkoriban nem hitt benne, és kifejezetten ellene szólt.

Az év folyamán imádkoztam érte, és kértem Jézust, hogy ne hagyja meghalni anélkül, hogy megvilágosodna a rodalbeni eseményekről. Bruno Tiebes prelátus úr azonnal felismert, amikor meglátogattam. Ajándékba adtam neki egy csokor vörös rózsát és egy gyertyát a Rodalben drága vére, valamint Gebhard Heyder atya könyve a rodalbeni eseményekről. Nagyon örült nekik, és megkért, hogy üdvözljem Gebhard Heyder atyát, és mondjam meg neki, hogy jól tájékozódott a rodalbeni eseményekről. Már nem is ellenezte annyira, mint egy évvel korábban. A látogatás előtt a speyeri piacon jártam, és nem tudtam, milyen virágot vegyek a prelátusnak. Megkérdeztem az Üdvözítőt, és ő így válaszolt: „Amit egy papnak adtál, azt nekem adtad.” Ezért egy csokor vörös rózsza mellett döntöttem.

Egyszerűen csodálatos minden papban Jézust látni.

1991. április 28. — vasárnap

Ma részt vettem a szentmisén a regensburgi karmelita kolostorban. Ott körülbelül négy és fél órát töltöttem Gebhard Heyder atyával. Hálát adok Istennek, hogy vannak ilyen atyáink. Beszélgetésünk során több mint 20 kérdést tettem fel neki, amelyeket békében, nyugalomban és szeretettel válaszolt meg. Olyan volt, mintha ezt az időt Jézussal töltöttem volna. 86 éves, korához képest nagyon jó a hallása, és válaszaiban nagyon pontos. Gebhard atya Isten iránti hűsége példaként szolgálhatna sok pap számára. Beszélgetésünk után gyertyákat, képeket és vizet szentelt nekem. Sok kegyelmet kaptam tőle, és nehezen tudtam elbúcsúzni tőle. Odaadtam neki a pénzt, amelyet imacsoportunkban gyűjtöttünk össze számára, hogy megjelenhessen egy új könyv Rodalbenről. Gebhard Heyder atya tanúja volt az 1952-es vércsodának, amely Rodalbenben történt. Valahányszor nagy kegyelmet kaptam, utána annál erősebben éreztem a Sátán támadásait. Így volt ez a regensburgi hazafelé vezető úton is St. Leon-Rot felé. Amíg a férjem vezette az autót, éreztem, hogy megváltozik, rosszul lett. A lelkemben azonban éreztem a tisztátalan szellem közelségét. A férjem arca elvörösödött, és hányingere volt. Megkértem, hogy álljon meg az autópálya leállósávján, de ő azt válaszolta, hogy ez nem megengedett. Ekkor azonnal felismertem, hogy ez a tisztátalan szellem kifogása, azonnal meghintettem a férjemet szentelt vízzel, és hangosan mondtam: „Isten nevében parancsolom neked, azonnal hajts le az oldalra, és állj meg.” Ő is azonnal így tett. Helyet cseréltünk, az egyik kezemben a rózsafüzért, a másikban a kormányt tartottam, és nyugodtan hazahajtottam. A férjem azonnal elaludt, és körülbelül száz kilométer után felébredt, és mindennek vége volt. Amíg a férjem aludt, buzgón imádkoztam érte. Nem ez volt az első alkalom, hogy ilyen démonikus támadást éltem át.

1991. április 29. – hétfő

Már hallottam ugyan, hogy a plébánosunk két új áldozási segítőt talált. A szentáldozás után megkérdeztem Jézust, hogy valóban két nő fogja-e osztani a szentáldozást a közeljövőben.

Jézus azt mondta: „Igen. Még rosszabb is jön.”

Este körülbelül 20 órakor újra megkezdődött imacsoportunk. Dochat plébános is eljött, és magával hozta a szentáldozatot, amelyet az imádság után osztott szét a hívőknek. Imádtuk a Megváltót, én körülbelül egy méterre tőle térdeltem. A rózsafüzér imádkozása közben hallottam, ahogy a Megváltó azt mondja: „Csak azok vehetik át a szentáldozást, akik betegek, és akiknek nem volt lehetőségük misére járni.” Miután befejeztük az imádságunkat, gyóntam Dochat atyánál, és elmondtam neki, hogy Jézus a lelki vezetőm. Azt mondta, hogy ezt már régóta tudja. Ezen a napon éreztem, hogy belsőleg megtámadtak, Dochat atya jelenléte miatt is. De nem mutattam ki. Majdnem elvesztettem a bizalmamat iránta. Ebből rájöttem, hogy többet kell imádkoznom érte. Azon az estén a férjemet ismét megtámadta a tisztátalan szellem.

Az imádkozók egyike, Marga, ezt is észrevette. Legszívesebben mindent összetört volna. De imádkozásunk közben elaludt.

Az imacsoportban, az úrvacsorai szentáldozás kiosztása után Dochat atya felvette azt a kis tálkát, amelyben a szállítás során a Megváltót őrizte, és a maradékot, a Szent Úrvacsorából származó apró darabkákat vagy morzsákat a szenteltvízbe öntötte. Ez számomra olyan volt, mint egy sokk. Úgy gondoltam, hogy ez nem helyes. De aztán elmentem aludni.

1991. április 30. – kedd

Kora reggel, amikor felébredtem, azonnal a szenteltvízhez rohantam, amelybe Dochat atya a Szentáldozás morzsáit tette. A kezembe vettem a szenteltvíz-tálkát, és azt mondtam: „Veled iszom a kehelyt, Jézus.” Aztán teljesen kiittam a szenteltvízzel teli tálkát, mert hittem, hogy Jézus Krisztus jelen van benne.

Este, a szentáldozás után megkérdeztem Jézust, hogy helyes volt-e, amit Dochat atya tett. Jézus azt mondta: „Ez nem helyes.” Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy elmondjam-e ezt Dochat atyának. Az Üdvözítő azt mondta: „Igen.” Arra gondoltam, vajon mit fog mondani nekem a pap, talán meg fog-e szidni. Jézus azt mondta: „A pap elfogadja majd.”

Ekkor a templomban a „Wahrer Leib oh sei gegrüßet” című éneket énekelték. Sírтам, és bocsánatot kértem a Megváltótól mindazokért a papokért, akik nem hiszik, hogy a Megváltó a szent ostya legkisebb részecskéiben is jelen van.

Vissza kell térnem **1991. április 29-re**, hétfőre:

Délben a munkahelyi kápolnában, az Angyali üdvözet után egyesültem a Megváltóval, és kérdeztem tőle Alanus atyáról, akit az előző szombaton a sötétben láttam, és még mindig nem tudtam, mit jelent ez. Jézus azt mondta nekem:

„Így néz ki egy kegyelem nélküli pap. A Megváltó megengedte, hogy elmenjek Aemilian atyához, szintén Waghäuselbe, hogy beszéljek vele erről. Így kedden,

1991. április 30-án elmentem Aemilian atyához. Erről a helyi plébánosom, Vogt atya is tudott, akinek elmeséltem.

Amikor megérkeztem a waghäuseri kolostorba, Alois testvér jelentett be Aemilian atyánál. Amíg rá vártam, megérkezett Blasisus testvér, akivel két rózsafüzért imádkoztunk, amíg Aemilian atya megérkezett. A beszélgetés során Aemilian atyával éreztem, hogy nem vagyok egyedül, mert előtte megkértem Jézust, hogy kísérjen el, hogy ne mondjak semmi helytelent. Erős, tárgyilagos és nyugodt voltam, sőt a száj- és térdkommunióról is beszéltem, valamint Alanus atyáról is beszélgettem vele, és arról, amit szombat reggel átéltem. Beszélgetésünk során megkértem, hogy imádkozzon Alanus atyaért, és megígértem, hogy én is imádkozni fogok Alanus atyaért és érte is.

Aemilian atya megáldott, és örültem, hogy teljesítettem Isten akaratát, amikor hazamentem.

1991. május 4. – szombat

Ismét Waghäuselbe mentem a 7.15-kor kezdődő szentmisére. Ismét Alanus atya celebrálta a misét, és én ismét láttam őt ebben a sötétségben.

1991. május 6. – hétfő

Este Rotban a templomban. Utána volt az imacsoport. Ezután beszéltem Dochat atyával, és megkértem, hogy ne öntse többé a Szent Ostya maradék darabjait és morzsáit a szenteltvízbe. Elmondtam neki, hogy a Megváltó azt mondta nekem, hogy ez nem helyes, és elmeséltem neki, hogy a héten korábban az egész szenteltvizet megittam, mert Jézus Krisztus ott volt jelen, még a legkisebb darabkáiban is, és hogy ez az én hitem.

Megígérte, hogy a jövőben hazaviszi a Szent Ostya morzsáit.

1991. május 7. — kedd

A munkahelyem kápolnájában egyesültem a Megváltóval. Azt mondtam a Megváltónak, hogy semmirekellő vagyok. Aztán így folytattam: „Megváltó, már mindent odaadtam neked. Az akaratom is a tiéd. Mit adhatnék még neked?” A Megváltó így válaszolt: „A mozgásodat akarom.” Ezt nem tudtam megérteni.

Később a röntgenvizsgálatnál egy magánbeteg megkérdezte, miért nem kap ólomkötényt a röntgensugarak ellen, pedig a kötényt már ott lógott a széken, amelyen éppen ült, és elegendő védelmet nyújtott neki. Spontán így válaszoltam neki: „Imádkoznia kell, hogy mindent lásson és halljon.” Nevetett, azt mondta, hogy ez jó, és továbbment.

1991. május 8. – szerda

Szerdán Mingolsheimben voltam az Úr mennybemenetele előtti esti misén,

1991. május 9. — csütörtök — Urunk mennybemenetele

Az ünnepnapon Rotban voltam misén a templomban, majd részt vettem a falu felvonulásán is. Nagyon szép volt.

1991. május 10. — péntek

Este a roti templomban, amikor a Szentáldozásban egyesültem a Megváltóval, Jézus azt mondta nekem, hogy mondjam meg Johannes atyának, hogy a könyvei nem helyesek, és hogy szombaton menjek hozzá, és mondjam el neki ezt.

1991. május 11. — szombat

Lelépettem a reggeli miséről, de azonnal egy órát imádkoztam helyette. Körülbelül 11 óra körül Deris úr Zeuternből felkeresett, és elmondta, hogy Roland jól megérkezett Oroszországba János atya könyveivel. Ez nagy csapás volt számomra, mert tudtam, hogy ezek a könyvek nem jók.

Körülbelül 15.30-kor elmentem Vogt plébánosunkhoz Rotba, és elmondtam neki, hogy most Johannes atyához akarok menni, és tájékoztattam őt arról, amit a Megváltó mondott nekem Johannes atyáról. Végül áldást kértem Vogt atyától, majd hazamentem. Otthon elmondtam egy rózsafüzért Johannes atyaért, mielőtt elindultam hozzá. Személyes, mély imámban kértem Jézust, hogy kíséren el Johannes atyához. Amikor megérkeztem Johannes atyához, ő csókkal üdvözölt. Első pillanatban a Júdás-csók jutott eszembe, és nem tudtam viszonzni ezt a csókot. Már a házba lépve azt mondta nekem, hogy ma egészen más vagyok. Azt mondta: „Ön nem olyan, mint máskor.” Nagyon nyugtalan volt. Azt mondtam: „Igen, nem vagyok egyedül.” Meglepődve válaszolta: „Á, értem.” És valóban nem voltam egyedül, különleges békességet éreztem magamban, valamint erőt, és egyáltalán nem aggódtam amiatt, hogy mit is mondjak most Johannes atyának. Beszélgetésünk során elmondtam neki, amit Jézus mondott nekem a könyveiről.

Azonnal gyötrődések fogták el. Kifejezte bizonytalanságát, és éreztem, hogy több tisztátalan szellem gyötri, amelyek azonban nem ártottak nekem, mert tisztelettel viseltetett irántam és kísérom (Jézus) iránt.

Szeretetet és nyugalmat sugároztam, és alázatos voltam. Több könyvet mutatott nekem, és megpróbált igazolni magát. Aztán azt mondta: „Most megint beteg vagyok, és meg kell halnom.” Pedig nagyon impulzív volt. Válaszoltam neki: „Ez csak egy csepp az örökkévalósághoz képest.” Bátorítottam, és hozzátettem, hogy azért jöttem, hogy segítsék neki. Megkérdezte, mit tegyen most, és én azt válaszoltam neki, hogy állítsa le a könyvek kiadását, és ne engedje, hogy terjesztsék őket. Később Johannes atya elmesélte, hogy **1991. május 7-én** felhívta őt Gorniliak Platon püspök, és közölte vele, hogy könyvei eretnokségeket tartalmaznak. Johannes atya pszichopátának nevezte ezt a püspököt, és örültnek tartotta. Nem akart hallgatni rá. Ajándékba hoztam Johannes atyának egy csokor vörös rózsát és fréziát, jelezvén, hogy szeretem őt, és hogy segíteni akarok neki. Johannes atya megtiltotta, hogy Gorniliak Platon püspökkel beszéljek, és alkalom adtán meg akart hívni, hogy más püspökökkel beszéljek a könyveiről. Továbbá elmondta nekem, hogy most teljesen megbetegítettem őt, és hogy nem fog hinni nekem, de ennek ellenére bízni fog bennem. Erre a válaszom az volt: „Ilyen szétszórt szívvel nem lehet hinni.”

Örültem, hogy ezt a beszélgetést folytathattam Johannes atyával. Eleinte megkérdeztem Jézust, hogy egyáltalán elmondhatom-e ezt neki, hiszen tudtam, hogy beteg ember. De a Megváltó azt mondta: „Az igazság fontosabb a betegségnél.”

1991. május 12. – vasárnap

A férjem ma töltötte be az 50. életévét. Nem ünnepeltünk, mert a világ éhező embereire gondoltunk.

A szentmisén Rotban: ezen a vasárnapon Wennebusch kisasszony tartotta a prédikációt. Nem tetszett nekem, mivel Vogt atya is jelen volt, és imádkozott egy rózsafüzért ebben az ügyben.

Este megkérdeztem az Úrtól, hogy elmenjek-e Gorniliak püspökhöz Münchenbe? Jézus azt mondta: „Amint lehetséges”. Reméltem, hogy szombaton el tudok menni.

Az esti Mária-imádság nagyon szép volt. Vogt atya jól vezette ezt az imádságot.

1991. május 13. – hétfő

Körülbelül 10 óra a klinikán: Megkérdeztem az Üdvözítőt, milyen biztos jelet ad majd nekem, ha fellépek a téves tanok ellen. Az Üdvözítő így szólt hozzám: „Neked adom az értelmemet.” Azt mondtam: „Ó, de ez nagyon sok.” 12 óra a kápolnában a klinikán: Éreztem, hogy sürgős a müncheni püspöknél tett látogatás, hogy sietnem kell. Megkérdeztem a Megváltót, mikor menjek el a püspökhöz, és ő így válaszolt:

„Pénteken.” Tovább kérdeztem, hogy miért is kellene meglátogatnom Gorniliak püspököt. Az Úr azt mondta: „A katolikus egyházért.” A következő kérdésemre, hogy a püspök egyáltalán beszélni fog-e velem, az Úr azt mondta: „Igen.” A következő aggodalmam az volt: „Jézus, pénteken nagy lesz a forgalom, mert pünkösöd van!” De Jézus azt válaszolta: „Délelőtt nem.” Örömmel és békével hagytam el a kápolnát.

16.30 és 17.00 között telefonáltam Gorniliak Platon püspökkel Münchenben. Mielőtt beszéltem vele, több rózsafüzért imádkoztam érte. Aztán elmondtam a püspöknek, miért szeretném meglátogatni. Időpontot adott nekem, mégpedig péntekre, 15.00 órára.

Beleegyeztem.

Ezen a beszélgetésen valójában nem volt olyan benyomásom, hogy Platon Gorniliak püspök pszichopata lenne, ahogyan Johannes atya leírta. Éppen ellenkezőleg, tárgyilagos, korrekt és Isten akaratának alávetett volt. Már vártam a pénteket, mert akkor jobban megismerhetném őt.

19 órakor a rot-i Mária-imádságon voltam, 20 órakor pedig megkezdődött imacsoportunk. Ezen a napon egy bizonyos Nuncia nevű mannheimi hölgy szerint Szűz Mária-jelenésnek kellett volna történnie velem. Az Úr azonban már korábban megmondta nekem, hogy ne higgyek ennek a hölgynek. Az ima közben a démon jelezte jelenlétét. Lökdöstek és bökdöstek, és nagyon zavartak az imádkozásban. Erre megszentelt vízzel meghintettem a helyemet. Magamban azt gondoltam, hogy most megpofozhatnám. De nem akartam, hogy valaki, aki mellettem térdelt, pofont kapjon. Ezekre a gondolatokon hirtelen nevetnem kellett. Az ima végén annyi kegyelmet kaptam, hogy ezek a zavarások egyáltalán nem zavartak.

1991. május 14. – kedd

Éjszaka a férjemet, akárcsak engem, egy tisztátalan szellem zavarta. Ritkán álmodom, vagy nem tudom megjegyezni az álmaimat, de ezen a reggelen megmaradt bennem az álom.

Az álom érdekes volt, és le szeretném írni:

Nagyon sok madarat láttam, számtalan madarat, amelyek a valóságban egyáltalán nem léteznek a földön. Úgy néztek ki, mint a verebek, de mintha felfújták volna őket, és olyan nagyok voltak, mint a galambok.

Hirtelen emberekké változtak, akik piszkosak, mocskosak és szánalmasak voltak. Segítségért könyörögtek, és az embernek azonnal meg kellett sajnálnia őket. Megáldottam őket, és ebben a pillanatban a másik oldalról egészen más emberek kiáltását hallottam: „Menj el tőlük, AIDS-esek és leprások.” Nem félttem, letérdeltem, és teljes erőmből kiáltottam: „Jézus, segíts ezeknek az embereknek!” A piszkos emberek szintén letérdeltek, és segítségért könyörögtek. Hirtelen az egyikük megütötte a jobb kezemet. Abban a pillanatban a kezem úgy égett, mint a tűz. Akkor azonnal tudtam, hogy ezek démonok. Aztán felébredtem, még néhány percig éreztem az égést a kezemen, aztán minden eltűnt.

Aznap elaludtunk, és én késve értem be a munkahelyemre. Ez 1984-es keresztelésem óta nem fordult elő velem.

A Sátán tegnap szívesen mutatkozott volna meg Szűz Mária alakjában. De imáink, hűségünk és Jézushoz és Szűz Máriához fűződő szeretetünk miatt nem kapott engedélyt.

Mert az ördög csak akkor tehet ilyet, ha az Isten akarata, és ha Isten engedélyt ad rá.

10:00 és 10:30 között a klinika társalgójában:

Megkérdeztem Jézust a tegnapi démonokról. Jézus azt mondta: „Ilyen esetek még többször előfordulnak.”

Az esetek alatt a démonok támadásait értette. Tovább kérdeztem: „Kedves Istenem, ha sokat imádkozunk, akkor még többször támadnak ránk?” Jézus így válaszolt: „Igen, mert sok lelket veszel el tőlük!”

A következő kérdésem az volt: „Tudja Johannes atya, hogy a könyvek nem helyesek?” Jézus így válaszolt: „Igen!” Akkor arra gondoltam, hogy miért nem állítják le a könyveket, és ezzel azt értettem, hogy a könyveknek el kellene tűnniük. Jézus így válaszolt:

„Sátán hatalma van felette”.

Körülbelül 14:30-kor a férjem felhívott a klinikán, és elmondta, hogy kivesz egy nap szabadságot, hogy velem együtt Münchenbe utazzon Platon Gorniliak püspökhöz, pedig reggel még azt mondta, hogy egyedül kell mennem. Ma reggel pedig imádkoztam, hogy ha Isten akarata az, hogy elmenjek a püspökhöz, akkor az meg is valósuljon. 16:30 körül a férjemmel hazafelé indultunk a munkahelyről. Az út során a férjem elmesélte, hogyan kínozza őt éjjel az ördög. Látomása volt a pokolról, és az ördög így szólt hozzá: „Látod, a Szűzanya nem jelent meg a feleségednek. Az egész hazugság és csalás volt. És Medjugorjében sem volt neki jelenése a Szűzanyától.” Ez éjjel 2:30 körül történt. Erre felkelt, az ujjait szentelt vízbe mártotta, és 30 Üdvözlégy Máriát imádkozott anélkül, hogy kivette volna az ujjait a szentelt vízből. Aztán csend lett, és újra elaludt.

19 órakor részt vettem a Vogt plébános által tartott Mária-imádságon. Nagyon szép volt. Elmondta a Szűz Mária litániát. Ez nagyon örültem, mert ezt olyan ritkán imádkozzák. Már a templom előtt találkoztam egy idősebb litván hölgygel. Elmondta, hogy egész éjjel gyötörték az álmatlanság, és hogy ez gyakran megesik vele. Velem jött haza, és adtam neki szentelt vizet, szentelt sót és szentelt gyertyákat. Amikor hazament, ismét látogatóba jött hozzám egy nő Rotból (Hedwig H.). Sírt, és segítséget kért tőlem, mert problémái voltak a férjével. Együtt imádkoztuk a fájdalmas rózsafüzért.

1991. május 15., szerda

Kora reggel a férjem elmesélte az álmát, amelyben sok fekete madarat látott, amelyek akkoraak voltak, mint a galambok.

10 óra körül az orvosi rendelőben megkérdeztem Jézust: „Jézus, ha a férjemet ennyire gyötrik a démonok, hogyan menjek vele Lengyelországba?”

Jézus így válaszolt: „Velem vagy!”

A délutáni szünetben bementem a kápolnába, egyesültem Jézussal és imádkoztam. Aztán megkérdeztem Jézust, mit jelentenek azok a fekete madarak? A választ kaptam: „Ezek a tisztátalanság démonjai.” Aztán megkérdeztem az Üdvözítőt: „Kedves Jézus, a te akaratod az, hogy fellépjek a katolikus egyház téves tanai ellen?” Jézus így válaszolt: „Igen, ez az akaratom.” Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy el kell-e mondanom mindent Vogt atyának, és az Üdvözítő így válaszolt: „Igen.” Ezután Jézus megkérdezte tőlem: „Most is érzed a békét?” „Igen” – feleltem, és hallottam, ahogy Jézus azt mondja: „A tisztátalan szellem nem adhat igazi békét.”

14.15-kor egy páciens érkezett röntgenre (nyakfelvételre), akinek csak egy karja volt. Elmesélte, hogy a háborúban, Franciaországban vesztette el. Beszéltem vele, és mondtam neki, hogy kar nélkül nehéz keresztutat jár. Erre ő azt válaszolta, hogy az ember mindenhez hozzászokik.

Erre azonnal így válaszoltam neki:

„Jó lenne, ha minden ember megszokná Istent”.

19.30-kor részt vettem a szentmisén a mingolsheimi Rochus-kápolnában. A pap nagyon gyors tempóban celebrálta a szentmisét. Nem volt szép, és az emberek sem énekeltek szépen. Utána odamentem a paphoz, és körülbelül 20 perces

gyónási beszélgetést folytattam vele. A pap belsőleg meglehetősen nyugtalan volt. A szívemben mély béke volt, és éreztem, hogy nem vagyok egyedül, Jézus velem volt.

Amikor a pap befejezte a beszédét, azt mondtam neki: „Ez földi bölcsesség volt.” Meg akartam kapni a feloldozást, és a pap azt mondta nekem: „Nincs bűne.”

Ezután megkértem tőle az áldást, majd elmentem. Kint már várt rám Julchen Malchenbergből. Elmondta, hogy ma előadást tartanak Lefebvre püspökről Kronau-ban. Örültem a hírnek, és azonnal elmentem Julchennel. Mingolsheim plébánosa beszélt. De nem az igazat mondta. Olyan rossz színben tüntette fel Lefebvre-t, hogy azt gondoltam, vajon milyen nagy bűnt akart eltitkolni a katolikus egyházban. Láta a szálkát Lefebvre szemében, de a gerendát a saját szemében nem vette észre.

Az előadás végén két kérdést tettem fel neki: 1. „Lefebvre engedetlenségéről beszél, ehhez azt szeretném megjegyezni: „Nem ismerem jól Lefebvre-t, de a lelkem érzi, mi a jó és mi a rossz. És most azt szeretném megkérdezni, hány pap van ezen a világon, aki engedetlen, mert eltávolította a gyóntatószékeket a templomból?

De vannak még ésszerű egyházak, ahol a szentáldozási padok még mindig bent vannak. Mindenkinek szabadon eldöntheti, hogy állva vagy térdelve kívánja-e venni az úrvacsorát, illetve hogy szájjal vagy kézzel veszi-e. De azoknak, akik térdelve szeretnék venni a szájjal történő úrvacsorát, meg kell adni erre a lehetőséget, és rendelkezésre kell bocsátani az úrvacsorapadot. Mert a Szent Ostyában jelen van az igazi Isten és az igazi, hús-vér ember, ezért térdelék le az élő Isten vételekor”.

A körülöttem álló emberek mintha megszállottak lettek volna. Rám kiabáltak

és azt mondták: „Menj innen, ki hívott meg téged egyáltalán? Ha akarsz, otthon térdelhetsz egész nap.”

Ebben a pillanatban a Bibliára gondoltam, és arra, hogy Jézusnak sem ment jobban. Aztán belsőleg megkérdeztem a Szentlélektől, hogy feltegyem-e a második kérdést. A választ kaptam: „IGEN”.

Megköszöntem Istennek a mély békét, amit éreztem; és feltettem a második kérdést: „Tiszteletes úr, nem lehet összehasonlítani Uta Ranke-Heinemann-t és Lefebvre-t! Kicsit habozott a válasszal, majd így szólt: „Talán a engedetlenség miatt.

Hazamentem Julchennel, és sok kegyelmet kaptam.

22:30 körül otthon odamentem a Szűz Mária-szoborhoz, gyertyát gyújtottam Lefebvre-ért, és imádkoztam érte, mert annyira megsértették. Aztán teljes lelkemből megkérdeztem Szűz Máriát: „Miért exkommunikálták Lefebvre-t?” A választ kaptam: „Jézus vele volt”. Aztán lefeküdtem aludni.

1991. május 16., csütörtök

Szinte mindig, amikor reggel felkelek, átadom valakinek azokat a búcsúkat, amelyeket aznap kértem volna. Ma az összes búcsút Lefebvre-nek ajánlottam fel. 12 órakor bementem a klinika kápolnájába. Először két ember nagyon hangosan beszélgetett egymással, majd valaki nagyon hangosan orgonált. Gondoltam, imádkozom az Úr angyalához, ez biztosan Isten akarat, hiszen 12 óra volt. Először több Üdvözlégy Mária-t és az arkangyal Mihály-imát imádkoztam a két úrért. Aztán csatlakozott hozzájuk egy harmadik férfi, aki beszállt a beszélgetésbe, és én érte is imádkoztam. Imám meghallgatásra talált, mert mindannyian kimentek. Megköszöntem Istennek, és nyugodtan folytathattam az imádkozást.

15.30 körül a neuburgi kolostorban voltam. Körülbelül fél órát beszélgettem Johannes testvérral. Utána körülbelül két órát imádkoztam a tabernákulum előtt. Aztán Rotba mentem. Mivel ott nem volt szentmise, Malschba mentem, és felajánlottam a szentmisét Platon Gorniliak püspökért.

1991. május 17. – péntek

Kora reggel a férjemmel Münchenbe utaztunk, hogy meglátogassuk Gorniliak püspököt. Pontosan úgy történt, ahogy Jézus mondta. Nem volt forgalom az utakon, nem volt dugó, és minden csodálatosan alakult.

A püspök úr 15 órakor fogadott minket. Meglepődtem, mennyi szeretetet és nyugalmat sugárzott Gorniliak püspök. A püspök elmesélte, hogy Johannes atyát már egyszer felfüggesztették a szolgálatból, mert sok téves dolgot írt Jézus tanításairól. Továbbá elmondta, hogy már sok papot írásban figyelmeztetett, hogy Johannes atya cikkei nem helytállóak, de senki sem akart rá hallgatni.

Mint látható, Johannes atya engedetlen volt püspökével szemben. Körülbelül egy órát töltöttem a püspöknél, és hálát adok Istennek, hogy beszélhettem vele.

Hazafelé még elmentünk Gebhard Heyder atyához Regensburgba. Amikor átváltottunk a Regensburg felé vezető autópályára, csodálatos énekszót hallottunk. Körülbelül 20 percig hallgattuk az angyalkórusok énekét, ez nem földi ének volt. Nagy tiszteletet éreztünk, és mindannyian nagyon mélyen imádkoztunk gondolatban. Hálát adok Istennek, hogy a férjem is hallhatta ezt, mert én már néhány évvel ezelőtt is átélhettem ezt. Mire hazaértünk, hét rózsafüzért és más imákat is elmondtunk. —Gebhard atyánál körülbelül egy órát töltöttünk.—

1991. május 18. — szombat

Elmentem a reggeli szentmisére 6.30-kor Waghäuselben. A szentmisét elhunyt szüleim és testvéreim emlékére tartották. Ez a nap egyben annak a 7. évfordulója is volt, hogy Szűz Mária megjelent előttem. Délután egyesültem a Megváltóval, és megkérdeztem tőle: „Jézus, ha Lefebvre püspökkel voltál, miért engedted meg, hogy kiátkozzák?” Jézus így válaszolt: „Hogy sok lélek üdvözüljön.” Ez a válasz kissé homályos volt számomra, de Jézus így folytatta: „Az ő szenvedése által sok lélek üdvözült.”

1991. május 19. — Püünkösöd vasárnap

10.00 óra — Részt vettem a szentmisén Rotban.

Körülbelül 13.00 órakor Buran atya hívott Mannheimból. Elmondta, hogy Johannes atyának jól van, és hogy Franciaországba kell mennie a püspökhöz. Buran atya dicsérte Johannest, de én nem szóltam hozzá, mert tudtam, hogy nem az igazat mondja. Az volt a benyomásom, hogy Buran atya azért hívott, mert Johannes atyának bűntudata volt, és ő kereste meg Buran atyát.

Délután rózsafüzért imádkoztam Hedwiggel Rotból. 19 órakor elmentem a Mária-imádságra a templomba.

20 óra körül Zita Rotból meglátogatott, és együtt imádkoztunk egy

rózsafüzért. Zita elmesélte, hogy a mingolsheimi plébános rossz prédikációt tartott. Arról beszélt, hogy az embereknek nem szabad zarándokhelyekre menniük. (Ez a plébános tartotta azt az előadást is Lefebvre ellen. Az elmúlt napokban már sokat imádkoztam ezért a papért.

Nagyon szép nap volt, mert hét évvel ezelőtt ma kereszteltek meg, és hűséges maradtam Jézushoz és Máriához. Hálát adok Istennek ezért a nagy kegyelemért, amelyet nekem ajándékozott. Milyen szép is Jézussal és Máriával lenni! Már el sem tudnám képzelni, hogy Isten nélkül éljek. Az szörnyű lenne, mert nincs nagyobb gonosz, mint elszakadni Istentől.

1991. május 20. — Püünkösöd hétfő

7 órakor részt vettem a szentmisén Waghäuselben, amelyet elhunyt szüleim és testvéreimért celebráltak. Nagyon szép volt. Egyesültem Jézussal és Máriával. Jézus azt mondta: „Imádkozz tovább így, leányom”. Ezt követően elmentünk a Hamsch családhoz Wiesentalba, és ott reggeliztünk. A hölgy egy gyönyörű csokor vörös rózsát adott nekem a Szűzanyának. Ez volt az a csokor, amelyet a férjétől kapott házassági évfordulójára.

Amikor hazaértem, azonnal elmondtam egy rózsafüzért ezért a családért.

Délután kísértésbe estem. Rosszul lettem, és hánytam.

Lefeküdtem egy kicsit, és a következő szavak gyötörtek: „Ne menj a templomba, beteg vagy, ma már voltál a templomban, stb.”

Ránéztem egy Jézus-képre, és ezt hallottam: „Imádkozz!” Azonnal felálltam, és elmondtam a fájdalmas rózsafüzért, majd az irgalmas rózsafüzért.

Ekkor a fájdalmak hirtelen eltűntek.

Elmentem a templomba a Mária-imádságra. Egy fiatal pap vezette az imádságot. Alig öt percet voltam otthon, és a szoba máris tele volt emberekkel. Pedig előtte még azt gondoltam, hogy pünkösöd hétfőn senki sem jön el az imacsoporthoz. De sokat imádkoztam az imacsoporthoz. Ezen a napon különösen a papokért imádkoztunk.

1991. május 21. – kedd

9.00 és 10.00 óra között a fogorvosnál voltam. A fájdalmat Isten nagyobb dicsőségére feláldoztam.

Gondolatban az egész kezelés alatt imádkoztam. Mivel tudtam, hogy Frl.

Amikor Bennebuschban este szentmisét tartottak volna, majd azt követően szentáldozást osztottak volna, megkérdeztem Jézust, ő mit tenne a helyemben? A Megváltó így válaszolt: „Ne menj oda”. Otthon körülbelül egy órát imádkoztam, és lelkileg vettem az úrvacsorát.

1991. május 22. – szerda

Elmentem a szentmisére a mingolsheimi Rochus-kápolnába. Felajánlottam a szentmisét és a szentáldozást a kelet-német fiatal hölgyért. Imakártyákat, megszentelt medálokat és egy megszentelt Szűz Mária-képet adtam neki. Kommunista neveltetésű volt, és nagyon örült a megszentelt tárgyaknak. Alig gondoltam arra, hogy 26 évvel ezelőtt ma Waghäuselben katolikus esküvőn vettünk részt a férjemmel, anélkül, hogy előtte megkeresztelkedtem volna. Mivel akkoriban csak néhány szót tudtam németül, egyáltalán nem értettem a papot. Ma ezt bűnnek tartom, amit már sokszor megbántam.

1991. május 23. – csütörtök

A klinika kápolnájában voltam, és megkérdeztem az Úrtól, hogy elmenjek-e Bennebusch kisasszony szentmiséjére? Az Úr azt mondta: „Nem.” Aztán megkérdeztem az Úrtól, hogy Calugiero és Wendi Kronau-ból papok legyenek-e? Az Úr mindkettőjükre azt mondta: „Igen”.

Este először Malschba mentem a templomba. Mivel ott nem volt szentmise, átmentem Mühlhausenbe, és ott részt vettem a Mária-imádságon.

1991. május 24. – péntek

Mivel Rotban nem volt szentmise, elmentem Malschba. De ott sem volt. Akkor így szóltam az Úrhoz: „Ha azt akarod, hogy egyesüljek veled, akkor segíts, hogy időben odaérjek Mühlhausenbe, mert két perc van még hét óráig.” Isten segítségével sikerült pontosan odaérnem a szentmisére. Olyan volt, mint egy csoda. Nagyon szép volt, sok kegyelmet kaptam, és mélyen egyesülhettem az Üdvözítővel. Köszönöm Neked, Uram és Istenem.

1991. május 25. – szombat

Reggel 7:15-kor elmentem a szentmisére Waghäuselbe. Délután Beate és Marion Hamsch érkezett Wiesentalból, és hoztak egy tortát. Ezután még Dieter Erben úr is megérkezett. Vele együtt imádkoztam három tucat rózsafüzért az ő szándékáért.

1991. május 26. — vasárnap

10.00 órakor részt vettem a szentmisén Rotban a templomban. Ezen a napon erős fejfájás gyötört, ezért 13.30 és 15.00 óra között lefeküdtem. Ezután megérkezett Hedwig Rotból. Hármasban imádkoztuk a fájdalmas rózsafüzért, a férjem is csatlakozott hozzánk. 15.00 órától már nem fáj a fejem.

Feláldoztam a szenvedéseimet a bűnösök megtéréséért. Este Rotban részt vettem a Mária-imádságon.

1991. május 27. – hétfő

Nehéz nap volt. Több betegnél is éreztem a gonosz szellemet. A munkahelyi kápolnában találkoztam egy román hölgygel, aki megköszönte az imákat.

Este Rotba mentem a szentmisére. 20 órakor kezdődött az imacsoportunk. Nagyon sokan voltak ott, sok gyermek is. Imádtuk a Megváltót, sokan gyóntak Dochart atyánál. Nagyon szép volt, és sok kegyelmet kaptam.

1991. május 28. — kedd

Jó halászat!

Egy körülbelül 30 éves katolikus hölgy jött hozzám páciensként, és én nagyon világosan éreztem, hogy „megszállott”.

A démon teljesen megváltoztatta az orrát és a száját. Az orra teljesen görbe volt. Isten iránti gyűlölettel teli volt, és nagyon nyugtalan.

Aztán jött egy romániai beteg, aki rabszolgaként engedelmeskedett a férjének. A férfi 58 éves volt, ő pedig 32. Adtam neki egy Szűz Mária-képet, medálokat és imákat. Érdekes volt, mert nem tudott németül, de amit Istenről mondtam neki, azt megértette.

Aztán jött egy zsidó férfi, akinek szintén adtam egy Szűz Mária-képet.

A következő beteg egy lengyel nő volt, akivel szintén Istenről beszéltem. A kápolnában imádkoztam mindannyiukért. 15.00 és 15.30 között Veronika, egy munkatársam és én imádkoztuk a fájdalmas rózsafüzért.

Amikor egyedül imádkoztam a kápolnában, egyesültem a Megváltóval, lelki kapcsolatba léptem vele, és megkérdeztem tőle, hogy el kellene-e mennem a Kelet-Németországba és Lengyelországba is? A válasz így szólt: „Mentsd meg a lelkeket!” Azt mondtam, hogy Jézus nélkül nem tudnám megmenteni a lelkeket. A Megváltó így szólt: „Mindig veled vagyok.” Megkérdeztem a Megváltót, hogyan segíthetek a betegeken, és ő így válaszolt: „Imádkozz értük”. Tovább kérdeztem, hogy böjtöljek-e értük? Jézus így válaszolt: „Ha tudsz”. Aztán imádkoztam a román betegért, akit délelőtt röntgeneztem, és közben szentelt vízzel megáldottam és imádkoztam érte. Imádkoztam érte, hogy a férje ne vehesse el tőle az imakönyvecskéket, mert a férje gonosz volt, és mindent megtiltott neki. A nő sovány és beteg volt, mint egy rabszolga, és az ördög gyötörte. Kértem a Szűzanyát, hogy védje meg őt.

Újra kértem Jézust, hogy a férje ne vehesse el a imalapokat, mire Jézus azt mondta nekem: „Ennyire kevés a hited?” Azonnal kértem Jézust, hogy adjon nekem több hitet.

A kápolnában való imádság után nagyon boldog voltam, még csak nem is voltam fáradt, pedig éjjel 1 óra körül feküdtem le. A Megváltó sok kegyelmet és erőt.

Egy orvos, Dr. Wenig, bejött a röntgenkabinba. A velem folytatott beszélgetés során megsértette az Úr Jézust. Megkérdeztem Veronikát, mit jelentenek a szavai. Azt mondta, hogy az orvos káromkodott Istenre.

Nevetve távozott. Rögtön utána hallottam egy hangot: „Ne dobd a gyöngyöket a disznók elé!”

Gondolatban azonnal válaszoltam: „Megváltó, nem tudtam, hogy ő disznó.” Megijedtem a saját gondolataimtól. Amikor az orvos fél óra múlva visszajött, elmondtam neki, mit mondott nekem a Megváltó, és mi jutott hirtelen az eszembe. Elpirult, és azt mondta, hogy csak viccből mondta. Válaszoltam neki, hogy Istennel nem szabad viccelődni, és hogy mindkettőnknek gyónni kell mennünk.

16:15 körül elhagytam a klinikát, és el akartam menni a férjemért a munkahelyére. Elhajtottam a pályaudvar mellett. Az első kereszteződés után a Römerkreis felé megálltam, mert egy másik járműnek kellett elsőbbséget adnom. Amíg álltam, egy fekete autó nekicsapódott a kocsimnak. A lökhárítóm összetört. Azonnal éreztem, hogy ebben a lélekben Sátán lakozik. **12**

Nem akart rendőrt hívni. Azt mondtam neki: „Rég nem gyóntál.” Azt mondta, hogy soha nem gyón. Azt mondtam neki, hogy a kár legalább 500 DM. Azt mondta, hogy ad nekem DM

200. Azt mondtam, hogy rendben van.

Kinyitotta a pénztárcáját, de csak 130 DM volt nála. Elvettem a 130 DM-et, és azt mondtam neki: „A maradékot feláldozom a megtéréséért.” Ő tiltakozott, és azt mondta, hogy nincs szüksége Istenre, jól van így. Azt felelte: „De hát féll!”

Aztán azt mondtam neki, hogy az örökkévalóságban félni fog.

Erre azt válaszolta, hogy ha meghal az ember, akkor már nincs semmi.

Azt mondtam: „Dehogyan”, és megmutattam neki a rózsafüzért, amit még a kezemben tartottam, és

mondtam neki, hogy imádkozni fogok érte. Ő tiltakozott, és dühösen felelte, hogy nem kell érte imádkoznom. Hívtam a férjemet, és imádkoztam, amíg haza nem értünk, a fájdalmas rózsafüzért azért a férfiért.

18:20-kor elmentem a Rotban lévő templomba, ott imádkoztam a rózsafüzért, és felajánlottam a szentáldozást azokért a betegekért, akiket ma röntgeneztem.

Ahogy ma jó volt a halászat, úgy a gonosz is ellenállt. Úgy gondolom, hogy Jézusnak fontos volt ez a lélek a baleset kapcsán, ezért továbbra is imádkozni fogok ezért az emberért.

1991. május 29. – szerda

Nem voltam a templomban, nem mentem szentmisére. A kápolnában imádkoztam, és sajnáltam, hogy nem mentem szentmisére.

1991. május 30. — csütörtök — Úrnapja

Rotban részt vettem a körmeneten. Gyönyörű volt. A körmenet előtt a gonosz megtámadott. A körmenet után sok kegyelmet kaptam. Szép idő volt, egy felhő sem volt az égen, és a körmenet alatt áhitattal imádkozhattunk. Vogt plébános nagyon szépen szervezte meg.

1991. június 1. — szombat

Reggel Waghäuselbe mentem a templomba. A szentmisét Reinhold atya celebrálta, aki nemrég érkezett Waghäuselbe. Az átváltoztatás előtt Reinhold atya mélyen a szemembe nézett, én pedig ugyanígy, mert imádkoztam, hogy térdelve adja át nekem a szentáldozást, mivel az első padban ültem, és sok atya a szentáldozást szentáldozatot az első padban ülő hívőknek, hogy azok térdelve vehessék át a Megváltót. A reggeli templomba járók elmondták, hogy az előző napokon nem jött az első padhoz. Térdelve maradtam a padban, és Reinhold atya odajött, és nekem és a többi hívőnek is odaadta a szentáldozatot. A többiek csodálkoztak.

1991. június 2., vasárnap

Részt vettem a szentmisén Rotban, valamint a délutáni áhítaton is, amely előtt rózsafüzért imádkoztunk. Este, az „Angyala az Úrnak” imádság után lelki kapcsolatba léptem. Ezután így szóltam a Megváltóhoz: „Soha nem nyerhetek békét, ha nem tisztázom magamban a kézben való áldozás kérdését.” Mély békességet éreztem, miközben egyesültem a Megváltóval. Hirtelen hangokat hallottam. „Hiszel nekem, ha mondok neked valamit?” Azt mondtam: „Megváltó, ha te mondd, hinni fogok neked.” Ő azt mondta: „Azoktól, akik kinyújtják a kezüket, megvonom a kegyelmet.” Abban a pillanatban elakadt a lélegzetem. Azonnal azokra az emberekre gondoltam nálunk Rotban, akik ugyan térdelve veszik át a szentáldozást, de mégis kézzel. A Megváltó azt mondta nekem: „Ezt számon tartom nekik.” Ezután még elmondtam a dicsőséges rózsafüzért és az irgalmasság rózsafüzért.

1991. június 3. – hétfő

A munkahelyi kápolnában imádkoztam az Úr angyalát. Ezután egyesültem a Megváltóval, és mély békességet éreztem. Megkérdeztem a Megváltót: Elmondjam a plébánosnak?

Dochart és Vogt atya azt mondják, hogy megfosztod őket a kegyelemtől, ha kézzel veszed magadhoz Krisztus testét? Hallottam: „Igen, leányom, mondd meg nekik, ez fontos.”

Válaszoltam az Üdvözítőnek: mi van akkor, ha azt mondják, hogy a püspökre hallgatnak? Az Üdvözítő így válaszolt: „Akkor kérdezd meg tőlük, hogy mindenre hallgatnak-e, amit a püspök mond.”

15.30-kor munkatársammal, Veronikával imádkoztam a fájdalmas rózsafüzért a papokért és a bűnösök megtéréséért.

Körülbelül 14 órakor egyesültem a Megváltóval, lelkiileg közösségben voltam vele. A Megváltót Dochart plébánosról szóló élményemről kérdeztem. Amikor ő áldást adott, mögötte láttam egy vele azonos magasságú és alkatú személyt, aki Dochart plébánoshoz hasonlóan áldásra kinyújtott kézzel állt, és ragyogó fényben úszott. Már másodszor kérdeztem ezt, mivel először nem értettem meg jól. A Megváltó azt mondta nekem: „Az a tisztátalan szellem volt.” Azt hittem, hogy Jézus volt. A Megváltó azt mondta nekem: „A papok szívében vagyok, és nem kívül.”

Nekem nehéz volt megérteni, hiszen Dochart atya karizmatikus pap. De azt gondoltam magamban, talán az egyház előírásainak megfelelően kell megadnia az áldást.

Ezt követően bejött egy beteg, akinek nagyon rosszul lett egy injekciótól.

Vettem szentelt vizet, meghintettem vele, és azonnal elmondtunk együtt egy Üdvözlégy Mária-t. Azonnal jobban lett. Ugyanaz a beteg már reggel is járt nálunk a röntgenben. Mondtam neki, hogy gyógnia kell, mert káromolta Istent.

19 órakor részt vettem a szentmisén Rotban. Felajánlottam a szentáldozást Wermuth úrért, aki balesetet szenvedett és súlyosan megbetegedett.

20 órakor kezdődött az imacsoportunk. Dochart atya is eljött, és magával hozta a Szentostyát, a Megváltót. Imádkoztunk. Nekem kissé nehezen ment, mert

fáj a térdem, körülbelül két órán át folyamatosan térdeltem.

Végül én gyóntam utoljára Dochart atyánál. Nem volt teljesen világos számomra, amit mondott, de elhatároztam, hogy utána megkérdezem a Megváltót, igaz-e.

1991. június 4. — kedd

Délután egy romániai beteg, Monika Gorcea jött hozzám. Már többször is volt röntgenvizsgálaton. Adtam neki egyszer megszentelt sót. Valójában azért adtam neki, hogy imádkozás közben szórja szét, mert elmesélte, hogy imádkozás közben olyan nyugtalanság fogja el. Ezt a sót Gebhard Heyder atya szentelte meg, aki gyógyító imákat és ördögűzést is mondott rá. Elárulta nekem, hogy gyakran használta ezt a sót. Néhány napig néhány szem szentelt sót tett a nyelvére, és gyorsan meggyógyult egy krónikus betegségéből. Dr. Maran, az EBO-klinika orvosa csodálkozott, hogy miért gyógyult meg ilyen gyorsan.

Gorcea asszony elmesélte nekem, hogy nem merte Dr. Marannak beszélni a megszentelt sóról, mert ő nem katolikus, hanem muszlim. Adtam neki még néhány imakártyát, és elment. Monika Corcea jámbor asszony, és a romániai Klausenburg városában az egyetemen dolgozik német és angol nyelvtanárként. Betegsége miatt jött Németországba. Boldog volt, amikor elbúcsúzott tőlem. Azt is elmondta, hogy mostantól többet fog imádkozni, mint korábban, és hálát adtunk Istennek a gyógyulásáért.

Este meglátogattam a HI. Rot-i misét.

1991. június 5. – szerda

A munkahelyi kápolnában imádkoztam. Az Úr több megvilágosítást adott nekem a kézben való áldozásról. Számos tényező játszik itt szerepet. Tényleg a szánkkal kell áldoznunk, és közben térdre kell borulnunk. Meg kell kérdeznünk magunktól, vajon miért hívják ezt „az oltár legszentebb szentségének”? Vagy miért van a papszentelés, és mekkora a szeretetünk Jézus iránt? Milyen fontos az Isten iránti tisztelet, majd a tisztaság és az engedelmisség.

Jézus megvonja a kegyelmet azoktól, akik a szentáldozáskor kinyújtják a kezüket, de Jézus szenved ettől, mert nem adhatja meg nekik a kegyelmet.

Amikor Jézus azt mondta nekem, hogy szenved a kézben való áldozáskor, nekem is nagyon nehéz volt a szívem. Megkérdeztem magamtól, hogyan mondjam el ezt a papoknak. Azt hiszem, sokat kell imádkoznom ezért az ügyért.

Este a mingolsheimi Rochus-kápolnában voltam. Egy kölni misszionárius, aki Paraguayban misszionál, celebrálta a szentmisét és prédikált. A prédikáció során nagyon gyorsan beszélt. Azonnal imádkoztam az Úrhoz: „Kedves Jézus, ajándékozz neki szeretetet és békét, adj neki erőt, hogy azt prédikálja, amit tudnunk kell. Kérek, engedd, hogy nagyon lassan prédikáljon. Azonnal lassabban és szeretetteljesen kezdett prédikálni. Azonnal megváltozott. A szentáldozás után mélyen egyesülhettem a Megváltóval.

Ma megkérdeztem a Megváltót, hogy szent leszek-e? A válasz az volt: „Igen, leányom, szent leszel.” Azt mondtam: „Formáld úgy, ahogy akarsz, mert mindent neked adtam, vagy mondd meg, mit tegyek.” A Megváltó azt mondta: „Terjeszd az én szavaimat.” Azt mondtam: „Igen, meg fogom tenni. Mert te mindig velem leszel.” Megkérdeztem Jézust, hogy odaadjam-e a rodalbeni könyvet és a rodalbeni megszentelt gyertyát a misszionáriusnak. A Megváltó azt mondta: „Igen.” A szentmise után bementem a misszionáriushoz a sekrestyébe, és körülbelül 20 percig beszélgettem vele. Nagyon örült.

Elmesélte, hogy ugyanazon a napon meglátogatta Johannes atyát. Tőle tudtam meg, hogy Johannes atya sok püspöknek írt levelet, mert pénzre van szüksége a könyveihez. Tájékoztattam a misszionáriust, hogy Jézus azt mondta nekem, hogy Johannes atya könyvei nem helyesek. Végül a misszionárius megáldott és megcsókolta a kezemet. Remélem, hogy újra találkozom vele.

1991. június 6. — csütörtök

Szerettem volna újra hallani Josef atya, a paraguayi misszionárius prédikációját. Ezért ma ismét elmentem a szentmisére a mingolsheimi Rochus-kápolnába. Jó prédikáció volt.

1991. június 7. — Jézus Szíve péntek

Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy nem tudna-e többet mondani arról, amikor súlyos bűnben élő emberek mennek szentáldozáshoz, mivel valaki azt mondta nekem, hogy az Üdvözítő nem maradhat ezekben a szívekben. Többet akartam tudni erről az Üdvözítőtől. Jézus így válaszolt: „Nem lehet két úrnak szolgálni”. Este Rotban voltam szentmisén. Utána Grombachba mentünk, Sinsheim közelében. Ez Dochart plébános plébániája, aki a Jézus Szíve péntekéin vezeklő éjszakát tartott a templomában.

A gyónás előtt várakozva imádkoztam az örömteli rózsafüzért. Az ima közben a Szűzanya rózsailleséssel ajándékozott meg. Néhány perccel később Rita Knoch asszony, az imacsoportom egyik tagja is megérezte ezt az illatot. Körülbelül két méterre tőlünk volt egy lourdes-i barlang a Szűzanyával.

1991. június 8. – szombat

Josef atya Paraguayból találkozni akart velem. Akkoriban még Mingolsheimben volt gyógykezelésen. Megállapodtunk, hogy szombaton 20 órakor meglátogat. Körülbelül két órát beszélgettünk. Mindketten éreztük, hogy sok kegyelmet kaptunk. Isten vezetése volt, hogy találkoztunk. Odaadtam neki egy Bibliát Gebhard Heyder atyától, amit ő kért.

1991. június 9. – vasárnap

Részt vettem a szentmisén Rotban. Utána Mingolsheimbe mentem a Rochus-kápolnába, ahol újra találkoztam Josef atyával. Jézus a szentáldozás közben azt mondta nekem, hogy menjek hozzá, és mondjam meg neki, hogy beszéljen Platon püspökkel. Josef atya megígérte, hogy felhívja. Aztán Josef atya még egy ikont is ajándékozott nekem, amelyen a Szűzanya és a kis Jézus volt látható.

1991. június 10. — hétfő

19 óra körül indultunk el a férjemmel nyaralni. Miután körülbelül 20 km-t tettünk meg, a férjemnek olyan rosszul lett, hogy már nem tudta tovább vezetni a lakókocsit. Kézbe vettem a rózsafüzért, majd átvettem a kormányt. Ő ekkor elaludt. A második rózsafüzér elején már újra jól érezte magát. A lakóautóban aludtunk, de nyugtalan éjszakánk volt. A férjemet gyötrései voltak, rosszul aludt, és álmában is beszélt. A Gonosz meg akarta akadályozni, hogy meglátogassuk Gebhard Heyder atyát.

1991. június 11. — kedd

Körülbelül 10 órakor érkeztünk Gebhard Heyder atyához, anélkül, hogy előre bejelentkeztünk volna. Fontos volt, hogy ott legyenek. Jó könyveket adott nekem, amelyeket szét kellett osztanom, és megkért, hogy imádkozzak az ügyéért. Ki akart adni egy könyvet Rodalbenről, de nem tehettem meg, mert Anneliese Wafzik nővérei elleneztek.

Délután ellátogattunk Mettenbuchba, egy zarándokhelyre, ahol a Szomorú Szűzanya tiszteletben áll. Nagyon szép volt ott. Már harmadszor jártam Mettenbuchban, és ott találkoztam Annemarie-vel, aki gondozza a zarándokhelyet. 17.30 körül már Ausztriában voltunk. Hálát adok Istennek, mert útközben sokat imádkozhattunk. Éreztük, hogy Mettenbuchból sok kegyelem árad.

1991. június 12. — szerda

Megérkeztünk Sintawába, egy csehszlovákiai településre. Ott meglátogattam a Markuskova családot, akiket 1985-ben a turzovkai zarándokhelyen ismertem meg. Turzovkában 1958-ban jelent meg a Szűzanya.

1991. június 13. — csütörtök

Ma szlovák nyelven tartottam előadást a medjugorjei katolikus hitre való megtérésemről.

1991. június 14. — péntek

Reggel meglátogattam Daniel atyát Sintawában. Odaadtam neki Gebhard Heyder atya könyveit. Körülbelül egy órát beszélgettünk. Elmeséltem neki a katolikus hitre való megtérésemet, és hogy hogyan alakítom most az életemet a hitben.

Este Litmanovába érkeztünk, egy olyan helyre, ahol jelenleg a Szűzanya két gyermeknek jelenik meg. Amikor odaértem, azonnal bementem a templomba, és rögtön megismerkedtem a gyerekekkel is. A szentmise után elmentünk Jan atyához, nála töltöttük az éjszakát a férjemmel. Már az első napon rájöttem, hogy a jelenések valódiak, és hogy a gyerekek nem hazudnak. A gyerekek és a pap is nagy szeretetet sugároznak, és érezni lehet, hogy a Szentlélek vezeti őket.

Éjszaka gyötrődéseim voltak, a démon el akarta téríteni attól, hogy higgyek ezekben a jelenésekben. Álmodtam arról a látnok lányról. Láttam, ahogy nagy agyaraival előttem áll, úgyhogy félttem tőle. De ismerem az ördög műveit és ravaszságát. Valamit eljátszott nekem, hogy ellenszenvet érezzek a látnokok iránt. De nem sikerült neki.

1991. június 15. – szombat

Jan atyánál otthon éreztem magam. Mintha már 100 éve ismernénk egymást. Ritkán találni ilyen kedves lelket. Igazi Isteni ajándék.

Reggel mindannyian együtt imádkoztuk a rózsafüzért latin nyelven.

11 órakor a püspök küldöttének kellett érkeznie, hogy kivizsgálja az eseményeket. Amíg Jan plébános nővére az ebédet készítette, imádkoztam a Szentlélek-rózsafüzért a küldöttért, aki már a szomszéd szobában tartózkodott.

Ezt követően elmondtam a Fájdalmas rózsafüzért, a Szűz Mária-litániát, a Jézus-litániát és öt Miatyánkot a Drága Vér tiszteletére.

Már 13 óra volt, és a gyerekek még mindig a bizottságnál voltak. Két pap jóval a többi vizsgáztató előtt érkezett Litmanovába. Velük majdnem egy órán át beszéltem a megtérésemről és az életemről.

Elmeséltem nekik a Szűz Mária-jelenésekről is, amelyeket Medjugorjében élhettem át. Az egyik pap sírt. A bizottságban volt egy pszichiáter is. Délután beszélgettem vele. Nagyon kedves volt, és jól ismerte a Bibliát is. Később találkoztam a két látnokgyerekekkel, Katalinnal és Ivetával, akiket megtanítottam az Úr imájára, az Üdvözlégymáriára és a Dicsőség a Atyánakra. Mindketten nagyon gyorsan megtanulták a latin imákat.

1991. június 16. – vasárnap

Ma Jan Zavacky atyánál főztem. 7.30-kor voltunk szentmisén. Jan atya nagyon szépen prédikált. Délután elmentünk a Maidan nevű jelenés helyszínére. Néhány ezer zarándok volt ott, és a látnokgyerekek vezették a rózsafüzért. Este egy pozsonyi hölgy bemutatott nekünk egy filmet a litmanovi jelenésekről. Utána meglátogattuk Jan atya édesanyját, aki körülbelül 40 km-re lakott.

1991. június 17. – hétfő

Jan atyával együtt kirándulást tettünk a Hohen Tatre hegyvidékre.

Az esti szentmise után sokan összegyűltek Jan atyánál, és én elmeséltem nekik, hogyan találtam meg a hitet. A Szentlélek megvilágosított beszédem közben, és Jan atya sok mindent átvett belőle a következő napi prédikációjába.

Isten egy szép, vidám estét ajándékozott nekünk.

1991. június 18. – kedd

Este 19 órakor Litmanovában voltunk szentmisén. A szentáldozás után megkérdeztem az Úrtól, hogy mondjak-e valamit Jan atyának?

Jézus szlovák nyelven válaszolt: „Povedz mu, že ho ľúbim.” Ez magyarul azt jelenti: „Mondd meg neki, hogy szeretem.” A szentmisét követően elmondtam ezt Jan atyának. Jan atya mosolygott. Délután 16 óra körül Krakkóban jártam, abban a kolostorban, ahol Faustina nővér élt. A „Jézus, bízom benned” című kép, amely ott lóg, olyan gyönyörű és életteli, hogy fél órán át sírtam és imádkoztam előtte. 16.45 körül megismerkedtem Maria Ruth nővérről Németországból. Elmondta, hogy ő festette azt a képet, amely Mettenbuchban a kápolnában lóg. Ajándékba adott nekem egy irgalmassági rózsafüzért. Jobban megismertem Maria Ruth nővért, ő a látszat-alázatosság birtokosa. Többször is megzavart a belső imáimban.

1991. június 19. — szerda

Ma Auschwitzban voltunk. Ugyanezen a napon Csenstochovába is elmentünk, a Lengyel Királynőhöz.

1991. június 20. — csütörtök

Este szentmisén voltunk, miután délután, körülbelül 15.30-kor megszólalt a trombitakórus, és felnyílt a függöny a csiensztochói Fekete Madonna képe előtt. Este körülbelül 22.30-kor sétálgatva találkoztunk egy idős asszonnyal Varsóból, akinek nem volt szállása és pénze sem. Kifizettük neki a szállást a zarándokházban, majd továbbutaztunk.

1991. június 21. — péntek

Este megérkeztünk Turzovkába, Csehszlovákiába. Azonnal bementünk a templomba. A szentmise után Latus Matus látnok szállást biztosított számunkra egy szomszéd udvarán.

1991. június 22. – szombat

Részt vettünk a reggeli szentmisén Visia-ban, Turzovka egyik városrészében. Onnan vezet az út felfelé a jelenés helyszínére. Egy Balaž nevű fiatal pap celebrálta a szentmisét. Nagyon szép prédikációt tartott. A szentmisét a szabadban tartották, mert olyan sokan voltak jelen, hogy a kápolnában már nem fért el mindenki. A szentáldozás után megkérdeztem az Úrtól, hogy Turzovkában hol kellene templomot építeni. A litmanói gyerekek ugyanis azt mondták, hogy a Szűzanya ezt kívánja. Az Úr így válaszolt nekem: „Tu”. Az Úr ismét szlovákul beszélt, itt a „csináld” jelentése.

Rögtön utána elmondtam ezt a papnak, Michael Balaž plébánosnak. Ő azt mondta nekem, hogy már két templomot is építettek, de sajnos rossz helyen.

Délután a jelenés helyszínén sok ember előtt beszéltem a megtérésemről és Litmanováról.

Körülbelül másfél órával később megkértek, hogy három turistabusz utasai előtt beszéljek a megtérésemről és Litmanováról. Közülük az egyik már a hegy tetején is hallott engem beszélni.

Ugyanezen az estén visszatértünk Litmanovába, Jan atyához.

1991. június 23. – vasárnap

Részt vettünk a reggeli misén Litmanovában. Délután a jelenések hegyén voltunk és imádkoztunk.

1991. június 24. – hétfő – Szent János napja

Reggel részt vettem a szentmisén. Délután a Jelenések hegyén beszéltem több száz ember előtt. Jan atyával, a férjemmel és három másik nővel kirándultunk a természetbe, és grilleztünk.

Ezt követően meglátogattunk egy juhászt, akitől juhsajtot vásároltunk. Este ismét sokan jöttek, és én beszéltem megtérésemről és jelenlegi hitbeli életemről. Ma pontosan 10 éve volt, hogy Szűz Mária megjelent Medjugorjében, Jugoszláviában.

1991. június 25. — kedd

Visszatérve Sintawába, meglátogattuk a templomot. Este előadást tartottam, amelyre ismét sokan eljöttek.

1991. június 26. — szerda

Szintawában jártunk Daniel atyánál, élelmiszert vittünk neki és adtunk neki egy kis pénzt. Kora reggel a templom előtt tartották a szentmisét, mert a templomot felújították. A szentmise után azonnal meghívtak Jozcohoz, aki hamarosan első miséjét fogja celebrálni. Körülbelül két órát beszélgettem és imádkoztam vele.

Délután elkísért minket egy kápolnába. Ott ismét imádkoztunk. Este ismét összegyűltek az emberek, és én ismét beszéltem a hitemről.

1991. június 27. — csütörtök

Ausztria

1991. június 28. — péntek

Este visszatértünk Rotba.

1991. június 30. — vasárnap

Rotban voltunk a szentmisén. Meghívtam egy lengyel papot, Stanislav atyát, hogy jöjjön velünk Rodalbenbe.

1991. július 1. – hétfő

Ma Rodalbenben tisztelték a Szent és Drága Vért.

Délelőtt Rotban voltam a szentmisén. 12.30 körül Dochart plébános érkezett ebédre. Josef atya is eljött Paraguayból, és velünk evett. Nagy meglepetés volt számomra, hogy két pap és még 20 másik ember velünk jött Rodalbenbe.

1991. július 5. – Jézus Szíve péntek

Elmentem a bűnbocsánati éjszakára Grombachba, és ott gyóntam. A végén nagyon szomorú lettem. Négy pap volt jelen, mégis Dochart atya hátra ment, és állva osztotta ki a Szent szentáldozást osztotta az embereknek állva, pedig hátul csak körülbelül 8 vagy 10 ember volt. Ez számomra olyan volt, mint egy pofon. A szentáldozás vételekor letérdeltem a földre. De azokra az emberekre gondoltam, akik támasz vagy segítség nélkül nem tudnak letérdelni a földre. Azt kérdeztem magamtól, miért is vannak nekünk áldozószékek. Az emberek nem tehetnek róla, a papnak nem volt türelme, és csak azért tette, hogy minden gyorsabban menjen. A szentáldozás után megkérdeztem Jézust, hogy helyes volt-e ez.

Jézus elég szigorúan válaszolt: **„Nem volt helyes”**.

1991. július 8. – hétfő

Délután megkérdeztem az Úrtól, mi a helyzet azzal a levéllel, amelyet Anneliese Wafzig nővérei (mind a hárman) írtak nekem. A három nővér a levélben tiltakozott a Rodalbenről szóló könyv kiadása ellen. Indokként azt hozták fel, hogy Anneliese Wafzig végül morfinfüggő lett. Jézus azt válaszolta, hogy hallgassam meg, mit fog mondani nekem Gebhard atya. Tehát újra Regensburgba kell mennem Gebhard atyához.

1991. július 9. — kedd

Imádkoztam a munkahelyem kápolnájában. Megkérdeztem Jézust, hogy ő a helyemben építene-e imatermet? Jézus azt mondta: „Igen”.

Mondtam Jézusnak, hogy nincs pénzem. Jézus azt mondta nekem: „Imádkozz ezért az ügyért”. Sok kegyelmet kaptam, és megköszöntem Jézusnak.

Délelőtt a kolléganőm, Veronika összeesett. Jelenleg a neurológiai sürgősségi osztályon van.

1991. július 10. — szerda

A kápolnában voltam és imádkoztam, de a szentmisén ma nem vettem részt.

1991. július 11. — csütörtök

Rotban voltam a szentmisén. 16:30-kor a Stift-Neuburgi kolostorban gyóntam. Egy idős atya hallgatta meg a gyónásomat. Nem voltam elégedett.

Nagyon rosszat mondott azokról, akik szájjal veszik az úrvacsorát.

Esztétikátlanak tartotta, és hozzátette, hogy egyeseknek bűdös a szájuk. Mondtam neki, hogy Jézus megmosta a tanítványok lábát, mire ő azt válaszolta, hogy ők is megmosnák a lábukat. Ezután még azt is mondtam, hogy Jézus nem undorodott attól, hogy megmossa a tanítványok lábát, de elhatároztam, hogy többé nem megyek ehhez a paphoz.

23 órakor Bernd megérkezett feleségével Ladenburgból. Hozott nekem öt könyvet Maria Agredától olvasásra.

1991. július 13. — szombat

A férjemmel Regensburgba utaztunk Gebhard Heyder atyához.

1991. július 14. — vasárnap

10 órakor részt vettünk a szentmisén a karmelita kolostorban. 11.30 és 17 óra között Gebhard atyával töltöttem az időt. Ez az atya számomra az élő Jézus. Tőle csak jót lehet tanulni. Hálát adok Istennek, hogy vele lehettem. Végül megáldott minket, megáldotta a lakókocsinkat és mindazt, amit magunkkal hoztunk megszentelésre: sőt, vizet, rózsafüzéretet, képeket stb.

Csudálatosan megszentelte a tárgyakat, latinul, a régi áldási imával és az ördögűzéssel. Hazafelé menet még sokat imádkoztunk.

1991. július 15., hétfő

Fridolinnal Malschban voltam a templomban. A szentáldozás után megkérdeztem az Üdvözítőt a Rodalbenről és a Drága Vérről szóló könyvről. Jézus így válaszolt nekem: „Igen, leányom, a könyvet meg kell írni”. Ez a kérdés még mindig nagyon foglalkoztatott, mivel Gebhard atya is kapott egy levelet Anneliese Wafzig három nővérétől. Mindent azonnal elmeséltem Fridolinnek is, aki ugyanis Rodalbenből származik.

Este az Úr ismét velünk volt az imacsoportban. Sokan jöttek imádkozni. Dochart atya hallgatta a gyónásokat. Imádtuk az Urat.

Nagyon szép volt. Hálát adok Istennek ezért a nagy kegyelemért. Éjjel 3 órakor feküdtem le.

1991. július 16. – kedd

Éreztem a sok kegyelmet, amelyet kaptam, mert vidám és boldog voltam, bár olyan későn feküdtem le. Mivel kolléganőm, Veronika még beteg volt, mindent egyedül kellett röntgeneznem.

1991. július 17. – szerda

Elmentem a szentmisére a mingolsheimi Rochus-kápolnába. Ott gyóntam is.

1991. július 18. – csütörtök

Fridolin felhívott, és megkért, hogy kérdezzem meg a Megváltót, hogy most, hogy háború van Jugoszláviában, elmenjenek-e Medjugorjéba, és hogy Claude Luxemburgból velük tart-e. Délután a kápolnában megkérdeztem Jézust erről. Jézus azt mondta nekem: „Menjenek. Claude L.-ből nem fog velük tartani”.

1991. július 19. – péntek

Fridolin újra felhívott, és tudni akarta, mit mondott a Megváltó. Elmeséltem neki.

1991. július 20. – szombat

Heidelbergbe utaztunk, hogy munkát keressünk az unokahúgomnak, aki éppen itt vendégeskedett. Konyhai kisegítőként kapott munkát.

1991. július 21. – vasárnap

Elmentem a Hl. misére Rotban, majd 13 órakor a rózsafüzér imádkozásra a templomban és az áhítatra. Délután a férjemmel kirándultunk, hajóztunk a Neckar folyón, és sétáltunk. Nagyon szép volt. A férjemnek is nagyon tetszett.

1991. július 22. – hétfő

A roti templomban voltam. Vogt atya Mária Magdolnáról prédikált. Amikor arról beszélt, hogy Mária Magdolna prostituált volt, nagyon megdöbbentem, és fájdalmat éreztem a szívemben. Ezt a fájdalmat azonnal feláldoztam a bűnösök megtéréseért. Ez a kijelentés nagyon megérintett, mert éreztem, hogy ez nem igaz.

Az első szentáldozás után megkérdeztem az Úrtól: „Ki volt Mária Magdolna?” Jézus így válaszolt: „Bűnös nő volt”. Ezután megkérdeztem az Úrtól, hogy miért mondta ezt Vogt atya?

Jézus így válaszolt: „Mert neki az jobban tetszett”.

20 órakeresztelés után imacsoport volt. Sokat imádkoztam Vogt atyáért. Ma az imacsoport valamivel tovább tartott, nagyon szép volt.

1991. július 23. – kedd

18 óra körül Fridolin felhívott, és közölte, hogy Claude nem jön velünk Medjugorjébe. Fridolin elmondta, hogy Claude fél Jugoszláviába menni a háború miatt. Beszélgetésünk során észrevettem, hogy Fridolin is fél. Sőt, ő is habozott, hogy elmenjen-e Medjugorjébe. Azt mondtam neki: „Ti kis hitűek, hogyan félhettek, ha Jézus azt mondta, hogy menjete?”

Este részt vettem a szentmisén Rotban. A szentáldozás után megkérdeztem az Úrtól, hogy beszéljek-e Vogt atyával a kézben való áldozásról és Mária Magdolnáról. Az Úr azt mondta nekem: „Igen, szombaton.”

1991. július 24. – szerda

Miután aznap már többször is elmondtam a rózsafüzért, a munkahelyi kápolnában egyesültem a Megváltóval. Megkérdeztem tőle, vajon Vogt atya megváltoztatná-e a hozzáállását, ha szombaton beszélne vele a kézben való áldozásról. Jézus azt mondta, hogy nem fog megváltozni. Azt mondtam Jézusnak, hogy akkor nem is kell beszélnem vele. De Jézus így válaszolt: „De igen. Tedd, amit ő mond neked.”

Úgy gondoltam, hogy nem lesz könnyű azt tenni, amit Vogt atya mond, ha Vogt atya nem azt teszi, amit Jézus mond.

De azt mondtam Jézusnak: „Meg fogom tenni”.

Később megkérdeztem az Úrtól, hogy a fiam pap legyen-e, vagy házasodjon-e meg? Jézus így válaszolt: „Igen, papnak kell lennie.”

Ez nem volt könnyű számomra, mert tudtam, hogy a fiam nem akar pap lenni.

Ezt követően megkérdeztem az Üdvözülttől, hogy elmondjam-e neki, és Jézus így válaszolt:

„Nem, én adok neki megvilágosodást, ő maga fogja megtudni.”

Most már tudom, hogy sokat kell imádkoznom a fiamért. Uram és Istenem, köszönöm neked, hogy tudom, hogy a fiamnak papnak kell lennie.

Uram, legyen meg a te akaratod.

Igen, Uram, ő az egyetlen fiam, és mégis nem az enyém, mert mindketten a tiéd vagyunk.

1991. július 25. – csütörtök

Rotban voltam a templomban a szentmisén. A szentáldozás után megkérdeztem Jézust, mikor menjek Vogt atyához. Azt mondta: „Szombaton”.

1991. július 26. – péntek

A rot-i szentmise után megkérdeztem Vogt atyát, hogy szombaton beszélhetnék-e vele. Igent mondott, és megbeszéltünk egy időpontot szombatira, 16 órára.

1991. július 27. — szombat

7 óra 15 perckor unokahúgommal együtt részt vettem a szentmisén Waghäuselben. A transzfiguráció során a papot és a templomot sötétség borította, de nem volt teljesen sötét. Amikor megkaptam a szentáldozást, így szóltam Jézushoz: „Te velem vagy”.

Mindenki állt a szentostya átvételekor. Én letérdeltem a földre. A pap habozott, hogy adja-e nekem a szentáldozást. Remegett, mintha a Sátán visszahúzná a kezét. A szentmise után térdelve imádkoztam a tabernákulum előtt azért a papért. Aztán megkérdeztem valakitől, hogy mi a pap neve, és megtudtam, hogy Florin atya.

Ott voltak a nővérek az imacsoportomból, akiket ismertem, és megkértem őket, hogy imádkozzanak az ügyemért, és elmondtam nekik, hogy ma beszélni fogok Vogt plébánossal.

Aztán megkértem Vetter asszonyt és az unokahúgomat is, hogy imádkozzanak az ügyemért 16.00 és 17.00 óra között imádkozzanak.

Amikor 16 órakor Vogt atyához mentem, barátságosan fogadott, és körülbelül 50 percig beszélgettünk. A szájba és a kézbe vett áldozásról, valamint Mária Magdolnáról beszélgettünk. Elmondtam neki, hogy Mária Magdolna nem prostituált volt, hanem bűnös.

17.45 és 22.30 között Nicol és Adriana, két szlovák lány látogatott meg.

Beszéltem Istenről és a megtérésemről. Ezután elolvastuk a Szűzanya litmanovai (Csehszlovákia) üzeneteit. Megtanítottam nekik a rózsafüzér imádkozását.

Ezt követően még két, Németországban élő jugoszláv nő érkezett.

1991. július 28. – vasárnap

Részt vettem a szentmisén Rotban. Unokahúgommal, Jaquinával imádkoztunk egy rózsafüzért. Egy erdei sétán még két rózsafüzért imádkoztunk.

1991. július 29. — hétfő

Imacsoport 20:00-kor. Dochart plébános is eljött.

1991. augusztus 12. — hétfő

Az elmúlt napokban szinte minden nap imádkoztam azért, hogy a Szűzanya ma este sok imádkozót küldjön az imacsoportba. Szűz Mária nem okozott csalódást, soha. Éppen ellenkezőleg, Malschenbergben, a kápolnában, ahol Dochart atya szentmisét celebrált, szintén este 20 órakor, kevesen voltak jelen. Jobb lett volna, ha Dochart atya más időpontot választott volna erre.

Ezen a napon az imacsoportban felolvastuk a Szűzanya üzeneteit, amelyeket Litmanovában adott.

1991. augusztus 19. – hétfő

Tegnap Dochart atya felhívott, és megkérdezte, hogy ma eljöhet-e. Két nappal korábban látogatóban volt nálam Buran atya Mannheimből. Johannes atya üdvözetét hozta. Észrevettem, hogy Buran atya nem őszinte, és óvatos lettem. Sok minden nem tetszett benne, pl. jobban szereti a kézben való áldozást, és akkor nem látszik, hogy pap, nem visel keresztet, papi ruhát és más jelképet sem. Úgy tűnt számomra, mintha Johannes atya nyomozóként küldte volna. Azt is éreztem, hogy büszke. Azt mondta: „Senki sem rendelkezik olyan hatalommal, mint egy pap a transzformáció során.” Erre azt válaszoltam neki: „Igen, igaza van, de senkinek nincs olyan felelőssége, mint egy papnak.” Nem tetszett neki, amikor ezt mondtam neki.

Ezen a hétfőn Dochart atya este az imacsoportban azt mondta, hogy a kézbe vétel ugyanolyan alázatos lenne, mint a szájba vétel. Ez számomra olyan volt, mintha pofont kaptam volna, és nagyon fájt.

1991. augusztus 20. – kedd

Ingrid Bauer tizenegy napig volt nálunk. Ma a férjem visszavitte Pirmansensbe. Ingyen lakott itt, és meg akarta erősíteni a hitét.

1991.08.21. – szerda

Kínzások gyötörtek. A Sátán megpróbálta a fülembé sugdossani, hogy nem Jézus szól hozzám, hanem az ördög. Bár augusztus 14-én és 19-én gyóntam, a kísértések újra és újra visszatértek.

A szentáldozás után megkérdeztem Jézust: „Kérem, világosítson meg. Ha a Sátán szól hozzám, mondja meg nekem. Óvatosabb leszek.”

Alig mondtam ki ezeket a szavakat, Jézus máris így szólt hozzám: „Én szóltam hozzád.” Azért is kérdeztem ezt, mert Vogt atya azt mondta, hogy néhány héttel ezelőtt félreértettem Jézust. Hála Istennek, hogy megkaptam ezt a megerősítést, hogy Jézus szól hozzám, és nem az ördög.

1991. augusztus 23. – péntek

A szentmise után a férjemmel elindultunk. Chevremontba akartunk menni Belgiumban.

1991.08.24. — szombat

Banneaux-ban jártunk, a „Szegények Anyjánál”.

1991.08.25. – vasárnap

Chevremontban minden évben megrendezésre kerül a „Kis lelkek nemzetközi találkozója”. Közvetlenül a szentmise előtt gyónni mentem. Meg akartam szabadulni a bocsánatos bűneimtől, és teljesen tiszta akartam lenni. A rózsafüzér imádkozása közben hallottam egy hangot, amely arra kért, hogy horvát nyelven imádkozzak az összes zarándok előtt. Egy rózsafüzér, ahogy tavaly Lourdes-ban. Gondoltam, ha ez Isten akarata és a Szűzanya is ezt kívánja, akkor imádkozni fogok. Délután 3 óra körül kerültem sorra. Meghívtam a Szűzanyát és Jézust, hogy imádkozzanak velem, és kértem a Megváltót, hogy legyen velem. Nagyon buzgón, szívből és tisztán imádkoztam, és nem féltem imádkozni több ezer ember előtt. Éppen ellenkezőleg, olyan erőt éreztem az imádságban, mint még soha. Köszönöm Istennek és a Szűzanyának a beléjük vetett bizalmamat.

1991. augusztus 26. — hétfő

Dél előtt röntgenfelvételt készítettem egy férfiről, Thomas Henze-ről. Valaki megverte, hajléktalan volt és megsérült. Az orvosok megvizsgálták, majd betegként hazaküldték. Mondtam neki, hogy nálam lakhat, amíg meggyógyul. Ebben a betegben Jézust láttam, ahogy szenvedett és tehetetlen volt. Felhívtam a férjemet, és elmondtam neki, hogy hazaviszek egy hajléktalant. Elég dühös volt. De mivel előtte imádkoztam ezért a kápolnában, a férjemnek meg kellett tennie, ami Isten akarata. Ezt nagy szeretetből teszem Jézus és Mária iránt, mert hiszem, hogy ha teljes szívből szereted Jézust, akkor a többieket is szereted. 16 óra körül megérkezett Thomas, a beteg. Hazavittem. Az autóban elmondtam a fájdalmas rózsafüzért. Thomas szaga elviselhetetlen volt. Szörnyen büzlött. Otthon kerestem neki tiszta ruhákat és cipőt, majd lezuhanyozott. Este gulyáslevest ettünk rizzsel és salátával. Vendégünk nagyon sokat evett. Ebéd után megkértem, hogy öntözze meg a kertet, én pedig elmentem a templomba. A szentáldozást érte ajánlottam fel. Thomas este is ott volt az imacsoporton, és velünk imádkozott. Dochart atya ma hozott egy kis áldozószéket. Remélem, legközelebb a paténát is elhozza, hogy a Megváltó ne essen többé a földre. Ez nagyon fáj nekem. Dochart atya megígérte, hogy legközelebb elhozza a paténát.

1991.08.27. — kedd

Visszavittem Thomas beteget a klinikára, az orrát helyreállították.

1991.08.28. — szerda

Emmertsgrundból származó Adriane-nel a mingolsheimi Rochus-kápolnában jártam, és ott gyóntam.

1991. augusztus 29. – csütörtök

Ratko unokaöcsémrel Rotban jártam a templomban.

1991.08.30. – péntek

Segítettem Ratkonak munkát keresni, és vele együtt ismét elmentem a templomba Rotban. Vele együtt imádkoztam a rózsafüzért.

1991.08.31. – szombat

Reggel Jaquelinával Waghäuselben voltam a templomban. Utána a Globusban vásároltunk. Délután Erich hozott egy képet, amely a 11. keresztút-állomást ábrázolja.

1991.09.01 — vasárnap

Részt vettünk a szentmisén Rotban.

1991.09.02. – hétfő

A klinika kápolnájában a Megváltótól érdeklődtem a tegnapi beszélgetésről, amelyet Johannes atyával folytattam. Johannes atya tudni akarta, mit mondott Platon püspök.

De nem árultam el semmit a Platon Gorniliak püspökkel folytatott beszélgetésről.

Johannes Ortynskyj atya valószínűleg büntudatot érzett a könyvei miatt. A Megváltó a kápolnában azt mondta nekem, hogy helyesen cselekedtem.

Deo gratias.

Este imacsoport: Dochart plébános osztotta az Úrszentáldozást, először szentáldozási paddal és paténával. Észrevettem, hogy mindenki különösen boldog volt, és kegyelmet kapott.

1991. szeptember 6. — Jézus Szíve péntek

Este részt vettem a bűnbánati éjszakán Grombachban. A szentmise után a Imádtam a Megváltót. A szentostyára néztem, és keservesen sírtam. Ratzinger püspök azt mondta, hogy Medjugorje nem természetfeletti jelenség, így állt a Bildpostban.

Körülbelül 15 percig sírtam.

Aztán Jézus megszólalt hozzám. A belső hang olyan tisztán és világosan hallatszott, mint még soha.

Jézus azt mondta: „Nézz a keresztemre!” A kereszt az oltár és a monstrancia felett lógott. A keresztre néztem, és tovább hallottam: „Hittek nekem?”

Akkor azonnal abbahagytam a sírást.

Azt hiszem, Jézus elvette a sírásomat. Számomra ez megerősítette, hogy Medjugorje valódi, csak az egyház nem akarja elhinni.

Szeptember első hetében Litmanováról kérdeztem a Megváltót Csehszlovákiában, és ezt a választ kaptam: „A csehszlovákiai jelenések természetfelettiek”.

Erre azt mondtam, hogy a gyerekek tehát nem hazudnak. Aztán bementem a klinika kápolnájába, és újra megkérdeztem, mert eszembe jutottak Ivetka, egy látnok lány merev szemei, és ezek a szemek elgondolkodtattak. Megkérdeztem a Megváltót, hogy a Sátán is kiválthat-e ilyen tekintetet. A Megváltó azt mondta: „Igen.”

Aztán megismételte: „A jelenések természetfelettiek.”

Ebből még nem sokat értettem. Csak annyit tudok mondani, amit Szent Pál mond: Vizsgáljatok meg mindent, és tartsátok meg, ami jó.

1991. szeptember 12. – csütörtök

Gyónni mentem a neuburgi kolostorba. A pap azt a bűnbánatot szabta ki rám, hogy hagyjam, hogy a Megváltó rám nézzen. Ezt még egyetlen pap sem mondta nekem, és boldog voltam, hogy a Megváltó rám akart nézni.

1991.09.13. – péntek

Előestéi mise Rotban. A „Hubertus-mise” alkalmából a templomot fenyőfákkal díszítették. Nekem ez nem tetszett, mert olyan volt, mint karácsonykor, és nem illett oda.

1991. szeptember 14. – szombat

A szentmisén voltam Malschenbergben. A keresztemet, amely általában a hálószobánkban áll az ágyam mellett, bevitték a templomba.

A misét fiatalok szervezték. Hiányzott azonban a tisztelet. Meg kell őrizni a hagyományt, és nem szabad a templomból színházat csinálni.

1991.09.16. – hétfő

A klinika kápolnájában voltam. Este részt vettem a szentmisén Rotban. Utána imacsoport volt, Dochart atya is eljött.

1991. október

Hosszú keresés után újra megtaláltam a naplóm.

Köstel volt plébánosunk temetésén sokan voltak jelen, köztük számos pap is. Az volt a benyomásom, hogy Köstel plébánost jobban tisztelték, mint Istent. A papok arra ösztönözték a hívőket, hogy állva vegyék át a szentáldozást, pedig ott volt a szentáldozószék. Amikor átvettem a szent ostyát, letérdeltem a földre. Sok tisztátalan szellemet éreztem, és észrevettem, hogy ezek legszívesebben széttépték volna, ha tehetnék volna. Amikor a Szentáldozás után egyesültem Jézussal, azt mondtam a Megváltónak: „Most olyan sok papunk van, és mégis úgy osztják a Szentáldozást, hogy az emberek állva veszik. Akkor ezt hallottam: „Térdelej tovább, leányom.” Ekkor sok minden világossá vált számomra.

Néhány nap múlva tájékoztattam erről Vogt plébánost. Vogt plébános úgy vélte, hogy ez csak rám vonatkozik, másokra nem.

1991.11.23.

A mingolsheimi Rochus-kápolnában voltam szentmisén. Ott gyóntam egy misszionáriusnál.

1991.11.25. – hétfő – Szent Katalin napja

Rotban voltam a szentmisén. A szentáldozás utáni Jézussal való egyesüléskor Jézus így szólott hozzám: **„Imádkozz, imádkozz sokat, leányom, háború jön Oroszországból!”**

Először nagyon megijedtem, aztán sírni kezdtem. Megkérdeztem, hogy menjek-e Vogt atyához. Jézus azt mondta: „Nem, ő nem fog hinni neked.” Akkor tovább kérdeztem, hogy mondjam-e el az imacsoportnak. Jézus igent mondott.

Csodálkoztam, mert az imacsoportban ott volt egy pap is. Nagy lelki fájdalommal hagytam el a templomot, és keservesen sírtam.

A templom előtt már várt rám Rita és két másik nő Pimasensből, akik velem akartak menni az imacsoportba. Mielőtt az imacsoportban szólnam volna erről, megkértem Dochart atyát, hogy áldjon meg. Dochart atya magával hozta a Megváltót, és imádkoztunk hozzá. De folyton a Megváltó szavaira gondoltam, sírtam és zokogtam.

1991.11.26. – kedd

Folyamatosan a háborúra gondoltam, és megkérdeztem a Megváltót, mikor lesz az. A Megváltó azt mondta: **„Hamarosan.”**

1991.11.27. – szerda

Megkérdeztem a Megváltót, hogy ezek a szavak csak nekem fontosak-e.

A Megváltó azt mondta: **„Mondd el mindenkinek!”**

1991.11.29. – péntek

A munkahelyi kápolnában. Biztosra akartam menni, és még egyszer rákérdeztem a háborúra. Újra hallottam: „**Háború fog kitörni Oroszországban.**”

1991.12.02. – hétfő

11 óra 15 perc a klinika kápolnájában. Örültem, hogy újra térdelhettem a tabernákulum előtt. Lelki kapcsolatban álltam vele, és megkérdeztem az Üdvözítőt, hol tartózkodik, amikor hozzám szól. Jézus így válaszolt: „**A szív mélyén.**”

Tovább kérdeztem tőle, hogyan magyarázzam el másoknak, hogy hallom őt.

Jézus azt mondta: „Ez természetfeletti, különben nem tőlem származna.”

Tovább kérdeztem, hogy lehetséges-e, hogy hipnotizált vagyok.

Jézus azt mondta: „Aki egyesül a szívemmel, az nem hipnotizálhatja magát.

Gondolkodtam a jugoszláviai háborún, és azon, hogy Ivan és Jakov látnokok külföldre utaztak.

Megkérdeztem, hogy nekem is el kellene-e hagynom Németországot a közelgő háború miatt. De Jézus azt mondta: „Nem szeretem a gyávákat.”

Ekkor eszembe jutott Szent Johanna d'Orléans, aki az angolok ellen harcolt és felszabadította Franciaországot. Elmeséltem Jézusnak a fiamról is, hogy ő el sem tudja képzelni, hogy háború jöhet Oroszországból. Jézus így szólt hozzám: „Sürgősen gyónnia kell.”

Este az imacsoportban, a rózsafüzér harmadik tizedét követően, mint mindig, néhány perc csendet tartottunk, hogy mindenki szívből imádkozhasson és közbenjárhasson. Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy üzenjek-e valamit az imacsoportnak.

Jézus azt mondta: „Mondd meg mindenkinek, hogy szeretem őket.”

Ez volt az első alkalom, hogy hallottam a Megváltót az imacsoportban.

1991.12.03. – kedd

A klinika kápolnájában hallottam Jézus hangját:

„Figyelj rám, lányom, imádkozz, imádkozz sokat.”

Este Rotban a templomban a szentáldozás alatt lemezzent játszottak, nem tudtam megnyílni a Megváltó előtt, a zene zavart.

1991.12.04. — szerda

A klinika orvosi szobájában körülbelül 10:45-kor: Egyesültem a Megváltóval, és hallottam a hangot: „Te az én szolgálója vagy, tedd meg mindazt, amit mondok neked. Legyen nagy bizalmad bennem.

Maradj állhatatos. Rövid élet áll előtted. Magamhoz foglak venni. Ennek bizonyítéka a hited.”

Miután leírtam, megkérdeztem a Megváltót, hogy helyesen írtam-e le. Jézus így válaszolt: „Igen, leányom”.

Este: Minden nap egyre többet imádkoztam Vogt atyáért és megvilágosodásáért, és kértem Jézust, hogy engedje meg nekem, hogy beszéljek Vogt atyával. Jézus azt mondta: „Menj”.

18.00 és 18.45 között beszéltem Vogt atyával. A beszélgetés után Vogt atya azt mondta nekem, hogy csodál engem, és hogy folytassam így tovább.

Amikor megkérdeztem tőle, mit jelentenek Jézus szavai: „A bizonyíték erre a hited”, azt válaszolta: „Mindennek meg kell értened?”

1991. december 5. – csütörtök

Reggel 9 órakor megkérdeztem az Üdvözülttől, hogy valóban nem kell-e mindent megértenem, ahogy Vogt atya mondta. Az Üdvözült azt mondta: „Igen, nem kell mindent megértened. Minden a maga idejében jön.

Amit nem értesz, azt add vissza nekem.”

Aztán megkérdeztem az Úrtól, hogy elküldjem-e a „Bild am Sonntag” főszerkesztőjének azt a figyelmeztetést, amely az Oroszországból érkező háborúról szól.

A Megváltó azt válaszolta, hogy még ma intézzem el.

1991.12.06. – péntek

Körülbelül 8:25-kor bementem a klinika kápolnájába, és ott imádkoztam azért, hogy a levelet közzétegyék. Az imádság közben megkérdeztem a Megváltót, hogy jó-e a levél. Válasz: „A leveled jó”. Kegyelmet kaptam, és örömben sírtam, mert szeretem a Megváltót.

A Megváltó ezt mondta nekem: „Nagyon szeretlek, menj békével”.

Este a rot-i templomban: Megkérdeztem az Üdvözülttől, hogyan lehetne elhárítani a háborút. Az Üdvözült így válaszolt: „Csak böjttel és imádsággal”.

Azt is megkérdeztem az Üdvözítőtől, miért éppen hozzám szól, hiszen én bűnös vagyok. Az Üdvözítő így válaszolt: „Mindenki bűnös”.

Ennek ellenére továbbra is azt kérdeztem magamtól, miért hozzám szól, és hallottam a hangját: „Ahová akarok, oda tér be.”

1991.12.07. — szombat

Kora reggel részt vettem a szentmisén Mingolsheimben, a Rochus-kápolnában. A szentáldozás után az Üdvözítő azt mondta nekem: „Beszélj a misszionáriussal”.

Beszéltem a misszionáriussal a megtérésemről és a háborúról. Sírt, miközben beszélgettünk.

Délután imádkoztam Fridolin Keilhauerrel, a lantershofeni teológia hallgatóval.

1991.12.08 — vasárnap

Délelőtt részt vettem a szentmisén Rotban. 12.00 és 13.00 óra között szintén a templomban voltam és imádkoztam; ez a kegyelmi óra Mária Szeplőtelen Fogantatásának napján. Ezt követően még körülbelül 14.00 óráig tartott az áhítat.

Délután egy beszélgetés során Fridolin megkérdezte tőlem:

„Mi van nálad, amit nem Istentől kaptál?”

Rövid gondolkodás után így válaszoltam: „Nincs semmim, és minden, amim van, Istentől származik.”

1991.12.09. – hétfő

Néhány napja a Megváltó azt mondta nekem: „Add nekem az egész lényedet”.

Nem értettem ezt, és visszaadtam Jézusnak, ahogyan ő mondta. Ekkor a Megváltó így folytatta: „Mindent kérned kell”.

Így hát ma, körülbelül 9:45-kor megkérdeztem tőle: „Megváltó, mit adjak neked?” Jézus így válaszolt: „Add nekem mindent.”

Ezt követően megkérdeztem, hogy üzenjek-e valamit imacsoportunknak. Azt mondta, hogy fokozzák az imádkozást és böjtöljenek.

Este Dochart atyánál gyóntam.

1991.12.10. — kedd

10:10, orvosi rendelő: Egyesültem a Megváltóval, majd ezt hallottam: „Írd le: Szeretem a juhaimat, és vissza akarom kapni az összes elveszettet. Keresd meg őket. Segíts nekem. Minden megtalált juhért nagy jutalom jár a mennyben. A célod mindig a keresés. Soha ne hagyj abba. A Gonosz leselkedik.”

Azt mondtam: „Uram, én olyan gyenge vagyok.”

A Megváltó így válaszolt: „De velem erőt nyersz”.

Este a rot-i templomban: nem tudtam, milyen evangéliumot

nap. Meglepődtem, amikor a Máté-evangéliumból az elveszett bárányról szóló részt olvasták fel.

Csodálkoztam, hogy a Megváltó már reggel is beszélt nekem erről. Ma többet imádkoztam Vogt atyáért, mint máskor. Úrvacsorát vettem, és alig egyesültem a Megváltóval, máris hallottam a hangot, lassan és tisztán: „Hallasz engem?” Azt mondtam: „Igen.” Mély csend lett. Aztán hallottam: „Menj a paphoz.”

Ismét csend. „Mondd meg neki” – csend – „hogy komolyan gondolom a háborút.” Ez úgy ért, mint egy csapás. Magamban megismételtem, és megkérdeztem, hogy jól értettem-e, és mikor menjek a paphoz. Ő azt mondta: „A szentmise után.”

A Megváltó megerősítette, hogy jól hallottam. Ekkor keservesen sírni kezdtem. Zita odajött hozzám, és megkérdezte, mi bajom van. Ezután Speckart asszony is odajött hozzám, és érdeklődött. Ők is megerősítették, és azt mondták: „Ez nem újdonság, ezt már ismerjük a vezeklő éjszakákról”. (Oroszországból jövő háborúra gondoltak.) Ezután azonnal Vogt atyához mentem. Vogt atya meghallgatott, majd azt mondta: „Többet nem tehetünk, csak imádkozni.” Alig egy hete volt, hogy először beszéltem vele az Oroszországból jövő háborúról, ahogyan azt a Megváltó meghagyta nekem.

Megkértem tőle az áldást, majd hazamentem.

1991.12.11. — szerda

Kicsivel 10 óra után az orvosi szobában: Egyesültem a Megváltóval. Kellemes nyugalom és csend vett körül. Meleget éreztem, de semmit sem hallottam.

12:30 a klinika kápolnájában: Imádkoztam az Úr angyalát, egyesültem a Megváltóval, és kellemes melegséget, nyugalmat és csendet éreztem. Egy ideig nem hallottam semmit, majd hirtelen ezt hallottam: „A szívedben nyugszom”. Ez olyan gyönyörű volt, és annyira örültem, hogy azt szavakkal el sem tudom mondani. Sajnos nem tudtam tovább hosszabbítani a szünetet, mert a kolléganőm még mindig beteg volt, és mindent egyedül kellett elintéznem.

Ha az ember tudja, hogy a Megváltó a szívében nyugszik, az olyan különösen szép érzés, és olyan békét érez, amelyet csak a mi Urunk adhat.

Este a Rochus-kápolnában: megkérdeztem a Megváltót, hogy mennyi ideig nem szabad enni a szentáldozás előtt, mert Rita Würzburgból ezt kérte tőlem.

Az Úr így szólt: „A szentáldozás előtt néhány órával valóban helyes.” Megkérdeztem, vajon mit mondana a pap, ha ezt elmesélném neki. Az Úr így válaszolt: „Én fogok szószólód lenni. Menj békével!”

1991.12.12. — csütörtök

10:15 az orvosi szobában: Megkérdeztem a Megváltót, hogy hamis próféta vagyok-e, mert a Bibliában olvastam valamit a végidőkről. A Megváltó azt mondta nekem: „Nem vagy hamis próféta, te az én szolgálója vagy. Tedd meg mindazt, amit mondok neked. Háború fog jönni. Én vagyok a te Urad és Istened. Folyamatosan próbára lesznek téve.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy nem kaphatnék-e valamilyen jelet. Megváltó:

„Adok neked jelet, amikor eljön az idő.”

Megkérdeztem, hogy ez a jel nekem szól-e.

Megváltó: „Mindenkinek.”

12.15 óra a klinika kápolnájában: Imádkoztam az Úr angyalához.

Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy ez a jel a levegőben lesz-e, vagy rajtam? Az

Üdvözítő erre azt kérdezte tőlem: „Beleegyezel?”

Hesitálás nélkül azt mondtam: „Igen.”

De aztán így folytattam Jézushoz: „Soha ne válassz el tőlem, mert nagyon szeretlek.” Megkérdeztem a Megváltót, hogy azok az imák, amelyeket az imacsoportban imádkozunk, jók-e, vagy változtatnom kellene valamit?

A Megváltó azt mondta: „Sokat imádkozz; duplázd meg az imákat. Minden ima jó.”

1991.12.13. péntek

Orvosi rendelő: Imádkoztam, majd egyesültem a Megváltóval, és hallottam, ahogy azt mondja: „Figyelj jól, leányom. Menj a papokhoz, mondd el nekik.

A háborút komolyan gondolom.”

Megkérdeztem az Úrtól, hogyan mondjam el ezt. Az Úr így válaszolt: „Én fogok helyetted beszélni.”

Azt mondtam tovább a Megváltónak, hogy nem fognak hinni nekem, de a Megváltó így válaszolt: „Hagyd ezt rám.”

Megváltó: „Te nem érted a természetfelettit. Senki sem értheti meg a természetfelettit rajtam kívül.”

Melegséget és nyugalmat éreztem magamban, és azt mondtam Jézusnak: „Hiszem, hogy velem vagy.”

Jézus: „Hiszel benne! Akkor a többiben is higgy.”

Este a rot-i templomban. Megkérdeztem a Megváltót, hogy az, amit eddig írtam, helyes-e.

Jézus igennel válaszolt, és így szólt: „Menj békével, leányom.”

1991.12.14. – szombat

Reggel 7 órakor a mingolsheimi Rochus-kápolnában voltam. A békéért imádkoztam és sírtam. Aztán hallottam: „Menj békével, leányom.”

1991.12.15. – vasárnap

Regensburgba utaztunk, és 10 órakor részt vettünk a szentmisén a karmelita kolostorban. A Megváltóval való egyesüléskor Jézus így szólt:

„Hallgatni akarsz a hangomra?”

Igen-t mondtam, és a Megváltó így szólt hozzám: „Akkor hidd el.”

Azt mondtam: „Kérek, adj nekem a mustármagot, különben nem tudom megmozgatni a hegyeket.” Aztán csend lett.

Aztán a Megváltó így szólt: „Szeretlek.”

A szentmise után beszélgettem Gebhard Heyder atyával. Átnézte a naplóba írt belső gondolataimat. Hálát adok Istennek, hogy még mindig köztünk van, hiszen már 86 éves. Nem földi bölcsességgel, hanem isteni bölcsességgel rendelkezik.

Olyan embert, mint ő, nagytítóval kell keresni. Nem bánom, hogy összesen több mint 600 km-t kell utaznom, hogy beszélhessek vele. Nagyon sokat segített nekem. Végül megerősítette nekem, hogy számára nem újdonság, hogy háború fog jönni Oroszországból. Említette Therese Neumannot (német misztikus – stigmatizált), aki egyszer azt mondta, hogy 30 évvel a halála után az oroszok taposni fogják a sírját.

Ő 1962-ben halt meg. Gebhard atya említette Heroldsbachot, Mettenbuchot és más helyeket is, ahol utalnak erre a háborúra.

Még megszentelte azokat a tárgyakat is, amelyeket magunkkal hoztunk, pl. vizet, gyertyákat, képeket stb.

Gebhard atya ezeket a tárgyakat különösen megszentelte. Minden papnak így kellene szentelnie.

Amikor hazaértem, azonnal főzni kezdtem, mert éhes vendégünk érkezett. Én nem ettem semmit, és elmentem a waghäuseri templomba. A szentmisét a szegény lelkekért ajánlottam fel. Azon a napon nagyon sokat imádkoztam. De Waghäuselben, a templomban éreztem, hogy a pokol körülvesz.

Megtámadtak. A legrosszabb akkor volt, amikor térdelve vettem át a szentáldozást. Éreztem, hogy az atya nem hajlandó térdelve adni nekem a szentáldozást.

szentáldozást térdelve. Csak a harmadik Üdvözlégy Mária után adta nekem a szent ostyát. A lelkemben nagyon erős támadásokat éreztem. Ezt nem fogom olyan hamar elfelejteni. De a Megváltó mindig győztes lesz. A Jézussal való egyesülés után olyan békességet éreztem magamban, amit csak Isten adhat.

Megváltó: „Szeretlek, leányom.” Ezután imádkoztam azért a papért.

1991.12.16. – hétfő

Mivel éreztem, hogy nem jó dolog Horvátország és Szlovénia elismerése önálló államként, megkérdeztem a Megváltót, hogy ez helyes-e.

A Megváltó így szólt: „Nekem nincs szükségem határookra, én minden embert szeretek.”

17 órakor karácsonyi ünnepséget tartottunk a klinikán.

Weidauer professzor, a klinika igazgatója beszédet mondott és ajándékokat osztott. Utána azonnal elmentem a templomba, mert inkább a szentáldozást akartam megkapni, mint részt venni az összes karácsonyi ünnepségen, amit a világ minden táján a munkahelyeken tartottak. Isten bocsássa meg nekik, hogy ezt karácsonyi ünnepségnek nevezik. Számomra ezek farizeusok – karácsonyi ünnepségek. Így hát elmentem a rot-i templomba. Rot felé tartva imádkoztam azokért a kollégákért, akik az ünnepségen maradtak.

Feláldoztam a Szentáldozást a haldoklókért és a purgatóriumban szenvedő szegény lelkekért. A Szentáldozás után megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy helyesen cselekedtem-e ma este.

Megváltó: „Igen, helyes volt, köszönöm neked.” Ezt

a Megváltó még soha nem mondta.

Azt mondtam az Úrnak, hogy nekem kell megköszönöm ezt.

Reggel a munkahelyi kápolnában megkérdeztem az Úrtól, mi történt tegnap este a waghäuseli templomban, mert Werner Egon atya eleinte nem volt hajlandó térdelve adni nekem a szentáldozást, és én hatalmas támadásokat éreztem a szívemben. Olyan támadás volt, amelyet még soha nem éltem át.

Megkérdeztem az Úrtól, hány ördög volt ott körülöttem?

A Megváltó azt mondta: „Ha láttad volna őket, meghaltál volna.”

Ez a pap nem él Isten kegyelmében. Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy elmondjam-e neki ezt? Mert bocsánatot kértem ezért a papért. Az Üdvözítő azt mondta: „Mondd el nekik.”

Magamban elhatároztam, hogy elmegyek Aemilian atyához, és beszélek vele erről.

1991.12.18. – szerda

Az unokahúgommal a mingolsheimi Rochus-kápolnában jártam. Amikor osztották az úrvacsorát, letérdeltem az úrvacsorapadhoz. Mások állva vették át a Szentostyát, vagy a pap előtti lépcsőn térdeltek le. Hálát adok Istennek, hogy annyi bátorságot adott nekem, hogy egyedül térdeljek le az úrvacsorapadhoz.

Vártam és közben imádkoztam a papért, amíg hozzám nem jött. A Szentáldozás kiosztása után a pap megfordult, és körülbelül két lépést tett az oltár felé.

Egy erő visszahúzódott. Odajött hozzám, és átadta nekem a Szentáldozatot. Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy helyesen cselekedtem-e.

Megváltó: „Folytasd csak így, leányom. Köszönöm neked ezt a bátorságot.”

Azt mondtam a Megváltónak: „Köszönöm neked, mert ez a bátorság tőled származik, és nem tőlem.”

Délelőtt a klinika kápolnájában: Megkérdeztem a Megváltót, hogy van-e ideje bűnbánatra annak, aki hirtelen meghal. Azért kérdeztem, mert néhány nappal korábban erről vitáztak. Egy pap azt is mondta, hogy már nincs rá idő.

Megváltó: „Van egy bizonyos idő a bűnök megbánására. Ez az idő Istentől függ.”

Aztán megkérdeztem a Megváltót, hogy naponta hányszor lehet szentségben részesülni. Megváltó:

„Naponta csak egyszer, lelkileg pedig annyiszor, amennyiszor csak akar.”

A Megváltó így folytatta: „Ha naponta többször veszünk részt a szentáldozásban, akkor nem bízunk eléggé Istenben. Mert ha tisztátalan szívvel veszünk részt a szentáldozásban, akkor a 10. alkalom után sem elég a szentáldozás.”

1991.12.19. – csütörtök

A tegnapi telefonhívás, amit Alois testvér intézett hozzám, nem hagyott nyugodni. Elmondta, hogy Werner Egon atya kapott egy névtelen levelet, és hogy engem is gyanúsíthatnak. Amikor Alois testvérnek Aloisnak azt mondtam, hogy amúgy is azt terveztem, hogy elmegyek a papokhoz Waghäuselbe, megijedt, és azt mondta, hogy ezt nem szabad tennem, mert különben kirúgnák a kolostorból.

Meg kell említenem, hogy soha nem írnék névtelen levelet senkinek. Mert személyesen megyek a papokhoz, ha úgy érzem, hogy az sérti Krisztus igazi tanítását.

Ezért megkérdeztem az Üdvözülttől, hogy elmenjek-e a papokhoz Waghäuselbe, amiatt, amit 1991.12.15-én ott tapasztaltam. Üdvözült: „Menj a papokhoz, és mondd el nekik.” Meg merem tenni, hogy odamegyek, ha ez Isten akarata. Ezután az Üdvözült tovább mondta nekem: „Imádkozz sokat minden nap.”

1991. december 20. – péntek

A klinika kápolnájában: A Megváltó azt mondta nekem: „Sokat imádkozz, leányom, közeledik a háború.” Megkérdeztem a Megváltót, mikor jön el az infláció.

Megváltó: „Még a háború előtt.”

Továbbá megkérdeztem az Üdvözülttől, hogy mennyi ideig nem szabad enni a szentáldozás előtt.

Üdvözült: „Több órával a szentáldozás előtt nem enni és nem inni a hitetlenek számára vezeklés!”

Megkérdeztem, hogy üzenjek-e valamit?

Megváltó: „Vogt atyának a hívőkkel sokkal többet kell imádkoznia a Szentostya előtt, mint eddig.” Este a rot-i templomban voltam.

1991.12.21 – szombat

Szentmise 7.15-kor Waghäuselben.

A szentmise előtt imádkoztam a misét celebráló papért. Alanus atya volt az. Először a sötétben lévő templomot láttam, az atyát nem láttam, pedig ő celebrálta a szentmisét. Lelkesen imádkoztam az atyáért. Aztán megláttam az atyát is, de ő is sötétben volt. A transzfiguráció után az egész templom kissé világosabbá vált. Nem tudtam, mit jelent ez, és választ sem kaptam. A szentmise után a Hamsch családnál jártam.

Este Zank úr eljött hozzám, és elmondta, hogy levelet küldött egy waghäuseli atyának. Azt mondta, hogy azt írta, hogy butának találta a prédikációját, és hogy a levélben Medjugorjéről is említett valamit.

Megkérdeztem Zank urat, kapott-e választ az atyától. Azt mondta, hogy nem számít válaszra. Kritizáltam őt, és megkérdeztem, miért nem ment személyesen a paphoz. Éreztem, hogy ez az ember nem őszinte, és hogy hazudik. Gyávának tűnt számomra. Most már világos lett számomra valami, és eszembe jutott az a névtelen levél, amelyet Werner Egon atyának írtak, és amelyről Alois testvér mesélt nekem. De nem fogom elárulni a waghäuseli atyáknak. Biztosan gyanúsítani fognak a waghäuseli papok, már másodszor. Nem vagyok jobb helyzetben, mint Jézus. A bűnt az ártatlanokra hárítják.

1991.12.22. – vasárnap

Mielőtt elmentem a szentmisére Rotba:

vasárnap reggel körülbelül másfél órán át különösen Vogt plébánosért és

a waghäuseli atyákért. Megkérdeztem az Úrtól, hogy mit gondol a templomban történő tapsolásról.

Megváltó: „Az én templomom nem színház, jobban kell bízni az Isten áldásában.” Sokat imádkoztam a papokért és az emberekért, akik a templomban voltak. Megkérdeztem a Megváltót, mikor visz el engem az otthonba (a mennybe).

Ő azt mondta: „Hamarosan.” Aztán a Megváltó megkérdezte, hogy félek-e. Azt válaszoltam neki: „Nem, ha velem vagy.”

Délben a templomban voltam rózsafüzér imádkozásra és áhítatra.

Délután Erich-vel együtt két rózsafüzért imádkoztam. Valami arra készítetett, hogy imádkozzak, mintha valaki azt mondta volna nekem, hogy imádkoznom kell. Este a rádióban hallottam, hogy éppen akkor, amikor imádkoztam, egy repülőgép lezuhant Heidelbergnél, és 26 ember meghalt. 20 óra körül, amikor egyesültem a Megváltóval, megkérdeztem tőle, hogy a halálom mártíromság lesz-e. Egy mannheimi asszony elmesélte, hogy látomásban látta a halálomat. Nehéz mártíromságról, égési sérülésekről beszélt.

Mivel éreztem, hogy a démon munkálkodik, magam akartam megtudni a Megváltótól, hogy ez igaz-e. Kérdésekre a Megváltó így válaszolt: „Igen, rövid mártírság lesz, és veled leszek.”

1991.12.23. – hétfő

Először otthon elolvastam az egész zsoltároskönyvet és más imákat. Ezután lelki kapcsolatba léptem, körülbelül 20 percig egyesültem a Megváltóval. Különleges csend uralkodott, és mély békességet éreztem magamban.

Csak azokat a fontos dolgokat írom le, amelyeket a Megváltó írat velem. Az igazságnak napvilágra kell kerülnie, még ha nehéz is leírni. Megkérdeztem a Megváltót, hányan fognak meghalni a háborúban.

A Megváltó azt mondta: „Majdnem mindenki. Akik életben maradnak, örülnének, ha meghalnának. A bűn súlyos.”

Az atombombára gondoltam.

Megváltó: „Az atomerőművek is megfertőzik a Földet.” Azt mondtam a Megváltónak, hogy mondjon valamit nekem.

Megváltó: „Nagyon szeretlek, maradj hű hozzám, légy kitartó, és ne hagyj cserben.”

Aztán megkértem a Megváltót, hogy adjon nekünk jelet az imacsoportban, hogy erős maradhassunk a hitben. Azt mondtam: „Tudom, hogy nem vagyunk méltók arra, hogy megkapjuk ezt a jelet, de rábízom az Úrra, a mi Istenünkre.”

Ezt követően olyan mély nyugalomban és békében voltam, amelyet még soha nem éreztem. Csak úgy lehet, hogy a Megváltó bennem volt, és én benne.

Nincs szebb dolog, mint eggyé válni a Megváltóval. Igen, a Megváltó önmagában elég. Délután, 11 óra után elmentem az unokahúgommal, Jaquelinával az erdőbe. Imádkoztuk az Immaculata-rózsafüzért.

Utána latinul énekeltük a Salve Reginát. Amikor az erdő közepén énekeltünk, hirtelen sok madár jött, és velünk énekelt és fütyült. Előtte még erősen fújt a szél, de hirtelen szélcsend lett, a szél már nem fújt. Az éneklés közben áhítat fogott el minket. Amikor befejeztük a Salve Regina éneklését, a madarak elrepültek, és a szél újra fújt. A madarakkal kapcsolatos élményt már harmadszor éltem át, a szélcsendet pedig másodszor.

Este: imacsoport. Dochart atyánál gyóntam. Ma sokan gyóntak az imacsoportban. Imádtuk a Megváltót, és mint mindig, elmondtuk a rózsafüzért és más imákat.

24. 1991. szeptember 12. – kedd – Szenteste

Elmentem a karácsonyi misére, és sokat sírtam.

25. 1991. december 25. — Karácsony

A szentmise előtt imádkoztam a zsoltárokat, utána lelkileg áldoztam. Körülbelül 20 percig voltam egyesülve a Megváltóval.

Megváltó: „Mindig veled vagyok.”

Kérdeztem Jézust azokról a dolgokról, amelyekről Dochart atyával beszéltem. Megváltó:

„Amit neked mondom, az neked szól, a papoknak és mindenkinek.”

Jézus azt mondta nekem, hogy menjek el a paphoz, amikor Jézus azt mondja, nem akkor, amikor én akarom, hanem amikor eljön a megfelelő idő.

26. 1992. december 12. – Karácsony második napja

A zenei egyesület közreműködött a szentmisén. Nem tetszett nekem. A zene alatt imádkoztam a Szentostya litániáját és a Jézus Szíve litániáját.

Jól tudtam egyesülni a Megváltóval, és sok kegyelmet kaptam.

27. 1991. december – péntek

Este részt vettem a szentmisén Rotban.

28. 12.91 – szombat

Elimádkoztam az egész zsoltároskönyvet.

29. 1991. szeptember 12. – vasárnap

6.30 és 8.30 között a szentmisét megelőzően imádkoztam a zsoltárokat. Lelkileg egyesültem az Üdvözítővel, és először a családomról kérdeztem. Megkérdeztem, mi a helyzet a családommal. Üdvözítő: „Mindannyian a széles úton járnak. Még visszafordulhatnak, ha akarnak.” A férjemért és Jaquelinaért is imádkoztam. Nem kaptam választ.

Amikor a családomról kérdeztem, a még élő testvéreimre gondoltam Franciaországban, Jugoszláviában és itt Németországban. Aztán a fiamról is kérdeztem. Megváltó: „Ő is.”

30. 1991. szeptember 12. – hétfő

Erben úr megkért, hogy kérdezzem meg a Megváltót, helyes-e az, amit éppen csinál. Megváltó: „Az út, amelyre rálépett, nem jó.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyes-e Maria Itten (Rasenkreuz) körlevele.

Heiland: „A levél hiteles. Készíts belőle sok másolatot. Aki nem hiszi, azt bízd rám.” Dochart atyánál gyóntam.

31. 1991. szeptember 12. – kedd

A klinikán: megkérdeztem a Megváltót, mi van a férjemmel. Megváltó: „Sokat imádkozz érte, leányom. Ez a tisztátalan szellemek harca.” De én azt mondtam a Megváltónak, hogy tegnap gyónt.

Megváltó: „Újra vétkezett.”

Elmondtam az Úrnak, hogy a férjem azt mondta, a pap nem segített neki. Az Úr: „Nem bánta meg mélyen a bűnét.”

Megkérdeztem, hogy helyes-e, hogy Dochart atya a zeuteri Deris úr magánlakásában tartja a szentmisét.

Megváltó: „Dochart atya nem jár el helyesen, mert engedélyre van szüksége.”

„Ez azt jelenti, hogy az egyház nem hajlandó helytelen dolgot tenni. Az én egyházamban mindig lehet imádkozni.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy jók voltak-e a tegnapi imák.

Megváltó: „Jók voltak, tetszettek nekem.”

12 óra a klinika kápolnájában: Különösen szép volt kapcsolatba kerülni a Megváltóval. Azt mondtam a Megváltónak: „Ó, Megváltó, most már nincsenek kétségeim, olyan szép, és mindent elhiszek.

A Megváltó erre azt mondta: „A lelked most tiszta.” Azt is mondtam, hogy most jobban hallom Őt.

Megváltó: „Mert jobban megnyíltál nekem.”

Megkérdeztem az Úrtól, mit szeretne mondani nekem az év végén. Úr:

„Folytasd csak, lányom. Minden tetszik, amit teszel.” Megkérdeztem, hogy megépítem-e az imatermet.

Megváltó: „Építsd meg.”

Aztán megkérdeztem, mit tegyek, ha a férjem nem ért egyet ezzel. A Megváltó azt mondta: „Egyet fog érteni.”

Szilveszter este:

Éjszaka szomorú voltam, keservesen sírtam, nem tetszett a 24 órakor történő lövöldözés, mert olyan sok ember éhez. Ekkor imádkoztam.

1992. január 1. – szerda

Szentmise Rotban. A misét követően beszélgettem Speckart asszonnyal az Eisenberg-másolatról, amelyet az imacsoportban felolvastak. Amikor így álltunk az utcán, az ördög körülbelül 5 percig pokoli bűzt árasztott, úgyhogy szentelt vizet spricceltem. A bűz azonnal eltűnt.

16:00 és 19:00 óra között beszélgettem Artur Wagnerrel, a teológia hallgatóval. Eközben latinul is imádkoztunk.

Megkérdeztem erről a Megváltót, mert Ziegler úr megváltoztatta a címét annak a könyvnek, „Medjugorje – Isten békeajánlata a világnak” című könyvében megváltoztatta a nevet.

Megváltó: „Nem helyes, ha valaki meghamisítja a neveket.”

Aztán még Ivan látnokról is kérdeztem. Ivan gyakran jár Németországba, a szomszédos településre.

Megkérdeztem a Megváltót, miért nem jön el hozzám,

hiszen Medjugorjében gyakran jártam nála.

A Megváltó erre azt mondta: „Hagyd ezt rám.”

12:10 óra:

Megkérdeztem a Megváltót a „Medjugorje – Aktuell” című folyóirat 12. oldalán, Max Thürkau professzorral készített interjú címéről. A cím így szólt: „Sikerülnie kell, hogy úgy éljünk, hogy elhiggyék rólunk, hogy hiszünk.”

A Megváltó erre azt mondta: „A hitet ki kell kérni.”

Ezt követően megkérdeztem, hogy el kell-e olvasnom ezt a „Medjugorje – Aktuell” című füzetet.

Megváltó: „Nem kell elolvasnod ezt a lapot, a Kis Lelkek könyve fontosabb, mint millió ilyen füzet.”

Ezt követően a férjemről kérdeztem, mert túl gyakran támadják meg. A démonra gondoltam.

Megváltó: „Igen, leányom, sok a démon. Ez az ő keresztútja. Ez egy megszállottság. Ezzel segítesz nekem a lelkek megmentésében.”

Elmondtam Jézusnak, hogy sokan elhiszik, amit a férjem rosszat mond rólam. Megváltó: „Az emberek sokkal inkább hisznek abban, amit az ördög mond. Az igazságot kevesen fogadják el. Különben nem feszítettek volna keresztre.”

Este a rot-i templomban:

A szentáldozás után megkérdeztem a Megváltót, hogy helyes volt-e, amit a megszállottság miatt 17.20-kor a megszállottság miatt mondtam.

Megváltó: „Jól tetted. Nem kell félned. Veled vagyok.” Örömtől telve voltam, és mély békességet éreztem magamban.

1992. január 3. — Jézus Szíve péntek

A rot-i templomban részt vettem a szentmisén.

1992.01.04 — szombat

Meglátogattam a beteg Müller atyát Mingolsheimben. Körülbelül 45 percet beszélgettem vele. Később megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy jól beszéltem-e.

Megváltó: „Nem te, hanem én beszéltem helyetted.” Ezt a beszélgetést Isten akarta.

A beszélgetés után gyóntam nála.

1992. január 5. — vasárnap

A szentmise előtt az ördög elégette Maria Itten (Eisenberg) körlevelének másolatát. Majdnem kigyulladt a hálósobám.

1992.01.06. — hétfő, Szent Három Királyok

Részt vettem a szentmisén Rotban és az imádságon. Este: imacsoport, sokan eljöttek.

1992.01.07. – kedd

10:00 óra, orvosi rendelő: Mivel előző nap vágyakoztam arra, hogy naponta kétszer vegyek részt a szentségben, de végül nem tettem meg, megkérdeztem az Úrtól, hogy helyes-e, ha naponta csak egyszer veszem magamhoz a szentáldozást.

Megváltó: „Naponta egyszer helyes.”

Aztán megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy elmondjam-e ezt a papoknak.

Üdvözítő: „Amit neked mondok, az neked, a papoknak és másoknak is szól.”

Aztán megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy ha elmondom az imacsoportnak, hogy csak egyszer naponta szabad szentségben részesülni, akkor elveszíteném-e az imacsoportot.

Megváltó: „Még ha mindet elveszíted is, az igazság érvényes marad.”

Aztán megkérdeztem a Megváltót, hogy vannak-e kivételes esetek.

Megváltó: „Csak egyszer.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyesen írtam-e le.

Megváltó: „Jól írtad, ne hagyd, hogy mások befolyásoljanak.”

Eszembe jutott, hogy Vogt atya szilveszter este megköszönte azoknak a laikusoknak, akik osztják a szentáldozást. Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyes volt-e, hogy Vogt atya megköszönte ezt.

Megváltó: „Ezzel fájdalmat okozott nekem.”

Aztán megkérdeztem a Megváltót, hogy meg fogom-e még élni azt, hogy a laikusok többé nem osztják az úrvacsorát.

Megváltó: „Igen, meg fogod élni. Imádkozz ezért az ügyért.”

Aztán megkérdeztem az Üdvözölttől (kb. 12 óra körül a klinikán), hogy a Szent

A szombat esti mise valójában vasárnapi mise, mert szombaton olyan sokan mennek templomba.

Megváltó: „A vasárnap szent nap, nem szabad meggyalázni.”

1992. január 8. – szerda

Este Mingolsheimben, a Rochus-kápolnában:

Letérdeltem az áldozószéknél, bár senki más nem térdelt le. Megkérdeztem a Megváltót, hogy az úrvacsorázás és a szentáldozás ugyanaz-e, mert egy evangélikus apáca ezt mondta nekem.

Megváltó: „Egy evangélikus papnak nincs átváltoztató ereje és hatalma. Ami akkor Péternek volt, az ma is érvényes.”

1992. január 9. – csütörtök

10.15 óra az orvosi szobában: Imádság közben megígértem az Üdvözítőnek, hogy hinni fogok és azt is megteszem, amit mond nekem, de azt is kértem tőle, hogy mielőtt bármit is mondana nekem, szüntesse meg bennem a még megmaradt kételyeket, és öltöztesse fel emberi mivoltomat az isteni mivoltba, és ajándékozzon nekem tisztaságot és békét. Aztán megkérdeztem tőle, mikor menjek el a paphoz, Vogt atyához.

Megváltó: „A lehető leghamarabb! Háború közeledik Oroszországból. A papnak többet kell imádkoznia a Szentostya előtt, és a szentmisét megelőzően a hívekkel együtt a rózsafüzért.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy imádkozna-e ő is, ha ezt elmondanám neki. Megváltó:

„Igen, imádkozni fog. Egy ideig tart majd.”

Tovább kérdeztem a Megváltót, hogyan imádkozzon a rózsafüzért, a kihelyezett Megváltó előtt vagy sem.

Megváltó: „Ahogy a pap akarja.”

A következő kérdésem az volt, hogy hetente egyszer vagy minden nap imádkozzon-e. Megváltó: „Minden nap.”

Amikor megkérdeztem, hogy velem lesz-e az Úr, amikor a paphoz megyek, így válaszolt: „Igen, veled leszek.”

12.20 Kápolna a klinikán: Imádkoztam a kápolnában. Amikor

Megváltóval egyesültem, megkérdeztem tőle, hogyan mondjam el Vogt atyának. A formára gondoltam, vagyis nem tudtam pontosan,

„kell” vagy „köteles vagyok”.

Megváltó: „Figyelj, lányom! Minden nap imádkozzon rózsafüzért a hívőkkel együtt.” Munka után újra imádkoztam. Annyira belemerültem az imádkozásba, hogy elfelejtettem elmenni a férjemért a Bauhaus elé. 30 percet késtem. Úton a férjemhez a kocsiban imádkoztam a második rózsafüzért, majd a férjemmel együtt a harmadikat. Különösen Vogt atyáért imádkoztam.

Amikor hazaértem, odamentem a Szűz Mária-szoborhoz, és imádkoztam, hogy segítsen nekem abban, hogy azt tegyem, amit Isten tőlem vár, és hogy mikor menjek Vogt atyához.

Valami sürgetett, és nem hagyott nyugodni, hogy elmenjek-e Vogt atyához.

Aztán letérdeltem a feszület előtt, imádkoztam Jézus öt sebéhez, és megkérdeztem tőle, mikor menjek Vogt atyához. Megváltó: „Menj a szentmise után.”

Még megkérdeztem, hogy van-e a papnak rám ideje.

Megváltó: „Igen.”

Erre azt mondtam: „Ha ez Isten akarata, akkor elmegyek hozzá.”

A szentmise után megkértem néhány embert az imacsoportból, akik még a templomban voltak, hogy imádkozzanak értem, mert el kell mennem Vogt atyához. A plébánia ajtajánál találkoztam a plébánossal, és megkérdeztem tőle, beszélhetnék-e vele.

Azt mondta: „Mindjárt”, de nem volt olyan barátságos, mint máskor, és hozzátette:

„Csak pár perc.”

Amikor a rendelőben voltunk, megpróbáltam röviden elmesélni neki mindent. Amikor elmondtam neki, hogy fájdalmat okozott a Megváltónak azzal, hogy megköszönte a laikusoknak, akik osztják a szentáldozást, azt mondta, hogy ezt nem hiszi el. Továbbá elmondtam Vogt atyának, hogy a Megváltó már elmondtta nekem, hogy a szentáldozás kiosztása a pap feladata. Ezután azt is elmondtam neki, hogy a Megváltó azt kívánja, hogy a szentmise előtt imádkozzon rózsafüzért a hívekkel.

Ekkor nyugtalan lett, és azt mondta, hogy akkor az Úr adjon neki papokat, mert neki elég dolga van a ministránsokkal.

Ekkor Vogt atya hozzátette, hogy a rózsafüzért már a szentmise előtt imádkozzák. Erre azt mondtam neki, hogy talán többen csatlakoznának az imádkozáshoz, ha ő is velünk imádkozna.

Megkértem tőle az áldást, majd hazamentem. Körülbelül 30 percet töltöttem nála.

Hazaérve azonnal imádkoztam az Úrhoz, és megkérdeztem tőle, hogy vajon rosszat mondtam-e a papnak a szentáldozás segítőivel kapcsolatos fájdalomról.

Megváltó: „Jól mondtad, leányom, ő ismeri a fájdalmamat.” Mondtam a Megváltónak, hogy a plébános nem fog hinni nekem.

Megváltó: „Hagyd rám.”

Aztán még azt mondtam az Üdvözítőnek, hogy nem akarja imádkozni a rózsafüzért a szentmise előtt.

Üdvözítő: „Lányom, eljön még az idő, amikor imádkozni fog.”

1992. január 10. — péntek

10.15-kor az orvosi szobában: Sokat imádkoztam, és azt mondtam a Megváltónak, hogy Vogt atya szeretne papokat.

Megváltó: „Ha több papja lenne, akkor is továbbra is kézben adná az úrvacsorát?”

Még egyszer ellenőriztem, hogy helyesen írtam-e le. Megváltó: „Igen, leányom, helyesen írtad.”

14.15 óra: Azt mondtam az Üdvözítőnek, hogy ha Isten akarata az, hogy a pap mindezt megtegye, azaz rózsafüzért imádkozzon a Szentmisét megelőzően, ne adjon többé kézben való áldozást, csak térdelve szájból való áldozást, és ezáltal sok lélek térjen meg, akkor hajlandó lennék elviselni a nyílt sebhelyeket, ha hű maradok a Megváltóhoz, soha nem fordulok el tőle, és ha ezt a szenvedést a végéig el tudom viselni, és ha ez Isten akarata.

Megváltó: „Köszönöm ezt az ajánlatot. Menj békével.” Ismét ellenőriztem, hogy helyesen írtam-e.

Megváltó: „Igen, helyesen írtad.”

PS: Tudatában vagyok annak, hogy a nyílt sebek szörnyű fájdalmat okoznak. De készen állok arra, hogy a Megváltóval együtt szenvedjek, ha ez Isten akarata, és ezáltal a Megváltóval együtt lelkeket menthetek. Uram, legyen meg a Te akaratod.

1992. január 11. – szombat

Elmentem a reggeli misére Waghäuselbe. A szentáldozás alatt láttam Benedikt atyát a sötétben állni. Körülötte félhomály volt. Ezt csukott szemmel láttam, és megkérdeztem a Megváltót, hogy mit jelent ez.

Megváltó: „A szenvedő Jézust látod.” Ezután sokat imádkoztam a papért.

11 órakor unokahúgommal, Jaquelinával imádkoztam, hogy a New Age mozgalom ne terjedjen el, és ne tudjon semmi rosszat okozni.

17 órakor gyónni mentem a mingolsheimi Rochus-kápolnába. Este 20 óra körül sokan jöttek, és ismét imádkoztunk, hogy a New Age mozgalom ne okozhasson semmi rosszat, és a Sátáni mise ellen. Körülbelül 23 óráig imádkoztunk. Elmeséltem, amit a Megváltó mondott nekem, és megerősítettem a hívőket.

1992. január 12. – vasárnap

Még a szentmise előtt elmondtam két rózsafüzért és a Jézus-litániát. Körülbelül

11.40 körül Vogt atya megérkezett a házba az anyósomhoz, és gratulált neki a

80. születésnapjához. Gyorsan elment, és miután elment, sírtam, mert már nyolc éve imádkoztam érte, és ő még egy percre sem jött fel hozzánk.

Ez nagyon fáj nekem, aztán átöleltem a hálószobámban álló nagy keresztet, és sírtam. Hirtelen abbahagytam a sírást, mintha elvették volna tőlem a sírás képességét, és akkor hallottam a Megváltót beszélni:

„Ne sírj, Vogt atya kétségei vannak és tiszteletteljes. Imádkozz érte, jobb lesz.”

Ezt követően örültem, majd 13 órakor bementem a templomba, imádkoztam Vogt atyáért a rózsafüzért, és ott maradtam az áhítatra is.

17 órakor Marga F. és férje meglátogatott. Később Erich is csatlakozott hozzánk.

Férjemmel együtt imádkoztuk a Fájdalmas Rózsafüzért.

19 órakor a mingolsheimi Rochus-kápolnában voltam a szentmisén, és lelkiileg vettem áldozatot.

Megkérdeztem az Úrtól, számíthatok-e adományra imatermünk számára.

Megváltó: „Müller úr segíteni fog neked.”

Ezt követően a Megváltó a belső beszélgetésünk során így szólt:

„Nagyon szeretlek.”

Boldogan tértem haza, de a gonosz hamarosan megkereste a férjemet.

Megint megszállt. Azonnal elmondtam a Drága Vér litániáját, a Jézus Szíve litániáját, a Lauretani litániát és még más imákat is. Utána újra nyugalom lett.

1992. január 13. – hétfő

Mint minden reggel, a Heidelbergbe vezető úton a férjemmel elmondunk egy rózsafüzér-tételt, az „Angyal az Úrtól” imát, a Magnificatot, a Salve Reginát, két Szentlélek-imát, a Szűz Mária-litániát, a fatimai imát, az arkangyal Mihály imát, az őrangyal imát, a Jézus Szíve imát, a Szentus-t, a Gloria-t és a Cor Jesu Sacratissimum-ot. Ezután kivettem a férjemet a Bauhausnál, és én tovább imádkoztam. A munkahelyemen addig imádkozom, amíg a betegek megérkeznek. Körülbelül 10 órakor bemegyek az orvosi szobába, hogy bejegyezzem a betegeket egy könyvbe. Míg mások cigarettaszünetet tartanak, én tovább imádkozom az orvosi szobában, szentelt vizet szórva a szegény lelkekre, és a Benediktus-keresztel megáldom a betegeket, az orvosokat, az ápolónőket és a többi személyzetet.

Ezután lelkileg kommunikálok a Megváltóval.

Ma körülbelül 10.10-kor voltam az orvosi szobában. Még egyszer ellenőriztem, hogy a Megváltó megerősítette-e nekem azt, amit 1992. január 10-én mondott, mert Vogt atya mégis több papot akart. Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyesen írtam-e le.

Megváltó: „Hallod, lányom?” Én: „Igen, Uram.”

Megváltó: „Ha több papja lenne, akkor továbbra is kézben adná az úrvacsorát?”

Ezek ugyanazok a szavak voltak, mint három nappal korábban.

Megváltó: „Elmondhatod neki. Nem kell félned, veled leszek.” Megkérdeztem a Megváltót, mi lenne, ha emiatt kiátkoznának.

Megváltó: „Szeretsz engem?”

Azt mondtam: „Igen.”

Megváltó: „Maradj hű hozzám.”

Tovább kérdeztem: „Ez azt jelenti, hogy ki fognak zárni.” Megváltó: „Ki fognak zárni.”

Még egyszer megkérdeztem, mert azt hittem, hogy manapság már senkit sem exkommunikálnak.

Megváltó: „Lányom, ki fognak zárni.” Én: „Az nagy fájdalom lesz.”

Megváltó: „De tőlem nem leszel kiközösítve. Veled leszek.” Megkérdeztem a Megváltót, hogy a kiközösítés oka a laikusok és a kézben való áldozás-e.

Megváltó: „Igen, a laikusok és a kézben való áldozás miatt, ez lesz az oka, jól sejtetted.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy jól írtam-e le, és hogy el kell-e mennem Vogt atyához.

Megváltó: „Jól írtad le. Tedd, amit mondok. Menj hozzá.”

A mai beszélgetésem előtt a Megváltóval azt mondtam neki, hogy mindent el fogok hinni, amit mond nekem. Kértem: „El fogom hinni, amit mondasz, de előbb vedd el a kételyemet, tisztítsd meg a lelkemet, vedd el az emberségemet, és öltöztess fel az isteni mivoltoddal.”

A Megváltó azt mondta nekem: „A te tulajdonodat akarom.”

De nem értettem pontosan ezeket a szavakat, és azt mondtam: „Hiszen mindent neked adtam.

Nincs semmim, minden a tiéd, mert én is a semmi vagyok.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy az emberek eljönnének-e hozzám imádkozni, ha ki lennék zárva az egyházból.

Megváltó: „Igen, sőt, sokan.”

Azt mondtam a Megváltónak: „Köszönöm neked, Uram, amit mondtál nekem. Én is IGEN-t mondok rá, ha így lehet lelkeket megmenteni, és ha mindig veled lehetek.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy tetszik-e neki, ahogy ezt leírtam. Megváltó: „Te tudod, leányom.”

Ezt követően megkérdeztem, hogy elmondhatom-e ezt az imacsoportban, és Dochart atyának a kiközösítéséről.

Megváltó: „Mindent elmondhatsz. Én vagyok a te Urad és Istened. Minden, amit neked adok, igazság. Menj békével.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

12:10 A klinika kápolnájában: az Angelus imádság közben, az Üdvözítővel való egyesüléskor megkérdeztem: „Uram, hogyan értsem azt, hogy a vagyonomat akarod?”

A Megváltó azt mondta: „Minden új feladat előtt mindig meg kell kérdeznem. Vagyon – minden. A lelked, a tested.”

Megvizsgáltam a lelkemet, hogy milyen állapotban van, és különleges nyugalmat, szeretetet és békét éreztem a szívemben, mintha semmiféle folt sem lenne rajta.

Úgy éreztem, most repülni tudnék.

Este a templomban, a szentáldozás alatt megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy elmondhatom-e az imacsoportnak, amit ma mondott nekem.

Megváltó: „Elmondhatod, már most örülök neki.”

Este az imacsoportban: Először imádkoztunk, énekeltünk, majd elmeséltem, amit a Megváltó mondott nekem.

Bár késő délután már jó egy órát beszéltem H. Müllerrel Würzburgból (H. Müller mindent magnóra vett), este az imacsoportban is elmeséltem a Megváltóval folytatott beszélgetéseimet.

1992. január 14. – kedd

10:10 az orvosi szobában: Megkérdeztem a Megváltót, hogy elmenjek-e a pápához, hiszen fontos dolgokról volt szó, amelyek rám várnak, és hogy írjak-e a Szent Atyának, vagy jobb lenne-e személyesen elmenni hozzá.

A Megváltó azt mondta: „Menj hozzá, leányom, jó lesz, ha hozzá mész. Én elkísérlek.”

Én: „Nem értem, mit értesz kíséret alatt.” Megváltó: „Veled leszek.”

Én folytattam: „Megváltó, nehéz lesz vele beszélni.” Megváltó: „Lányom, ő fog veled beszélni.”

Azt mondtam: „Köszönöm, Uram és Istenem. Felkészülök arra, hogy sok imával menjek hozzá.”

Megváltó: „Köszönöm, leányom. Menj békével!”

12.00 óra a kápolnában az Angelus után: Megkérdeztem, hogy menjek-e lelkipásztoromhoz, Gebhard Heyder atyához.

Megváltó: „Még ne. Amit csinálsz, az mind helyes, folytasd csak így. Vogt atyához se menj még, először imádkozz érte.”

Este Rotban, a templomban: Vogt atya a szentáldozáskor olyan erővel nyomta a Szentostyát az ajkamhoz és a fogaimhoz, hogy azt hittem, eltörik. Ez még soha nem fordult elő Vogt atyánál.

Fájt a szívem, és sírtam, mert aznap sokat imádkoztam érte.

1992. január 15. – szerda

10:10, orvosi szoba: Ismét megkérdeztem a Megváltót H. Vogt atyáról, mert tegnap nem adta át nekem szépen a szentáldozást.

Megváltó: „A tisztátalan szellem nem hagyott neki időt, sürgette, hogy gyorsan adja át a szentáldozást.”

Mivel Vennebusch asszonyért, a szentáldozás-osztóért is imádkozom, megkérdeztem a Megváltót, hogy Vennebusch asszony nem érzi-e, hogy ez nem helyes, így osztani a szentáldozást.

Megváltó: „Lányom, mindannyian tudják, hogy ez nem helyes.”

Én: „De Uram, ha tudom, hogy a szentáldozás kiosztása nem helyes, akkor nem fogom megtenni.”

Megváltó: „Lányom, félsz a Sátólól.”

Ezt nem értettem túl jól, és szerettem volna, ha a Megváltó ezt kissé világosabban elmondja nekem.

Megváltó: „Ha tisztelnétek Istent, nem oszتانátok ki a szentáldozást.”

Megkérdeztem az Üdvözítőt, mit jelent az, ha egy pap kényszeríti a hívőket, hogy kézzel vegyék magukhoz az úrvacsorát.

Megváltó: „Nem Isten cselekedeteit végzi.”

Aztán megkérdeztem, mi van akkor, ha egy pap arra kényszeríti a hívőket, hogy álljanak fel, amikor azok már térdelnek. Megváltó: „A Sátólól kapja a parancsokat, és megpróbálja őket felállásra kényszeríteni.”

14:30 Röntgen szoba: Imádkoztam és lelkileg kommunikáltam. Megkérdeztem, mit jelent, ha a szentáldozást egy laikustól veszem.

Megváltó: „Ha elfogadod, szívességet teszel az ördögnek.”

És ha ott maradok ülve, és nem szólok semmit, mert a laikus az oldalon osztja a szentáldozást, ahol én ülök?

Megváltó: „Akkor gyáva vagy, és szívességet teszel az ördögnek.”

Folytattam: „Akkor mehetek a szentáldozáshoz, és ha a laikus hozzám jön, akkor meghajolhatok a Megváltó előtt, de nem vehetem magamhoz a szentáldozást, hanem lelkileg kommunikálok, és visszamegyek a helyemre.”

Megváltó: „Igen, ezt megteheted.”

Aztán még azt is mondtam, hogy a püspökök jóváhagyták, hogy a laikusok osztogassák az úrvacsorát.

Megváltó: „Nekik van a legnagyobb felelősségük.”

Megkérdeztem az Úrtól, hogy ha ezt elmondom a hívőknek, egyedül maradok-e. Az Úr: „Az emberek előtt egyedül, de nem vagy egyedül. Lányom, veled vagyok.” Délután vétkeztem. Sajnáltam. Este elmentem Mingolsheimbe, a Rochus-kápolnába. A szentmise előtt elimádkoztam a keresztút hat állomását.

Bár csak négy napja gyóntam, újra vonzott a gyónás. A gyónás után megköszöntem Istennek, boldog voltam, és azt mondtam, hogy nincs szebb dolog, mint amikor a lélek tiszta. Ezután felajánlottam a szentáldozást a Szentatyának, aki annyit szenved.

1992. január 16. – csütörtök

10.10 óra – orvosi rendelő: Már néhány napja különösen Vogt atyáért imádkoztam, ahogyan azt a Megváltó ajánlotta.

Az imádság és az Úrral való egyesülés közben megkérdeztem, mikor menjek Vogt atyához.

Megváltó: „Figyelj, leányom, még ma menj hozzá. Ő fogadni fog téged.” Megkérdeztem:

„Uram, de mit mondjak neki?”

Megváltó: „Mindig azon aggódsz, mit fogsz mondani. Én fogok helyetted beszélni.”

Megkérdeztem, hogy vigyem-e magammal a naplót.

Megváltó: „Azt magaddal viheted.”

Ezt követően csend lett, egy ideig nem hallottam a Megváltót.

Aztán a Megváltó így szólt: „Mindig csendet kell tartanod, mert a Gonosz leselkedik, mert ő is be akar avatkozni, és hozzád akar szólni.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezeket a szavakat, amelyeket hozzám intéztél. Csak meg kell őriznem őket, mint egy gyöngyöt, amely olyan gyönyörű, hogy vigyázni kell rá, hogy ne vesszen el.”

Megváltó: „Szépen mondtad.”

Megkérdeztem a Megváltót: „Uram, van-e valami különleges jele annak, ha a tisztátalan szellem beavatkozik?”

Megváltó: „Azt azonnal kétséget hoz magával.”

Én: „Drága Jézusom, most olyan csodálatos nyugalmat, békét és melegséget érzek. Nincsenek kétségeim.”

Megváltó: „És ebben az állapotban vagyok veled mindig, leányom.” „Úgy érzem, a lelkemnek most szépnek és tisztának kell lennie.”

Behívtak a röntgenbe. Pfeleiderer úr, a Müller cég mérnöke, a berendezések miatt akart velem beszélni. A röntgengépről alig beszéltem, de Istenről rengeteget. Mert Pfeleiderer úr nagy kételkedő, és rettenetesen szidja a pápát. A Megváltó megadta nekem a megfelelő szavakat, és elégedetten távozott.

12.00 az Angelus után: Az ima után megkérdeztem a Megváltót, hogy milyen további jelek alapján lehet felismerni a tisztátalan szellemet. Azt is elmondtam neki, hogy félek Vogt atyához menni.

Megváltó: „Látod, lányom, a félelem, de te nem félsz.” Azt mondtam: „Igazából nem.”

Megváltó: „Így van. A tisztátalan szellem félelmet sugall.”

Ismételtem: „Tehát a kétely után a második jellemző a félelem?” Megváltó: „Igen, aztán a nyugtalanság.”

Megváltó: „Az ilyen állapotban lévő emberek néha nem tudják uralkodni magukon.”

Én: „Akkor ilyen állapotban nem lehet megszólítani őket.” Megváltó: „Nem sokat – mindent alázattal.”

Délután felhívtam Vogt atyát, és megkérdeztem tőle, van-e ideje, hogy beszélhessek vele. Először nemet mondott. Amikor azonban elmondtam neki, hogy csak röviden szeretnék beszélni vele, hogy elmondjam neki, mit mondott nekem a Megváltó vele kapcsolatban.

Erre azt mondta, hogy 17.30-kor jöhetek.

Hazafelé menet imádkoztam a Fájdalmas Rózsafüzért Vogt atyaért, otthon pedig az ördögűzést, imákat a Szűzanyához és a Keresztút 7., 8., 9., 10. és 11. állomását.

Még magamban imádkoztam Vogt atyaért. Aztán bementem a templomba, és a jászol előtt ismét imádkoztam Vogt atyaért.

Pontosan 17.30-kor megérkeztem Vogt atyához.

Barátságosan fogadott. Bennem békét és szeretetet éreztem Vogt atya iránt.

Tudtam, hogy nem vagyok egyedül, mert a Megváltó azt mondta nekem, hogy velem lesz, és én hiszek ebben.

Amikor elmeséltem a papnak a dolgokat, azt mondta, hogy csak azt mondom, ami tetszik nekem. Tehát Isten rajtam keresztül azt mondja, ami tetszik nekem.

Pap: „És én azt mondom nekik, hogy most felrobbannak. Pszichológiai és teológiai ismereteik vannak, és ezt maguk találták ki, ahogy nekik tetszik.”

Azt mondtam: „De hát én nem értek a teológiához.” Pap: „De, de.”

Arra gondoltam, hogy soha nem kaptam katolikus oktatást.

Megkérdeztem a tiszteletes urat: „Amit eddig elmondtam nekik, abból mi a helytelen vagy nem helyes?” Nem válaszolt.

Megemlítettem, hogy december 12-én, amikor az anyósom nálunk járt, ő is ott volt, és elmondtam neki, hogy keservesen sírtam, mert egy percig sem jött fel hozzám, ahol lakom. Elmondtam neki, hogy teljes szívemből átöleltem Jézus keresztjét, és közben sírtam, és hogy megkérdeztem a Megváltót, miért nem jött fel hozzám a pap, hiszen annyira imádkoztam érte. Hirtelen abbahagytam a sírást, és a Megváltó azt mondta nekem: „Ne sírj, lányom, ő kételkedik és félénk. Imádkozz érte.”

Erre az eseményre is, amit elmeséltem a plébánosnak, hallgatott. Később azt mondta:

„Nem találhatták ki mindet, például a háborút.”

Mondtam neki, hogy biztosan nem fogja végigjárni azt a keresztutat, amelyet Jézus tőlem vár, és hogy ezt már az imacsoportban is utaltam rá.

Azt is mondtam, hogy mivel nincs rám ideje, most nem kell erről beszélnem, talán majd máskor, ahogy Isten akarja.

Még egy áldást kértem. Letérdeltem a földre. Megáldott.

Körülbelül 25 percet töltöttem nála, bár csak kb. 2 percet akartam vele beszélni. Utána bementem a templomba. Felajánlottam a szentáldozást a tiszteletreméltó plébánosért, és imádkoztam érte az örömteli rózsafüzért.

A mise elején egy hangot hallottam: „Hiszel neki?” A papra gondoltam, és azonnal így válaszoltam: „Nem.”

Az Úrral való egyesüléskor megkérdeztem: „Uram, mondd meg nekem, igaza van-e a papnak, lehet, hogy tévedtem.”

Megváltó: „Már megválaszoltad, hogy nem hiszel neki.” Én: „De Megváltó, ez nekem nem elég.”

A Megváltó most kissé határozottabban szólt, pedig általában szelíden beszél:

„Mindenben igazad van, leányom.”

„De a plébános azt mondta, hogy mindezt magamtól mondtam – mondtam az Üdvözítőnek.

Üdvözítő: „Senki sem tehet semmit magától.”

Béke töltött el, de ugyanakkor belső fájdalmat is éreztem, mert éreztem, hogy a Megváltót mélyen megsértette Vogt atya. Otthon tovább imádkoztam Vogt atyáért. Pontosán hét nap telt el azóta, hogy utoljára beszéltem Vogt atyával.

1992. január 17. – péntek

A születésnapom – de dolgoznom kellett:

Egy beteg, egy NATO-katona, Martin Wolfgang Sp. jött röntgenre. Megkérdeztem tőle, mit gondol a német– orosz kapcsolatokról. Azt mondta, nekik megvannak a saját problémáik. Aztán megkérdeztem tőle, mit gondol az oroszországi éhínségről.

Nagyon nyugtalan volt, és éreztem rajta a tisztátalan szellemet, de nem mutattam ki. Aztán megmutattam neki a naplóm, amelyben ez áll: „Imádkozz, imádkozz, leányom, háború jön Oroszországból.”

Erre még nyugtalanabb lett, és olyan határozottan kérdezte, mint egy tábornok, hogy ki mondta ezt. Azt mondtam: „Jézus”. Ugyanilyen hangnemben folytatta: „Nincs Jézus. Ateista vagyok.” Aztán megkérdezte tőlem, hogy tudnám-e bizonyítani, hogy Isten létezik.

Erre azt feleltem neki: „De hát él.” Ő pedig így szólt: „Ki mondja, hogy élék?”, de továbbra is éles hangon beszélt.

Azt mondtam neki: „Tudja mit, elmondtam önnek, hogy Isten ítélete előtt ne mondhassa, hogy nem tudott semmit.”

Ő: „Ki mondja, hogy létezik Isten ítélete: nincs Isten! Ki mondta ezt önnek?” Megkérdeztem tőle: „És ha Isten a következő órában hívja?”

Ekkor abbahagytam a beszélgetést vele, és megkértem, hogy várjon kint a röntgenfelvételére, mert láttam, hogy nincs értelme vele beszélni.

Belsőleg úgy éreztem, mintha egy egész ördögsereg lenne vele. Amikor elment, mindent megszenteltem szenteltvízzel.

Körülbelül másfél órával később, az orvosi szobában, 10:10 körül: imádkoztam, és azt kívántam születésnap ajándékkul, hogy ez a beteg, a NATO-katona megtérjen. Mivel éreztem, hogy ebben az emberben a démon van, megkérdeztem a Megváltót, hogy melyik az.

Megváltó: „Leányom, gondold át, aki tagadja Istent, az a Lucifer-démon. Ez a lélek halott. Ezt a kívánságodat nem tudom teljesíteni.”

Akkor azt mondtam, hogy van egy második kívánságom:

„Azt kívánom, hogy mindig hűséges legyek hozzád, kitartó maradjak, egyre jobban szeresselek téged, teljesítsem a kívánságaidat, és hogy az utolsó lehetetelig „IGEN”-t mondjak neked, és hogy mindig velem legyél.”

Megváltó: „Ezt megerősítem.”

Mivel ezt nem értettem, a Megváltó így folytatta:

„Meg fogom teljesíteni ezt a kívánságodat.”

Azt mondtam: „Köszönöm, Uram és Istenem. Ez volt a legszebb ajándék, amit valaha kaptam.”

Megváltó: „Szeretlek, leányom. Hidd el.” Én: „Köszönöm ezt a csokor vörös rózsát.

Este, a templomban, vörös ruhában: A nővér, egy apáca, osztotta az Úrszentáldozást. Előtte imádkoztam, hogy ne egy laikus adja át nekem az Úrszentáldozást. Amikor én következtem, a nővér elment mellettem.

Úgy éreztem, mintha a lelkem szétszakadna. A szívem nagy nyugtalanságba esett. Aztán jött a pap, és tőle vettem át a Szent

Úrvacsorát.

Az úrvacsorázás közben, amikor egyesültem a Megváltóval, megkérdeztem tőle, mi volt az, ami ilyen erős nyugtalanságot okozott bennem.

Megváltó: „Sátán volt az, aki el akarta pusztítani a lelkedet, de nem tudta, mert veled vagyok.”

Amikor hazaértem, váratlan látogatóm érkezett, és nagyon megörültem neki. Kaptam még egy nagy csokor vörös rózsát, ami az Üdvözültre emlékeztetett, és a ma reggeli beszélgetésre.

1992. január 18. – szombat

Reggeli mise Waghäuselben: Láttam Aemilian atyát és még egy papot a sötétben állni. A transzszubstanciáció során valami zavar keletkezett. A transzformáció után újra világosabb lett, és már csak egy papot láttam. Aztán kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Aemilian atyának nincs haja. Újra becsuktam a szemem, és Aemilian atya helyett Jézust láttam, de egyfajta sötétségben, mégis felismerhető volt, hogy Jézus az. Jézusnak vállig érő haja volt.

Otthon megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy igaz-e, amit láttam, miután még egyszer átgondoltam a helyzetet.

Megváltó: „Igen, a szenvedő Jézust láttad.”

1992. január 19. – vasárnap

HI. Szentmise vörös ruhában

Rózsafüzér és áhítat Rotban.

A férjem nem hitte el, hogy ki fognak zárni az egyházból. Úgy vélte, hogy manapság már nem fordul elő ilyesmi. Szerinte manapság csak felfüggesztést kap az ember.

Ezért megkérdeztem az Üdvözítőt:

Megváltó: „A fájdalom ugyanaz marad, függetlenül attól, hogy felfüggesztésről vagy kiközösítésről van szó.” Őt rózsafüzért imádkoztam a papokért és a szerzetesekért.

Volt egy megpróbáltatásom, ezért megkérdeztem a

Megváltót. Megváltó: „Sok tisztátalan szellem volt ott.”

Én: „Akkor félnem kell.”

Megváltó: „Elvettem a félelmedet.”

1992. január 20. – hétfő

Kórház – orvosi rendelő: Alois testvér azt mondta nekem, hogy ne terjesszem annyira, amit a Megváltóval élek át. Ezért megkérdeztem a Megváltót.

Azt mondta: „Mondj el mindent, amit sugallok neked. — Az idő

megköveteli.” Majd így folytatta: „Nem szabad hallgatni azokra, akik félnek.”

Dochart atyáról kérdeztem.

Megváltó: „Neki is elmondhatod. Nem lesz más sorsod, mint Vogt atyának.” Aggódtam, vajon a papok tesznek-e valamit, ha üzenetet küldök nekik.

Megváltó: „Hogy a papok tesznek-e valamit vagy sem, ha beszéltél velük, azt bíz rád. Különben nem fogod teljesíteni azt a harmadát sem, amit adok neked.”

Azt mondtam: „Ajándékozod meg Waghäuselt az áldozószékekkel!”

Megváltó: „Ha nekik ajándékozom az úrvacsorai padokat, a hívők újra kézben fogják venni az úrvacsorát.”

Esti imakör: Sok ember volt ott. Gyónás volt, és imádtuk az Úr Jézust. Az imakör után a férjem nagyon felidegesített. Nem hiszi, hogy az Úr Jézus hozzám szól. Ezután Dochart atya megerősítette a férjemnek, hogy a kézben való áldozás is helyes.

1992. január 21., kedd

Előző este Rotban voltam a templomban. Amikor a szentáldozási padon térdeltem, Anton úr, egy szentáldozási segítő odajött hozzám, és át akarta adni nekem a Szentostyát. Meghajoltam a Megváltó előtt, de nem vettem át a Szentostyát, és visszamentem a helyemre. Lelkileg vettem át az áldozást, és a Megváltó eljött hozzám, nagyon különleges kegyelmet kaptam a lelki egyesülés során.

Délben a klinika kápolnájában megkérdeztem az Úrtól, hogy helyesen cselekedtem-e az előző nap.

Megváltó: „Igen, helyesen cselekedtél – a legjobban.”

Este Rotban a templomban: a szentmise előtt ismét nem égett az örök láng.

Amikor ezt megláttam, azonnal kifutottam, megláttam egy ministránst, és megkértem, hogy szóljon a papnak. Mivel egy idő után még mindig senki sem volt ott, a rózsafüzér helyett folyamatosan a Szentuszt imádkoztam. Aztán hívtam a védőangyalomat, Szent Mihály, Rafael és Gábel arkangyalokat, Szűz Máriát és Szent Józsefet, hogy hozzák ide a papot, aki meggyújtja az örök lángot.

A pap megérkezett, odament a fenyőfákhoz, majd kiment anélkül, hogy meggyújtotta volna az Örök Lángot. Én tovább imádkoztam a Szentuszt, egy teljes rózsafüzér hosszát. Aztán jött a sekrestyésné, és meggyújtotta az Örök Lángot. Ehhez hozzá kell tennem, hogy belső nyugtalanság fog el, ha az Örök Láng nem ég.

1992. január 22. – szerda

Kora reggel a férjem elmondta, hogy éjjel nyugtalan voltam, hangosan nyögdécseltem.

10:10, az orvosi szoba: Megkérdeztem a Megváltót, hogy éjszaka voltak-e gonosz szellemek a közelemben.

Megváltó: „Igen, leányom, többen is voltak. El akarják pusztítani a lelkedet, de nem tudják, mert veled vagyok.”

Megismételtem, hogy jól írtam-e le. Megváltó: „Igen, leányom, így van.”

12.30 óra a kápolnában: Az ima után a Megváltó azt mondta nekem:

„Isten akarata, hogy tanúskodj.”

Mivel Dochart atya egyszer azt mondta nekem, hogy amit a Megváltó mond, az csak nekem szól, ezért még egyszer megkérdeztem.

Megváltó: „Neked szól, a papoknak és minden embernek.”

Ekkor megkérdeztem a Megváltót, hogy milyen további jelek utalnak arra, amikor a tisztátalan szellem működik.

Megváltó: „Zavartság, hitbeli gyengeség és Isten iránti szeretet hiánya.”

Néhány nappal ezelőtt a Megváltó már elmondta nekem, hogy a tisztátalan szellem kétségeket, nyugtalanságot és félelmet hoz magával.

16.30 és 18.00 óra között a Neuburgi kolostorban voltam. Swidbert atyának átadtam a naplóm. Nagyon kedves. Nála gyóntam, és ő elvégezte rajtam az ördögűzést. Amikor kijöttem a kolostorból, már várt rám egy férfi, aki vissza akart vinni a városba. Megkérdeztem tőle, hogy imádkozta-e már ma a zsoltárokat. Vidáman válaszolta: „Igen.” Aztán megkérdeztem, hogy az „Lélegezz belém, Szentlélek” imát is elmondta-e már. Azt mondta: „Igen.”

Magammal vittem az autóba. Amint beült, azonnal éreztem, hogy a gonosz szellem vele van. Tréfásan azt mondtam neki: „Tudja, hogy a gonosz szellem van önben?”

Ő: „Igen, sok van belőle. – És hogy hívják ezt?”

Mondtam neki, hogy megkérdezem a Megváltót.

Ez az ember az egész út alatt folyamatosan furcsán felhúzta az orrát. Este elmentem a mingolsheimi Rochus-kápolnába a szentmisére.

A szentáldozás után nyugalom, melegség és béke töltött el. Megkérdeztem a Megváltót a férfiről, akit a kocsiban vittem. Egy ideig nem hallottam semmit. Aztán ezt hallottam: „Megszentelem a lelkedet.”

Mivel már több napja küzdöttem a tisztátalan lélekkel, így szóltam az Üdvözítőhöz: „A lelkem biztosan úgy néz ki, mint egy szétcsipkedett csirke.” Eközben nevettem.

Hazamentem, és ott már várt rám egy férfi, aki a családomhoz tartozik, és most válófélben van, de egész életében csak párszor járt templomban. Folyamatosan rágta a körmét, és nagyon nyugtalan volt.

Mindenhol bűnt lát, csak magában nem. Amikor ezt láttam, átmentem egy másik szobába, és imádkoztam érte és a férjemért az ördögűzéssel.

1992. január 23. – csütörtök

Még egyszer megkérdeztem a Megváltót arról a férfiről, akit a kocsiban vittem, hogy milyen démonok voltak azok, mert éreztem őket nála.

Megváltó: „A legfőbb Lucifer. Több is volt. A legfőbb szenved a legjobban. Ha körülötted vannak, akkor mindig többen vannak.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy már harcoltam-e Luciferrel. Megváltó:

„Igen, leányom, már többször is harcoltál vele.” De én azt mondtam, hogy egyáltalán nem tudok vele harcolni.

Megváltó: „Ezért mondom neked, hogy mindig veled vagyok.”

Luzifer bárhol lehet, szabad, és bárkit megkísérthet.

Aztán megkérdeztem a Megváltót, miért nem gyújtotta meg Vogt atya kedden az örök lángot, hiszen ott volt a templomban, és csak később jött a sekrestyésné, és gyújtotta meg az örök lángot.

Megváltó: „Látod, te élsz.”

Ezt nem értettem pontosan, ezért megkérdeztem. Megváltó: „Sokan már meghaltak. Ők már nem élnek és nem látnak.”

Ezt követően a tévéről kérdeztem.

Megváltó: „Mindenki, aki nézi, bálványimádó.”

Megkérdeztem, hogy összetörjem-e. A Megváltó megengedte.

Amikor hazaértem, először levittem a tévét a földszintre és tönkretettem, hogy senki ne nézhesse többé. Nem akartam eladni, bár csak két éves volt, mert nem akartam, hogy másokat is elcsábítson.

Este: Hl. Mise Rotban:

Megkérdeztem a Megváltót a tévével kapcsolatban.

Megváltó: „Jól tetted. Ez egy lépés közelebb hozzám.”

Ezt követően a Megváltót kérdeztem a keresztyéről. Megkérdeztem, mit fog tenni

tenne, ha az én helyemben lenne. Hogy ő inkább paténával vagy anélkül venné-e át a szentáldozást.

Megváltó: „Lányom, nekem nem lenne mindegy. Mindig azt ajánlanám a papoknak, hogy használjanak paténát. Megkérdeztem, hogy ezt elmondhatom-e Vogt atyának.

Megváltó: „Igen, mindent elmondhatsz neki szeretettel.”

Az a férfi, akinek tegnap imádkoztam az ördögűzésért, ma meglátogatott a klinikán, és elmondta, hogy egész éjjel nem tudott aludni, és izzadt volt. Már többször mondtam neki, hogy imádkozzon és gyónjon, de nem teszi.

1992.01.24. – péntek

HI. Szentmise vörös ruhában.

Egy együtt élő fiatal pár már többször is felhívott, és meghívott, hogy nézzek meg egy filmet egy svájci jelenési helyről, St. Gallen közelében. Már nagyon sürgettek is, hogy menjek el oda.

A Megváltó már korábban azt mondta nekem: „Nem kell megnézned a filmet.”

1992.01.25. – szombat

HI. Szentmise 7.15-kor Waghäuselben:

A sötétben ismét láttam az atyát a transzformáció előtt állni. Werner Egon atya volt az. A transzformáció után kissé világosabb lett. Imádkoztam érte. Az első padban ültem. Werner Egon atya azonban nem tudott a szemembe nézni, mint a többi atya. Nagyon meglepődtem, hogy nem mondott közbenjáró imát.

12.15-kor otthon, az Angyali üdvözet után lelkileg áldoztam. Megkérdeztem az Üdvöztőt, miért nem mondott imát Werner Egon atya.

Megváltó: „Nem tudott.”

Azt mondtam: „Ezt nem értem, nem tudnád világosabban elmagyarázni?” Megváltó: „A Sátán nem engedte, hogy beszéljen.”

Ez már a negyedik atya, akit a sötétben láttam.

Bár ma egyáltalán nem akartam Waghäuselbe menni, hogy ne lássam ezt.

Inkább a Mingolsheim-i Rochus-kápolnába akartam menni. De a fiam úgy parkolt le az autójával, hogy nem tudtam kihajtani. Ezért késésbe kerültem, és már nem értem volna oda 7 órára Mingolsheimbe, amikor a mise kezdődik.

Mégis Isten akarata, hogy Waghäuselbe menjek.

17.15 óra: Keservesen sírtam, és azon gondolkodtam, kinek írjam ezt a naplót, és hogy egyáltalán elolvassa-e valaki. Megkérdeztem a Megváltót, írjam-e vagy sem.

Megváltó: „Írnod kell, leányom, ez segíteni fog valakinek.”

Megkérdeztem Marionról W.-ben, hogy helyes-e, ha géppel írja a naplót. Megváltó: „Igen, neki is megadtam ehhez a kegyelmet.”

1992.01.26. – vasárnap

Vogt atya vasárnap beteg volt, és nem tudott misét celebrálni.

Reggel 5 órakor keltem, imádkoztam a rózsafüzért és más imákat.

Gyertyákat gyújtottam a szegény lelkekért, valamint a tisztítóútzben még szenvedő papokért és szerzetesekért, és szentelt vizet öntöttem rájuk. Az ima után egyesültem a Megváltóval. Megkérdeztem a Megváltót Bennebusch kisasszony ügyében, mivel ő tartja ma az igehirdetést, hogy ez helyes-e vagy sem.

Megváltó: „Igen, leányom, ez teljes tévedés.

Azt mondtam a Megváltónak, hogy a pap mégis beleegyezett volna.

Megváltó: „Ő fog ezért felelni.”

Én: „Elmondhatom ezt az imacsoportban?” Hamsch asszonyra gondoltam, aki azt mondta, hogy a papokról nem szabad semmit sem mondani.

Megváltó: „Ne hallgass az emberekre, ha az ellentmond annak, amit én tanítok neked. Megkérdeztem, miért tesznek ilyesmit a laikusok, és az úrvacsorakiosztásra gondoltam. Megváltó: „Nincs tiszteletük irántam, nem hallgatnak a hangomra. Az emberek is bűnrészesek.”

Én: „Miért az emberek?”

Megváltó: „Mert nem imádkoznak eleget értük. (a laikusokért)”

Én: „De sokan elégedettek ezzel, például az anyósom?” Megváltó: „Vakok.”

(Nem akartam azt írni, hogy vakok, de a Megváltó azt mondta nekem: „Írd le!”) Aztán a Megváltó így folytatta: „A megkeményedett szíveket nehéz megtanítani.” Én:

„Megváltóm, mit tegyek?”

Megváltó: „Imádkozz ezekért az ügyekért.”

Én: „Uram, akkor téged annyira meggyaláznak és meggyaláznak.”

Megváltó: „Igen, már régóta így van.”

Én: „Miért hagyod ezt?”

Megváltó: „Mert még mindig szeretem az embereket.” Én: „Tudnál erről még valamit mondani?”

Megváltó: „Még mindig a szenvedő Jézus vagyok.”

Este a Rochus-kápolnában részt vettem a szentmisén.

Ma elkezdtek a naplót írógéppel írni.

1992. január 27. – hétfő

Megkérdeztem a Megváltót az igehirdetésekről, és elmondtam neki, hogy a püspökök támogatják azokat.

Megváltó: „A püspökökre, akik támogatják, semmiképpen sem szabad hallgatnod.”

Megváltó: „Hallgass rám, leányom.”

Én: „Mindig hinni fogok abban, hogy velem vagy és mellettem állsz.”

Megváltó: „Így van, hidd el, leányom.”

Én: „Mit kell tudnom, ha valami rám vár?”

Megváltó: „Sátán megpróbál majd. Beszélni fogsz a püspökkel is. Én fogok melletted kiállni. Maradj hűséges hozzám, és maradj állhatatos. Sátán sok hibát fog neked felróni. Ezek nem a te hibáid. Ezek az egyház hibái. Sok fenyegetést fogsz kapni. Ezeket a fenyegetéseket ne vedd komolyan. Maradj hű az igazsághoz, mert végül az igazság győz. Ne légy olyan elhamarkodott. Gyakorold a türelmet.”

Én: „Köszönöm ezeket a kedves szavakat.”

Este Rotban a templomban volt egy gyászmisé. Vogt atya beteg volt. Vetter atya celebrálta a szentmisét. Ezt követően 20:00-kor — imacsoport. Sok ember volt ott. Dochart atya gyóntatott. Holger, aki velem együtt a munkahelyi kápolnában délután már többször is imádkozta az „Angyali üdvözetet”, ma először csatlakozott hozzám az imacsoportban. Christoph-fal együtt jött ide Hirschhornból.

Influenzás vagyok, és betegszabadságon vagyok.

1992. január 28. – kedd

Az ágyban maradtam és imádkoztam. Tegnap este Fridolin felhívott és megkérdezte, megkérdezhetném-e a Megváltót, hogy ott, ahol Claude lakik Luxemburgban, voltak-e korábban Mária-jelenések. Azt mondtam Fridolinnek, hogy kínos lenne számomra ilyesmit kérdezni a Megváltótól, és hogy nem vagyok biztos benne, hogy megteszem-e, mert kíváncsiságnak tűnt számomra, és azt nem szeretem. De ma, az ima után, és az egyesülés során a Megváltóval a lelki áldozásban, mégis megkérdeztem.

Megváltó: „Igen, leányom, így van. Volt ott Mária-jelenés.” Megkérdeztem, hogy csak egy volt-e.

Megváltó: „Több is.”

Valaki háromszor csengetett az ajtón, de amikor kinyitni akartam, már senki sem volt ott. Folytattam az imádkozást, és újra egyesültem a Megváltóval. Vetter atyáról kérdeztem, aki Vogt atya helyettese. Olyan gyorsan osztotta ki a Szentáldozatot, hogy majdnem kiesett a számból. Megkérdeztem a Megváltót, hogy ez rajtam múlik-e.

Megváltó: „A pap tisztelet nélkül osztja ki a Szentáldozatot.”

9.25-kor ismét megzavartak. Fridolin újra felhívott, és a luxemburgi jelenésekről kérdezett. Elmondtam neki, amit a Megváltó mondott.

Ezt követően harmadszor is egyesültem az Úrral, és tovább kérdeztem:

„Megváltó, miért osztotta ki a pap olyan gyorsan a Szentáldozatot, hiszen volt rá ideje. Tovább kérdeztem, hogy talán a sok ember miatt volt-e, és azért, mert nem voltak ott áldozási segítők.

Megváltó: „Igen, ez az emberfélelem. A gonosz szellem először is megpróbálja az embert félelemmel eltölteni a papot.”

Azt mondtam, hogy Erichnek tetszett, ahogy Vetter atya csinálta.

Megváltó: „Nem mindenki látja ugyanúgy. Te mindig többet látsz, mint a többiek.”

Amikor a Szentostyát vettem, és az ostya félig kilógott a számból, épp az ujjamat akartam használni, hogy az ostyát a számba toljam. Ekkor hallottam egy hangot: „Ne érintsd meg az ujjaddal!” Ezt nem is tettem, és ugyanabban a pillanatban a Szent Ostya a számba került. Ma megkérdeztem a Megváltót, ki szólt hozzám tegnap, mert abban a pillanatban, amikor a hangot hallottam, még nem voltam egyesülve a Megváltóval.

Megváltó: „A védőangyalod volt. Ő gyakran szól hozzád.”

Én: „Milyen jó, hogy tisztelem az őrangyalt, és imádkozom hozzá. Tegnap este az imacsoportban:

Míg a többiek szentségben részesültek, én lelkileg egyesültem a Megváltóval, mert már a rot-i templomban szentségben részesültem. Nyugtalanság fogott el, és csak néhány perc múlva tudtam egyesülni a Megváltóval. Megkérdeztem a Megváltót, mi volt ez.

Megváltó: „A tisztátalan szellem megpróbál beosonni és elfoglalni a helyemet, de ha ott vagyok, érezni fogja a közelségemet, és elmenekül. Minden léleknek oda kell figyelnie, ki van a lakásában. Csak akkor lépek be, ha a lakás tiszta és szabad.”

Utána annyira egyesültem a Megváltóval, hogy egyáltalán nem akartam elszakadni tőle, de az emberek várták, hogy folytassam az imádkozást velük, bár Dochart plébános mellett állt.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyesen tettem-e, amikor megszakítottam az egyesülést vele. Megváltó: „Ez mindenki szabad döntése, ahogyan akarja; senki sem választhat el tőlem, csak a te akaratod.”

Amikor tegnap kinyitottam a szememet, mindenki rám nézett, mert valószínűleg én voltam a leghosszabb ideig egyesülve a Megváltóval. Ó, ha a többiek tudnák, milyen szép ez, ők is hosszabb ideig lennének vele egyesülve. Ezután az egész imacsoporttal elmondtuk a „Krisztus lelke – szentelj meg engem” imát.

A Megváltó ma is azt mondta nekem, hogy a tisztátalan szellemnek szálla vagyok a szemében, de ezt még nem értem eléggé. Egy mondatot megjegyzek magamnak. Lukács 21,36: „Vigyázzatok és imádkozzatok mindenkor, hogy elkerülhessétek mindazt, ami történni fog, és az Emberfié elé állhassatok.” 15.00 órakor otthon imádkoztam a Szűzanyához, hogy vezessen az Üdvözítőhöz.

Kértem az Úrtól segítséget Claude von Luxemburg számára, akit ugyan személyesen még nem ismerek, de már sokat imádkoztam érte.

Megváltó: „Ő kiválasztott. Papnak kell lennie. Sokat kell érte imádkozni. Azt mondtam: „Olyan meggyötört.”

Megváltó: „Minden kiválasztott erős kísértéseknek van kitéve.” Megkérdeztem, miért.

Megváltó: „Lányom, a Sátán győzni akar.” Én: „Van remény Claude számára?”

Megváltó: „Sátán hamarosan legyőzetik.”

Én: „Akkor reménykedhetünk.”

Megváltó: „Igen, reménykedhettek.”

Én: „Igen, Megváltó, de ő most dolgozik.”

Megváltó: „Nem lesz elégedett ezzel a munkával.”

Aztán az Úrért imádkoztam a landershofeni új hallgató, Andreas érdekében. Fridolin azt tanácsolta, hogy imádkozzak érte.

Megváltó: „Ezek olyan kísértések, amelyeken át kell esnie.” Én:

„Tőled vagy a tisztátalan szellemtől?”

Megváltó: „A tisztátalan szellemtől. Mert a tisztátalan szellemnek semmi sem kedvesebb, mint a papokat kényszeríteni a kézben való áldozásra.”

Megkérdeztem, miért.

Megváltó: „Mert hiányzik a tisztelet. Sátán ismeri az emberek gyengeségeit.” Én:

„Elmondhatom ezt Fridolinnek?”

Megváltó: „Ezért mondtam el neked.”

Én: „Köszönöm, Uram és Istenem, megmondom neki.”

Azonnal felhívtam Fridolint, és mindent elmeséltem neki. Ő pedig leírta magának. Aztán azt mondta:

„Furcsa. Tegnap nem mertem megkérdezni, hogy megkérdeznéd-e a Megváltót, hogy Claude a kiválasztott-e.

Tudni akartam, és te megkérdezted a Megváltót. Mondtam neki, hogy ez számomra megerősítés arra, hogy helyesen cselekedtem.

1992.01.29. — szerda

Az ágyban imádkoztam. Hosszú imádság után azt mondtam a Megváltónak, hogy nagy bűnös vagyok. Minél közelebb kerülök a Megváltóhoz, annál inkább úgy érzem, hogy nagyobb bűnös vagyok. Sírtam, és eleinte egyáltalán nem mertem kérdezni a Megváltótól. De aztán megkérdeztem a fiam nevében, hogy van-e még esélye papnak lenni.

Megváltó: „Hagyd rám.”

Aztán megkérdeztem, hogy egyáltalán folytassam-e, hogy elutasítom az áldozási segítőket. Megváltó: „Tedd azt, leányom, amit eddig mondtam neked.”

Megkérdeztem, hogy csendben kell-e lennem, mint Faustina nővér.

Megváltó: „Nem kell csendben lenned, az idő megköveteli.” Én: „Ezt

nem értem, hogy az idő megköveteli.”

Megváltó: „Lányom, nagyon kevés időnk van.

Ez ismét nem volt világos számomra, és megkérdeztem, hogy ez olyan-e, mintha munkába mennék, és igyekeznék gyorsabb lenni, hogy ne késsek el.

Megváltó: „És ott szeretnék látni titeket, ahol szükségem van rátok.” Én:

„De az idő örök.”

Megváltó: „Számomra.”

Én: „Akkor tehát korlátozott időnk van.” Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Akkor ki menthető még meg?” Megváltó: „Nagyon

kevesen. Mindannyian tudják, mit cselekszenek.”

Én: „De a kereszten azt mondtad: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Megváltó: „Mindannyiuknak volt ideje rájönni, mit cselekszenek.”

Én: „Annyi gonoszság és tiszteletlenség. Látom, hogy a világ nagy bűnben él.” Megváltó:

„És azt már nem tudom felemelni.”

Én: „Uram, azt mondd, hogy az örökkévalóságod van a

büntetésre.” Megváltó: „Ó, leányom, az tele van szörnyűségekkel.”

Olyan nehéz volt számomra, hogy nem tudtam tovább kérdezni és beszélgetni a Megváltóval. Ezt először meg kell emésztennem.

Én: „Ó, Uram, egyáltalán elmenjek-e egy paphoz?”

Megváltó: „Most tudsz?” Azt

mondtam: „Nem.”

Megváltó: „Hagyd rám.”

Körülbelül 30 percig voltam egyesülve a Megváltóval. De nem tudtam annyit írni, amennyit szerettem volna. Ez nem egyszerű, mindig nagyon koncentrálni kell és megőrizni a nyugalmat, hogy tovább hallhassuk a Megváltót.

Ma reggel 6:40-től 9:50-ig imádkoztam.

11:00-kor elmentem a rot-i templomba. Közvetlenül a Szűz Mária-oltár előtt meggyújtottam két gyertyát. Imádkoztam az irgalmasság rózsafüzéréért az egész világért. A fájdalmas rózsafüzért már otthon elimádkoztam.

Délután sétáltam az erdőben, és közben több rózsafüzért imádkoztam számos szándékért. Szép idő volt, és sütött a nap. Aztán megálltam, elénekeltem a Lourdes-i Üdvözlégyet, és hirtelen újra sok madár jelent meg, akik velem együtt fütyültek és énekeltek.

Nagyon szép volt. Mivel úgyis a temető mellett jártam, elmentem Köstl atya sírjához, és ott imádkoztam. Este részt vettem a szentmise a mingolsheimi Rochus-kápolnában. Sírtam a szentmise előtti rózsafüzér alatt, a szentmise alatt és utána is. Nem tudtam visszatartani a könnyeimet, mintha valaki velem együtt sírna.

1992. január 30. – csütörtök

Körülbelül egy órát imádkoztam az ágyban. Aztán egyesültem az Üdvözítővel, és újra sírtam. Ezért megkérdeztem az Üdvözítőt a tegnapi napról, amikor annyit sírtam a Rochus-kápolnában.

Megváltó: „A te Jézusod veled együtt sír a világban uralkodó állapotok miatt.” Csend és mély nyugalom uralkodott. Azt mondtam a

Megváltónak:

„Túl keveset beszélsz hozzám.”

Megváltó: „Egy szerető Isten keveset beszél.”

ÉN: „De nem hallak olyan jól.” Megváltó: „De

megértted.” ÉN: „Igen.”

Tegnap egyedül térdeltem az áldozószéknél, és ezért azokért imádkoztam, akik állva veszik át a szentáldozást.

Megváltó: „A szentáldozásnál való állás és térdelés attól függ, hogy ki hogyan tisztel engem.” ÉN:

„Ha a hívők állnak, akkor tisztelnek téged?”

Megváltó: „Nem. Az gög.”

ÉN: „De a papok, amikor egymásnak adják az Úrszentáldozatot, állva teszik.”

Megváltó: „A pap egy második Krisztus, neki tiszteletet kell tanúsítani. Az a pap, aki Isten kegyelmében van, senkit sem kényszerít arra, hogy felálljon a szentáldozás vétele közben.”

Megváltó: „A tisztátalan szellem senkit sem kényszeríthet, csak akkor, ha az ember átadja neki az akaratát.”

Megváltó: „Mondd az embereknek, hogy imádkozzanak minden nap. »Uram, szabadíts meg minket az emberfélelemtől. Mert szinte mindenki áldozatul esett neki.«”

ÉN: „Mit kell tudnom az emberek félelméről?” Megváltó: „Az emberek félelmét mindig a Sátán okozza.”

ÉN: „De hát mi Isten gyermekei vagyunk, nem pedig a Sátánéi.”

Megváltó: „Ezért Isten iránt kell tisztelettel viseltetni, és nem a Sátán iránt.”

Megváltó: „Milyen keveset imádkoznak az emberek: »Uram, adj nekünk a szellemek megkülönböztetésének ajándékát.«”

ÉN: „Akkor hát mindent kérni kell.”

Megváltó: „Igen, leányom. Az emberek félelme nagy gonoszság, amely az embereket érintheti.”

Én: „Az emberek félelme a pokolba vezetheti az embereket?” Megváltó:

„IGEN.”

Én: „A papok el fogják ezt hinni?” Megváltó:

„Csak kevesen.”

Egész idő alatt melegséget és nyugalmat éreztem, egy különleges csendet magamban. Ez egy nagyon szép érzés, és az ember úgy érzi, mintha elszakadna minden világi dologtól. Köszönöm neked, Uram. Ilyen pillanatokban különösen mélyen hiszek. Ezekben az egyesülés pillanataiban nincs bennem a legcsekélyebb kétség sem, és nem érzem, hogy valami nem lenne rendben velem. Miért nem maradhatna mindig így? Miért jönnek rám állandóan ezek a kísértések? – mondtam a Megváltónak.

Megváltó: „Ettől csak a mennyben szabadulsz meg.”

Én: „Úgy érted, a paradicsomban.”

Megváltó: „Igen, igen, jól sejtetted.”

Én: „Szeretlek, Uram és Istenem, teljes szívemből, teljes lényemmel.” Megváltó: „Én is szeretlek, leányom, menj békével.”

9.00 és 11.00 között sok imát mondtam és a Szentlélek-rózsafüzért. Aztán körülbelül 30 percig egyesültem a Megváltóval. Még meg kell említenem, hogy ma éjjel

2.00 és 3.00 óra között imádkoztam a Fájdalmas Rózsafüzért, a Sebes Rózsafüzért és a Szent Drága Vér litániáját.

Délután az erdőben még két rózsafüzért imádkoztam latinul és más imákat. Az első rózsafüzér után a madarak ismét szépen velem énekeltek, a Lourdes-i Üdvözlégyet.

Már több napja imádkozom Lesch atyáért, akit a Rochus-kápolnában ismertem meg. Valami erő vonzott hozzá, hogy odamenjek és beszéljek vele. Amikor visszatértem az erdőből, odamentem a Szűz Mária-szoborhoz és ott imádkoztam, majd a Jézus-kereszthez mentem és röviden imádkoztam. Ezután egyesültem a Megváltóval. Kicsit türelmetlen voltam, és nem figyeltem pontosan a lelkemre.

Bár csendet találtam magamban, a következő történet:

Megkérdeztem a Megváltót, hogy menjek-e Lesch atyához, hogy ez a Megváltó akarata-e, és hogy az atya beszélni fog-e velem.

Ekkor megszólalt a hang: „Mit akarsz a papnál?”

Hesitálva mondtam: „Gyónj, és beszélj arról, amit az elmúlt napokban elmeséltél nekem.”

A hang: „Nem kell hozzá menned. Maradj ma otthon.”

Először meglepődtem, elgondolkodtam rajta, és magamban ismételtettem a szavakat „maradj ma otthon”, és azt gondoltam, mi ez, hiszen a Megváltó ma a templomban akar látni.

Kétségeim támadtak, és megjelöltem magam. Aztán újra egyesültem a Megváltóval. Ekkor hallottam:

„Ismered már a hangomat?”

Gondolatban azt mondtam magamnak: „Nem igazán.”

Ekkor hallottam: „Menj a paphoz. Ő beszélni fog veled.”

Azt mondtam a Megváltónak: „Ott figyelnem kell, hogy vajon a tisztátalan szellem szól-e hozzám, és ezt aztán feljegyeztem a naplóba.

Megváltó: „Eddig minden rendben van. Akkor már figyelmeztettek volna rá.”

Ezt követően megnyugodva mentem Lesch atyához. Körülbelül 17.30 és 18.30 között beszéltem vele. Elmondta nekem, amit tudnom kell, és ami segített is nekem. Lesch atya a Saarlandból származik, és jelenleg misszionárius Afrikában, jelenleg Mingolsheimben gyógykezelésen van. Figyelmesen meghallgatott, és azt mondta, hogy továbbra is hallgassak a hangra, és feltétlenül írjak le mindent, mert a Megváltó bizonyos dolgokat meg akar ismételni. Végül gyóntam nála. Mondtam neki, hogy még ha bocsánatos bűnök is, terhelik a lelkemet, és teljesen tiszta akartam lenni. Aztán bementem a kápolnába, imádkoztam négy keresztút-állomást, majd a hívekkel együtt a rózsafüzért: Lesch atya celebrálta a szentmisét. Nagyon szép volt.

1992. január 31. – péntek

Több mint egy órát imádkoztam az ágyban. Amikor befejeztem a fájdalmas rózsafüzért, lelkileg áldoztam. Megkérdeztem a Megváltót: Tegnap egy démon volt az, aki először szólt hozzám?

Megváltó: „Igen.”

Én: „És melyik volt az?”

Megváltó: „Luzifer-démon. Engedtem, hogy megkísértsenek.” Megváltó: „Így csal meg szinte minden embert.”

Ismét eszembe jutott a tegnapi nap és a démon hangja. Ebben a hangban nem volt olyan szelídség, mint a Megváltóéban, hanem parancsoló, éles hang volt.

Aztán azt mondtam a Megváltónak: „Hát én hozzád szóltam, akkor miért tud ő hozzám szólani?”

Megváltó: „Megengedtem, egyébként nem teheti meg.”

Mindig ébernek kell maradni, mert ahogy a Megváltó mondta, ő szinte minden embert megtéveszt.

Én: „Tegnap körülbelül egy órát beszélgettem Lesch atyával. Volt ennek értelme?” Megváltó: „Igen, volt értelme, nagy jelentősége volt számára.”

Jelenleg fáj a jobb kezem és a jobb lábam, azokon a helyeken, ahol a Megváltót szögekkel átllyukasztották. Ez már többször is előfordult, néha kevésbé, néha jobban. Néha a fájdalomtól sikítani tudnék.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy ez mit jelent.

Megváltó: „Ez a Sátán. De a nagy fájdalmat elveszem tőled.”

Amikor ezeknél a fájdalmaknál imádkozom: „Feláldozom ezeket a fájdalmakat sok lélek üdvösségéért” vagy „Térjenek meg tőle tömegek”, akkor a fájdalom gyakran eltűnt. Ugyanez van a fejfájásommal is: ha imádkozom, és egyesítem a fejfájásomat Jézus szenvedéseivel a bűnösök megtéréséért, akkor a fejfájás eltűnik. Nyolc évvel ezelőtti keresztelésem óta nem volt szükségem tablettára. Ehelyett most sok jól megszentelt szenteltvizet, szentelt sót a főzéshez és szentelt gyertyákat használok. A „jól megszentelt” azt jelenti, hogy a régi rítus szerint latinul szentelték a test és a lélek üdvösségéért.

A régi rítusban az ördögűzés imáját is elmondják a megszentelt tárgyak felett. Ez az ima különösen fontos napjainkban. A megszentelt vízbe pedig megszentelt sót is tesznek, amit a mai papok már nem tesznek meg.

Gebhard Heyder atya úgy szentel, ahogy illik. A szentelésre is szánja rá a szükséges időt. Hálát adok Istennek, hogy ezt még láthattam.

Egy órás imádság után egyesültem a Megváltóval, és megkérdeztem tőle, mely lelkek vannak a sárban. Mert eszembe jutott, hogy a Megváltó korábban azt mondta nekem, imádkozzak azokért, akik a sárban vannak. Már öt papot megkérdeztem, hogy ez mit jelent, és mindegyik másképp válaszolt.

Megváltó: „Írd le. Azok a lelkek, akik méltatlanul vesznek részt az úrvacsorában, a sárban vannak.” (A sár a bűn.)

Megváltó: „A sár undorít engem.”

Én: „Mely lelkek vesznek méltatlanul részt az úrvacsorában?” Megváltó: „Azok, akik megvetik Isten dicsőségét!”

Megváltó: „A sárban vannak azok, akik csak évente 1–2 alkalommal vesznek részt a bűnbánati áhítaton, és nem mennek gyónni. Minden pap, aki (csak) kézbe adja az úrvacsorát, a sárban van. A hívek kézbe veszik a Szent Ostyát, ők is bűnrészesek, mert nem tisztelik Istent.”

Én: „Akkor Gebhard Heyder atyának igaza volt, ő azt mondta nekem, hogy azok vannak a sárban, akik méltatlanul vesznek részt az úrvacsorában, a többi pap másképp mondta. A helyi papom, Vogt atya nem hitte el, amit Gebhard Heyder atya mondott.” Megváltó: „Hittek nekem?”

Meg kell jegyeznem: érdekes, hogy a négy másik pap, akiket még megkérdeztem, a szájra való áldozás mellett kézre is osztják az áldozást.

Gebhard Heyder atya még soha nem adott szentáldozást a kézbe, tehát csak szájba adta, ahogy illik. Ismerek még több papot, akik csak szájba adnak szentáldozást. Hála Istennek, hogy még vannak olyan papok, akik nem adnak szentáldozást a kézbe.

Megváltó: „Imádkozz, hogy ez a sár eltűnjön az egyházból.” Én: „Ó,

Megváltó, milyen kevesen vesznek szájjal az úrvacsorát.

Megváltó: „És milyen kevesen járnak azon a keskeny úton, amely hozzám vezet.

A széles út túlzsúfolt. Jelenleg több bűnös van az egyházban, mint kívül.” Uram és Istenem, nem tudok tovább írni.

Túl nehéz nekem, és úgy érzem, mintha ez a bűn nehezedne rám. Sírok, keserűen nehéz nekem.

Én: „Ki fog hinni nekem?”

Megváltó: „Ne aggódj, ki fog hinni neked. Az az én problémám.”

Én: „Köszönöm, Uram és Istenem, azt teszem, amit mondtál nekem, és amit egyáltalán tudok tenni.”

Ezt követően imádkoztam mindazokért, akik kézben veszik az úrvacsorát, hogy Isten bocsássa meg nekik, és adjon nekik mély bűnbánatot, és ébresszen fel bennük Isten iránti tiszteletet. Imádkoztam az emberekért, hogy mindannyian megkapják a fényt, és belássák, hogy ez Isten megsértése.

Ezt követően sok kegyelmet kaptam. Melegséget éreztem a szívemben, mély békét, és a teher, ami korábban még rajtam volt, eltűnt.

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem. Te adsz és te veszel.” Aztán még egy kicsit buzgón imádkoztam, és az Üdvözítő azt mondta: „Menj békével.”

Nagy örömmel olvastam még egy órát egy jó könyvből.

11:50: Elmentem az orvoshoz. Amikor a váróteremben ültem, hallottam a belső hangot: „Imádkozz!”

Először egy nőnél éreztem a tisztátalan szellemet, majd még két férfinál. Belső támadásokat éreztem, és imádkoztam értük. Aztán fejfájásom lett, ami egyre erősebb lett. Az asszisztens elfelejtett engem, és más betegeket részesített előnyben. Ezt a türelmet feláldoztam azokért a papokért, akik gyorsan osztják az Úrszentáldozást. Körülbelül 45 perc telt el, majd az asszisztens odajött, és bocsánatot kért, mert elfelejtett engem.

Azt mondtam neki: „Nem, nem felejtett el, ez Isten akarata volt. Mert imádkoztam a betegekért, akikben démonok voltak.

Amikor az orvosnál ültem, elkezdtünk Istenről beszélni. A fejfájásom egyre erősebb lett, és azt hittem, mindjárt szétrobban a fejem. Mondtam az orvosnak, hogy ezek engesztelő szenvedések, és hogy ezt feláldozom a bűnösök megtéréséért és a lelkek üdvösségéért.

Az orvos azt mondta, hogy ő nem tenne ilyet. Megmérte a vérnyomásomat, és azt mondta: „Ezt nem merem megmondani.”

Megkérdeztem, mennyi?

A vérnyomásom 180/90 volt.

A fejem teljesen elvörösödött, és nagyon erős fejfájásom volt.

Az orvos felírt nekem valamit a magas vérnyomás ellen. Hazamentem és lefeküdtem.

Otthon a fájdalom még erősebb lett. Ezzel a fejfájással imádkoztam a keresztsutat, majd az utolsó hét szó imádságát.

15 órakor a fájdalom elmúlt. Pedig nem szedtem be a gyógyszert. Utána elég erőtlen voltam, de 15.30-kor felkeltem, mintha mi sem történt volna. A fájdalom teljesen eltűnt.

Este részt vettem a szentmisén Rotban. A szentáldozás után így szóltam az Úrhoz: „Kérek, Uram, mondd meg nekem: az, ami ma délután 12 és 15 óra között az a vezeklő szenvedés volt, amit nekem adtál?” Megváltó: „Igen.”

Kérdőn megjegyeztem, hogy ez nem az első alkalom volt. Megváltó: „Nem. „Szeretnéd újra?”

Én: „Igen, ha ezzel lelkeket lehet megmenteni. De Megváltó, te tudod, mennyit bírok elviselni.

1992. február 1. — szombat

7.15-kor a szentmisén Waghäuselben.

Délután egyesültem a Megváltóval, és az „Örök Lángról” kérdeztem, mert Rotban kialudt a templomban. Rotban voltam a templomban, és nem tudtam elviselni, hogy az Örök Láng kialudt. Ettől belső gyötrelmeket éreztem, és nem tudtam imádkozni. Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyes-e hívni valakit, aki meggyújtja.

Megváltó: „Nagyon jól tetted.”

Aztán megkérdeztem a Megváltót, hogy elmenjek-e Vogt atyához, hogy beszéljek vele Jézus ügyeiről?

Megváltó: „Várj még egy kicsit.”

Én: „Ez azt jelenti, hogy imádkozzak érte.”

Megváltó: „Így van.”

17:10: Hazaértem, és azonnal körülbelül 30 percig imádkoztam Vogt atyáért. Rögtön utána támadások érték a lelkemet. Ezután még egy órán át folyamatosan imádkoztam. A férjem a közelemben volt, de belsőleg elégedetlen, nyugtalan és dühös volt. Minden zavarta.

Tudtam, hogy a tisztátalan szellemek újra itt vannak, és még többet imádkoztam.

Később vendég érkezett. Ez a vendég azt sem tudta, hogy megkeresztelték-e, mert az apja a szerb kommunista hadsereg magas rangú tisztjéhez tartozott.

Nagyon nehéz volt számomra, gyakran megalázkodtam, és megpróbáltam segíteni neki a problémáiban. Belül úgy éreztem, mintha az egész szerb hadsereg rám támadt volna. Ebben az időben a férjemmel sem tudtam beszélni, ezért tovább imádkoztam, amíg a sereg el nem tűnt a tisztátalan szellemek közül, és a hangulat nem javult.

1992. február 2. – vasárnap – Gyertyaszentelő

Körülbelül egy órát imádkoztam. Elmondtam a Megváltónak, hogy feltűnt, hogy amikor a papokért imádkozom, akkor különösen támadnak.

Megváltó: „Egy jó papnak lenni sok erőt igényel, hogy harcoljon a Sátán ellen. Sokat imádkoztál a papodért. Ne felejtse el, hogy egy jó pap egy második Jézus. És egy második Jézusért sokat kell imádkozni.”

Én: „Érzem, hogy a gonosz szellemek a férjemre is hatnak, hogy engem kísértésbe ejtsenek.

Megváltó: „Többet kell imádkoznia.”

Én: „De ez a küzdelem a férjemmel tegnap folyamatosan körülbelül három órán át tartott.” Megváltó: „Sátán dühös, mert sok lelket vesz el tőle.”

Én: „Nem félek vele harcolni.” Megváltó: „Elvettem tőled a félelmet.”

Én: „Nem hagyom abba a harcot, mert szeretlek, hiszen minden lélek a tiéd. Megváltó: „Ez igaz. De Sátán is akarja őket.”

Én: „Akkor a harc folyamatos lesz?” Megváltó:

„Igen, amíg az utolsó adósság is kifizetve nem lesz.” Én: „Ebből semmit sem értek.”

Én: „Ebből semmit sem értek.”

Megváltó: „Amíg az utolsó bűn is meg nem lett vezekelve.”

Én: „Ó, Megváltó, ne írjak többet?”

Megváltó: „De, írd, az embereknek sokat kell imádkozniuk, szünet nélkül. A bűn felülmúlja a jót. Az emberek nagy sárban vannak. A sár fojtogatja az emberiséget.”

Most már nem tudok tovább írni, mert nehéz nekem mindezt leírni.

Köszönöm neked, Uram és Istenem, szeretlek téged, és azokért is szeretlek, akik nem szeretnek téged.

Mindig imádni és dicsérni akarok azokért, akik nem teszik ezt.

Uram, mindazt, ami rám vár, Mária Szeplőtelen Szívén keresztül a Te kezébe helyezem.

1992. február 3. – hétfő

Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy helyesen írom-e a naplóm.

Megváltó: „Légy biztos abban, hogy amit írtál, az helyes. A tisztátalan szellem mindig megpróbál majd eltéríteni az igazságtól.”

Én: „Adj kegyelmet a többieknek is.”

Megváltó: „Ha elfogadják.”

(A férjemre és azokra az emberekre gondoltam, akik szenvednek.) Én: „Mi nem tetszik neked az imacsoportunkban?”

Megváltó: „Hiányzik az alázat, még mindig annyi büszkeség van benne.” Én: „És ezt mondjam meg nekik?”

Megváltó: „El kell mondanod nekik. Ne zárják el a szívüket, különben nem adhatok nekik kegyelmet.”

Én: „Mi az oka ennek?”

Megváltó: „Áhítással kell imádkozni. Az imának a szívből kell jönnie, és nem csak a szájból.”

Én: „Mit mondhatsz nekünk a gyónásról?”

Megváltó: „Több bűnbánatnak kell lennie. Legtöbbször hiányzik az elhatározás. Maradatok hűségesek hozzám. Megváltó: „Imádkozzatok többet, mint eddig.”

Én: „Megváltó, biztosan lesznek olyanok, akik nem hiszik el, amit mondtam nekik.” Megváltó: „Te elmondtad, ez elég.”

Én: „Hogyan értsem ezt, hogy elég?” Megváltó: „Aki füle van, hallja meg.”

Továbbra is buzgón imádkoztam, különösen imacsoportom gyógyulásáért. Összesen körülbelül másfél órát imádkoztam.

Este részt vettem a szentmisén Rotban.

Ezt követően, 20 órakor összeült az imacsoportunk, és elmeséltem, mit mondott a Megváltó. Azon az estén sokkal szebb és áhítatosabb volt az imádság, mint máskor.

Az imacsoport után Dochart plébánosnak is elmeséltem. Ő azonban nem nyilatkozott erről.

1992. február 4. — kedd

Kora reggel körülbelül két órán át imádkozva elmélyültem. Tegnap este az imacsoportban lelkileg vettem részt az úrvacsorában, előtte pedig a rot-i szentmisén, ahol szentségileg vettem részt. Megkérdeztem a Megváltót, hogy tegnap este, amikor lelkileg vettem részt az úrvacsorában, nem volt-e velem.

Megváltó: „Velem voltál.”

Én: „Miért vert így a szívem? Uram, te nem szólsz hozzám.” Megváltó: „A te

Urad akkor szól, amikor akar.”

A Megváltó hallgatott.

Sírtam, és azt mondtam: „Hogy lehet a semmi Isten nélkül?”

Ennek ellenére nyugalomban és békében vagyok. Nem vagyok egyedül, az Úr velem van, de hallgat.

Általában nem tudom elképzelni, hogy Isten alszik.

Aztán különösen kellemes nyugalom töltött el. Minden terhetől megszabadultam, és órákig így maradhatnék, mert hiszem, hogy velem vagy, Uram.

Az Úr eloszlatta a kétségeimet. Már nem maradt semmi. Köszönöm neked, Uram és Istenem, olyan volt, mintha a lelkem meggyógyult volna a tegnapi fájdalmakból, mert szenvedtem a templomban lévő sártól. Úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek, akit az apa a karjában tart, és aki az ő mellkasán pihen. Az apa szereti a gyermeket, és a gyermeknek ez a szeretet elég, és tovább pihen az ő karjaiban.

Milyen gyorsan jelenik meg a gonosz! Kicsit

később hallottam egy hangot:

„Most már egyesültél?”

Azt mondtam: „Igen”, de úgy gondolom, hogy ez nem az én Uram hangja, az én Uram hangja másképp hangzik. Nem is hallottam a hangot igazán a szívem mélyéről, mint máskor. Lehet, hogy megint a fecsegő, a tisztátalan szellem működött, aki csak zavarba akar hozni.

Így hát újra imádkoztam, hogy elűzzem őt, különben nem tudok megszabadulni tőle.

Mert ő csak nyugtalanságba, zavarba és kétségbe akar taszítani, ez csak a gonosz szellem. Este Rotban a templomban rózsafüzér imádkozás és szentmise.

1992. február 5. — szerda

Dühös voltam, mert egy pap a gyónás során ilyen merev tekintettel nézett rám. Undorító volt a szemébe nézni. Ilyet még soha nem tapasztaltam Gebhard Heyder atyánál. Erről kérdeztem a Megváltót.

Megváltó: „Egy tisztátalan szellem volt, aki megpróbálja tönkretenni a szilárd hitedet.” Én: „Tudja a pap, mit csinál a szemével?”

Megváltó: „Igen, tudja. Ezek olyan kísértések, amelyeket a lelked érzel, és ellenáll nekik.” Ezt a merev tekintetet már háromszor tapasztaltam.

Én: „Miért csinálja ezt?”

Heiland: „Mert hiányzik belőle a természetfeletti hit. Nagyon kevés pap rendelkezik természetfeletti hittel.”

Ez a pap nem hisz az exkommunikációban. A férjem sem. Én: „Mit mondjak nekik, ha nem hisznek?”

Megváltó: „A legjobb, ha hallgatsz.”

Én: „Mit érek el azzal, ha hallgatok?” Megváltó: „Alázatot.”

Még egy jó ideig elmélyült beszélgetést folytattam a Megváltóval. Aztán azt mondtam

neki: „Gyűlölöm a világi dolgokat.”

Megváltó: „Írd le ezt.”

Én: „Milyen kevés időnk van arra, hogy felkészüljünk a mennyei életre. Milyen boldog vagyok, hogy kidobtam a tévét a lakásból. Uram és Istenem, nem tudom eléggé megköszönni neked.

1992. február 7. – péntek

Ezen a napon otthon voltam. 7.00 és 8.30 között imádkoztam. Megkérdeztem a Megváltót, hogy lesznek-e újra engesztelő szenvedéseim.”

Megváltó: „Ismét engesztelő szenvedéseid lesznek.”

Én: „Feláldozom azokat azért, hogy a plébános a szentmise előtt a hívekkel együtt imádkozza a rózsafüzért, ahogyan az Üdvözítő kívánja. És azért, hogy a plébános csak szájjal adja az úrvacsorát, és hogy a laikusok ne osszák többé az úrvacsorát.”

Ezenkívül feláldozom ezeket a szenvedéseket azért is, hogy a pap megszabaduljon az emberek félelmétől, és kérlek téged, kedves Megváltó, hogy adj neki alázatot.

Megváltó: „Írj, leányom. Engesztelés mindazokért, akik a te helyeden megsértik engem, és tiszteletlenül veszik magukhoz a Szentáldozatot.”

Én: „Kérlek, Uram és Istenem, adj nekem sok kegyelmet, hogy elviseljem a szenvedéseket, amelyeket rám mértél. Elfogadom ezeket a szenvedéseket, nagy szeretetből irántad, Uram és Istenem, és a széles úton járó lelkek üdvösségéért.

Uram és Istenem, de legyen meg a te akaratod. Megváltó:

„Tedd úgy, lányom, ahogy írtad.”

Én: „Előre is köszönöm neked, Uram és Istenem, azokat a szenvedéseket, amelyeket rám fogsz mérni. Készen állok arra, hogy veled együtt szenvedjek, mert te jobban tudod, mit tudok elviselni.

Mondtam a Megváltónak, hogy továbbra is a szívében szeretnék maradni, és néhány percig szüntelenül kértem a Megváltót: „Megváltóm, bocsánatot, kegyelmet és irgalmat kérlek nekem és az egész világnak.

Magamtól semmit sem tudok tenni, de veled mindent meg tudok tenni.” 10:40-ig ismét egy jó könyvet olvastam.

1992. február 8. — szombat

Elmentem a szentmisére Waghäuselbe. Egyáltalán nem tetszett, ahogy Werner Egon atya celebrálta a misét, még a közbenjáró imákat sem mondta el.

16:20 és 17:50 között egyfolytában térdelve imádkoztam négy rózsafüzért és más imákat is, kizárólag Vogt atyáért.

Ezt az időt szívesen áldoztam fel érte, mert erre is kaptam kegyelmet. Elég, ha Isten látja, mennyit imádkozom Vogt atyáért. Tudom, hogy nem fogom annyira szeretni, mint Krisztust, de szeretném, mert ő a második Krisztus, és tudatában vagyok annak, hogy nagy felelőssége van azokért a lelkekért, akiket Isten hozzá vezet. Ezért mondom, hogy nem lehet eleget imádkozni a papokért, mert egy pap, aki Isten kegyelmében él, sok lelket figyelmeztethet a pokol mélységére, és elvezetheti őket a paradicsomba.

1992. február 9. – vasárnap

6.30–8.00 óra között: Körülbelül egy órát imádkoztam, és körülbelül 30 percig voltam egyesülve a Megváltóval.

Megváltó: „Jelenleg a Sátán uralkodik a szívekben.” Én:

„De te vagy minden szív királya.”

Megváltó: „Szinte mindenki elzárja előlem a szívét.” Én:

„Jól írtam le?” Megváltó: „Te írtad nekem.”

Én: „Megváltó, miért zárják el a szívüket?”

Megváltó: „Gőgből, irántam érzett szeretet hiányából, gyűlöletből, és nem akarnak letérni a széles útról.”

Én: „Uram, amikor az előbb sírtam, amikor azt mondtam: „Avertere, avertere”, amit te

Don Bosco mondtál, és ami azt jelenti, hogy változtassam meg az életemet, a könnyek gyöngyökként

hullottak a szememből, gyorsan egymás után. Teljesen természetfeletti volt, és áhítat fogott el. Megváltó:

„Igen, azok az én könnyeim is voltak.”

Én: „Szükségem van egy jó lelki vezetőre. Igen, téged téged, de szükségem van egy papra is.”

Megváltó: „Még nem mehetsz Vogt atyához. Várd meg a megfelelő időt.”

Én: Megváltó, tegnap négy rózsafüzért imádkoztam érte (Vogt atyáért), volt hatása ?”

Megváltó: „Igen, hatott rá.”

Én: „Megváltó, Vogt atya azt hiszi, hogy magamról beszélek.” Megváltó:

„Mindannyian így gondoljátok, de nélkülem semmit sem tudtok tenni.”

Megváltó: „Mennyi alázatosságra van még szükségetek, hogy felismerjétek bűneiteket. Imádkozz, leányom, imádkozz sokat.”

Meglátogattam a szentmisét Rotban.

13 órától rózsafüzért imádkoztam Vogt plébános úrért. Boldog voltam, amikor láttam, hogy térdelve imádkozza a Jézus-szív imádságot a Szentostya előtt. Imádkoztam azért, hogy ő legyen példaképe minden papnak a környező településeken. Olyan papokat kívánok magamnak, akikben csak Jézust látom, és ilyen papokat kell kérnünk. Mert Istenünk bősz kegyelemmel ajándékoz meg minket, ha csak kérjük. Hiszem, hogy Vogt atya népszerű pap lesz, ha teljesíti Isten akaratát.

Eljönnek majd olyan napok, amikor jobban meg fog érteni, mint most. Soha nem fogom abbahagyni az imádkozást érte.

14.30 óra. Egy bizonyos Pavar úr hívott Svájcból. Időnként felhív. Erősítjük egymást a hitben.

Jeruzsálemben ismerkedtem meg vele. Ő volt az egyetlen a zarándokcsoportból, aki hallgatott rám. A többi horvát és a papok kinevettek, gúnyoltak, egyedül éreztem magam, mintha mindenki elhagyott volna. Amikor Jeruzsálemben Masada felé sétáltunk, több rózsafüzért imádkoztam a zarándokcsoport és a papokért. Mindenkinek fáj a feje, én viszont olyan könnyűnek éreztem magam, hogy még egyszer fel tudtam volna mászni a hegyre. Ezáltal sok kegyelmet kaptam. Pavar úr Svájcból volt az egyetlen a csoportból, aki hitt a medjugorjei megtérésemben.

17.00–18.00 Először Faustina nővér egyik könyvét olvastam. Egy óra múlva vágyat éreztem, hogy egyesüljek a Megváltóval. Mélyen imádkoztam az Úrhoz. De kísértések is támadtak bennem. Keservesen sírtam, és azt hittem, valamit rosszul csináltam. Utána azonban békét kaptam. Megkértem a Megváltót, hogy mondjon nekem még egyszer valamit a szájjal való áldozásról, és megígértem, hogy hinni fogok neki.

Megváltó: „A szájjal való áldozást térdelve és tisztelettel, a pap megszentelt kezei által akarom.”

Ezután a ministránsokról kérdeztem, mert azt gondoltam, hogy mivel ministrálnak, kiváltságaik vannak Isten előtt. Megváltó: „Ez a ministránsokra is vonatkozik.”

ÉN: „Vagyis Vogt atya nem csinálja jól?” Megváltó: „Igen.”

ÉN: „Elmondjam neki, Megváltó?”

Megváltó: „Erre már régóta várok.”

ÉN: „És ha elmondom neki, hallgatni fog arra, amit a többi pap mond és tesz?” Megváltó: „Nem fogja úgy csinálni, ahogy a többi pap, de a püspökök ezt követelik tőle.”

Megváltó: „A legfőbb püspök a Szent Atya, rá kell hallgatnia.”

ÉN: „Ó, Megváltó, mindent megteszek, hogy ne sértsenek meg és ne becsüljenek le téged. Adj nekem kegyelmet, és mondj nekem valamit, hallgatok rád.”

Megváltó: „Maradj így, leányom.”

19 óra körül Maria Augsburgból felhívott. Azt mondtam neki, térjen vissza a és teljesítse Isten akaratát. Egyszer egy „Frau im Spiegel” című magazinban megjelent egy rólam szóló cikk. Maria Augsburgból elolvasta, írt nekem, majd meglátogatott. Lelkes keresztény lett. Akkoriban a Megváltó a szentáldozás után azt mondta nekem, hogy térjen vissza a férjéhez. A mai napig még nem tette meg.

Ma a szentáldozás után megkérdeztem a Megváltót, hogy helyes-e a pacifizmus, mert Fridolin felhívott és elmondta, hogy Josef pacifista, és ő nem tudja pontosan, hogy ez helyes-e. Megváltó: „Lányom, a pacifizmus helyes – mindenki védekezhet is.”

Ezt nem értettem pontosan, mert nem tudom pontosan, mit jelent a pacifizmus.

1992. február 10. – hétfő

10:00 az orvosi szobában:

Megváltó: „Kérdezd meg tőlem, mit tudsz elviselni.” ÉN:

„Olyan tehetetlen vagyok.”

Megváltó: „Neked én vagyok, csak oda kell adnod másoknak. Minden szavam az én életem, és azokban él, akiknek átadod a szót.

Én: „Ó, Istenem, milyen fontos akkor rólad beszélni. Most jobban értem, amikor az Angelus imádságot mondom: Az Ige testté lett, és közöttünk lakott.

Ez ismét az a dolog, amit az ember nem tud felfogni.

„Most már értem, amikor azt mondod, hogy csak azt kérdezzem, amit el tudok viselni.

Két páciensemhez szoltam a hitről, és arról, hogy gyónniuk kellene. Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy helyesen tettem-e.

Megváltó: „Jól tetted, folytasd így.” Megváltó:

„Szeress engem nagyon, leányom.”

Én: „De csak a te szereteteddel tudlak szeretni téged, hogyan értsem ezt?” Megváltó:

„Szeresd a többiekét, mintha engem szeretnél.”

Én: „Tehát azt akarod, hogy a többi lélekben szeressenek. Kérem, Megváltó, adj kegyelmet, hogy úgy szeressem a többiekét, ahogy téged.”

Azt mondtam a Megváltónak, hogy fáj, amikor a többiek elutasítják őt.

Megváltó: „Ez a fájdalom az én fájdalmam, amit te érzel. Adj több szeretetet a betegeknek.”

12:45 a klinika kápolnájában: Az Úrral való egyesüléskor megkérdeztem tőle, hogy a protestánsoknak is gyónniuk kell-e.

Megváltó: „Igen.”

Én: „De ők nem szeretik a Szent Atyát.”

Megváltó: „Akkor engem sem szeretnek.”

Azért kérdeztem ezt, mert már sokan azt válaszolták, amikor azt mondtam nekik, hogy gyónniuk kell, hogy evangélikusok, és ezért nem kell gyónniuk.

Este a szentmisén Rotban.

20:00 óra — Imacsoport. Annyian voltak, hogy néhányan elmentek. Fél órán át beszéltem arról, amit az Üdvözítő mond nekem. Nem készültem fel rá. De ha a Szentlélek adja a szavakat, akkor ki kell mondani őket. Az imacsoport egyik tagja feltett nekem egy kérdést: azt mondta, hogy a Szentatya a szentáldozatot a kézbe is adja.

Erre azt válaszoltam neki: „A Szentatya kénytelen volt erre, mert az embereknek szabad akaratuk van, a püspökök pedig jóváhagyták, és a szabadkőművesek a Vatikánban is jelen vannak.

2002.02.11. — kedd

Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy helyes volt-e, amit tegnap a nőnek válaszoltam a kézben való áldozás és a Szentatya kapcsán.

Megváltó: „Jól válaszoltál.”

12:20 óra a templom kápolnájában. Megváltó:

„Csak rám kell hallgatnod.”

Én: „A férjem azt mondta, tegnap túl sokáig beszéltem az imacsoportban.” Megváltó: „Meg tud valaki állítani, amikor beszélek?”

10:40-kor még megkérdeztem a Megváltót, hogy jól értettem-e a pacifizmusról szóló dolgot.

Megváltó: „Írj le, leányom, a pacifizmus helyes. Mindenkinek joga van megvédeni magát.” Én:

„Tudsz még valamit hozzáfűzni?”

Megváltó: „Nektek megvan a Biblia.”

Én: „Megváltó, a helyemben te is megkérdeznéd?” Megváltó:

„Kérdezhetsz tőlem, ez így van rendjén, leányom.”

1992. február 12. – szerda

Elmentem a szentmisére a Rochus-kápolnába. Mint mindig, a szentmise előtt elmondtam a rózsafüzért. Imádkoztam a papért is, aki a szentmisét fogja celebrálni.

Másodszor láttam ezt az atyát. Nem tetszett, amikor először celebrálta a szentmisét, és ma, másodszor is olyan gyorsan végezte el a transzfigurációt, és a szentmise végén az oltár felé hajolt, nem pedig a tabernákulum felé. Megkérdeztem az Úrtól, mi a helyes?

Megváltó: „A tabernákulum felé.”

Én: „Elmondjam neki, Megváltó?” Megváltó: „Ha akarod.”

Először imádkoztam a papért, aztán odamentem hozzá. Amikor a kapunál kopogtam, hogy beszélhetnék-e vele. Beszélgetésünk során, miután elmondtam neki, mi a helytelen, azonnal védekezni kezdett, és azt mondta, hogy ő professor.

Azt mondtam neki, hogy akkor minden világos számomra.

Először azt mondtam neki, hogy nagyon gyorsan imádkozta el a szentáldozást, ő pedig azt válaszolta, hogy a többiek is így csinálják. Erre azt feleltem neki, hogy az Úrnak jobban kell engedelmeskedni, mint az embereknek. Elmagyaráztam neki, hogy segíteni akarok neki, és hogy a szentmise után megkérdeztem a Megváltót, miért az oltár felé hajolt meg búcsúzásképp, és nem a tabernákulum felé.

Erre a pap kissé bírálta a múltat. Elég nyugtalan és büszke volt. Mondtam neki, hogy a Megváltó akkor és ma is ugyanaz a Megváltó.

Az atya megígérte, hogy lassabban fogja celebrálni a szentmisét. Aztán megkértem az áldást, és elmentem. Ezúttal sem voltam egyedül. Tudom, hogy a Megváltó velem volt.

Amikor hazaértem, azonnal a telefonhoz nyúltam, Fridolin volt a vonalban. Elmondta, hogy a fiatal hallgató, Andreas, már nem veszi szájba az úrvacsorát, mert a helyettese azt mondta, hogy neki jobb lenne, ha kézben venné az úrvacsorát.

1992. január 28-án a Megváltó már mondott valamit Andreasnak.

Andreas hazudott Fridolinnek. Kifogást keresett, és azt mondta, hogy nyitva vannak az ajkai, ezért nem tud a szájával kommunikálni.

De nem mondta el az igazat, hogy ezt a helyettes rektor mondta neki.

13:30 körül a klinika kápolnájában megkérdeztem a Megváltót az imateremről. Megváltó: „Már elkezdheted. Eljött az idő.”

Én: „De még nincs elég pénzem.” Megváltó: „Hagyd rám.”

1992. február 13. — csütörtök

Megkérdeztem az Úrtól, hogy lesz-e hatása a beszélgetésünknek arra a papra, aki olyan gyorsan végezte el a szentáldozást.”

Megváltó: „Az Ige él benne.”

Aztán Fridolin tanuló társa, Andreas érdekében megkérdeztem, miért engedte meg a Megváltó, hogy Andreas most kézben vegye a szentáldozást.

Megváltó: „Neki szabad akarata van, és ez az akarat beteg.”

Én: „El sem tudom képzelni, hogy egyes professzorok ilyesmit tegyenek, és a teológia hallgatókat kézben való áldozásra ösztönözzék.”

Megváltó: „Ők azok az írástudók és farizeusok, akik keresztre feszítettek engem.

Andreasért szerdán böjtölni kell – ez árusítás.”

Én: „Mit kell tenni, ha az akarat megbetegedett?” Megváltó:

„Böjtölni és a zsolnárokat imádkozni.”

1992. február 14. — péntek

10.30 az orvosi szobában: Megint megkérdeztem, hogy egyáltalán folytassam-e az írást.

Megváltó: „Igen, leányom, írd a naplódát, fontos.”

Én: „Tegnap hozzám szóltál?” Megváltó: „Igen,

leányom.”

Én: „Uram, mi a te akaratod? Hadd tudjam meg most, mit kell tennem, mert te vagy a lelki vezetőm, de Uram, csak akkor, ha ez még mindig a te akaratod.”

Megváltó: „Sokat imádkozz, leányom. Az imák nagyon szükségesek.”

1992. február 15., szombat

Aemilian atya gyönyörűen celebrálta a szentmisét. Mária-tisztelet volt. Ismét láttam, ahogy az atya a sötétben állt, de az átváltoztatás után valami fényeset láttam a feje körül. Ezt először láttam, aztán újra eltűnt.

Sokat imádkoztam Vogt plébános úrért, egy egész zsoltároskönyvet.

Ma megértettem egy dolgot: ha jó papot akarunk, azt Istentől kell kérnünk. Nagyon szeretem ezt a papot, bár tudom, hogy nem mindent tesz, amit a Megváltó akar. De remélem, hogy egyszer példás pap lesz belőle.

Boldogan hagytam el a gyóntatószéket, imáim meghallgatásra találtak.

Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a kegyelmet, amelyet a papnak és nekem adtál.

1992. február 16., vasárnap

Két órát imádkoztam otthon a szentmise előtt. Vasárnapokon különösen szeretnék felkészülni a szentmisére. Mielőtt elkezdenék imádkozni, egy keresztet és a Szűz Mária-szobrot állítok az asztalra, valamint szentelt vizet a szegény lelkek számára. Ezután elmondom a Confiteort, az ördögűzést és sok más imát, például litániákat és rózsafüzéreket. A végén lelkileg áldozom. Ez egyben a szentségi áldozás előkészítése is. Így a szentmise áhítatosabbá válik, és több megvilágosodást kapunk, tudjuk, mi a helytelen, és jobban felismerjük a tisztátalan szellemeket, mert azok is jelen vannak a templomban.

Mivel tegnap H. Vogt atyánál gyóntam, megkérdeztem az Üdvözítőt: „Miért nem beszéltem a kézben való áldozásról?”

Megváltó: „Még nem jött el az ideje.”

Én: „Most már a pap elhiszi, hogy hallom a hangodat?” Megváltó:

„Igen, elhiszi, leányom.”

Én: „Még mindig vannak kétségei, vagy már nem annyira?” Megváltó:

„Imádkozz tovább érte.”

Én: „Uram, de tegnap a templomi újságban azt írta, hogy minden megkeresztelt tarthat szentmisét, és utána oszthatja az Úrszentáldozást, ha a plébános távol van.”

Megváltó: „Ha tudná, hogy én vagyok az, aki a Szent Ostyában vagyok, nem írna erről a plébániai hírlevélben. A szívében még annyi a tisztázatlan.”

Én: „De Uram, ő végzi el a transzfigurációt, ő tudja, hogy te, az élő Isten, valóban, lényegileg, húsból és vérből, testből és lélekből, emberségből és istenségből jelen vagy a Szent Ostyában – az Eucharisztia –!”

Megváltó: „Mindenkinek más a hite.”

Én: „Miért van az, hogy a hit különböző?”

Megváltó: „Írd le, leányom, ez az első és a második parancsolattól függ, a hozzám és a felebarátom iránti hiányos szeretettől.”

Én: „Tehát a hit a szeretettől függ, és a szeretetet ki kell kérni, és meg kell élni. Ez Isten nagy kegyelme.”

Megváltó: „A szeretet a tiszta szívekbe áramlik.” Én:

„Uram, hogyan értsem a »áramlik« szót?”

Megváltó: „A szeretet egy forrás, jöjj a forráshoz, és frissülj fel.” Én: „Milyen a professzorok hite?”

Megváltó: „Az, leányom, világi hit, amely nem terem gyümölcsöt.” Én: „De Megváltó, ők képzik ki a jövő papjait.”

Megváltó: „Ezért kell imádkoznotok értük.”

Én: „Mégváltó, mindent ki kell kérni?” Mégváltó:

„Igen, leányom.”

Köszönöm neked, Uram és Istenem, a szeretetet és a kegyelmet, amit nekem adtál. Siettem, hogy korábban érkezzek a templomba. A szentmise 10 órakor kezdődött

A szentmise előtt imádkoztam a Szentlélek litániáját mindazokért, akik éppen a templomban voltak. Vogt plébános jól celebrálta a szentmisét. Az evangélium a hegyi beszédről szólt (Lukács evangéliuma). A szentáldozás kiosztásánál két laikus és egy

teológus hallgató, Artur Wagner úr.

Korábban tőle vettem át a szentáldozást. Most azonban úgy gondoltam, hogy az Úr azt mondta nekem, hogy az egyház sárban van. Hogyan vehetném át a szentáldozást Wagner úrtól, akinek a kezei még nem szenteltek fel, mint egy papéi?

Imádkoztam az Úrhoz: Uram, ha az a te akaratod, hogy H. Wagner diakónustól vegyem át a szentáldozást, akkor igen. De csak akkor, ha ez a te akaratod.

Ha nem, akkor ne engedd, hogy hozzám jöjjön. Minden bizalmamat a te kezébe helyezem. Wagner úr mellettem osztotta az Úrszentáldozást. De nem jött hozzám, és egyértelműen éreztem, hogy Isten akaratát volt, hogy ne ő adja nekem az Úrszentáldozást. Én kaptam meg utoljára az Úrszentáldozást, Vogt atyától. A szentáldozás után azt mondtam az Üdvözítőnek, hogy ha akarja, beszéljek Wagner úrral, de azt is mondtam, hogy az Üdvözítőnek meg kell adnia neki a megvilágosodást, hogy tudja, nem oszthatja ki a szentáldozást.

Megkérdeztem az Úrtól, hogy leírjam-e ezt. Az Úr azt mondta: „Írd le!”

Ezt követően még negyed órát imádkoztam.

Amikor kiléptem a templomból, kint várt rám egy fiú, Christian Fellhauer, egy kedves Isten gyermeke. Első szentáldozása után odajött hozzám, és megkérdezte, mit kell tennie ahhoz, hogy ő is a szájával vehesse magához a szentáldozást.

Azt mondtam neki, hogy minden nap imádkozzon egy rózsafüzért ebben a szándékban a Szent Szűz Máriához. A következő vasárnap, egy héttel később, boldogan jött hozzám, és örömmel mesélte: „Julijana, szájjal vettem az úrvacsorát.”

Azóta gyakran köszönt engem a szentmise után, ahogy ma is. Megáldottam szenteltvízzel, amit mindig magamnál hordok, és ő megkérdezte, hogy a víz jól meg van-e szentelve. Igent mondtam, és elmondtam neki, hogy ezt a vizet Gebhard Heyder atya szentelte Regensburgból.

Uram és Istenem, ha valami nem helyes, akkor mondd meg nekem, hogy áthúzhassam. Mindent neked adtam, és minden tőled származik.

Mégváltó: „Akkor minden rendben van, még az is, amit írtál.”

1992. február 17. – hétfő

10.00 Orvosi rendelő: Megkérdeztem a Mégváltót a diakónusokról, hogy oszthatják-e az Úrszentáldozatot.

Mégváltó: „Lányom, egy diakónus nem oszthatja ki a szentáldozást, mert hiányzik belőle a teljes szentelés.”

Én: „De az egyház megengedte.”

Mégváltó: „Ez téves tanítás. A diakónus nem pap. Csak a pap oszthatja ki a szentáldozást.”

Korábban imádkoztam, hogy Isten mondja meg nekem, miért nem adhat H. Wagner nekem szentáldozást. Megígértem a Mégváltónak, hogy bármit is mond nekem, el fogom hinni. Adjon nekem a Mégváltó ezért szilárd hitet, és öltöztesse fel emberi mivoltomat az isteni természettel. Ha másoknak nem is világos, hogy a diakónusok nem tehetik ezt, én leírtam, ahogy a Mégváltó mondta. Ámen.

12.15 óra a munkahelyi kápolnában: Ma hosszabb ideig imádkoztam a kápolnában, mint szokásosan.

Sírtam a téves tanítás miatt, amely olyan erős a katolikus egyházban.

Foglalkoztatott még egy nő is az imacsoportunkból, aki egyszer bizalmasan elmesélte nekem, hogy azt mondta a plébánosnak, aki az imacsoportban hallgatta a gyónásokat, hogy zavaró érzései vannak a rózsafüzér imádkozása közben. A plébános erre azt válaszolta neki, hogy akkor miért imádkozza a rózsafüzért.

Megkérdeztem az Úrtól, hogy milyen szellem volt az, aki ilyesmit mondott. Az

Úr: „Az egy tisztátalan szellem volt.”

Ezt követően imádkoztam: Megváltó, óvd meg imacsoportunkat a tévtanoktól, és ne engedd be a farkast báránybőrbe bújva!

Később a munkahelyemen kolléganőm, Veronika, és én imádkoztuk a rózsafüzért. Ezt csak akkor tehetjük meg, ha még nincsenek betegek.

Hálát adok Istennek ezért a kegyelemért, mert mások általában elmennek cigarettázni.

13:50: röntgeneztem egy nagyon kövér beteget. Amikor meglátta a keresztet, amit láncon viselek a mellkasomon, és a hozzá lógó különböző medálokat, megkérdezte, mi ez a szép dolog.

Elmondtam neki, és meg is mutattam: „Ez a 14 állomásos kereszt. Ezeket mind át kell élnünk. 13-mal nem jutunk el a célhoz, csak mind a 14-gyel.”

(A kereszt hátoldalán a 14 keresztút-állomás van ábrázolva.) A beteg kíváncsian megkérdezte, hogy aranyból van-e a kereszt.

Azt mondtam neki: „Nem szeretem az aranyat és az ezüstöt. Azok már a mennyben vannak.”

Erre ő így válaszolt: „Ha már odafent vannak, küldjenek le nekem onnan valamit.”

Azt mondtam: „Ha kibékül Istennel és jól gyón, akkor maga is részesülhet belőle.” Nevetett, majd elment.”

1992. február 18., kedd

10.00 Óra: Mint mindig, imádkoztam. A lelki egyesülés során megkérdeztem a Megváltót, miért szenvedtem éjjel 2.30-ig, miután tegnap este annyit imádkoztunk.

Megváltó: „Akik ma éjjel gyötörtek téged, azok Lucifer démonjai voltak. Engedtem meg, hogy tudd, hogy sok lelket veszel el tőle, és hogy most újra küzdenie kell.”

Én: „De ma éjjel nem tudtam imádkozni.”

Megváltó: „Megpróbált megkötni téged, de nem tudta, mert veled voltam. Már számtalanul sokan jönnek. Csak annyit engedek meg, amennyit el tudsz viselni.”

Én: „A tisztátalan szellem be akart sugdossani, és folyton azt mondta, hogy vasárnap van, hogy a szentmise előtt nem kell imádkoznom, már eleget imádkoztam, aludnom és pihennem kellene. Majdnem elaludtam.”

A férjem felébresztett, bár általában magamtól ébredek. Amikor a férjem megkérdezte, hogy nem akarok-e ma dolgozni menni, azt mondtam neki: „Ma vasárnap van, hadd aludjak.”

Amikor azt mondta, hogy tegnap nem hétfő volt, akkor minden világossá vált számomra.

Amikor tegnap elmeséltem Dachart atyának, amit a Megváltó mondott nekem a diakónusokról, hogy nem oszthatják ki a szentáldozást, Dochart atya azt mondta, hogy ez csak rám vonatkozik.

Megkérdeztem az Úrtól, hogy ez igaz-e.

Megváltó: „Amit Dochart atyának mondtál, az igaz.” Én: „Akkor miért mondott ő mást?”

Megkérdeztem az Úrtól, hogy a hittanár, aki most diakónus szeretne lenni és ennek érdekében tanul, oszthat-e szentáldozást, ha befejezi a tanulmányait?

Aztán megkérdeztem az Úrtól, hogy a hittanár, aki most diakónus szeretne lenni és erre tanul, oszthatja-e az Úrszentáldozatot, ha elkészül?

Megváltó: „Ezt csak a pap teheti, akinek felszentelt keze van.”

Fejfájásom volt, és megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy ez-e a vezeklő szenvedés.

Üdvözítő: „Igen, ez a vezeklő szenvedés, leányom.”

Hirtelen aggódni kezdtem, mi lenne, ha hirtelen meghalnék. Megváltó:

„Akkor hozzám jössz.”

Azért kérdeztem, mert azt hittem, hogy a bátyám hirtelen magas vérnyomás miatt halt meg. Később megmértem a vérnyomásomat a nővérekkel, de az normális volt.

Olyan erős fejfájásom volt, hogy azt a bűnösök megtéréséért feláldoztam. Délután kevés beteg jött.

Kollégám, Veronika, és én a Bibliát olvastuk. Legszívesebben Gebhard Heyder atya Bibliáját olvasom.

Utána megtanultam kívülről az „Ó, Jézus, te vagy az egész életem” című dalt. Nagyon tetszik ez a dal. A legtöbb latin imát a munkahelyemen vagy az autó volánja mögött tanultam meg kívülről. Csak Isten tudja, hány rózsafüzért imádkoztam már az autóban, az erdőben és a templomban.

Munka után úszni akartam menni, de végül inkább a templomba mentem. A rózsafüzér imádkozása közben ismét zavaró érzéseket éreztem. Már sokszor észrevettem, hogy különösen akkor támadnak meg, amikor a papokért, a teológus hallgatókért és az őket oktató professzorokért imádkozom.

Így különösen Fridolinért, Andreasért és a landershofeni helyettes dékánért imádkoztam.

A helyettes rektor rábeszélte a teológus hallgatókat, hogy kézben vegyék át az áldozást, ahogy Andreasnál is.

Imádkoztam Vogt atyáért és Dochart atyáért is. Már több napja imádkoztam Vogt atyáért, hogy jobban felismerje a szellemek megkülönböztetését és jobban megértse engem.

A roti templomban, az általános rózsafüzér kezdete előtt éreztem a tisztátalan szellemek támadásait.

Azonnal észrevettem is, honnan jönnek.

Kicsit előttem ült egy közepes termetű, szakállas férfi. Bejött, leült, és mindkét kezét az arcához emelte, hogy ne láthassa a tabernákulumot. Hirtelen olyan hevesen rázta a fejét, mintha hidegrázás gyötörte volna.

Ez leginkább akkor történt, amikor Vogt atya különösen Isten dicsőségéről beszélt, pl. az olvasmány vagy az evangélium során, amikor Isten igéjét hirdették.

Aztán nagyon csúnyán nevetett. A ministránsok is nevettek, egyiküknek pedig ki is kellett mennie.

A transzformációkor különösen dühös lett. A férfi felállt, közelebb ment a paphoz és az oltárhoz, felemelt kezekkel és ököllel fenyegette a plébánost, és káromkodott. A mise alatt már imádkoztam ezért a férfiért.

Mert már ismerem a démonok belső támadásait.

Amikor az idegen hangosabb lett, parancsoló hangon azt mondtam neki: „Hallgass!”

Abban a pillanatban megfordult, elhaladt mellettem, és keserűen, gonoszul nézett rám. Csak annyit mondtam: „Távozz tőlem.” Káromkodott, és kiment a templomból.

Az első szentáldozás után megkérdeztem az Úrtól, hogy milyen démon volt az. Az Úr:

„Lúcifer démona volt, és sokan voltak vele.”

Mondtam az Üdvözítőnek, hogy ma éjjel nálam volt. Üdvözítő: „Bárhol lehet.”

Köszönöm neked, Megváltó, ezt a kísértést a templomban, mert sokan nem hiszik, hogy létezik az ördög. Mindenesetre sok hívő félelemmel telve, remegő lábakkal távozott a szentmise után.

Vogt plébános végre egyszer elénekelte a „Maria, breit den Mantel aus” című ének harmadik versszakát is.

Az egyházban már többször is találkoztam ilyen, a tisztátalan szellemmel kapcsolatos esetekkel.

Más templomokban is, például Lourdes-ban, Jeruzsálemben, Medjugorjében, Waghäuselben, a klinikán a munkahelyemen, Rotban a városházán (8 rotbeli személy volt jelen), Rómában egy vatikáni püspökhöz vezető úton, valamint az általam már tartott előadásokon stb.

Számomra ez is Isten kegyelmének számít, mert így a hívők áhítatosabbá válnak, többet imádkoznak, és végre elhiszik, hogy a ördög és a pokol létezik.

A templom után több hívővel találkoztam, akik szintén észrevették, hogy ez az ördög volt, és imádkoztak is ezért a férfiéért. Egy nő nem vette észre, és azt mondta, hogy ez a férfi beteg. Elmesélte azt is, hogy hozzá jönnek a szegény lelkek. Azon tűnődtem, ha nincs meg benne a szellemek megkülönböztetésének ajándéka, hogyan tudhatja akkor, hogy valóban a szegény lelkek azok, de nem mondtam semmit. Ez a nő ugyanazon a padon ült, mint az idegen.

1992. február 19. – szerda

10:00 óra Orvosi rendelő: Megkérdeztem a Megváltót a tegnapi kísértésről.

Megváltó: „Lányom, ez a kísértés csak a kezdet volt. Még több fog jönni. A Sátán azokért a lelkekért küzd, amelyeket elvesztett.”

Én: „Tennem kell valamit a gyülekezetünkért?” Megváltó:

„Imádkozz, imádkozz, sokat imádkozz.”

Ekkor melegséget és békét éreztem magamban, nagyon szép érzés volt.

Este a Rochus-kápolnában voltam, először a rózsafüzér imádkozásán, majd a szentmisén.

1992. február 20. — csütörtök

10.10 Orvosi rendelő: A Megváltót kérdeztem a lelkiismeretről.

Megváltó: „Ami a lelkiismeretben érthetetlen, az az, hogy én magam vagyok az.” Én: „Ki vagy te, ez a valaki?”

Megváltó: „Írd le, leányom, én vagyok a te Urad és Istened.” Én: „Miért nem

tanítják nekünk rögtön, hogy Isten a lelkiismeret?” Megváltó: „Ez a világi

dolog. A megfoghatatlan tőlem származik.”

Én: „Miért nem ismerik fel egyes papok, hogy a belső hang, amit hallok, tőled származik?” Megváltó: „Mert nem ismerik a szellemek megkülönböztetését. Gyenge a hitük, hirdetik a Bibliát, de nem élnek szerint.”

Este részt vettem a szentmisén Rotban. Imádkoztam a rózsafüzért. A szentáldozáskor az apáca elhaladt mellettem, és meg sem próbálta odaadni nekem a szentáldozatot, mert tudta, hogy tőle nem fogadnám el.

Ezután azonnal visszatértem a helyemre, és lelkiileg vettem magamhoz a szentáldozatot. Annyi kegyelmet kaptam, majd hallottam a hangot:

„Nem akarod feláldozni a Szentáldozatot a nővéredért?”

Azonnal azt mondtam: „Igen”. De hozzátettem: „Feláldozom a nővéredért, hogy megvilágosodjon, hogy tudja, nem szabad szentáldozást osztania.”

Amikor a szentmise véget ért, én még mélyen imádkozva voltam, a nővér odajött hozzám és megkérdezte: „Nem volt helyes, amit tettem?”

Megkérdezte, mert azt hitte, hogy én is várni fogok, és Vogt atyától fogom megkapni az első szentáldozást.

Azt mondtam neki: „Nem, nővér, ez nem helyes. Nem szabad szentáldozást osztanod, mert már egyszer megkérdezted erről, és a Megváltó azt mondta: »Mondd meg neki, hogy vannak papjaink.«”

Ő kézzel-lábbal tiltakozott, és azt mondta, hogy ő is felszentelt, és a püspökök jóváhagyták.

Azt mondtam neki, hogy a legfőbb püspökre kell hallgatnia.

Izgatott volt és kissé dühös, és éppen egy alkalmatlan pillanatban zavart meg. Azt mondta, át kell mennem a másik oldalra. (azaz oda, ahol a tiszteletes úr osztja az Úrszentáldozást)

Azt mondtam: „Ahol Isten elhelyez, ott maradok.”

Imádkoztam érte.

Ezt követően Hedwiggal és Hildével a Rochus-kápolnába mentem. Rögtön újra kezdődött a szentmise. Ott aztán szentségben vehettem magamhoz az Üdvözítőt. Felajánlottam a szent szentáldozást a szegény lelkekért.

1992. február 21. – péntek

10.30 óra Orvosi szoba:

Megkérdeztem még, hogy át kell-e váltanom a templomban, ahogy az apáca mondta. Megváltó: „Nem kell ezt tenned, mert igazad van.”

Még megkérdeztem, hogy át kell-e váltanom oldalt a templomban, ahogy az apáca mondta. Megváltó: „Nem kell megtenned, mert te vagy a jogon.”

Tegnap este, amikor hazaértem, a férjem a nővér mellett állt ki. Nagyon izgatott volt, és azt mondta, hogy át kell állnom a másik oldalra, stb.

Vettem szentelt vizet, és meghintettem vele őt és a környezetet, mert éreztem a tisztátalan szellemet. Ezt elmondtam a Megváltónak.

Megváltó: „Júdás démona volt a férjednél.”

Azt mondtam, hogy azt mondtam a férjemnek, hogy gyónnia kellene. De a férjem azt mondta, hogy az nem bűn.

Megváltó: „Nem ismerte fel a bűnt, mert bezárta a szívét.” Én: „Mit jelent az, hogy bezárta a szívét?”

Megváltó: „Akkor nem tudok belépni.” Én:

„Ez azt jelenti, hogy a másik bent volt.”

Megváltó: „Ezúttal igen.”

Délután sokat imádkoztam a nővéremért és Vogt atyáért.

Amikor imádkoztam, mindig láttam egy személyt szellemileg előttem állni. Ismertem ezt a férfit, mert már többször is előttem állt. Tudom, hogy ő osztotta az elsőáldozást, és én nem tőle kaptam meg a Megváltót.

Nyáron egy áldozási segítő hirtelen meghalt, balesetet szenvedett az autópályán, de nem tudtam, hogy ez az a férfi volt-e, aki most mindig előttem állt, olyan szellemileg. Ez a személy annyira tolakodó volt, hogy imádkoztam érte egy Miatyánkot, egy Üdvözlégy Máriát és egy Dicsőség az Atyának. De nem hittem, hogy ez elég lenne ennek a férfinak.

Meglátogattam Marga Fellhauert Rotban, és megkérdeztem tőle, van-e képe a templomi kórus énekeseiről, mert tudtam, hogy ez a férfi, aki szellemileg állandóan előttem állt, a templomi kórusban is énekelt. Megmutatta nekem, és felismertem őt. Amikor ez a férfi nyáron halálos balesetet szenvedett, éppen zarándoklaton voltam Szlovákiában.

Este a templomban imádkoztam a rózsafüzért azért a férfiéért, akit Werner Heinzmannnak hívtak, és felajánlottam érte a szentmisét. Megkértem, hogy imádkozzon értem is, hogy éjszaka felébredjek, és tovább imádkozhassak a lelkéért. Sajnáltam, hogy azt mondtam neki, hogy már az idegeimre megy a tolakodó viselkedésével. De akkor még nem tudtam, hogy meghalt.

Éjjel körülbelül 1:30-kor felébredtem, és imádkoztam érte a rózsafüzért és a Drága Vér litániáját.

Meggyújtottam érte egy megszentelt gyertyát, és szentelt vizet adtam neki.

Aztán megkérdeztem az Üdvözítőt, mit tegyek, ha a laikusok újra eljönnek, hogy megadják nekem a Szentáldozást.

Megváltó: „Csináld megint ugyanezt.”

1992. február 22. – szombat

Waghäuselben részt vettem a szentmisén. Werner Egon atya egy idegen atyával együtt celebrálta a szentmisét. A szentáldozáskor Werner Egon atya habozott, hogy átadja-e nekem Krisztus testét, mert térdeltem előtte. Nem mondta azt sem, amit szokásosan szoktak: „Krisztus teste”, hanem hallgatott. A férjem közvetlenül utánam jött a szentáldozáshoz, és még látta, ahogy a pap megrázta a fejét.

Milyen ravasz lehet ez a pap. Ő hozta divatba, hogy az első padban ülő hívők térdelve vehetik át a szentáldozást. De csak az első padban ülők.

Igen. És a többiek? Nem kellene térdelniük a Megváltónk előtt? Így nem lehet. Mindenkinek térdelnie kell Istenünk előtt. Amikor befejezte a misét, egy Alice nevű asszony elénekelt a „Segne du Maria” című dalt. Ez sem tetszett a papnak, mert megrázta a fejét.

Amikor elhagyta a templomot, még imádkoztam a hívekkel a Lauretani litániát.

Ezt követően elénekeltük a Salve Reginát. Ezeket az imákat a atyákért ajánlottam fel. Aztán a tabernákulum elé mentem, és letérdeltem a földre. Ott nagyon buzgón imádkoztam a papokért és a templomban lévő hívőkért. Amikor elhagytam a templomot, egy férfi (Walther Hockenheimből) odajött hozzám, és azt mondta: „Jól csinálta.”

„Kérem, imádkozzon a feleségemért. Rákos.”

Megígértem neki, hogy imádkozom érte. Hiszem, hogy Isten meghallgatta imámat, az imát a templomban lévő hívőkért, különben ez az idegen férfi nem jött volna hozzám.

16.30 óra: A templomban a Roter hívekkel együtt imádkoztam a rózsafüzért.

Ezt követően még három rózsafüzért imádkoztam, és mindet Vogt atyáért ajánlottam fel. Ez nagy áldozatot jelentett számomra, mert végig térdelve voltam.

1992. február 23. – vasárnap

7.30-kor kezdtem el imádkozni, körülbelül egy órával azelőtt, hogy elindultam a templomba. Panaszt tettem a Megváltónál Werner Egon atya miatt.

Megváltó: „Nem kell rá hallgatnod. Hallgass rám!” Én: „Úgy érted,

hogymeg továbbra is térdeljek Krisztus teste előtt?” Megváltó: „Igen.”

Én: „Elmehetek akkor is, ha ő habozik megadni nekem a szentáldozást, amikor térdeljek?” Megváltó:

„Elmehetsz, én akkor is meglátogatlak, bár nem vetted át a szentséget.”

Én: „Hogymeg van ez, Megváltó, amikor éjjel felébredek? Kimebredsz fel, hogy ébren maradjak és imádkozzak?”

Te vagy az, vagy a szegény lelkek?”

Megváltó: „Én vagyok az. Azt szeretném, ha velem együtt

imádkoznál.” Én: „Igen, de akkor a szegény lelkekért

imádkozom.” Megváltó: „Akkor különösen örülök.”

Én: „Uram, de nekem küzdelembe kerül, mire elkezdek imádkozni.”

Megváltó: „Meg kell értened, hogy önmagadtól semmit sem tudsz. Ehhez szükséged van az én kegyelemre, mert a Gonosz nem szereti, ha imádkozol.”

Én: „A Gonosz ilyen közel van hozzám?”

Megváltó: „Igen. Ahol én vagyok, ott van ő is.”

Én: „Kedves Megváltó, mindent neked adtam, teljesen a tiéd vagyok, miért nem hagy békén a tisztátalan szellem?”

Heiland: „Akkor meglepne neki az én értelmem. De az én értelmem nem az ő értelme.” Én: „De hát ő intelligens.”

Megváltó: „Az intelligencia nem azonos az értelemmel.”

Én: „Akkor nincs más választásom, mint ébren maradni? Igen, most eszembe jut, ami a Bibliában áll: Ébren legyetek tehát mindenkor imádságban, hogy képesek legyetek elkerülni mindazt, ami jön, és megállni az Emberfiú előtt.

Én: „Kedves Megváltó, szeretnél nekem valamit mondani? Ma vagyok 27 éve házas.” Megváltó:

„Maradj így, imádkozz tovább, lányom.”

Én: „Igen, kedves Jézusom, imádkozni fogok irántad és az emberek iránti szeretetből, a felebarátjaim örök életéért és az én életem megmentéséért.”

Ezt követően még egy kicsit vártam, hátha a Megváltó még mond valamit. Aztán hallottam, ahogy a Megváltó így szól: „Menj békével!”

Én: „Köszönöm a nagy szeretetedet. Mindenekelőtt szeretlek téged.

Részt vettem a szentmisén Rotban, és ott is részt vettem az imádságon és a rózsafüzér imádkozásán 13.00 és 14.00 óra között.

13.00 és 14.00 óra között.

1992. február 24., hétfő

10.00 órakor az orvosi szobában: Imádkoztam és egyesültem a Megváltóval.

Én: „Miért habozott Werner Egon atya, hogy térdelve adja nekem a szentáldozást?”

„Miért mondta ezt, és miért nem azt, hogy »Krisztus teste«, és miért rázta meg a fejét?”

Megváltó: „Te befogadtál engem, leányom. Te hittél abban, hogy én vagyok a Szent Ostyában. Ő nem.”

Én: „De ha nem hisz, akkor nem tudja imádkozni a transzfigurációt.” Megváltó:

„De igen, hatalmam van felette.”

Este először a rózsafüzéren voltam, majd a szentmisén Rotban. 20 órakor volt az imacsoport. Dochart plébános is ott volt.

Nem tetszett a Dochart atyával folytatott beszélgetés. Lioba mesélte, hogy a Sátán Waghäuselben is járt, és hogy a papok elzavarták a templomból.

Lehet, hogy ez ugyanaz az ember volt, aki pár napja Rotban járt a templomban. Dochart atya nem ért egyet azzal, hogy a papoknak többet kellene beszélniük az ördögről, hogy tájékoztassák és figyelmeztessék a hívőket.

Azt mondta: „Mit szólnának ehhez az emberek?”

Én: „Túl sokat hallgatnak az ördög létezéséről.”

Azt mondtam, hogy a papoknak többet kellene erről prédikálniuk. Hány ember van ma a Sátán hálójában és csapdájában anélkül, hogy észrevenné, csak azért, mert mindig az örömhírről beszélnek, és mert azt mondják:

Isten jóság, Isten irgalom, Isten nem büntet.

Ez mind igaz, de Istennek az örökkévalóságot kell megbüntetnie.

Nem tetszett, amikor röviddel ezután Dochart atya felállt, és olyan merev tekintettel nézett rám, mintha megpofoztam volna. Nem először láttam ezt a merev tekintetet.

1992. február 25. — kedd

Már kora reggel imádkoztam a rózsafüzért a papokért.

10.30 óra Orvosi szoba: Megkérdeztem a Megváltót Dochart atyáról. Amikor azt mondtam neki, hogy a papoknak figyelmeztetniük kell a hívőket, ha az ördög behatol a templomba és félelmet kelt az emberekben, és hogy hiba, ha a papok hallgatnak erről, láttam nála ezt a merev tekintetet. Undorító volt.

Megváltó: „Az a tisztátalan szellem volt, amikor az igaz tanításról beszéltél.” Én: „A tisztátalan szellem átjuthat-e a papon rajtam keresztül?”

Megváltó: „Igen, megteheti, ha te az igazi tanítást véded.”

Igazából Dochart atyához kellett volna mennem imádkozni Brettenbe. Mindig a Megváltótól kellett volna megkérdeznem, hová menjek.

Csütörtökre kérdeztem a Megváltót, mert nem akartam csak magamra hagyatkozni (csütörtökön volt az imádságost Brettenben).

Én: „Megváltó, te tudod, mit akarok kérdezni, mielőtt megkérdeznék, te tudod.” A válasz azonnal jött, anélkül, hogy rendesen kimondtam volna a kérdést.

Megváltó: „Ne menj oda, leányom.” Én:

„Köszönöm, Uram és Istenem.”

Ma este, amikor a szentmiséről hazafelé tartottam, egy bizonyos Östringer asszony szólított meg. Hangja remegett, és félelem csengett benne.

Azt mondta nekem: „Ne beszélj az emberek előtt. Mások mindezt csendben teszik.” Azt feleltem neki, hogy megkérdeztem a Megváltót, mikor és hol kell beszélnem, és hogy ő adja nekem a szavakat, amelyeket mondanom kell.”

A Megváltó később így szólt: „Beszélj, leányom, ne hallgass mások szavára. Hallgass rám. Ha mások arra intnek, hogy titokban cselekedj, az irigység. Neked adtam a beszéd ajándékát.”

Én: „Uram, egyetértesz azzal, hogy elmenjek a Zönackelbe?” Megváltó:

„Igen, menj oda.”

Én: „Írjak még le valamit? Szeretnéd?” Megváltó: „Maradj így, leányom.”

Köszönöm neked, drága Istenem.

13.00 óra a klinika kápolnájában:

Először imádkoztam. Nehéz volt a szívem, annyira, hogy sírnom kellett. Igen, fájdalom ez, mert az emberek megsértik Istent. A betegek gyakran sértik meg Istent, néhányan anélkül, hogy tudnának róla. Mert már nem ismerik fel a bűnt. A legtöbbször azt mondja, hogy nincsenek bűneik.

Ma volt nálam egy beteg, aki azt mondta, hogy elég évente egyszer gyónni. Ugyanakkor nagyon nyugtalan és önfejű volt, és azt állította, hogy nincs bűne.

Elmesélte, hogy ismer egy nőt, aki nagyon gonosz, és minden nap templomba jár. Azt mondta, hogy már megmondta ennek a nőnek, hogy maradjon távol a templomtól és a gyónástól is.

Ennek a páciensnek a szemébe mondtam: „A démon beszél belőled.” Nem tudott többé a szemembe nézni.

Ó, ilyenekből ezrek vannak. Ezeknek a betegeknek nagyon nehéz segíteni, mert lelkük többnyire elszürkült. Imádságba foglalom őket. Néhányan hálásak és boldogan távoznak, mások pedig könnyekkel a szemükben búcsúznak el, arra kérve, hogy imádkozzák értük.

De még jobban fáj, amikor a papok téves tanokat terjesztenek vagy hirdetnek. Fúrós, égő fájdalmat érzek a szívemben, mintha szívhibám lenne.

Igen, a papok okoznak nekem a legnagyobb szív fájdalmat. Nem értik, hogy milyen nagy felelősségük van a lelkekért?

Amikor a tabernákulum előtt sírtam, megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy ő mit kérdezné most a helyemben?

Megváltó: „Mekérdezném a Megváltót: »Szeretsz engem?«”

Ebben a pillanatban arra gondoltam, hogy Isten a szeretet, és azt mondtam: „De hát szeretlek.” Megváltó: „Látod, én pedig még sokkal-sokkal jobban szeretlek.”

Ebben a pillanatban mosolyogtam a Megváltóra, és már nem sírtam. Éreztem, hogy a szenvedések eltűntek, mintha valaki kitörölte volna őket.

Köszönöm neked, drága Istenem, ezt a nagy kegyelmet, amely azonnal meggyógyította a lelkemet. Vajon egy idegyógyász vagy egy pszichiáter képes lenne erre?

A legjobb lélekorvos a mi drága Megváltónk:

Hány beteg esetében lehetne elkerülni a röntgenfelvételeket, ha a betegek előbb gyónni mennének, és csak utána fordulnának orvoshoz. Szinte egyetlen beteg sem gyón. De az emberek úgy tűnik, először a purgatóriumba akarnak jutni, és csak utána a mennyországba. Közülük nagyon sokan teljesen elutasítják Istent. Nem mutatnak bűnbánatot, és maguk választották urukat, a Sátánt, aki éjjel-nappal kínozza őket az örökkévalóságig.

Este részt vettem a szentmisén és a rózsafüzér imádkozásán Rotban.

1992. február 26. — szerda

10.30 óra — Orvosi rendelő: Az Úrral való egyesüléskor mély nyugalom és béke töltött el, és melegség. Tudom, hogy az Úr akkor velem van. Ő nyugszik bennem, én pedig benne.

Én: „Drága Megváltó, most megszenteled a lelkemet. Azt akarod, hogy hallgassak.”

Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Milyen szükséges egy lélek számára, hogy néhány percet csendben töltsön el a Megváltóval. Ezt nem tudtam. Ez a szeretet ópiuma. A világi dolgok messze vannak. Mit hagy ki ennyi ember? Ó, Uram, könyörülj rajtuk! Ha így egyesülünk a Megváltóval, mindenünk megvan. Ez olyan gyönyörű. Olyan, mint Isten országa. Most már sokkal jobban értem, amikor imádkozom: „Jöjjön el a te országod”

Igen, a lelki áldozás olyan értékes, az ember egyre közelebb érzi magát a paradicsomhoz. Jelenleg úgy érzem, nincsenek többé problémáim, nincsenek gondjaim és kérdéseim. Úgy hiszem, mindent elvettek tőlem. Uram és Istenem, köszönöm neked ezt a kegyelmet.

12.30 óra a klinika kápolnájában:

Először a démon súgta nekem, hogy ne menjek a kápolnába, mert még a Zönackelbe akarok menni.

Majdnem elhittem. De a kolléganőm azt mondta nekem: „Menj a kápolnába”!

Akkor azonnal elmentem.

Ismét rengeteg kegyelmet kaptam, és imádkoztam mindazokért, akik az egyetemi kórházban voltak, és azt mondtam a Megváltónak, hogy hívja őket, ahogy engem is hívott, hogy idejöjjenek.

Megváltó: „Nem hallgatnak rád.”

A Bibliára gondoltam, ahol a Megváltó azt mondja: „Az én juhaim hallgatnak az én hangomra.”

Fel akartam ajánlani ezt a szent lelki áldozatot valakinek, és megkérdeztem az Üdvözítőt, kinek ajánljam fel?

Megváltó: „Áldozd fel annak, aki most olyan kedves nekem.”

Ezután még imádkoztam: Miatyánk, Üdvözlégy Mária, Dicsőség a Atyának és a Szent Szívnek.

15 órakor Bocksbergben voltam a Zönackelben. Gyóntam.

A szentáldozást Vogt atyáért ajánlottam fel. Isten adjon neki megvilágosodást, hogy felismerje Isten akaratát, és többé ne adjon kézbe szentáldozást.

1992. február 27. — csütörtök

12.30 óra a munkahelyi kápolnában: Mint mindig, letérdeltem a tabernákulum előtt és imádkoztam. Nehéz volt a szívem, és ismét sírtam, mert a betegek annyira megsértik Istent. Még jobban felismertem, milyen kicsi vagyok Isten előtt.

Azt mondtam az Üdvözítőnek: „Nem vagyok méltó arra, hogy halljam a hangodat, és egyre jobban tisztellek téged. És mégis, én egy semmi vagyok.”

Aztán hallottam: „Maradj továbbra is gyermek.”

Elmondtam a „Dicséret – Dicsérvétek Istent” imát és még néhány belső imát is. Ma, csütörtökön ismét imacsoport volt Brettenben Dochart atyánál. Megint megkérdeztem a Megváltót, hogy menjek-e oda.

Megváltó: „Nem. Ne menj oda.”

Megkérdeztem, hogy ezt elmondhatom-e Dochart atyának, ha rákérdez. Megváltó: „Örülnék, ha ezt elmondanád neki.”

Később még sétáltam egy kicsit a tó partján, a kápolna mögött. Még volt egy kis szünetem, és volt nálam egy darab kenyér, hogy megetessem a kacsákat, a sirályokat és az egyetlen hattyút. A hattyú odajött hozzám, és enni akart a kenyérből. Egy kicsit messzebb dobtam a kenyeret a vízbe. A hattyú volt a legokosabb. Kijött a vízből, egyenesen hozzám jött, és az egész darab kenyeret akarta. Úgy beszéltem hozzá, mintha ember lenne. „Mit akarsz?”

Kinyújtotta büszke nyakát, morgott, és dühös lett, szinte félni lehetett tőle. Eddig még soha nem álltam egy

A hattyú ott állt. Mondtam neki, hogy menjen vissza a vízbe. A hattyú engedelmeskedett, és visszament a vízbe, én pedig tovább osztogattam a maradék kenyeret, mindenkinek egy-egy darabot.

Arra gondoltam, hogy még az állatok is jobban hallgatnak az emberre, mint az emberek.

Munka után elmentem úszni. Utána elmentem rózsafüzért imádkozni és szentmisére, és ismét felajánlottam Vogt atyának.

1992. február 28. – péntek

Ismét többet tudtam imádkozni. 10 órakor bementem az orvosi szobába. Először szentelt vizet adtam a szegény léleknek, majd egyesültem a Megváltóval és imádkoztam.

Azt mondtam a Megváltónak, hogy mindent elhiszek, amit mond nekem, ha előbb eltávolít belőlem minden félelmet és kételyt, hogy senki se tudjon zavarba ejteni. Imádkoztam hozzá, hogy vegye el tőlem az emberségemet, és öltöztessen fel az Ő istenségével. Mindig is alázatért imádkoztam a Megváltóhoz, hogy alázatos és szelíd legyek.

Itt nálunk keveset beszélnek a jugoszláviai háborúról, bár ma éjjel ismét bombázták Dubrovnikot.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy a Németországra várható háború enyhült-e az imák hatására.

Megváltó: „Jön a háború.” Én:

„Oroszországból?”

Megváltó: „Igen.”

Én: „Nem hisznek benne.”

Megváltó: „Lányom, csak akkor fognak hinni, amikor már késő lesz.”

Én: „Elmondjam az imacsoportnak?”

Megváltó: „Igen, mondd meg nekik, hogy imádkozzanak többet.”

Aztán megkérdeztem, hogy akkor is mondhatom-e, amikor Dochart atya a Megváltóval együtt jelen van, és imádkozunk?

Megváltó: „Természetesen.”

Arra gondoltam, vajon milyen lesz a reakció, ha ezt elmondom. Megváltó:

„Hagyd rám. A fontos az, hogy elmondtad.” Én: „El kell még mondanom valahol?”

Megváltó: „Már elmondtad a papodnak.”

Én: „Készülni kell erre a háborúra imádsággal vagy valami mással?” Megváltó: „Mindig készen kell állniuk.”

Munka után sétáltam az erdőben, és elmondtam négy rózsafüzért

Vogt atya. Ezután bementem a templomba, és tovább imádkoztam érte. Felajánlottam neki a szentáldozást.

Csak Isten tudja, mennyit imádkozom ezért a papért. Jutalmamat csak a mennyben várom. Még ha Vogt atya meg is sértett, nagyon szeretem őt, és mindig Jézust szeretném látni benne.

Nekem nincs könnyű feladat, de Vogt atyának sem. Tehát mindkettőnkre igaz: Per crucem ad lucem (a kereszt által a fényhez)

1992. február 29., szombat

Elmentem a reggeli misére Waghäuselbe. A transzformáció során hallottam a tisztátalan szellemet üvölni. Ezt a hangot már Svájcban is hallottam Rudolf atyánál. Akkor éjjel 1 óra 30 perc körül volt, és imádkoztam, mert a Sátán nagy félelmet keltett bennem.

A hang nem olyan, mint egy emberé.

Ma itt, Waghäuselben Aemilian atya celebrálta a szentmisét. A szentmise előtt különösen a papokért imádkoztam. Most leírom azt is, amit imádkoztam a nagy gyöngyökön: „Örök Atyám, feláldozom neked a mindenek felett szeretett Fiad, Urunk Jézus Krisztus testét és véré, lelkét és istenségét, engesztelésül bűneinkért és a waghäuseri atyák és testvérek bűneiért.”

A kis gyöngyökre ezt imádkoztam: „Fájdalmas szenvedése miatt irgalmazz nekünk, valamint a waghäuseri atyáknak és testvéreknek.”

A végén háromszor imádkoztam: „Szent Isten, szent hatalmas Isten, szent halhatatlan Isten, könyörülj rajtunk és a Waghäuseli atyákon és testvéreken.”

Aztán elmondtam még az örömteli rózsafüzért, az ördögűzést és más imákat. A szentmise után Alise felkért, hogy vezessem az imádságot.

Elmondtuk a Szűz Mária-litániát.

Ezt követően térdelve imádkoztam a tabernákulum előtt a földön, sok kéréssel.

Alig léptem ki a templomból, hallottam, hogy egy nő panaszkodott, neki túl sok volt a Szűz Mária-litánia. De tudom, hogy ezt az imát a menny akarta, mert a Sátán nem szereti a Szűz Mária-litániát, éppen ellenkezőleg, dühös lesz ettől az imától, ezt már megtapasztaltam.

Mert már többször is átéltem ezt a démoni dühöt, Medjugorjében egyszer különösen súlyos volt, amikor egy fiatal bécsi diák a Szűz Mária-litánia imádkozása közben hangosan kiáltotta: „Hagyd abba, ég!” Én ennek ellenére tovább imádkoztam. Akkor azt hittem, a Sátán széttépi a lelkemet, miközben imádkoztam.

Miután délben bevásároltam és rendbe hoztam a lakást, 16.15-kor újra elmentem Rotba a templomba 18.15-ig. Elkezdtem imádkozni, de abba kellett hagynom, mert az Örök Láng megint nem égett. A plébánia hölgye adott gyufát, és én meggyújtottam a lángot.

Több rózsafüzért imádkoztam Vogt atyáért. Nagyon nehezen ment az imádkozás, legszívesebben sírtam volna.

Szeretnék gyónni Vogt atyának, de azt szeretném, ha ő is ezt akarná, és ő szólna hozzám. Imádkoztam, hogy Isten adjon neki ehhez kegyelmet, mert sok mindent el kell mondanom neki, amit a Megváltó eddig mondott. A Megváltó azt is mondta nekem, hogy imádkozzak érte.

Amikor hazaértem, a tisztátalan szellem, a pletykás, gyötört. Be akarta beszélni nekem: „Látod, ez nem segít. Nincs értelme, hagyd abba az imádkozást érte.”

De nem hallgattam a tisztátalan szellemre, hanem tovább imádkoztam.

1992. március 1. – vasárnap

Körülbelül egy órán át imádkoztam, majd körülbelül 30 percig egyesültem az Úrral. Rájöttem, hogy ismét semmivé váltam, és hogy mindent, amire szükségem van, az Úrtól kell kérnem. Keservesen sírtam, és az Úrtól kértem segítséget. Nélküle semmim sincs, de vele sok mindent elérhetek.

Jelenleg a kézzel való áldozás terheli leginkább a lelkemet, mert nem szüntették meg, éppen ellenkezőleg, továbbra is gyakorolják, pedig tudom, hogy a Megváltó nem akarja, hogy a hívők kézzel vegyék magukhoz a Szentáldozatot. Imádkoztam az Isteni Irgalmasság imáit, az Irgalmasság rózsafüzért, Szent Teréz de Lisieux és Szent Ferenc Assisi imáit, viharos imákat és sok más imát.

Még nem fogtam fel, amit a Megváltó egyszer mondott nekem, hogy a kézzel való áldozás által megvonja a kegyelmet.

Erről még egyszer meg kellett kérdeznem a Megváltót, mert jobban meg akartam érteni. Megváltó: „Ez sértés és közöny irántam.”

ÉN: „Megadod nekik a kegyelmet a kézben való áldozáskor?” Megváltó: „Nem. Megvonom tőlük.”

ÉN: „Mi az, hogy megvonod?”

Megváltó: „**Egy fának gyümölcsöt kell teremnie, de a kézzel való áldozás miatt nem lesz gyümölcsük.**”

ÉN: „Mi a legrosszabb a kézzel való áldozásban?” Megváltó:

„Hogy mindenki a sárban találja magát.”

ÉN: „De Uram, ez nem csak az emberek hibája, hiszen a papok is adnak szájba vételt.”

Megváltó: „Ki tanította ezt az embereknek?” ÉN: „Uram, ez a Sátán műve?”

Megváltó: „Igen, leányom, ez egyértelműen a Sátán műve. Ő nem akar jó gyümölcsöket, csak rosszakat akar. A rossz gyümölcsök mind az övéi.”

ÉN: „Ezt nem értem, miért nem hiszik ezt a papok?” Megváltó: „Mert már nincs hitük.”

ÉN: „Hogyan lehet ezt a szennyet eltávolítani az egyházból?” Megváltó:

„Imádkozással és böjttel.”

ÉN: „A böjt olyan nehéz.”

Megváltó: „Ugyanilyen nehéz a gazdagoknak is bejutni a paradicsomba.” ÉN: „Tudsz még valamit mondani a kézben való áldozásról?”

Megváltó: „Imádkozz szüntelenül, hogy eltöröljék.” ÉN: „Igen, Uram, meg fogom tenni.”

ÉN: „Hány ellenségem lesz mostantól?”

Megváltó: „Több, mint amennyit el tudsz képzelni. Veled vagyok, nem kell félned.” Én: „Megváltó, jól értettem?”

Megváltó: „Igen, lányom, jól írtad.”

Jelenleg nyugalom, béke és tisztaság van bennem, nincs kétség, nincs félelem.

Ez egy csodálatos érzés. Igen, a Megváltó velem van. Köszönöm neked, Uram és Istenem. Tovább kérdeztem a Megváltót:

„Uram, tegnap a templomban nem szóltál hozzám, pedig két órán át imádkoztam Vogt plébánosért. Nem voltak jók az imáim?”

Megváltó: „Veled együtt szenvedtem, mert a pap nem hallgatott a hangomra.”

Én: „Uram, ha böjtölök érte, akkor lesz változás?” Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Uram és Istenem, jó lelki vezetőm, böjtölni fogok a papoméért, Vogt atyáért.”

Jézusom, mindenek felett szeretlek. Köszönöm ezt a beszélgetést. Kicsit korábban mentem a szentmisére, és imádkoztam ellenségeimért.

Láttam Wagner fiatal hallgatót, aki diakónus. Aztán

megkérdeztem az Üdvözítőt:

„Ha nem helyes, hogy H. Wagner adja nekem a szentáldozást, akkor azt kérem, hogy a pap adja nekem a szentáldozást.”

A pap adta nekem a szentáldozást.

Amikor hazaértem, betettem a sültet a sütőbe, magam készítettem a spätzle-t és felvágtam a salátát.

12 órakor imádkoztuk az Angyali üdvözlőt. 12.15-

kor ettünk.

12.45-kor újra a templomban voltam. Istentisztelet volt, a Szentostyát kitették. 14.45-ig a templomban maradtam és imádkoztam.

15:30-kor megérkezett Barbara asszony. Nekem öntötte ki a szívét a fiáról. Amikor elment,

Marion jött át 17:30-ig.

Írtuk a naplóbejegyzéseket.

18:15-kor a templomban, a Szentostya előtt két tucat rózsafüzért imádkoztam Vogt atyaért, mert az Örök Láng ismét nem égett.

Sajnos ő nem vette észre. Lelkileg nem éreztem magam túl jól. Fájt, hogy Vogt atya közvetlenül a monstráns elé állított egy reflektort. Hiszem, hogy az élő Isten jelen van a Szentostyában.

Normális esetben senki elé nem állítanak fényszórót körülbelül fél méter távolságra. Csak az a helyzet, hogy a monstrancia erősen meg van világítva, és messziről gyönyörűen ragyog és vakít. A Megváltónak itt is szenvednie kell, kérdeztem, és éreztem, ahogy a fény égeti a szememet. Néhány pillanatban nem tudtam ránézni.

Végül nem tudtam elhagyni a templomot, amíg meg nem láttam a templomszolgát, és nem mondtam neki, hogy az Örök Láng már nem ég.

Ő magában morogva azt mondta: „Megint kialudt.”

Lefekvés előtt még elmondtam a fájdalmas rózsafüzért a szegény lelkekért. A napom villámgyorsan eltelt, olyan gyorsan.

Örültem, hogy nincs tévém, és hálát adtam Istennek a mai nap erejéért és szeretetéért.

1992. március 2. – hétfő

10.00 óra, orvosi szoba: Megszenteltem a szobát szentelt vízzel, és közben a Benedek-keresztel megáldottam mindazokat, akik a klinikán tartózkodtak. Egyesültem a Megváltóval, és így szóltam: „Te tudod, mit akarok kérdezni tőled, te mindent tudsz, és én leírom és elhiszem, amit mondasz nekem.” A reflektorra gondoltam, amely tegnap égett, és talán ma is ég a Szentostya előtt.

A három karneváli napon nálunk mindig imádkozunk a Szentostya előtt. A csendben hallottam:
„Írd le, leányom, nem helyes a lámpát előttem tartani. Próbálja meg 3 percig maga előtt tartani a lámpát.”
Én: „Uram, nem találok nyugalmat, ha tudom, hogy a lámpa továbbra is ilyen közel ég hozzád. Mert én magam is érzem ezt a szenvedést.

Megváltó: „Ha akarod, hívd őt.”

Én: „Uram, talán csak képzelődtem?” Megváltó: „Szoros kapcsolatban állsz velem.”

Én: „Elovvassam Vogt atyának, amit írtam?” Megváltó: „Félsz?”

Én: „Igazából nem.” Megváltó:

„Akkor tedd meg.”

Én: „Igen, Megváltó, felhívom őt, mert hiszem, hogy te, az élő

„Isten, aki húsban és vérben, testben és lélekben, emberségben és istenségben valóban és lényegileg jelen vagy a Szent Ostiában.”

12.30 Röntgenfelvételt készítettem egy tizenöt éves fiúról, akit Markusnak hívnak.

Egy nővér kísérte el. Elmondta, hogy a kórteremben mindenki megijedt, amikor rosszul lett, és a szeme teljesen merev lett.

Megkérdeztem, mikor történt ez, és rájöttem, hogy akkor volt, amikor az összes kórházi betegért imádkoztam az ördögűzésért, sőt, többször is.

Amikor ránéztem a fiúra, és megkérdeztem, szeretne-e egy kis szentelt vizet, azonnal azt mondta: „Nem, az van otthon, azt az állatoknak adom.”

Ekkor szentelt vízzel keresztet rajzoltam a homlokára, és a szemei azonnal újra merevek lettek.

A nővér előtt megkérdeztem tőle, tud-e imádkozni az Üdvözlégy Mária imát. Azt mondta: „Igen”, és elkezdett imádkozni, de már a harmadik szónál nem tudta tovább mondani, így egyedül folytattam az imádkozást.

Odaadtam neki egy imakártyát a Drága Vérről, és megmondtam neki, hogy imádkozni fogok érte.

12:45 a kápolnában: Imádkoztam Markusért, és megkérdeztem az Üdvözlőtől, hogy ott van-e benne a tisztátalan szellem.

Tudtam, de meg akartam kapni a Megváltótól a megerősítést. Megváltó:

„Igen, vele van, és ott kell maradnia.”

Megkértem a Megváltót, hogy küldje vissza hozzám Markus beteget.

14:10-kor valóban megérkezett, ezúttal az édesanyjával. A fiú az ágyban feküdt.

Állítólag nem tudott felkelni. Amikor meglátott, azonnal szentelt vizet kért tőlem, és én odaadtam neki. Aztán azt mondta az anyjának, hogy nézze meg a Szűz Mária-képet. Amikor az anya meglátta a képet, azt mondta neki: „Mindennek újra szemtanúja kell lenned?”

Tele volt büszkeséggel, és azt mondta: „Remélem, hamarosan újra otthon leszel.”

Amikor az anya kissé félreállt, azt mondtam Markusnak: „Üvegekkel játszottál.” Ő azonnal tudta, mire gondolok, és azt mondta: „Igen. Berlinben és itt, ez ártalmatlan dolog.” Ránéztem, és megkérdeztem tőle: „Hogyan?”

Erre ő így válaszolt: „Az én anyám is.”

Most már világossá vált számomra, miért kell a démonnak bent maradnia. Egy Szűz Mária-medált nyomtam a kezébe, és ő elvette. Ezen a fiún kellene elvégezni az ördögűzést, és nem szabadna a neurológiai osztályon maradnia. Itt nem tehetek semmit, mert sem az anyja, sem az orvos nem fog hinni nekem. Imádkoztam érte.

Este a Rot templomban imádkoztam a rózsafüzért Markusért, majd felajánlottam neki a szentmisét.

20:00 óra – Imacsoport:

Ma sok férfi jött el: H. Deris, H. Artur Wagner, Fridolin teológus hallgató, Dochart atya stb.

Szép volt. Imádkoztunk Markus betegért is. Dochart atya és Deris úr kissé nyugtalanok voltak. Sok kegyelmet kaptam.

1992. március 3. – kedd

10:00 Óra, orvosi szoba: H. Derisről kérdeztem a Megváltót.

Megváltó: „Deris ne legyen diakónus, erre nem lett kiválasztva. A büszkeség az, ami miatt diakónus akar lenni. Dochart plébánosnál ismét ott volt a tisztátalan szellem.”

ÉN: „Melyik Confiteort imádkozzuk, a régit vagy az újat?” Megváltó: „A régit, leányom.”

ÉN: „Megváltó, tegnap sok kegyelmet adtál nekünk, többet, mint máskor.”

Megváltó: „Tetszettek nekem az imák, amelyeket imádkoztatok.”

ÉN: „Mit üzenhetek az imacsoportnak, mit kell tudnunk, és mi fontos számunkra?”

Megváltó: „Szívből imádkoztatok.” ÉN:

„Hogyan, Megváltó?”

Megváltó: „Hadd szóljon a szívetek, ne a szátok. Kérjete sok szeretetet.” ÉN: „Akkor többet kell hívunk a Szentlélek?”

Megváltó: „Igen, leányom. Ha a Szentlélek szeretettel meggyújtja a szíveteket, akkor a szívetekkel imádkozhattok. Tisztítsátok meg a szíveteket, hogy a Szentlélek belépjen hozzátok is.

Ne tartsátok tovább bennetek a bűneiteket, azok nagy sebet képeznek, és lassabban gyógyulnak, mint egy kis seb. A nagy sebek nagy fájdalmat okoznak, és akkor már nem olyan szívesen imádkozunk.”

„Írd le, leányom, hogy csak a szájjal imádkozni azért van így, mert nem hagyjuk, hogy a Szentlélek a szívünkben működjön. Imádkoztatok úgy, hogy az imádság során szeretet szülessen.”

ÉN: „Uram és Istenem, adj nekünk kegyelmet, hogy szívből imádkozhassunk. Megváltó, azt mondtad, hogy a férjemben még vannak tisztátalan szellemek. De tegnap áldozott.”

Megváltó: „A férjednek gyónnia kell.”

ÉN: „Biztosan azt fogja mondani, hogy már gyónt.” Megváltó:

„Mondd meg neki, leányom, hogy gyónjon rendesen.”

16.00 és 17.00 óra között volt a feladatomban, hogy a templomban a Szentostya előtt imádkozzak és imádkozást tartsak. A férjem, Fridolin és én együtt csináltuk ezt, és együtt imádkoztunk. A férjem egy kicsit nyugtalan volt, bár imádkoztam érte.

Vogt atya még nem vette le a szenteltvíztartót, bár már szóltam neki.

18:30-kor volt a szentmise, és én a szentáldozást H. Vogt plébánosért ajánlottam fel.

1992. március 4. – szerda – hamvazószerda

Vízzel és kenyérral böjtöltem, és 24 órán át fejfájás gyötört. Néha elviselhetetlen volt. Ezek engesztelő szenvedések voltak, és Vogt atyáért, valamint a bűnösök megtéréséért ajánlottam fel őket.

Böjtöltem Vogt atya és Andreas (teológia hallgató) érdekében.

Megkérdeztem az Üdvözítőt, miért osztotta tovább a szentáldozást tegnap este az apáca, pedig tudja, hogy nem szabadna. Ezután feláldoztam a szentáldozást érte.

Megváltó: „Egy megkeményedett szívnek nem adhatók kegyelmek. Imádkozz érte, böjtölj érte.”

Este a templomban. Három laikus és Vogt atya segített a hamvazókereszt felrajzolásában. Imádkoztam az Úrhoz, hogy szentelt kezeiből kapjam meg a hamvazókeresztet. És Vogt atya odajött hozzám, bár általában a másik oldalon szokott állni. Az áldozáskor ismét megkértem az Úr Jézust, hogy szentelt kezeiből vehessem át a szentáldozást, és Vogt atyától kaptam a szentostyát.

A szentáldozatot Vogt atyáért ajánlottam fel.

Megkérdeztem, mert láttam, hogy laikusok rajzolják a hamvkeresztet. A laikusok között volt egy teológus hallgató (akolitus) is.

Megváltó: „Írd le, leányom, a hamut csak szentelt kezek oszthatják ki. Csak a papok, csak a papok. Ez is a szennyeződéshez tartozik az egyházban.”

1992. március 5. — csütörtök

Kora reggel imádkoztam az Irgalmasság rózsafüzért, az Isten irgalmáról szóló litániát és más imákat.

10.00 óra az orvosi szobában:

Megváltó: „Írd le, leányom, nem adhattam meg a kegyelmet, mert a laikusok osztották ki a hamvakat. A kegyelmet a pap szentelt kezei által, a hamvak kiosztásakor adom meg.”

Délután egy órát imádkoztam, nem voltak betegek, majd elmondtam a rózsafüzért.

Este a rot-i templomban először a rózsafüzért imádkoztam a hívekkel, majd a szentmisét. A szentáldozást ismét Vogt atyáért ajánlottam fel. A templomban volt egy lengyel pap is, Stanislau atya.

1992. március 6., Jézus Szíve péntek

13.00 órakor elmentem a kápolnába. Az azonban zárva volt. Ez fájt nekem, de elmentem a kulcsot keresni. Odahívtam a klinika épületének portását, és ő kinyitotta a kápolnát. A lelki áldozás után megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy helyes-e, amit Stanislau atya Lengyelországból csinál, és úgy értettem, hogy azért, mert ő is a kezébe adja az Úrszentáldozatot.

Kezdetben nagyon jól kijöttem ezzel a papmal, most viszont olyan idegennek tűnt számomra.

Tovább kérdeztem az Üdvözültől, hogy korábban ő is kézbe adta-e az úrvacsorát. Üdvözült:

„Nem, ő a pénz miatt teszi. Ezzel elárult engem.”

Én: „Ezt beírhatom a naplóba?”

Megváltó: „Igen, írd le, ezzel sok kegyelmet vesztett.” Én: „Ki befolyásolta őt, hogy kézben adja az úrvacsorát?”

Megváltó: „Ez Lucifer műve. Amíg kézben osztják az úrvacsorát, a Sátánt szolgálják.” Én: „Uram, elmondhatom ezt Stanislau atyának?”

Megváltó: „Lányom, ő nem fog hozzád jönni.” Én: „Tudja, hogy ez nem helyes? Érti ezt?”

Megváltó: „Lányom, tudatában vagy a bűnödnek, amikor elköveted?” Én: „De Uram, talán ő azt hiszi, hogy ez helyes?”

Megváltó: „Lányom, ha az ember nem ismeri fel a bűnt, akkor rosszul jár.” Én: „Mit jelent az, hogy rosszul jár?”

Megváltó: „Nem állsz Isten kegyelmében.”

Kicsit megijedtem, és egy pillanatra elakadt a lélegzetem, majd megkérdeztem a Megváltót, hogy mondaná-e el még egyszer, hátha rosszul értettem.

Megváltó: „Írd le, lányom, nem állsz Isten kegyelmében.”

Délelőtt megkértem a Megváltót, hogy mondjon nekem valamit a lelkekről az egyetemi kórházban.

Megváltó: „El tudod viselni, amit mondok neked?” Én:

„Megváltó, te jobban ismersz engem, mint én magam.”

Este a rot-i templomban már nem láttam Stanislau atyát.

A szentmise végén a misestewardasszony rám kiabált, mert emlékeztettem rá, hogy az örök láng nem ég.

Dühében hangosan kiabált az egész templomban:

„Menjen haza, ez nem az ön dolga.” Imádkoztam azért a nőért. Egy rot-i férfi,

Erich, kint még beszélt vele.

A szentáldozást Marionért ajánlottam fel. 20 órakor elmondtam az ördögűzést és a Szentlélek-rózsafüzért, hogy többé ne laikusok osszák ki a szentáldozást, mert a szentáldozás-segítőknek ekkor megbeszélésük volt.

Erich nálam volt, és velem együtt imádkozott. A férjemet is bevontam az imádságba. De ő nagyon ideges volt és dühöngött, így Erich hazament. Úgy gondolom, hogy az ördögűzés hatással volt a férjemre. Aznap este a férjemet minden zavarta. Lefekvés előtt még két rózsafüzért imádkoztam.

1992. március 7. – Szív-Mária-Engesztelés szombat

Kora reggel Cordula asszonnyal Waghäuselben voltam a templomban.

16.15 és 18.15 között imádkoztam Vogt atyáért. Amikor beléptem a templomba, az Örök Láng nem égett. Imádkoztam, hogy valaki jöjjön és meggyújtja. Aztán így szóltam a Megváltóhoz: „Ezt feláldozom neked, hogy 100 000 lélek üdvözljön, ha

17.00 óráig senki sem jön, és meggyújtja az Örök Lángot.”

17:05 volt, amikor a misestis bejött és meggyújtotta az Örök Lángot; nagyon sietett. Két órán át térdeltem, és elmondtam négy rózsafüzért, valamint sok más imát.

1992. március 8. – vasárnap

Reggel 5:45-kor keltem fel, és körülbelül egy órát imádkoztam, először a Szentlélekhez, aztán a régi Confiteort, az ördögűzést, egy imát Szent Mihály arkangyalhoz és az őrangyalhoz, a Szűzanyához való szentelést, egy Jézus-szív imát és az örömteli rózsafüzért, majd lelkileg áldoztam.

Megint teljes szívemből sírni kezdtem, mert olyan sok csapás ért. A legrosszabbak azok, amelyek a férjemet érintik. Legszívesebben feladtam volna mindent, és abbahagytam volna a sok imádkozást.

Segítségért kértem az Úrtól, és panaszkodtam neki. Szűz Máriához is imádkoztam, mondván, hogy ez már túl sok nekem. Azt mondtam: „Minden oldalról gyötörnek, ráadásul a papom is csalódást okozott nekem.

Hirtelen abbahagytam a sírást. Utána mély békesség és csend töltött el. Jelet kértem a Megváltótól, amit a pap és a templomban lévők mindannyian láthatnak.

Azt mondtam a Megváltónak, hogy bűnös vagyok, és méltatlan vagyok arra, hogy megkapjam ezt a jelet, és hozzátettem: „Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Igen, kapsz egy jelet, amit mindenki lát.”

Én: „Még azt szeretném tudni, hogy a pap is látja-e majd.” Megváltó:

„Igen.”

Én: „Ez egy jó jel lesz, ami arra ösztönzi az embereket, hogy megtérjenek, vagy csak meg akarsz ijeszteni minket?”

Megváltó: „Isten senkit sem ijeszt meg.”

Én: „Mikor jön ez a jel, húsvét előtt vagy után?” Megváltó: „Húsvét előtt.”

Én: „A pap megváltozik-e ettől a jeltől?” Megváltó: „Nem, ettől nem fog megváltozni.”

Én: „Miért, Megváltó? Most már teljesen kész vagyok. Azt hittem, egyszer majd megváltozik.”

Megváltó: „Te ezt hitted.”

Én: „De miért, Megváltó?” Megváltó:

„Még mindig annyi büszkeség van benne.”

Én: „Uram, kérlek, akkor adj nekem egy másik papot, akinek rábízhatom a naplóm.”

Megváltó: „Hagyd ezt rám.”

Én: „Uram és Istenem, helyes-e neked, ahogyan szólítalak, pl. Uram, Megváltóm, drága Jézus, nagy szerelmem, szent, erős és örök Istenem, királyok királya, békesség királya, mindenható és irgalmas Istenem stb. Helyes-e ez neked?” Megváltó: „Amit a szívedből jön, azt mondd.”

Megköszöntem ezt a beszélgetést, és felajánlottam a szentáldozást az egész világ minden emberéért, valamint a tisztítótűzben szenvedő szegény lelkekért, ahogyan minden nap felajánlom az engedet imákat is a szegény lelkekért.

Körülbelül 8.30 óra volt. A férjem felkelt és elment Waghäuselbe gyónni. Imám meghallgatásra talált, mert a rózsafüzér imádkozásakor azt kértem Istentől, hogy adjon neki kegyelmet egy jó gyónáshoz.

9.45 és 11.10 között a rot-i templomban voltam. A szentmise előtt imádkoztam az Isten irgalmáról szóló litániát az összes templomba látogatóért. A szentáldozatot ismét a tisztítótűzben szenvedő szegény lelkekért ajánlottam fel.

Amikor hazaértem, a férjem megváltozott. Mintha új ember lett volna, és velem jött az imádkozásra. Egész nap béke volt, kedves és barátságos volt. Köszönöm Istennek ezt a kegyelmet.

Éjjel 2 óra 30 perckor felébredtem, és kegyelmet kaptam, hogy imádkozhassak.

Imádkoztam a hét utolsó szóhoz, mindegyikhez egy Miatyánkot és egy Üdvözlégy Máriát, „és dicsőség az Atyának”, majd az Irgalmasság rózsafüzért. Ezután szentelt vizet adtam a szegény lelkeknek, majd csodálatosan tovább aludtam.

1992. március 9. – hétfő

10.00 óra Orvosi szoba:

Kérdeztem az Üdvözítőt a klinikán lévő emberekről, azokról, akik ott dolgoznak.

Pénteken a Megváltó megkérdezte tőlem, hogy el tudom-e viselni, amit mondani fog, ezért most azt mondtam neki, hogy ha akarja, legalább a legenyhébb dolgokat mondja el nekem.

Megváltó: „Mindannyiuknak meg kell térniük. Szinte mindannyian a széles úton járnak.” Én: „Mit tegyek értük, Megváltó?”

Megváltó: „Imádkozz értük.”

Én: „De az imáim nem tudnak sokakat megmenteni.”

Megváltó: „Dehogynem, mert velem sokakat megmenthetsz.”

Egy orvos jött hozzánk a röntgenosztályra, egy vendég Törökországból, egy muszlim, aki tájékozódni akart a röntgenről és a felvételekről.

Többet meséltem neki a katolikus hitről, mint a röntgenről. Különösen arról beszéltem neki, milyen fontos a Szentlélek.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyesen tettem-e, hiszen az orvos muszlim.

Megváltó: „Mindannyian ugyanarra a hitre van szükségük.”

Én: „Meg tudod mondani, milyennek kell lennem?”

Megváltó: „Maradj olyan, amilyen vagy.”

13:00 órakor a klinika kápolnájában.

Azt mondtam a Megváltónak, hogy vasárnap olyan sokan vannak a templomban, hétköznapokon pedig csak kevesen. Megkérdeztem: „Nem oszthatná ki a pap egyedül a szentáldozást, szüksége van a laikusokra?”

Úgy gondoltam, hogy a többieknek türelmesen kell várniuk, és ha nem tudnak várni, akkor imádkozzanak a fiatal papjelöltekért, hogy több papunk legyen.

Megváltó: „A legtöbb, aki csak vasárnap vesz részt a szentáldozásban, méltatlanul veszi azt.” Én: „Ezt el kell mondani a papnak. A pap nem látja ezt?”

Megváltó: „Ha nem osztaná ki a szentáldozást a kezükbe, akkor látná.” Én: „Ezt beírhatom a naplóba?”

Megváltó: „Igen, leányom, írd le.”

Én: „Sokan azt mondják, hogy a szájukkal többet vétkeznek, mint a kezükkel.”

Megváltó: „Ezt nem hiszem el nekik. De az a közöny, hogy már nem tesznek különbséget a Szent Ostyában lévő Szentháromság és a közönséges kenyér között. A papoknak kell nekik hirdetniük a különbséget, de mivel kézben való áldozást gyakorolnak, már nem tudnak erről prédikálni.

Én: „Azt mondják, hogy a kézzel való vétel is tiszteletlen.”

Megváltó: „Írd le, lányom, méltatlan a Szent Ostiát kézzel venni, és ha valaki méltatlanul veszi, az egyben tiszteletlenség is.”

Én: „Sok szentségtörést okoz a kézzel való áldozás?” Megváltó: „Többet, mint gondolnád.”

Este Rotban, a templomban, miközben a plébános az evangéliumot olvasta, egy nő végigrohant az egész templomon, egészen a tiszteletreméltó plébános elé.

Olyan hangosan kopogott a cipője, és olyan határozott léptekkel haladt, hogy minden hívő rá figyelt. Állítólag valaki a templomban állt, aki autójával eltorlaszolta a kijáratot. De a nyugtalansága furcsának tűnt számomra.

Intett a kántornőnek, aki odament hozzá, majd félbeszakította a papot, és mindent elmesélt neki. Amikor a pap megkérdezte, kié az az autó, senki sem jelentkezett.

A szentáldozás után megkérdeztem az Úrtól, mi van Johannes atyával, mert Roland a telefonon elmondta, hogy Johannes atya megtért Platon püspökhöz, és most már elfogadja a könyveit.

Heiland: „Johannes atya könyvei nem helytállóak.”

Ezután a 1992. március 13-án megrendezésre kerülő,

Garabandalról. Azt mondtam a Megváltónak: „Hiszek a garabandali jelenésekben, de zavar ez a filmvetítés és az azt követő beszélgetés, valamint a sok reklám, amit körülötte csinálnak. Nem a démon műve ez, aki el akarja pusztítani a jót?”

Megváltó: „Jól sejtetted.”

Este 20:00-kor imacsoport. Sok ember volt ott.

1992. március 10. — kedd

Megkérdeztem a Megváltót a nőről, aki tegnap bejött a templomba.

Heiland: „Az a tisztátalan szellem volt. Én engedtem meg. Még több is jön belőle. A rot-i templomban voltam, és felajánlottam a szentáldozást Vogt atyának.

1992. március 11. — szerda

10:10 Orvosi rendelő:

Megint a Megváltót kérdeztem a jéről. Megváltó: „A templomban kapsz egy jelet.” Én: „Mi lesz az?”

Megváltó: „Hagyd rám.”

Én: „Meg tudom különböztetni, mi jön tőled és mi tőlem?” Megváltó: „Igen, meg tudod.”

A Megváltó sok kegyelmet adott nekem. Köszönöm neked, Uram és

Istenem. Én: „Mondj nekem valamit, én is hallani akarok tőled valamit.”

Megváltó: „Szeretlek, leányom.” Én: „Jólesik,

ha ezt hallja az ember.”

16:30: Boxbergben, a Zönackelben voltam, és meghallgattam egy előadást. Mivel későn érkeztem, nem tudtam ott részt venni a szentmisén.

19:00-kor részt vettem a szentmisén Mingolsheimben, a Rochus-kápolnában.

Ismét egyedül térdeltem le az áldozószéknél. Egy új atya csak a végén adta nekem az áldozást. Amíg vártam, több Ave Mariát imádkoztam ennek az atyának.

A szentáldozatot Marionért ajánlottam fel.

20:30-kor megérkezett Marion, és megírtuk a naplóbejegyzéseket.

1992. március 12. — csütörtök

Már második napja dolgoztam egyedül a klinikán. Sok beteg jött. Ennek ellenére sokat tudtam imádkozni.

12.30-kor a klinika kápolnájában:

Tudni akartam, helyes volt-e, hogy tegnap egyedül térdeltem a Rochus-kápolnában az áldozószéknél. Sok ismerősöm állt a szentáldozás vételekor, vagy közvetlenül a pap előtt térdelt le a lépcsőn, pedig ott volt az áldozószék.

Talán hibát követtem el, gondoltam. Megváltó: „Térdelj tovább, ahogy eddig.”

Én: „Mi az oka annak, hogy a többiek nem térdelnek a szentáldozási padnál?” Megváltó:
„Hamis alázat, emberfélelem, félelem a paptól.”

A imacsoport tagjaira gondoltam, és megkérdeztem a Megváltót, hogy elmondjam-e nekik ezt?
Megváltó: „Igen, de szeretettel.”

Kicsit furcsának tűnik számomra. Ha valaki jót akar tenni a Megváltóért, egyedül marad. Hiszen mindannyian kötelesek vagyunk dicsőséget adni Istennek.

Hazafelé menet, mint mindig, imádkoztam a rózsafüzért.

16 órakor Mingolsheimbe mentem úszni a sófürdőbe, körülbelül másfél órára.

Este Rotba mentem a templomba, és ott is imádkoztam a rózsafüzért. Az áldozáskor a mellettem álló apáca elhaladt mellettem.

Felálltam, és visszamentem a helyemre, anélkül, hogy megkaptam volna a szentséget.

Az úton az áldozószéktől a helyemig azt hittem, az ördögök szét akarnak tépni. De az Úr lelkileg hozzám jött, és rengeteg kegyelmet kaptam, egy különleges kegyelmet. Felajánlottam az áldozást azokért az emberekért, akik abban a klinikában vannak, ahol dolgozom.

Rögtön utána Mingolsheimbe mentem, a Rochus-kápolnába.

Ott 19.30-kor még volt egy szentmise, és ott vettem magamhoz a szentséges úrvacsorát is, amelyet felajánlottam a papok és szerzetesekért, akik még a tisztítótűzben voltak, valamint a szerzetesnőért, aki az úrvacsorát osztotta, és minden más lélekért a tisztítótűzben.

1992. március 13. – péntek

Ma reggel körülbelül egy órán át imádkoztam, legalább tízszer elvégeztem az ördögűzést az egész klinika, a családom, Dochart atya és Vogt atya érdekében.

Sok dolgom volt, és mégis volt időm az Üdvözítőre. Két ember hiányzik a röntgenosztályról, az egyik beteg, a másik pedig csak májusban jön. Megkértem az Üdvözítőt, adjon nekem kegyelmet, hogy három helyett dolgozzak.

Odaadta nekem, és Isten erejével jól tudtam dolgozni.

10:10-kor bementem az orvosi szobába. Ott lelkileg kommunikáltam, ma már másodszor. Megkérdeztem a Megváltót, mi volt az a tegnapi, amikor a nővér elhaladt mellettem a Megváltóval, és én felálltam, és visszamentem a helyemre anélkül, hogy befogadtam volna a Megváltót, és belülről nagy támadásokat éreztem.

Megváltó: „Lányom, nagyon sok tisztátalan szellem volt ott.”

Én: „Azt hitték, hogy nem jössz el hozzám, ha nem fogadlak szentségben?” Megváltó: „Igen, mindig ezt gondolják.”

Én: „Az volt az érzésem, hogy abban a pillanatban szét akarnak tépni. Talán csak képzelődtem?”

Megváltó: „Lányom, ha tehetnék volna, darabokra vágta volna téged.”

Én: „Uram, amikor lelkileg hozzám jöttél, és egyesültem veled, több kegyelmet kaptam, mintha szentségben részesültem volna. Mi az oka ennek?” Megváltó: „Mert azt kívánom, hogy a pap megszentelt kezei által ajándékozzanak meg a hívőket.”

Én: „Hogyan viselkedjek a pap iránt?”

Megváltó: „Mindig hallgatnod kell a papra, de ha ő megsérti a neked járó tiszteletet, akkor nem.” Tudni akartam, helyes volt-e, hogy a nővér elől elmenekültem a szentáldozás nélkül, mert azt gondoltam, talán a Megváltónak nem tetszett ez.

Megváltó: „Nem, leányom, éppen ellenkezőleg, jót tettél.”

Én: „De Uram és Istenem, ha a pap azt mondja, hogy nem tehetem meg?” Megváltó: „Akkor tedd, amit mond, az ő felelősségére.”

Én: „Mikor beszélhetek Vogt atyával? Tőled akarom megtudni. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Igen, leányom, beszélj vele.” Én:

„Mikor?”

Megváltó: „A lehető leghamarabb.”

Én: „Megsértem-e Isten dicsőségét azzal, hogy elmegyek, vagy azok, akik maradnak és a laikusoktól veszik át a szentáldozást?”

Megváltó: „Lányom, figyelj jól! Mindazok, akik kézbe veszik az úrvacsorát, és azok a laikusok, akik az úrvacsorát osztják, mindannyian megsértik Isten dicsőségét.

Én: „Kedves Megváltó, még meg akartam kérdezni tőled, hogy felolvassak-e mindent Vogt atyának, vagy csak bizonyos napokon?”

Megváltó: „Mindent, lányom, mindent.”

Én: „Uram, velem leszel, amikor hozzá megyek?” Megváltó:

„Igen, veled leszek.”

Én: „Uram és Istenem, olyan sok szeretetet és melegséget, olyan sok kegyelmet érzek most a szívemben. Ez megerősítés arra, hogy el kell mennem Vogt atyához? Örölsz annak, hogy hozzá megyek?”

Megváltó: „Különösen örülsz ennek.”

Én: „Már annyit böjtöltem, imádkoztam, és oly sokszor ajánlottam fel érte a szentáldozást. Vajon most egy kicsit megváltozik, ha beszélek vele?”

Megváltó: „Igen, leányom, máris megváltozik, de tudni fogja, mit akarok tőle.” Este a rot-i templomban voltam, a szentáldozatot a szegény lelkekért ajánlottam fel.

1992. március 14. – szombat

Reggel korán részt vettem a szentmisén Waghäuselben. Alanus atya celebrálta a misét. A mise után a templomban imádkoztam a Lauretani litániát. Utána Marionnal elmentem naplót írni.

16.30-tól Vogt plébánosért imádkoztam. 16.45-kor elmentem hozzá gyónni. Nagyon csalódott voltam, sőt sírtam is. Aztán tovább imádkoztam Vogt plébánosért.

1992. március 15. – vasárnap

Éjjel 3 óra 45 perckor elkezdtem imádkozni minden emberért. Vogt atyát is bevontam az imámba. Azt mondtam az Úrnak: „Minden lélek a tiéd, mindannyian üdvözljenek.”

Körülbelül másfél órát imádkoztam, aztán egyesültem. Sírtam. Nagyon nehéz volt számomra a tegnapi gyónás után Vogt atyával.

Akkor ismét kétségeim támadtak, vajon az Úr valóban hozzám szól-e. Mert ha azt tenném, amit Vogt atya mondott nekem, akkor egyáltalán nem kellene többé templomba járnom.

Választ kértem a Megváltótól.

Azt mondtam: „Uram és Istenem, Jézusom, lelki vezetőm, Szentháromságos Istenem, te vagy az, aki hozzám szól?”

Megváltó: „Igen, leányom, én vagyok a te Urad és Istened, a te Jézusod, a te lelki vezetőd.”

Én: „Hogyan menjek a gyónás után Vogt atyához, és olvassak fel neki a naplóból?”

Megváltó: „Várj még.”

Aztán újra a jelről kérdeztem.

Megváltó: „Jön egy jel a templomban. Bízz bennem.” Én: „Ezáltal megtérnek a lelkek?”

Megváltó: „Igen.”

Én: „Mikor?”

Megváltó: „Még húsvét előtt lesz.”

Én: „Égető fájdalmat érzek a szívemben. Mi ez?” Megváltó: „Ez az én sebem.

Benned szenvedek.”

Én: „A papon keresztül szóltaál hozzám?” Megváltó: „Nem, ő nem enged be a szívébe.”

Megkérdeztem, hogy helyesen cselekedtem-e a gyóntatószékben Vogt atya előtt.

Megváltó: „Helyesen cselekedtél a gyóntatószékben. Lányom, maradj továbbra is hűséges hozzám.” Én: „Igen, Uram, meg fogom tenni, mert szeretlek.”

Körülbelül 6 óra körül visszamentem az ágyba, és még 2 és fél órát aludtam. 10.15 és 11.15 között imádkoztam a rot-i egyházért, különösen Vogt atyáért, a ministránsokért, a laikusokért, az egyházi kórusért és mindazokért, akik méltatlanul vesznek részt a szentáldozásban. Délután áhítaton voltam.

Este részt vettem a szentmisén a mingolsheimi Rochus-kápolnában. A pap nagyon szépen prédikált, és nagyon szép egyesülést élhettem át a Megváltóval. Már harmadik napja volt az influenzám, és hálát adtam Istennek, hogy elmehettem a templomba.

1992. március 16. — hétfő

Erős megfázás gyötört. Szinte egész éjjel nem tudtam aludni, és erős fej-, torok- és mellkasi fájdalmaim voltak.

A köhögésem alig csillapodott, ami nagyon fájt. A mellkasi gerincem is nagyon fájt.

Otthon maradtam, és 11.30-kor kaptam időpontot az orvosnál.

Amikor ma reggel felkeltem, másfél órát imádkoztam. Aztán egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Írj, lányom! Életed az én kezeimben van. Teljesen bennem vagy és velem vagy.”

Én: „De még nem értem ezt. Nagyon hiányzik nekem a mennyország.” Megváltó: „Mert teljesen hozzám tartozol.”

Én: „Azt mondtad, hogy rövid életem van a földön. Mit jelent ez?” Megváltó: „Már magamhoz veszek. De az idő az enyém.”

Én: „Már teljesítettem a feladatokat a földön?” Megváltó:

„Ó, lányom, még annyi tennivaló van.”

Megváltó: „Ne cipeld magaddal a gondjaidat. Tedd őket az én kezembe. Teljesen az enyém vagy.” Én:

„Uram, olyan gyenge vagyok. A gyengeségemet a te kezébe teszem.”

Én: „Jézus, jó veled lenni. Nem akarok elszakadni tőled.” Megváltó:

„Senki sem választhat el minket többé, lányom.”

Én: „Azt kívánom, hogy ez mindig így maradjon. Teljes szívemből és teljes erőmből szeretlek, Uram és Istenem. Isten országát már itt a földön megkaptuk.

Hiszem, hogy ha téged megvan, akkor minden megvan. A tökéletes elégedettség csak veled van, Uram és Istenem.

Vogt atyáról kérdeztem, mert az utolsó gyónás után annyira csalódott voltam. Az Úr először azt mondta, hogy Vogt atya gyáva. Nem akartam ezt leírni. De az Úr még egyszer megismételte.

Én: „Mondj nekem valami mást a gyáva helyett.”

Megváltó: „Kevés ideje lesz arra, amit rábíztam.” Én: „Ebből egyáltalán semmit sem értek.”

Megváltó: „De ő meg fogja érteni.”

Én: „Lesz még alkalmam beszélni vele?” Megváltó: „Igen, lesz.”

Én: „De ő nem fog hinni abban, amit mondok neki, ő semleges.” Megváltó:

„Semleges nem létezik. Vagy hisz, vagy nem hisz.” Én: „Uram és Istenem, ezt a problémát a kezébe helyezem.”

Este Rotban, a templomban imádkoztam a rózsafüzéért Vogt atyaért, és felajánlottam neki a szentáldozást. 20.00 óra Imacsoport:

Nagyon szép volt. Imádkoztuk a kereszttutát, és mindannyian lelkileg közösségben voltunk.

Az imacsoportban azt mondtam, hogy ha nincs pap a közelben, és valami történik, akkor lelkileg kell kommunikálnunk, és lelkileg egyesülnünk a Megváltóval, és ezt meg kell tanulni és gyakorolni, lehetőleg naponta többször.

Így egyre közelebb kerülünk Jézushoz, egyre jobban megtanuljuk szeretni őt, és sok erőt és kegyelmet kapunk a lelki élethez. Mindannyian sok kegyelmet kaptunk.

Dochart atya nem volt ott.

1992. március 17. – kedd

Tegnap kegyelmet kaptam, ma reggel pedig könnyek hullottak a szememből. Megkísértett a gonosz szellem. A gonosz szellem azt akarta velem elhitetni, hogy ez nem a Megváltó hangja, és hogy kizárt, hogy a pap gyáva lenne.

Azt mondta: „Látod, ez te magad vagy.” Elkezdtem sírni, majd azonnal imádkoztam. Milyen gyorsan felmerül a kétség.

Azt mondtam a Megváltónak: „Uram, nem foglak kérdezni, amíg nem kapok egy jelet, amit megígértél nekem. Egy jelet, amit a pap lát, és hogy az emberek megtérjenek, és hogy a papom megvilágosodást nyerjen. Nem lehetek pap nélkül. Nem akarok bűnökkel meghalni. Csak egy felszentelt pap bocsáthatja meg a bűnt. Te adtál neki erre felhatalmazást. Szeretlek, Uram és Istenem, de szükségem van egy papra, akinek mindent rábízhatok, amit nekem mondasz.

Uram, készen állok arra is, hogy szenvedjek azért a papért, akit te gyávának nevezel. De Uram, legyen meg a te akaratod.

Miután mindent elmondtam, csend és nyugalom lett, nem akartam többet kérdezni a Megváltótól. Ekkor hallottam egy hangot.

Jézus így szólt: „Igen, leányom, így lesz.”

Meglepődtem, hogy ezt hallottam. Aztán még körülbelül egy órán át imádkoztam, olyan áhítattal, mint még soha. Körülbelül 40 percig voltam távol, tornázni mentem a porckorongjaim miatt, amelyek jelenleg fájnak.

Amikor visszajöttem, a tűzoltók és a rendőrség a szomszédunknál voltak. A garázs és az autó kigyulladt. A garázsban volt egy palack robbanóanyaggal, több ház is felrobbanhatott volna a környéken.

Úgy gondoltam, hogy a Gonosz ma reggel nem csak engem gyötört, hanem a szomszédnak is kárt okozott. Jó volt, hogy sokat imádkoztam, különben talán még rosszabb lett volna.

Délután kimentem az erdőbe, és még három rózsafüzért imádkoztam. Igyekeztem még többet imádkozni Vogt atyáért. A templomban újra imádkoztam a rózsafüzért, és felajánlottam a szentáldozást Vogt atyáért. Örültem, mert a templomban ez volt a második nap, amikor nem laikusok osztották az Úrszentáldozást, pedig gyászmisét tartottak, és sokan voltak a misén.

Tehát csodálatosan működik, ha a tiszteletreméltó plébános egyedül osztja az Úrszentáldozást. Csak sokat kell imádkozni érte és a laikusokért, hogy ne osszák ki.

1992. március 18. – szerda

Kora reggel körülbelül másfél órát imádkoztam. Az egyesülés során nem hallottam hangot, de a Megváltó velem volt, csak nem szólt hozzám.

Békét és nyugalmat éreztem, és nem voltam szomorú amiatt, hogy nem szólt hozzám, mert tudtam az okát. Délben imádkoztam a rózsafüzért, majd részt vettem a szentmisén a mingolsheimi Rochus-kápolnában. Ma H. Vogt plébánosért bőjtöltem, és felajánlottam neki a szentmisét.

1992. március 19. — csütörtök

3.30-kor keltem fel, és szeretettel üdvözöltem Szent Józsefet. Több mint egy órát imádkoztam, mielőtt újra lefeküdtem. Két óra múlva újra imádkozni mentem. Imádkoztam

Vogt atyáért, csak érte imádkoztam az örömteli rózsafüzért. Aztán a rózsafüzér helyett 50-szer imádkoztam a Szent Mihály arkangyalhoz szóló imát, a következő kiegészítéssel

„Szent Mária, az Egyház Anyja, ti angyalok és szentek mindnyájan, könyörüljetek rajtunk”, majd az Úr imádsága a nagy gyöngyökön, valamint a Gloria Patri, a Magnificat, háromszor a Sanctus és az „Isten Anyja, Mária, a lázadó angyalok ellen” imádság. Ebbe az „exorcizmus-rózsafüzérbe” belefoglaltam minden ellenségemet, Vogt atyát, a Waghäusel-i és Neuburg-i apátság, Speyer és Freiburg papjait, valamint a környék összes papját. Sőt, imacsoportomat, Dochart atyát és a szentáldozást osztó laikusokat is belefoglaltam.

Ezt követően lelkileg áldoztam. Amikor egyesültem a Megváltóval, hallottam a hangot: „Köszönöm neked, leányom.”

Ezt követően lelkileg vettem az úrvacsorát. Amikor egyesültem a Megváltóval, hallottam a hangot: „Köszönöm neked, leányom.”

Kicsit meglepődtem, hogy Isten megköszönte, hiszen csak ő tudja, hogyan imádkoztam. Aztán én is megköszöntem azt az erőt, amelyet adott nekem az imádkozáshoz. „Köszönöm neked, Uram és Istenem, a kegyelmet, hogy szolgálhatlak téged.”

Este, a templomban, a piros ruhás laikus, az áldozásos segítő odajött hozzám. Meghajoltam a Megváltó előtt, és anélkül, hogy szentségben részesültem volna, visszatértem a helyemre. Lelkileg vettem magamhoz a Szentáldozatot, és a Megváltó eljött hozzám. A lelki áldozást Szent Józsefért ajánlottam fel.

1992. március 20. – péntek

Az ima után egyesültem a Megváltóval. Ismét megkérdeztem, helyes volt-e, hogy nem vettem át a szentáldozást a laikustól.

Megváltó: „Igen, leányom, helyes volt. Csináld így tovább, amennyire csak lehet.”
Dochart atyáról kérdeztem, mert hallottam, hogy máshol a kézben való áldozást védi.

Megváltó: „Azt csinál, amit akar.”

Én: „Hogyan viselkedjek egy ilyen pap iránt, ha ő is a kézbe vételről beszél, és azt helyesnek tartja?”

Megváltó: „Mondd meg neki, amit neked mondtam, hogy a helyes út a szájba vétel.” Megkérdeztem a Megváltót a Nagycsütörtökről. Alois testvér elmondta Hedwignek, hogy ezen a napon valami történni fog.

Megváltó: „Ilyesmit nem kell elhinned.”

Én: „Jézus, szeretnél nekem valamit mondani?” Megváltó:

„Igen. Maradj mindig hűséges hozzám.”

Én: „Szerető Atyám, azt kívánom, hogy mindig hűséges legyek hozzád. Ezért kérem a kegyelmet, hogy mindig hűséges maradhassak hozzád, még akkor is, ha a kereszttel, amit adsz nekem, egyre nehezebbé válik.”

Este a templomban, a rózsák között imádkoztam a rózsafüzért és vettem szentáldozást Vogt atyáért.

1992. március 21. – szombat

Elmentem a reggeli misére Waghäuselbe, és különösen Werner Egon atyáért imádkoztam.

Nem tetszett, hogy arra kért minket, maradjunk ülve az evangélium alatt. Letérdeltem, és azt gondoltam, hogy most mindazokért térdelek, akik ülnek. Ebben a

pillanatban belső támadás ért. A szívem legmélyéből imádkoztam Werner Egon atyáért. Ezúttal habozás nélkül adta nekem a szentáldozást, miközben a földön térdeltem. Hálát adtam Istennek, a Szűzanyának, a szent arkangyaloknak, Mihálynak, Gábrrielnek és Rafaelnek, valamint minden stigmatizáltaknak, mint például Pio atyának, mert mindannyiukat meghívtam, hogy legyenek velem, amikor a Megváltó előtt térdelek.

Délután 16.15 és 18.15 között nemcsak Vogt atyáért imádkoztam, hanem a templomban lévő sárért is, és azért, hogy a szentáldozás-segítők ne osztogassák többé a szentáldozást, hogy a hívek ne vegyék többé méltatlanul kézzel a szentáldozást, és azért, hogy Isten ne legyen többé annyira megsértve a kézzel való szentáldozás miatt. Elmentem gyónni Vogt atyához. Volt egy bűnöm, és az zavart. Vogt atya feloldozást adott nekem, és egy szót sem szólt hozzám, mintha egy idegen országban gyóntam volna. Kijöttem a gyóntatószékből, és tovább imádkoztam, még egy rózsafüzért. Este még egy órát olvastam a Bibliából.

1992. március 22. – vasárnap

7 órakor kezdtem el imádkozni. Egy órán át imádkoztam, majd egyesültem a Megváltóval. Sírtam Vogt atya miatt, és hálát adtam Istennek a feloldozásért. Aztán megkérdeztem a Megváltót, miért nem szólt hozzám egy szót sem a pap.

Megváltó: „Imádkozz érte, leányom. Neki most saját problémái vannak.”

Én: „Azt hittem, rajta keresztül fogsz szólni?”

Megváltó: „Szívesen beszéltem volna rajta keresztül, de még nem lehet.” Én: „Úgy érzem, mintha a pap elhagyott volna.”

Megváltó: „Nekem is így van.”

Már többször is elgondolkodtam azon, hogy egyáltalán kiválasztott vagyok-e, vagy csak képzelődöm. Azt mondtam a Megváltónak: „Ha akarod, mondd meg nekem.”

Megváltó: „Gondold át jól, leányom.”

Először Jézus szavai jutottak eszembe: „Én vagyok a lelki vezetőd stb.”

Megváltó: „Lányom, írd le. Te vagy a kiválasztott és előre elrendelt.” Én: „De én oly sok éven át vétkeztem.”

Megváltó: „De eljöttél hozzám.” Én: „Ennyire eltévedtem?”

Megváltó: „Igen. Mint most oly sok millió ember.” Én:

„Vissza lehet hívni azokat a milliókat?” Megváltó: „Imádkozz értük.”

Megköszöntem a Megváltónak és a Szűzanyának.

Kicsit korábban mentem a templomba, még mielőtt a szentmise elkezdődött volna. Ott imádkoztam a Szentlélek litániáját mindazokért, akik eljönnek a misére. Lelkesen imádkoztam azért, hogy senki se vegye méltatlanul a szentáldozást.

Hiszem, hogy imáim meghallgatásra találtak, mert soha még nem mentek olyan kevesen áldozni, mint most. Hiszem, hogy már nincs szükségem a Megváltó jeleire. Imádkozni kell, hogy az emberek gyónni menjenek.

Amikor a szentáldozáskor a padon térdeltem, így szóltam az Úrhoz:

„Uram, legyen meg a te akaratod, akitől most a szentáldozást fogom venni, a paptól vagy a laikustól.”

Amikor a laikus közelebb jött hozzám és meglátott, villámgyorsan megfordult és elsétált tőlem, mintha megijedt volna. Így jött H. Vogt atya és adta nekem a szentáldozást.

Délben a rózsafüzérre és az imádságra mentem a templomba. Délután Marion nálam volt, és együtt írtuk a naplót.

1992. március 23. – hétfő

Reggel korán elkezdtem imádkozni. Körülbelül másfél óra múlva egyesültem a Megváltóval, és buzgón imádkoztam.

Aztán megkérdeztem a Megváltót, hogy ez a jel nekem szól-e, mert vasárnap olyan kevesen vettek részt a szentáldozásban.

Megváltó: „Húsvét előtt még jön egy jel, leányom, hidd el, ne kételkedj.” Megváltó: „Írj, leányom, azt akarom, hogy mindig hűséges legyél hozzám.”

Én: „Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Én foglak vezetni téged az úton, amely hozzám vezet.” Én: „Félek, hogy eltévedek.”

Megváltó: „Mindig fogd meg a kezem.”

Én: „Uram, ha már kiválasztott vagyok, mit kell tennem?” Megváltó:

„Imádkozz, hogy a tévtan eltűnjön.”

Írj le, leányom, a kézben való áldozásnak meg kell szűnnie.” Én: „Ez nehéz feladat.”

Megváltó: „Igen, leányom, ezt kell tenned.”

Megváltó: „Menj békével.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a beszélgetést. Megteszek mindent, ami tőlem telik.”

Lelkem mély békében és nyugalomban volt. Úgy érzem, mindent sokkal komolyabban kell vennem, mint eddig.

A szentmise előtt imádkoztam a rózsafüzért. Minden kérésemet ebbe a rózsafüzér-imába foglaltam. A szentmisét a szegény lelkekért ajánlottam fel.

20:00 Imacsoport: Sok ember jött el. Körülbelül két órán át imádkoztunk, különösen a papokért, hogy ne osszák többé kézbe a szentáldozatot.

1992. március 24. – kedd

Először egy órát imádkoztam, aztán lelkileg áldoztam.

Egy horvát professzor, aki pap is, 1992. március 21-én tartott előadást Speyerben. Már meghallgattam a kazettát erről.

Kérdeztem a Megváltót a horvát papról, a professzorról. Megkérdeztem, hogy ez a sivatag hangja-e.

Megváltó: „De te nem mentél oda.” Én: „Te sem hívtál engem.”

Megváltó: „Egy papnál mindig találsz valamit, ami nem jó. Keress nála valami jót is.”

Én: „Uram, én szeretem a papokat, miért nem szeretnek ők engem?”

Megváltó: „Mert felismered a rossz cselekedeteiket.”

Én: „Uram, de a gonosz cselekedeteiket nem tudják elrejteni előled.” Megváltó:

„Nem, előled nem, de az emberek előtt igen.” Én: „Ez olyan, mintha vakok vezetnék a vakokat.”

Megváltó: „Igen, jól sejtetted.”

Én: „Uram, ilyen sötétségben vagyunk?” Megváltó:

„Imádkozz, hogy világosabb legyen.”

Én: „Uram, te vagy a fény. Kérlek, áttörj a sötétségen az örök fényeddel.”

Megváltó: „Szinte mindenki ebben a sötétségben él. Mindannyian két apát akarnak. Nem tudnak dönteni, melyiket válasszák.”

Megváltó: „Írd le, leányom, minden embernek meg kell térnie.”

Én: „Akkor tehát azt mondhatjuk, ahogy te Don Bosko-nak mondtad: „Avertere, avertere! Péter kulcsáról kérdeztem, hogy vajon minden apostolnak volt-e kulcsa a mennyek kapujához.”

Megváltó: „Az én házam nem földi ház. Itt csak egy kulcs van, és azt Péter birtokolja. Mindenkinek rá kell hallgatnia.”

Én: „De neki olyan sok ellensége van.”

Megváltó: „De ez éppen annak a jele, hogy az én Szellemem vezeti.”

Ne feledd, leányom, aki ellentmond Jézus Krisztus elismert tanításának, az a Szentlélek ellen vétkezik. Ez a legsúlyosabb bűn.

Nekik már nem lehet segíteni.”

Én: „Uram, nem tudok tovább írni, nehezen megy leírni ezt. Köszönöm neked ezt a kegyelmet, amit adtál nekem.”

13:00 és 14:00 között úsztam. Mint mindenhol, úgy a vízben is rövid imákat mondtam. Gondolatban így szóltam a Megváltóhoz: „Drága Istenem, annyira szeretlek, amennyi vízcsepp van a medencében.”

Azonnal választ kaptam a Megváltótól: „És én is szeretlek, mint ahány vízcsepp van az összes medencében, ami létezik.”

Erre elmosolyodtam.

Este a rot-i templomban. A rózsafüzért és a szentáldozást férjemért ajánlottam fel, akit ma a lábán operáltak és kórházban feküdt.

1992. március 25. — szerda

Mivel az Üdvözítőt az életem első helyére tettem, először imádkoznom kell. Körülbelül egy órát imádkoztam, utána jól tudtam belsőleg, szívből imádkozni.

Azt mondtam a Megváltónak: „Ma nem kérdezek tőled semmit, talán van valami mondanivalód, vagy felkérsz valamire.”

Beszélgj, Uram és Istenem, szolgálója hallgat. De Uram, legyen meg a te akaratod.

Megváltó: „Írj le, leányom, Vogt atyának el kell olvasnia, amit írtál.”

Én: „Mikor menjek hozzá?” Megváltó: „Menj hozzá, kérdezd meg újra.” Én: „Akkor velem leszel?”

Megváltó: „Igen, lányom, veled leszek.” Én: „Most rajta keresztül fogsz beszélni?”

Megváltó: „Hagyd rám.”

Én: „Mikor menjek hozzá? Húsvét előtt vagy után?” Megváltó: „Menj most, ezekben a napokban.”

Én: „Nem akarja megtenni, amit rólad mondok neki.”

Megváltó: „Nekem elég, ha meghallgatja.”

Megváltó: „Írj, leányom. Olyan kevés időnk van.”

Nem akartam ezt leírni, mert az Úr ezt mondta nekünk. De az Úr még kétszer megismételte.

Én: „Üzenjek még valamit Vogt atyának?” Megváltó:

„Mondd meg neki, hogy nagyon szeretem.”

Én: „Uram és Istenem, megteszem, amit mondtál. Köszönöm ezt a beszélgetést.

A Megváltóval való egyesüléskor különösen mély békét és nyugalmat éreztem. Nem is tudom leírni, milyen szabadnak éreztem magam, és hogyan éreztem a Megváltó szeretetét. Sok kegyelmet is kaptam.

Milyen fontos is, hogy hogyan imádkozunk és mit imádkozunk, teljes szívünkben, gondoltam.

Ezt korábban nem tudtam. Köszönöm Istennek ezt a kegyelmet.

15:45-kor H. Vogt atyánál jártam. Aztán bementem a templomba, és két rózsafüzért imádkoztam H. Vogt atyaért.

16.30 óra: Marga F.-től megtudtam, milyen nap van ma: „Az Úr meghirdetése”.

Marga és én mindketten libabőrös lettünk, mert a Megváltó éppen ma mondta, hogy menjek Vogt atyához, és hogy Vogt atyának meg kell hallgatnia, amit írtam.

Hazamentem, és még körülbelül 30 percet imádkoztam Vogt atyaért.

18 órakor egyszer csengettem a plébánián, de senki sem nyitott ajtót. Ezután bementem a templomba, és imádkoztam a hívőkkel. A rózsafüzér után elmentem Vogt plébánoshoz.

Most már fogadtak. Elolvastattam Vogt atyával azt, amit a Megváltó ma, 1992. március 25-én mondott.

Vogt atya nem nyilvánított véleményt erről. Megkértem az áldást, letérdeltem a földre, majd elmentem.

19.00 órakor már Mingolsheim templomában voltam. Ott részt vettem a szentmisén, és felajánlottam a szentáldozatot a Szűzanyának.

Nagyon szép volt, sok imát latinul mondtak. Teljesen meglepődtem, és azt gondoltam, hogy Lefebvre püspöknek biztosan imádkoznia kell ezért a plébánosért, hiszen ez a pap előadást tartott Lefebvre ellen. A végén odamentem a paphoz, és megköszöntem neki ezt a gyönyörű misét. Ilyen, szinte teljes egészében latin nyelvű misét még nem hallottam a környékünkön.

Hála Istennek.

1992. március 26. – csütörtök

Éjjel 4 és 5 óra között két rózsafüzért és sok más imát mondtam minden lélekért.

9.30-kor újra imádkozni kezdtem, de előbb sírtam. Olyan keservesen sírtam, hogy zokogni kezdtem. H. Vogt plébánosra gondoltam, és arra, hogy milyen hidegen viselkedett velem. Még a kezét sem nyújtotta nekem, mint máskor. Nem tudja elrejteni, mi rejlik a maszkja mögött. Még azt is elmondtam neki, hogy nem szívesen megyek hozzá, mert tudom, hogy nem szívesen fogad.

Azt mondtam neki, hogy azért teszem, mert a Megváltó így akarja.

Amikor sírásom egyre erősebb lett, hallottam a Megváltótól: „Hát nem érdekesebb, hogy én szeresselek, mint az összes ember?”

Ekkor azonnal abbahagytam a sírást.

Azt mondtam Jézusnak: „Igen, ez igaz, mert a te szereteted erősebb, mint az összes ember szeretete együttvéve.”

Én: „Uram, elvetted a sírásomat. A te fájdalmad sokkal nagyobb volt, mint az enyém.” Megváltó: „Igen, ez igaz, leányom.”

Én: „Azt hittem, valamit rosszul csináltam a papnál, mert olyan üresnek éreztem magam, amikor eljöttem onnan.

Megváltó: „A papnál helyesen cselekedtél, a többi még jön. Bízd rám. Bízz bennem.”

Én: „És az, amit Marga tegnap mondott nekem, hogy rossz dolgokat beszéltek rólam.” Megváltó: „Az emberek beszédét nem szabad komolyan vened.”

Én: „Amikor ma éjjel 4 és 5 óra között imádkoztam, nem tudtam elaludni. Milyen nyugtalanság gyötört engem!

Megváltó: „Lányom, sok lelket elvettél az ördögtől. A kis kísértéseket azért engedtem meg, hogy tudd, milyen fontos az éjszakai imádkozás.” Ez az egyesülés a Megváltóval csodálatos volt. Mély békesség, nyugalom és melegség töltött el. Azt hihette volna az ember, hogy kizárólag Jézusé vagyok, de ez nem így van.

Jézus minden lelket szeret, különben nem lenne a szeretet Istene. Sebezett lelkem néhány percre meggyógyult. Ez természetfeletti dolog. Egy földi orvos nem képes erre, csak a mennyei, a Megváltónk. Mindig így fogok gondolkodni, még akkor is, ha mindannyian cserbenhagynak és elhagynak, hogy a Megváltó szeretete erősebb, mint az összes pap és ember együttvéve. Köszönöm neked, Uram és Istenem, hogy nem hagysz el a szolgálódat.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyesen írtam-e.

Megváltó: „Nem írtad volna le, ha nem sugallták volna neked.”

Én: „Uram, kérlek, vedd el tőlem ezt a heves természetemet, hogy nyugodtabb lehessenek, és továbbra is a szolgálóid maradhassak.”

Megváltó: „Ez most tetszik benned, leányom.”

Én: „Uram, neked mindent odaadhatok, ez csodálatos. Formálhatsz engem, ahogy csak akarsz, mert teljesen a tiéd vagyok. Még sokáig beszélgethetnék veled, de most mennem kell.

Megváltó: „Menj békével.”

Amikor az órára néztem, már 10:40 volt. 10:30-kor tornára kellett mennem. Gyorsan odarohantam. Útközben imádkoztam, hogy még befogadjanak.

A tornatanárnő azt mondta, hogy későn érkeztem, de adott egy új időpontot 11:30-ra, ami éppen még szabad volt aznap. Örültem, hogy imám meghallgatásra talált. Hiszen véletlenek nincsenek. Köszönöm neked, Megváltóm, hogy még kaptam egy időpontot, mert a gerincgyakorlatokra már pár héttel előre lefoglalják az időpontokat.

Este Rotban voltam a templomban a rózsafüzér imádkozásán. Az azt követő szentmisét a szegény lelkekért ajánlottam fel.

Hedwig és Hilde rövid időre meglátogattak. Utána Marion is jött, és együtt írtuk a naplót.

1992. március 27. – péntek.

Körülbelül egy perc imádság után lelkileg áldoztam. Utána megkérdeztem a Megváltót, mert még mindig nem volt világos számomra, mit mondott tegnap: „Ez most tetszik nekem benned...”

„Megkérdeztem, hogy változtassak-e impulzív természetemen?”

Megváltó: „Maradj olyan, amilyen vagy, leányom.”

Ismét H.-ről kérdeztem Vogt atyát, mert ő ismét egy szót sem szólt sem a gyóntatószékben, sem nála a plébánián.

Megváltó: „Most nehéz neked?”

Én: „Nem.”

Megváltó: „Minden a maga idejében jön.”

Én: „Uram, kérlek, mondd meg, vár-e rám valami, amire figyelnem kell, és amivel óvatosnak kell lennem.”

Megváltó: „Igen, sok kísértés fog rád várni. Imádsággal elháríthatod őket.” Én: „És te hagyod, hogy ez rád várjon?”

Megváltó: „Senki sem mentes ettől.”

Én: „Mi a legerősebb fegyver a kísértések ellen?” Megváltó: „Te is tudod, lányom: a szeretet.”

Én: „Akkor kérek, soha ne válassz el ettől a szeretettől.”

Megváltó: „A szeretet nélküli ember már nem is ember, hanem a Sátán rabszolgája. Tőlük csak pokoli gyümölcsöket aratunk. Imádkozz, hogy eltűnjenek.”

Köszönöm, Uram és Istenem, a mai lecke elég nekem. Megváltó: „Menj békével, leányom.”

Délután a fodrásznál. Sokat imádkoztam ott. De végül a Sátán mégis elkapott. Egy fodrásznő rosszat mondott egy hívőről, és én ezt megerősítettem. Azonnal rájöttem, hogy ez bűn volt, mert nincs jogom ítélni. Később megpróbáltam megvédeni ezt a személyt, de azt hiszem, ami történt, az megtörtént. Este mélyen megbántam ezt a bűnt, elmentem rózsafüzért imádkozni. Megkaptam a szentáldozást, de nem úgy, mint máskor.

1992. március 28. — szombat

1:45–2:50 között áhítattal imádkoztam minden lélekért.

Ekkor hallottam a Megváltótól: „Köszönöm neked, leányom.”, más nem.

Délelőtt ismét körülbelül egy órát imádkoztam és összpontosítottam, de nem hallottam hangot.

15.45 – 17.15 óra: Két rózsafüzért imádkoztam, de zavart voltam. Aztán újra gyónni mentem. Meg akartam szabadulni a pletykálás bűnétől.

A gyónás során Vogt atya a feloldozáson kívül egy szót sem szólt. Megköszöntem az Úrnak, hogy a papon keresztül elvette bűneimet. Ezután még egy rózsafüzért imádkoztam Vogt atyáért.

19 órakor már a bad schönborni templomban voltam. Itt is buzgón imádkoztam azért, hogy a hívek ne méltatlanul vegyék magukhoz a szentáldozást, szokásból vagy nagy bűnben, mert a Megváltót már eleget megsértették.

Két laikus és a pap osztotta az Úrszentáldozatot. A templom hátsó részében ültem. A laikus hátra jött az Úrszentáldozat osztására, és több ember ment hozzá, mint a templom elülső részében álló paphoz. A pap már befejezte, és a laikus elállta az utamat. Ennek ellenére mellette elhaladtam az oltárig. A pap már újra fent volt, de én letérdeltem a lépcsőre, és vártam, amíg a pap odajött, és nekem is adta a szentáldozást. Éreztem, hogy mindenki engem figyel. Nekem fontosabb volt, hogy Isten mit akar tőlem, és nem az emberek. A mise után a templom villámgyorsan kiürült. Senki sem volt képes még egy kicsit imádkozni a drága Szentáldozás után. Azt hihette volna az ember, hogy közönséges kenyeret vettek magukhoz, és nem a Szentháromságot kenyér formájában.

1992. március 29. – vasárnap

Miután 45 percig imádkoztam, egyesültem a Megváltóval. Ismét a papról kérdeztem, mert még mindig nem szólt hozzám.

Megváltó: „Így kell továbbmennie.”

Aztán megkérdeztem, helyesen cselekedtem-e Bad Schönbornban, hogy nem a laikushoz, hanem a paphoz fordultam, még ha ez nagy erőfeszítést is igényelt tőlem.

Megváltó: „Lányom, teljesítetted az akaratomat.”

Én: „Korábban olyan nyugtalanság volt bennem. A szívem mintha szétszakadt volna. Megváltó: „A tisztátalan szellemek harcolnak azért, hogy ne tegyél ilyet.”

Én: „Csak amikor hozzám fordultál, mély békét éreztem, és éreztem, hogy a nyugtalanság és a támadások a szívemben hirtelen eltűntek, mintha egy háború véget ért volna.

Megváltó: „Lányom, ezt kívánom, folytasd így.”

Én: „Legszeretőbb Atyám, nem zavar, ha az emberek úgy néznek rám, mintha valami rosszat tennék, de a belső küzdelem sokkal rosszabb. Ha nem jöttél volna el hozzám, nem tudtam volna elviselni. De mivel tudom, hogy eljössz, nemcsak a szentségi áldozáskor, hanem a lelki áldozáskor is, nagy bizalommal vagyok irántad, és továbbra is úgy fogok cselekedni, ahogyan azt tőlem kívánod.

Én: „Ki vezeti a laikusokat, hogy hátra menjenek, hogy osszák az Úrszentáldozást? Ez a pap akarata?”

Megváltó: „Lányom, ez a Sátán műve.”

Megváltó: „Írd le, leányom: mindazok, akik a laikustól veszik át a Szentáldozást, méltatlanul vettek részt az áldozásban.”

Én: „Uram, a gyülekezeti lapunkban olvastam, hogy Vennebusch kisasszony a betegekhez viszi az úrvacsorát. Ez összhangban van-e Krisztus igazi tanításával?” Megváltó: „Ez eretnokség.”

Még egyszer megkérdeztem, hogy jól hallottam-e.”

Megváltó: „Ez téves tanítás.”

Megváltó: „Írd le, leányom, az emberek olyan mélyen a sárban vannak, hogy már nem tudják, mi a helyes.”

Én: „Uram és Istenem, imádkozni fogok ezért az ügyért.” Még egy darabig buzgón imádkoztam.

Aztán a Megváltó így szólt: „Menj békével.”

Rótában részt vettem a szentmisén. A szentáldozáskor a laikus közvetlenül mellettem állt. Nem merté átadni nekem a szentáldozatot. Ismét támadásokat éreztem.

Szörnyű volt. A pap odajött, és ő adta át nekem a szentáldozatot.

Csak az egyesüléskor éreztem mély békét. A szentáldozatot a fül-orr-gégészeti klinika személyzetéért ajánlottam fel.

13.00 órakor a rózsafüzér imádkozásán voltam, majd a templomi áhítaton. 14.30

órákor meglátogattam a férjemet a kórházban.

1992. március 30. – hétfő

Egyedül voltam a munkahelyemen. A kolléganőm továbbra is beteg volt. Amíg a betegek megérkeztek, sokat imádkozhattam.

Aztán jött a főorvos, és foglalkozott velem, amikor elmondtam neki, hogy egyedül vagyok, és két munkatárs hiányzik.

Azt mondta, másfél órára küld nekem segítséget. Jött egy polgári szolgálatos a sürgősségről, így egyedül is el tudtam látni a betegeket.

Körülbelül 10.30-kor bementem az orvosi szobába. Megkérdeztem a védőangyalomat, hogy vár-e rám egy beteg hátul.

Hallottam, hogy „menj oda”, de azonnal kétségeim támadtak.

Amikor hátraértem a röntgenhez, nem volt ott beteg.

Körülbelül 13 óra körül a kápolnában voltam. Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy az a védőangyal volt-e, mert kissé furcsának tűnt számomra.

Megváltó: „Lányom, a tisztátalan szellem beavatkozik. Jól vizsgálj meg a hangot. Túl gyors voltál. Fel kell ismerni a szelídség hangját.”

Én: „Mondj nekem valamit, hogy felismerjem, mi a tiéd.”

Megváltó: „Szeretlek, leányom.”

Én: „Olyan rosszul hallak.” Megváltó:

„De hallottad.”

Én: „Ez a szívem mélyéről jön.”

Megváltó: „Tartsd meg a nyugalmadat és a békédet, amikor velem

beszélsz.” Én: „Azt mondtad, hogy az őrangyal is hozzám szól.”

Megváltó: „Igen, de nem akkor, amikor te akarsz.”

Este a rőt-i templomban voltam. A rózsafüzért és a szentmisét a szegény lelkekért ajánlottam fel.

20:00 Imacsoport.

Dochart plébános is eljött, és imádtuk a Megváltót. Az emberek gyóntak is.

Megpróbáltam megerősíteni a hívőket azzal, hogy elmeséltem a kegyelmeket, amelyeket a Megváltótól kaptam. Miután két órát imádkoztunk, még egy kicsit beszélgettünk a papmal, mint régen.

Nem tetszett minden, amit a pap mondott. Ma ismét Dochart atyánál gyóntam.

1992. március 31. – kedd

11.30 óra az orvosi szobában:

Mivel nem tetszett, amit Dochart atya tegnap este a pápáról mondott, ma megkérdeztem az Üdvözítőt. Megváltó: „A Szentatya tévedhetetlen. Ő az igazi Krisztus-egyház, amelyet az én Szellemem vezet. És ehhez az egyházhoz kell mindenkinek igazodnia.”

Megkérdeztem, helyes volt-e, amit az imacsoportban mondtam. Megváltó: „Én sugalltam neked, amit mondtál.”

Megkérdeztem, hogy el kell-e mennem Brettenbe, hiszen a Megváltó az én lelki vezetőm. Megváltó: „Lányom, nem kell oda menned.”

1992. április 1. – szerda – A Drága Vér tisztelete – Rodalben.

Amíg a betegek megérkeztek, körülbelül másfél órát imádkoztam. Este elmentem a mingolsheimi Rochus-kápolnába.

Ott imádkoztam a rózsafüzért, és részt vettem a szentmisén.

1992. április 2. – csütörtök

A rot-i templomban voltam, rózsafüzért imádkoztam és részt vettem a szentmisén.

1992.04.03. – Jézus Szíve péntek

11.00 óra Orvosi rendelő:

Az imádság után, az Üdvözítővel való egyesüléskor:

Megváltó: „Menj a paphoz, mondd el neki, amit írtál. Papként kötelessége meghallgatni téged.”

Én: „Uram, és ha kiutasít?” Megváltó: „Akkor velem is ezt teszi.”

Én: „Mikor menjek?” Megváltó: „Menj ma, kérdezd meg tőle.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, elmegyek, és megteszem, amit akarsz. Szerető Atyám, mi a fő ok, amiért el kell mennem a paphoz?”

Megváltó: „Hogy sokat imádkozzon a hívőkkel, és hogy azok elforduljanak a tévtanoktól.” Én: „És ezt mondjam neki?”

Megváltó: „Ezt kell neki mondanod.”

Én: „És ha megkérdezi, mi az a tévtan?” Megváltó: „Te tudod, leányom.”

Én: „Megteszem, Uram és Istenem.”

Este felajánlottam a rózsafüzér imádságot és a szentáldozást

Vogt atyához. Miután egyesültem az Úrral, megkérdeztem Őt, mert biztos akartam lenni abban, hogy mikor menjek Vogt atyához.

Megváltó: „Menj oda, még ma.”

Elkezdtém sírni. Nagy erőfeszítembe került, hogy elmenjek Vogt atyához. Ez a megaláztatás. A sírástól alig tudtam kijönni a templomból.

Kértem az Üdvözülttől, hogy adjon nekem erőt.

Amikor a plébánia ajtaja előtt álltam, a sírástól nem tudtam megnyomni a csengőt. Ekkor jött egy ministráns, és hívta a papot.

A pap kijött, látta, hogy sírok, és azt mondta: „Na, jöjjön be.”

Azt mondtam neki: „Önnek, mint papnak, kötelessége meghallgatni engem, és megérteni, mit akar az Üdvözítő.”

Ő ide-oda beszélt, csak nem a lényegre.

Azt mondta, hogy más papra lenne szükségem, egy másik helyről. Mert ha továbbadná ezt, ördögi körbe kerülne.

Ez nagyon fáj nekem, és azt mondtam neki:

„A Megváltó nem kerül ördögi körbe. Nem szép, amit mond, ilyesmit nem szabad mondani.”

Aztán még azt is mondtam neki, hogy imádkozom érte, azok miatt a buta viccek miatt a templomi újságban. Aztán még azt is el kellett mondanom, hogy este a templomban, a szentáldozás után gyorsan ki kell menni a templomból, mert mindjárt lekapcsolják a villanyt.

(Egyszer még a templomban is bezártak) .

Erre azt mondta, hogy a sekrestyésnőnek azonnal haza kell mennie.

Mondtam neki, hogy a templom kulcsát odaadhatná másnak is. Láttam, hogy nincs értelme, és nehéz szívvel mentem haza.

Otthon sírtam, mint még soha.

Aztán elmentem Hamsch asszonyhoz, naplót akartam írni, de nem sikerült. Amikor hazaértem, körülbelül egy órát imádkoztam.

1993. április 4. – szombat

Reggel korán a templomban voltam Waghäuselben. A szentáldozás után a tabernákulum előtti padlón imádkoztam.

Arra gondoltam, hogy talán valami helytelen mondtam Vogt atyának. Megváltó: „Jól beszéltél vele.”

Én: „Akkor folytassam a naplóírást, vagy hagyjam abba?” Megváltó: „Írj tovább, leányom.”

Ezután elmentem a Hamsch családhoz. Ott reggeliztem, majd Marionnal együtt írtam a naplót.

16.15 és 18.15 között térdelve imádkoztam a rot-i templomban Vogt atyaért, a Megváltó ügyeiért és minden lélekért.

1992. április 5. – vasárnap

A szentmise előtt körülbelül másfél órát imádkoztam. Egyesültem a Megváltóval, és buzgón imádkoztam. Csalódott voltam amiatt, amit Vogt atya pénteken mondott, hogy ha ezt tenné, ördögi körbe kerülne. Ezek a szavak nem hagytak nyugodni.

Valójában ezek a szavak azt jelentik, hogy én vagyok az ördögi körben.

Megváltó: „Lányom, írd le. Mindenki ördögi körben van, ha nem változtatnak azon, amit tőlük kérek.”

Én: „Mit kérsz tőlük?”

Megváltó: „Mély tisztelet a Szentháromság iránt. A kézzel történő áldozásnak a lehető leghamarabb meg kell szűnnie. A felszentelt kezeken kívül senki sem oszthatja ki a szentáldozást. Ezt a korábbi pápák már megerősítették, és ennek ma is így kell maradnia.”

Én: „Vogt atya azt akarta, hogy menjek egy másik paphoz, aki nem ebből a városból való, az jobb lenne nekem.”

Ezután fél percig mély csend volt. Megváltó:

„Lányom, még jön.” Én: „Mi, mi jön még?”

Megváltó: „A megfelelő pap.”

Én: „Akkor az új pap el fogja olvasni a naplót?” Megváltó:

„Azt fogja tenni, amit mondom neked.”

Én: „Akkor már imádkozhatok az új papért?” Megváltó: „Igen, tedd azt.”

Ez belülről fáj nekem, mert már hét éve ismertem Vogt atyát, és már nyolc éve imádkoztam érte, mivel még nem kapott pápai ruhát, és az új papért imádkoztam, mert a régi pap, Köstel atya már nyugdíjba vonult, ráadásul beteg is volt.

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, mindent megteszek, amit mondasz nekem.”

Uram, legyen meg a te akaratod.

A Megváltó ma kissé szigorúbb volt. Azt mondta: „Ez ma elég neked.”

Felvettem a keresztet, ami előttem állt az asztalon, a szívemhez szorítottam, és vigasztaltam a Megváltót.

Aztán megcsókoltam a keresztet, ahogy mindig. Bocsánatot kértem a Megváltótól azokért, akik közönyből kézzel veszik át a szentáldozatot.

Azt mondtam a Megváltónak: „Vésd az arcodat a szívembe, hogy az emberek lássák, mit adtál nekem, mert a szolgálója vagyok, és az is maradok, ameddig csak akarod, Uram és Istenem, lelki vezetőm.

Én: „Drága Jézusom, tégy velem, amit akarsz, teljesen a tiéd vagyok. A te szeretettedben, Uram és Istenem, minden megtalálható. A te szeretetted nélkül semmit sem jelentettem, és semmit sem érek. És mindaz, amim van, tőled származik, és ezt a te sebesült szívedbe helyezem, az irgalom forrásába. Lelkem ekkor egy nagyon különleges nyugalomban és melegségben volt. A Megváltó szeretete erősebben volt érezhető, mint máskor. És mégis Ő az élő, félelmetes, igazságos és irgalmas Atya.

10.00 óra: Részt vettem a szentmisén Rotban.

18 órakor bűnbánati áhítat volt, és belsőleg nem éreztem jól magam. Nem csodálkozom, hogy ilyen kevesen mennek gyónni.

20.00 órakor megérkezett Marion, és körülbelül másfél órán át naplót írtunk. Utána még elmondtam egy rózsafüzért.

Még meg kell említenem, hogy ma délután körülbelül 13:30-kor kísértésnek voltam kitéve.

A imaszobában feküdtem a kanapén. Először Margarete egyik könyvét olvastam. Aztán hirtelen erős fáradtság fogott el. Fel akartam állni, mert még akartam írni valamit a naplóba. De nem ment. Majdnem olyan volt, mintha valaki altatót adott volna nekem. Akkor Jézushoz könyörögtem: „Kérek, segíts, fel akarok állni, de nincs erőm.

Ez egy darabig így ment, aztán azt mondtam: „A testem gyenge, de a lelkem hajlandó.” Hirtelen hallottam: „Állj fel, és menj írni!”

Hirtelen már nem éreztem a fáradtságot. Olyan friss voltam, és tovább írtam a naplóba.

1992. április 6. – hétfő

Miután imádkoztam, még egyszer ellenőrizni akartam, hogy jól hallottam-e azt az új papról.

Megváltó: „Új pap érkezik.” Én: „Ez az Ő akarata vagy a te akaratod?” Megváltó: „Ez az én akaratom.”

Én: „Tegnap nem éreztem jól magam a bűnbánati imádságon, valami hiányzott.”

Megváltó: „A bűnbánati imádság tetszett az ördögnek, de nekem nem.”

Én: „Akkor sokan méltatlanul fogják venni a szentáldozást.” Megváltó: „Igen, leányom, jól sejtetted.”

Megváltó: „Imádkozz ezért az ügyért.

Írd le, leányom, a fülbevallás továbbra is érvényes. A bűnbánati imádságon még mindig annyi büszkeség van, és a hívőknek hiányzik a bűnbánat.”

Néhány gondolat jutott eszembe, mintha mindez valóban tőlem származna. Megváltó:

„Lányom, ezt én sugalltam neked. Magadtól semmit sem tudsz.” Megváltó: „Menj békével.”

12 óra a munkahelyi kápolnában: Először azt kértem az Úrtól, hogy adjon még egy esélyt, hogy újra beszélhessek Vogt atyával. Egy darabig imádkoztam, majd ezt hallottam:

„Légy alázatos.”

Aztán ismét csend lett, mígnem ezt hallottam:

„A plébános úr még egyszer beszélni fog veled.”

Megkérdeztem, hogy szóljak-e hozzá.

Megváltó: „Ő fog megszólítani téged.”

Aztán megkérdeztem az Üdvözítőt: „Mit értesz, Üdvözítő, a »alázatos« szó alatt?” Üdvözítő:

„Légy kicsi.”

Este a templomban imádkoztam a rózsafüzért Vogt atyaért, majd részt vettem a szentmisén.

20.00 Imacsoport:

Körülbelül két és fél órát imádkoztunk. Itt is imádkoztam Vogt atyaért, mert kedvelem őt, és nem szeretném elveszíteni, nem szeretném, ha elmenne.

1992. április 7. — kedd

Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy sokáig tartott-e az imacsoport.

Megváltó: „Nem, leányom, nem tartott sokáig. Még többet kell imádkoznotok.”

Megkérdeztem az Üdvözülttől, hogy tetszett-e neki, amit az imacsoportban mondtam.

Megváltó: „Amit mondasz, az mind igaz.”

A vezeklő rózsafüzér, a világ mentőöve, amelyet imacsoportunkban imádkoztunk, nagyon megterhelő volt. Sokan fáradtak és kimerültek voltak.

Megváltó: „Ez egy engesztelő rózsafüzér.”

Én: „Hogyan kell viselkednem, ha Krisztus igazi tanításáról van szó? Meg kell védenem magam?”

Megváltó: „Elég, ha elmondod nekik. A többit én elintézem.”

13.00 óra a klinika kápolnájában:

Az ima után egyesültem a Megváltóval:

Megváltó: „Ne okoz csalódást, maradj hű hozzám.”

Én: „Drága Megváltó, mivel csalódást okozhatnék neked?”

Megváltó: „Azzal, amit írtál.”

Én: „És ha a pap azt mondja, hogy úgy kell tennem, ahogy ő akarja.” Megváltó: „Akkor tedd, amit akar, az ő felelősségére.”

A röntgenvizsgálatok alkalmával sok beteget küldök gyónni is. Így volt ez ma is egy fiatal nő, egy egyetemista esetében. Megkérdeztem tőle, szédül-e.

Azt mondta: „Igen.”

Tovább kérdeztem, hogy hideg verítéke van-e, és hányingere van-e. Ismét igennel válaszolt.

Én: „Rég nem gyónt már?” Ő: „Igen.”

Aztán sírni kezdett. Átöleltem, és nyugodtan néztem a Jézus-keresztet és a Szűz Mária-képet, amelyek a röntgenkabinban lógtak, és gondolatban imádkoztam:

„Kedves Megváltó, kedves Szűz Mária, nektek ajándékozom ezt a lelket.”

Adtam a fiatal hölgynek imakártyákat is. Örült, és boldogan távozott. Több ezer olyan beteget vizsgáltam már röntgennel, akiknek ilyen tünetei és diagnózisa volt. A röntgenfelvételen azonban semmi sem látszik. Ez arra utal, hogy a panaszok nem szervi eredetűek. (A röntgenfelvételeket bizonyítékként tíz évig megőrzik, majd megsemmisítik.)

Jobb lenne, ha a betegek az orvosi vizsgálat előtt gyónni mennének, akkor sok röntgenfelvételt meg lehetne spórolni, mert ezek a sugarak károsak.

A panaszok nem szervi eredetűek, azaz lelki eredetűek, és a bűnbocsánat szentségének áldása jelentősen javítaná a lélek egészségi állapotát.

Este a rot-i templomban:

A rózsafüzért és a szentmisét H. Vogt plébánosért ajánlottam fel, ezt tűztem ki célul magam elé.

Amikor a plébános átadta a szentostyát tartalmazó tálcát a szentáldozás-segítőnek, tudtam, hogy ő hozzám fog jönni, és nekem adja a szentostyát.

És így is történt. De nem vettem magamhoz a szentáldozatot, meghajoltam a Megváltó előtt, és visszamentem a helyemre, anélkül, hogy szentségben részesültem volna.

A Megváltó lelkileg eljött hozzám. De mielőtt eljött, küzdenem kellett a tisztátalan lélekkel. Utána azonban nagy kegyelmet kaptam, mert nem akartam a szentáldozást a laikusok meg nem szentelt kezeiből venni, és nem akartam megsérteni a Megváltót.

1992. április 8. – szerda

10.00 óra az orvosi szobában:

Kérdeztem a szentáldozás megtagadásáról.

Megváltó: „Lányom, írd le, helyesen cselekedtél.”

Azt mondtam: „Olyan nyugtalanság volt a tisztátalan szellemtől, mert elutasítottam a szentáldozást.

Amikor aztán lelkileg hozzám jöttél, teljes béke lett. Hiszen te rejtve vagy előttük (a tisztátalan szellemek előtt), hogyan lehetséges ez?

Azt hittem, hogy a tisztátalan szellemek ugyan látják, hogy a Megváltó nem szentségben jön hozzám, de nem tudják felismerni, hogy lelkileg meglátogatsz engem.

Megváltó: „Továbbra is rejtve maradok előttük, de ahol én vagyok, ott el kell tűnniük.” Én: „Vogt atya akarata volt, hogy a laikusoktól vegyem át a szentáldozást?”

Megváltó: „Igen, az volt az ő akarata.”

Én: „Miért tesz ilyet, ha tudja, hogy én nem fogadom el a szentáldozást laikusoktól?”

Megváltó: „Mert nincs meg benne az a hit, ami benned van.”

Én: „De imádkozom érte. (Uram, adj neki élő hitet, azt a mustármagnyi hitet, amely hegyeket mozgathat.)

Megváltó: „A hitet el is kell fogadni.”

Én: „Folytassam így a szentáldozás segítőivel, amikor hozzám jönnek?” Megváltó: „Igen, tedd azt.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, meg fogom tenni. Kérek, adj nekem ehhez kegyelmet, erőt és szeretetet, de vedd el tőlem a félelmet és az emberek iránti féltékenységet. Köszönöm neked, legkedvesebb Atyám.

Boxsbergben, Heidelberg közelében, a Zönackelben voltam szentmisén, imádkozáson, és még egy előadást is meghallgattam.

Ezt követően még meglátogattam egy beteget a bruchsalii kórházban. 21 órakor még naplóztam Marionnal.

22 órakor H. Ziegler hívott Frankfurtból, és elmondta, hogy a medjugorjei jelenéshegyet lebombázták.

22:45-kor táviratot küldtünk Helmut Kohl szövetségi kancellárnak, amelyet telefonon adtunk le:

A Szövetségi
Kancelláriához, 5300
Bonn

Tisztelt Szövetségi Kancellár Úr, szívből kérjük Önt, hogy emeljen nemzetközi tiltakozást a jugoszláviai Medjugorje – Bosznia-Hercegovina – Mária-zarándokhely elleni katonai támadások ellen

Julijana Ebert

imacsoport

6837 St. Leon-Rot – (Távirat száma: H 261)

1992. április 9. — csütörtök

10.30 órakor az orvosi rendelőben:

Imádkoztam és egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Maradj annál, amit eddig írtál.” Ismét a jelről kérdeztem.

Megváltó: „Jön egy jel.”

Én: „Azt a részt, hogy »ne okozz csalódást«, nem értettem.” Megváltó: „Hogy tartsd be, amit nekem megígértél.”

Én: „Maier atya azt mondta nekem Zönackelben, miután elmondtam neki, hogy ki fognak zárni az egyházból, hogy ha elszakadunk a pápától, akkor a mennyben is el leszünk választva egymástól.”

Megváltó: „Te velem vagy, leányom, és velem maradsz.” Kérdeztem a jugoszláviai háborúról.

Megváltó: „Írd le, leányom, a háború folytatódik. Imádkozz, leányom.”

16:45-kor a rot-i templomban voltam. A Szentostya előtti imádkozás során én vezettem az imát. Utána 15 perc csend volt. Imádkozás.

18 órakor imádkoztuk a rózsafüzért.

18.30-kor volt a szentmise. A szentáldozás után sírtam Medjugorje miatt. Akkor eszembe jutottak azok a szavak, amelyeket Vogt atya mondott a transzfiguráció után, nagyjából így: „óvja meg őket a hamis biztonságtól”. Arra gondoltam, hogy talán nekem van hamis biztonságérzetem.

Aztán megkérdeztem az Üdvözítőt: „Ha hamis biztonságérzetem van, akkor mondd meg nekem, és azonnal abba hagyom a naplóírást.”

Megváltó: „Nincs benned hamis biztonságérzet. Szeretlek, leányom.”

A hang sokkal határozottabb és tisztább volt, mint máskor. Azonnal abba hagytam a sírást. Ez olyan érzés volt, amit csak Isten adhat. Mosolyogtam a Megváltóra, és hazamentem a templomból.

1992. április 10. — péntek

9:00 óra a röntgen szobában:

Körülbelül egy órát imádkoztam, és egyé váltam a Megváltóval.

Megváltó: „Lányom, menj a paphoz, kérdezd meg tőle, hogy meggondolta-e magát, és beszélni akar-e veled.”

Én: „Azt mondtad, hogy ő fog megszólítani, ez ellentmondás.” Megváltó: „Le kell rövidítenem az időt. Nagy veszély áll előttetek.”

Én: „Mikor menjek H. Vogt atyához?” Megváltó:

„Menj, leányom, még ma.” Körülbelül 30 perccel

később:

Én: „Hívjam fel, vagy menjek el hozzá?”

Megváltó: „Hívd fel, és amikor odaérsz, megmondom, mit kell mondanod neki.”

20 perccel később:

Megkérdeztem, mit ért a Megváltó az idő alatt. Azt

mondtam: „Az idő hiszen örök.”

Megváltó: „Írd le, lányom. Az idő csak az enyém.”

Én: „Ezt nem értem. Leírom, ha te mondod, akkor így van.” Megkérdeztem, hogy írjak-e még le valamit.

Megváltó: „Menj hozzá, menj (a paphoz).”

Én: „(···)Igen, Uram és Istenem, megteszem. Uram, legyen meg a te akaratod.”

12.15 Kápolna a klinikán:

Az ima után:

Megint megkérdeztem: „A pap beszélni fog velem?”

Megváltó: „Mit kívánsz, leányom?”

Én: „Amit te akarsz.” Megváltó:

„Akkor beszélj vele.”

Körülbelül 15:40-kor:

Felhívtam Vogt atyát, és elmondtam neki, amit a Megváltó ma mondott.

Ő azt mondta: „Már megmondtam nekik, hogy menjenek egy másik paphoz. Hagyják abba a könyvet, különben bajba kerülünk.”

Vogt atya nem volt barátságos a telefonban.

Imádkoztam: „Uram és Istenem, nagy seb van bennem. Nagyon fáj. Legszívesebben nem tennék semmit többé. De érted, Megváltóm, folytatom azt, amit tőlem akarsz.”

Minél többet imádkozom a papért, annál rosszabbul reagál rám.

Ma Rotban nem volt szentmise. Fridolin és én Bad Schönbornba mentünk, miután Rotban a templomban együtt imádkoztuk a rózsafüzért.

Bad Schönbornban – Mingolsheimben, a templomban egy zairei atya celebrálta a szentmisét.

Nagyon szépen prédikált, és érezni lehetett, hogy a Szentlélek vezeti.

Sajnos ritkán hallani ilyen prédikációkat. Hálát adok Istennek ezért a prédikációért. A szentáldozást H. Vogt plébánosért ajánlottam fel.

1992. április 11. – szombat

7.15 óra: A waghäuseli templomban voltam szentmisén. Az áldozás után mélyen imádkoztam. A szentmise után elmondtam a Lauretani litániát. Utána még elénekeltük a Salve Reginát, és elmondtuk a „Szűz Mária, Anyám!” imát.

Ekkor hangosan így szóltam a hívőkhöz: „Imádkozzunk még egy Miatyánkot Medjugorjeért, mert a jelenések helyszínére, ahová már milliók látogattak el, bombák hullottak.” Ezután a szentségtartó elé léptem, letérdeltem a földre és imádkoztam.

Megkérdeztem az Üdvözítőt: „Hagyjam el a könyvet, ha ez nehézségeket okoz?”

Megváltó: „Javulást hozna, de nem okozna nehézségeket.”

Még egyszer megkérdeztem az Üdvözítőt, mert nem értettem pontosan. Az Üdvözítő még egyszer megismételte, és én leírtam.

Már pénteken Bad Schönbornban a templomban nagyon foglalkoztatott, hogy Vogt atya azt mondta, a könyv nehézségeket fog okozni nekünk.

Tegnap a Megváltó azt is mondta: „Javulást fog hozni az egyháznak, leányom.”

Tegnap az Úr azt is mondta nekem, miután megkérdeztem tőle, hogy velem van-e: „Mindig veled vagyok.”

A misét követően elmentem Marionhoz, és együtt írtuk a naplónkat.

16.20 és 18.20 között a templomban, piros ruhában térdelve több rózsafüzért imádkoztam Vogt atyaért, minden lélekért és a Megváltó ügyeiért.

Otthon 20:30 és 21:30 között többször imádkoztam Vogt atyaért az ördögűzéssel, a sebek rózsafüzérével, a Szentlélek rózsafüzérével és más imákkal.

1992. április 12. — Virágvasárnap

Körülbelül fél órát imádkoztam, majd lelkileg áldoztam. Megváltó: „Jön egy pap.”

Én: „Akkor ő nem az én igazi papom.” Megváltó:

„Nem.”

Én: „Akkor miért küldtél hozzá, ezt nem értem.” Megváltó: „Minden emberrel megpróbálom, mire képes.”

Én: „De te már előre tudad, mire képes.” Megváltó: „Téged is ezzel tesztellek.”

Én: „Akkor elbuktam ezt a próbát.”

Megváltó: „Lányom, eddig remekül teljesítettél.”

Kérdeztem a húsvét előtti jelről: „Megváltoztatod az ígéretedet?” Megváltó: „Nem, nem változtatom meg az ígéretemet.”

Aztán rövid csend következett.

Majd hallottam a Megváltót:

„Írj, leányom, szeretném” – rövid csend következett, és én azon tűnődtem, vajon mi fog most következni – „hogyan H. Vogt atya válaszoljon, ő maga, anélkül, hogy bárkit is megkérdezzen.” Az Úr így folytatta:

„Ha bajban lenne, először a többieket kérdezné meg, vagy engem?”

Az Üdvözítő így folytatta:

„Nem kell választ várnod, ez nekem szól. Írhatsz neki, vagy elmehetsz hozzá, ahogy akarsz.”

Én: „Uram és Istenem, úgy döntöttem, hogy írok neki.” Megváltó: „Tedd azt.”

Én: „Uram, az élő Isten Fia, mit írok a végére?” Megváltó: „Szeretlek titeket, gyermekeim.”

A szentmisén piros ruhában vettem részt. A szentmisét Marionért ajánlottam fel. Isten adjon neki kegyelmet, hogy tovább írja le, amit az Úr tőlem vár.

13.00 és 14.00 óra között imádkoztam a rózsafüzért a templomban, és ott maradtam áhítatra. 15.00 óra után írtam a levelet Vogt plébános úrnak.

Este 20.15-kor Marionnal együtt bedobtam a plébánia postaládájába.

A levélben leírtam, amit a Megváltó mondott nekem Pálma vasárnap reggel.

1992. április 13. – hétfő

Reggel 8 óra körül a munkahelyemen kolléganőm, Veronika, és én imádkoztuk a fájdalmas rózsafüzért. 10.00 órakor az orvosi szobában imádkoztam.

Imádkoztam, és egyesültem a Megváltóval.

1984-ben, néhány héttel a Szűzanya-jelenés után, kora reggel körülbelül 20 percig földrengésről szóló látomásom volt. Az egész föld körülöttem erősen remegett.

Minden zöld volt, mint tavasszal. Akkor azt mondtam a férjemnek, hogy nézzen oda, hogy lássa, nem alszom. Mert ezt ébren láttam.

De a férjem aludt, és nem lehetett felébreszteni.

Ma éjjel azt gondoltam, hogy ez volt a földrengés. (Éjjel valóban volt földrengés, ahogy később a rádióban is jelentették.)

Megváltó: „Nem, lányom, még jön.”

Valószínűleg az a hatalmas földrengés, amelyet 1984-ben ebben a látomásban láttam, még be fog következni, ahogyan azt a Megváltó mondta.

Ezt követően Vogt atyáról kérdeztem.

Megváltó: „Vogt atya nem marad sokáig a ti helyeteken.” Én:

„Akkor jön egy másik pap?”

Megváltó: „Így van. Az, aki jön, a lelki vezetőd lesz.” Én: „Akkor ő el fogja hinni, amit te mondasz nekem?”

Megváltó: „Nem rögtön az elején.”

Én: „Nem mindegy számomra, hogy Vogt atya elmegy, de ahogy mondod, úgy kell lennie. Akkor előlről kell kezdenem imádkozni az új papért. Ez nem egyszerű. Ismét sok áldozatot fog tőlem követelni.”

Én: „Mikor fog H. Vogt atya távozni, elmondhatja?” Megváltó: „Lehet, hogy hamarosan.”

Megváltó: „Írj, leányom, kigúnyolnak, tagadnak és gúnyolnak majd, vedd magadra mindet.”

Én: „Uram, de nem értem, mit jelent a gúnyolás. Megnézem a szótárban.”

Megváltó: „Ellenségeid többsége a templomban van, mint kívül.”

Én: „De ők hívők.”

Megváltó: „A hívők között sok a képmutató.”

Én: „Kérlek, mondj egy másik szót a képmutatóra, ezt nem értem olyan jól.” Megváltó: „Álhívők.”

Én: „Lehet ezt másképp is kifejezni?”

Megváltó: „Ezek azok a közömbös hívők, akik a kézben való áldozást védik.” Én: „Jól írtam le?”

Megváltó: „Igen, így van.”

Én: „Megváltó, ha azt mondom, hogy azok, akik kézzel veszik az úrvacsorát, képmutatók, akkor megsértem őket.”

Megváltó: „Így sértnek meg engem is állandóan.”

Amikor tegnap este, körülbelül 20:15-kor bedobtam a levelet a plébániára, többször is tompa szúrás éreztem a szívemben, úgy, ahogyan támadnak, amikor a szentáldozáskor a laikusok előtt állok.

Megváltó: „Ott is vannak tisztátalan szellemek. Őrként állnak a plébánia előtt.”

12:25 a klinika kápolnájában: Holger is ott volt. Később Holger bejött a röntgenbe, és megbeszéltük a Vogt atyának írt levelet. Holger érdekes dolgokat mondott nekem. Meg kell várnom a fejleményeket.

Este Rotban a templomban. A rózsafüzért és a szentmisét azoknak a lelkeknek ajánlottam fel, akik most a háborúban estek el.

20:00 Imacsoport:

Nagyon sokan voltak ott. Mindenképpen meg kell építenem az imatermet.

Nem tetszett, ahogy Dochart atya elkezdett imádkozni. Ma nem tett keresztet az elején, hanem rögtön egy éneket kezdett el mondani, anélkül, hogy előtte megmondta volna az oldalt.

Így néhányan nem tudtak csatlakozni az imádkozáshoz.

Végül együtt ültünk a konyhában és beszélgettünk. Hét ember voltunk

Dochart atyával együtt hét fő voltunk. Amikor Dochart atya azt mondta, hogy az egyház szempontjából nem kell hinni a magánkinyilatkoztatásokban, nagy fájdalmat éreztem a szívemben. Beszéltem Fatimáról és Lourdes-ról, és azt mondtam, hogy a zarándokhelyek nélkül a hívők elhidegülnének.

Dochart atya még egyszer megismételte, hogy nem kell hinni ezekben. Akkor azt mondtam neki, hogy a gyümölcséről ismeri meg az embert.

Azt mondtam, ha mindannyian hinnének a medjugorjei jelenésekben, a háború nem tört volna ki.

Szűz Mária a jelenések elején így szólt: „Imádkozzatok a rózsafüzért, ezzel megakadályozhatjátok a háborút.”

1992. április 14. – kedd

Otthon 8.30 és 10.30 között:

Az ima után egyesültem a Megváltóval. Panaszkodtam, mert H. Dochart plébános tegnap azt mondta, hogy nem kell hinni a magánjelenésekben.

Megváltó: „A papnak nincs igaza.” Én: „Miért éreztem ezt a fájdalmat?”

Megváltó: „Mert érezheted a fájdalmamat, amikor megsértnek.” Én: „Ez a sértés bűn volt?”

Megváltó: „Írd le. Igen, leányom.”

Én: „Ha nem lennének ezek a magánkinyilatkoztatások, akkor Dochart atya eljönne hozzám?”

Megváltó: „Nem, lányom. Nem jött volna el.”

Én: „Mi az oka annak, hogy már ennyi éve jár (az imacsoportba)?”

Megváltó: „A Sátán rajta keresztül akarja tönkretenni azt, amit én adtam neked az egyház javára.”

Én: „Mit tegyek most?” Megváltó: „Velem együtt legyőzöd őt.”

Én: „Buran atya azt mondta, hogy a ördögök nem szállnak a papokra.” Megváltó: „Írd le, lányom, szinte mindenki hallja, amit az ördögök mondanak nekik.”

Kérdeztem Maria Ittenről, mert Wagner atya nem beszélt róla olyan jól, ahogyan azt a imacsoport hívei elmondták nekem. Újra megkérdeztem, hogy az ő írása helyes volt-e.

Megváltó: „Maria Itten írása hiteles és igaz. A Sátán erős. Kitartónak kell maradnod amellett, amit mondtam. A lányomnak ugyanaz a problémája, mint neked.” Én: „Miféle probléma az?”

Megváltó: „Maradj hű hozzám.”

Én: „Uram, meglátogatnám Maria Itten-t.” Megváltó: „Tedd azt.”

Kérdeztem a levelet illetően, amelyet H. Vogt atyának írtam, és hogy vár-e rám valami.

Megváltó: „Kisebb kellemetlenségek érnek majd téged.” Én:

„Hogyan viselkedjek?”

Megváltó: „Nem kell válaszolnod, mert már megmondtam neked, hogy nem kell választ várnod. Maradj alázatos, leányom.”

Még mélyebb áhítattal folytattam az imádkozást. Olyan mély béke és szeretet töltött el, hogy folyamatosan azt mondhattam: „Szeretlek, Uram és Istenem, teljes szívemből és teljes erőmből.”

Nem én voltam az, hanem az Úr volt bennem.

Aztán még ezt hallottam: „Menj békével, leányom.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a kegyelmet, amelyet csak te adhatsz.”

13.00 és 15.00 óra között az erdőben voltam, és három rózsafüzért imádkoztam.

17 órakor az unokaöcsémnél, Ratkonál jártam. Elmesélte, hogy éjszaka valaki megfojtogatta, érezte a kezét, és alig kapott levegőt. Amikor azt mondta: „Jézus”, a támadás elmúlt. Még nem keresztelték meg. Imádkozik, de még nem eléggé.

Meg akar keresztelkedni, de még nem tudja, mikor.

18:00-kor Rotban a templomban: az örök láng ismét nem égett, de ezúttal a sekrestyés rögtön bejött, meggyújtotta, és nem várt olyan sokáig, mint máskor.

20:30-kor megérkezett Marion, és naplót írtunk.

1992. április 15. – szerda

Röntgenfelvételt készítettem egy idős hölgyről, aki, amikor belépett, habozott, hogy egyáltalán bejöjjön-e a röntgenre. Éreztem a tisztátalan szellemet, megáldottam és szentelt vizet adtam neki.

Magában morogott. Aztán elmondtam az Üdvözlégy Mária imát, ő pedig káromkodni kezdett, és olyan gyorsan beszélt, hogy nem lehetett érteni: „Bebebebebe”.

Amikor a munkatársam ezt meglátta, azt mondta a betegnek: „Ez nem szép dolog, ilyet nem szabad csinálni.”

A beteg így válaszolt neki: „Még megverlek.”

10.30 óra az orvosi szobában:

Megkérdeztem a Megváltót, mi van ezzel a beteggel.

Megváltó: „Több tisztátalan szellem is van benne. Benn maradnak. Ő így akarta.” Én: „Melyik az a tisztátalan szellem, amely az Üdvözlégy Mária imádság közben gúnyolódik?”

Megváltó: „Mind gúnyolódnak.”

Én: „Fel kell készülnöm a jelre, amikor eljön?”

Megváltó: „Nem, lányom, nem kell felkészülnöd. El fog jönni.”

Én: „Meg fogod mondani nekem, mikor jön el ez a jel, mert nem tudom, milyen jel lesz az.”

Megváltó: „Igen, meg fogom tenni.”

Én: „Megváltó, kell-e tennem valamit, cselekednem valamit? És ha tennem kell valamit, akkor vedd el tőlem a félelmet és a kételyt, és mindazt, ami megakadályozhat abban, hogy higgyek abban, amit mondasz, és tegyem azt, amit akarsz, mert teljesen a tiéd vagyok.”

Megváltó: „Írj, leányom, a közeljövőben el kell menned a pápához, és el kell mondanod neki, amit írtál.”

Én: „Nem kell először egy paphoz fordulnom?” Megváltó:

„Megtetted, de hozzá kell menned.” Megváltó: „Írj neki személyesen, hogy jössz.”

Én: „Mit tegyek, ha a papok megtiltják, hogy a pápához menjek?” Megváltó: „Lányom, tedd, amit mondok neked.”

Én: „Uram és Istenem, megteszem. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „A pápa felkészül a jöveteledre.”

Én: „Uram, ez számomra felfoghatatlan, de ha te mondod, akkor így van, és hiszem, hogy így lesz.”

Megváltó: „Írd le: velem leszel.” Én: „Uram, nincs több kérdésem.”

Megváltó: „Menj békével, leányom.”

Én: „Köszönöm neked, kedves Jézusom, lelki vezetőm. Szorosan fogom a kezéd, hogy ne tévedjek el. Uram, védj meg, vezess oda, ahová akarsz, mert én csak a szolgád vagyok.”

Ma nem voltam szentmisén. Itt Rotban nem volt, a Rochus-kápolnában sem, de beszéltem Josef atyával Zairéből.

Otthon Marion várt, hogy naplót írjon.

Ma éjjel körülbelül 45 percet imádkoztam. Hajnali 3 óra után volt, nem tudtam aludni. Húsvét előtti nyugtalanság volt.

Délben a munkahelyem kápolnájában, az Angyali üdvözlés imádsága után megkérdeztem az Üdvözítőt, hogyan osszam meg gondolataimat a Szent Atyával.

„A Megváltó azt mondta nekem, hogy ajánlott levélben küldjek levelet a Szent Atyának, ne táviratot.”

1992. április 16. — csütörtök

10:10 az orvosi szobában:

Marion megkért, hogy kérdezzem meg, helyes-e az, amit eddig írtunk. Megváltó: „Írj, leányom, amit Marion eddig írt, az jó volt.”

Én: „Megváltó, talán van valami mondanivalód számomra.”

Megváltó: „Írj, leányom, tetszik nekem a modorod, ahogy vagy.” Én: „Odaadtam neked a mozgásomat.”

Megváltó: „Odaadtad a mozgásodat, ez tetszik nekem.” Én: „Mit jelentett az, hogy mozgás?”

Megváltó: „Mindig az én akaratomat teljesíteni.”

Én: „Tegnap is a te akaratom volt, hogy beszélgessek Zaire-i József atyával, körülbelül fél órán át, és közben az eretnekségről beszéljünk?”

Megváltó: „Igen, az volt az akaratom, leányom.”

Én: „Uram, azt is elmondtam neki, hogy sok papmal kell beszélnem. Erre nem mondott semmit.”

Megváltó: „De megértette, miért.”

Én: „Az atya azt mondta, hogy lehetetlen mindenkit eltéríteni a kézről való áldozástól, hogy szájjal vegyük az áldozatot. Én azt gondoltam, hogy Istennek minden lehetséges, és te, Megváltó, mit mondasz erre?”

Megváltó: „A végítélet után mindenki szájjal fogja venni az úrvacsorát.” Én: „Mi az a végítélet?”

Megváltó: „A lelkek megtisztulása.” Én: „Nem nagyon értem.”

Megváltó: „Ma ennyi elég neked. Menj békével, leányom.”

Megígértem a Megváltónak, hogy mindent elhiszek és leírok, amit mond nekem.

18.00–19.15 óra: Szentmise és rózsafüzér a vörös templomban.

Éjjel 3 és 4 óra között imádkoztam a templomban. Általában a férjemnek kellett volna imádkoznia ebben az órában, de a sérült lába miatt nem tudott. Meghívtam a Szűzanyát, hogy imádkozzon velem.

Igen, és éreztem, hogy nem egyedül imádkoztam; jobban énekeltem, mint máskor, és teljesen tisztán, szívből imádkoztam.

De ezt senkinek sem lehet elmagyarázni vagy leírni, amit ott éreztem, olyan volt, mint 1984. május 18-án, amikor Szűz Mária megjelent előttem és velem imádkozott, ilyen érzés volt.

Amikor Rosswitával és édesanyjával hazamentem, Rosswita édesanyja azt mondta nekem, hogy szépen imádkoztam és szépen énekeltem. Ez meglepett, mert nem tudok szépen énekelni.

Egész éjjel imádkoztam, otthon hajnali 3 óráig, aztán a templomban, ott három órát maradtam, körülbelül reggel 6 óráig.

1992. április 17. — Nagypéntek

Körülbelül három és fél órát aludtam, aztán fel kellett kelni. 14:30-kor ismét bementem a templomba.

A szentáldozásnál Anton, egy áldozási segítő, a templom közepén állt. Elmentem mellette, de meghajoltam a Megváltó előtt. Mivel nekünk, vörösöknek

, szerettem volna ott is térdre állva fogadni az Úr Jézust, ahogy illik. Szívből imádkoztam, hogy Vogt atyától vehessem át a szentáldozást.

Vennebusch asszonynak lehetősége volt odajönni hozzám, hogy átadja nekem a szentáldozást. Meg is próbálta. Egy lépést tett felém, de rögtön utána egy lépést hátralepett, rám nézett, és ismét egy lépést tett felém, majd újra hátralepett. Istenünk nem engedte meg, teljesen nyilvánvaló volt, hogy Vennebusch asszony meg akarta adni nekem a szentáldozást. Úgy gondoltam, ez máris egy jel volt, mert olyan sokan látták, mi történt.

Aztán Vogt atyától kaptam meg a szentáldozást.

Amikor mélyen egyesülésben voltam a Megváltóval, anélkül, hogy bármit is kértem volna tőle, a Megváltó így szólt: „Ez a legnagyobb jel, ami létezik.”

Ekkor ránéztem az oltár előtti keresztre, amelyet korábban lelkileg megcsókoltam.

Medjugorjében nagypénteken minden hívő megcsókolja a keresztet.

Itt csak a plébános és a ministránsok hajolnak meg a keresztre feszített Jézus előtt. A hívők a padokban maradtak. Megkérdeztem a férjemet, van-e tollja, hogy leírhassam, amit a Megváltó mondott nekem.

Nem volt neki.

Megkértem a Megváltót, hogy ismétlje meg még egyszer.

Megváltó: „Most leírhatod, de jegyezd meg örökre:

„Ez a legnagyobb jel, ami létezik.”

Ránéztem a Jézus-keresztre, amely az oltár előtt állt a kereszt imádására. Ekkor ezt hallottam: „Menj békével.”

A szentáldozást a szegény lelkekért ajánlottam fel.

1992. április 18. – Nagycsütörtök

Kora reggel több mint egy órán át imádkoztam. Egyesültem a Megváltóval és buzgón imádkoztam, egy ideig vártam, de nem hallottam hangot. Az a gondolat ötlött fel bennem, hogy talán valamit rosszul csináltam, vagy hogy többé nem kapok hangot.

Ma különösen a képmutatókért, a papokért, az áldozásos segítőkért imádkoztam, többször is elvégeztem az ördögűzést, különösen az ellenségeimért.

Délután 16.30 és 18.45 között térdelve imádkoztam a templomban a plébánosunkért és az újért, aki érkezni fog. Fárasztó volt imádkozni, mert Blank úr gyakorolt az orgonán. Arra gondoltam, milyen lehet az Úrnak, amikor a templomban gyakorol.

Ha elhinné, hogy az élő Isten itt van, nem játszana olyan hangosan az orgonán a templomban.

20.00 Feltámadás ünnepe

Nagyon zavaros volt számomra, mert a Credo-ban azt imádkoztuk, hogy „aki a harmadik napon feltámadt a halálból”, hiszen ma még csak a második nap volt. Valami hiányzott, nem voltam olyan boldog, mint Medjugorjében. Ott éjfélkor kezdődött a feltámadás ünnepe. Ott a szívem ujjongott a feltámadás ünnepén. A templomban nem hallottam a Megváltó hangját sem.

Igazából itt túl sok volt a szertartás a ministránsokkal. Közben szúró fájdalmat éreztem a szívemben, és nem éreztem jól magam.

Otthon aztán sírtam, zavarodott voltam, mintha nem a Megváltóval együtt támadtam volna fel.

1992. április 19. – Húsvétvasárnap

6:00 és 8:10 között imádkoztam. Uram és Istenem, nem érzem jól magam a feltámadás ünnepének szertartása után. Összességében úgy tűnt számomra, mintha valami nem stimmelt volna. Tegnap nem keveset imádkoztam, több mint négy órát, és mégis éreztem a sebzett szívemet. Mi az oka ennek, mit nem értettem meg?

Uram, vedd el tőlem a félelmet, a zavart, a kételyeket, és kérlek, ajándékozz meg azzal a békével, amelyet csak te adhatsz. Világosíts meg a Szentlélek fényével.

Uram, szólj, szolgálóid hallgatnak, mert hinni fogok abban, amit írásra sugallsz nekem, de Uram, legyen meg a te akaratod. Semmi vagyok, és a semmiből szolgálóidat alkottad, és mivel te, Uram és Istenem, lelki vezetőm vagy, megnyitom szívemet előtted.

Formálj engem, ahogy akarsz, és tégy velem, amit akarsz.

Te egyedül vagy az én Uram és Istenem, szerető Atyám, kedves Jézusom és Megváltóm.

Először azt kérdeztem, vajon ezt nagypénteken, a szentáldozás után hallottam-e, vajon jól értettem-e, amikor az oltár előtti feszületre néztem, amely ott feküdt a földön, hogy imádkozzak hozzá. Szívemben sokszor megcsókoltam.

Megváltó: „Igen, leányom, jól hallottad. Minden idők legnagyobb jele az én keresztre feszítem értetek, bűnösökért.”

Aztán a feltámadás ünnepéről kérdeztem, mert annyira elszomorodtam, hogy sírnom kellett.

Megváltó: „Lányom, a feltámadás a harmadik napon következik.”

Én: „Ez zavarba ejtő és összezavaró lehet, ha már a második napon ünneplik.”

Megváltó: „Igen, így van. Maradj hű hozzám.”

Tovább gondolkodtam a templomban tartott sok szertartáson.

Megváltó: „Írj, lányom. A Sátán mindenhol szertartásokat akar, hogy elterelje az emberek figyelmét az igazságról.”

Én: „Láttam, hogy a ministránsok mélyen meg tudnak hajolni, de a szentáldozás vételekor nem tudnak.”

Megváltó: „Nem ismerik a tiszteletet, és nem érznek irántam.”

Én: „Uram és Istenem, szeretném elmondani neked a feltámadás után, hogy mit írjak le, és mi a fontos most?”

Megváltó: „Írj, leányom, az embereknek sürgősen meg kell térniük.”

Én: „Jézus, élő Isten, mit jelent az, hogy sürgősen? Nehéz nekem írni. Uram, te vagy az igazság, és ha te mondd, akkor igaznak kell lennie. Mit jelent az, hogy sürgősen?”

Én: „Uram, de csak akkor mondd el neked, ha úgy gondold, hogy képes vagyok feldolgozni. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Sok katasztrófa vár rátok. Írj, leányom, a közeljövőben nagyon sokat kell imádkozni.”

Én: „Szeretlek, Uram és Istenem, többet fogok imádkozni, mint eddig.” Még buzgón imádkoztam azokért a szándékokért, amelyeket az Úr tőlem vár.

Én: „Jól írtam le, amit írtam?” Megváltó: „Elég neked, leányom.”

Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.” Én: „De ezt a „kedves leányom”-ot még soha nem mondtad.” Megváltó:

„Írhatod így.”

Én: „Uram, én a te kedves leányod vagyok?”

Megváltó: „Igen, kedves vagy neked.”

Én: „Köszönöm, Uram és Istenem. Köszönöm.”

10.00 óra: Szentmise vörös ruhában. A prédikáció nem tetszett. A szentáldozás után boldog voltam, és sok kegyelmet kaptam.

12.30 óra: Megérkezett Fridolin, teológia hallgató.

13:30: Fridolinnal részt vettem a rózsafüzér imádkozásán és az áhítaton.

15.00–18.30: Felolvastam Fridolinnek, amit a Megváltó mondott neked. Megerősítettük egymást a hitben.

1992. április 20., húsvét hétfő

Körülbelül hajnali 3 órakor a Szentlélek hangja ébresztett fel. Nyugalom és béke töltött el, ellentétben azokkal az éjszakákkal, amikor nyugtalanság gyötört és emiatt felébredtem.

A szavak, amelyeket hallottam, olyan tiszták és érthetőek voltak, mint még soha eddig.

Hallottam: „Sokat imádkozz, leányom, mert egy idő után a Szó győzni fog.” Aztán egy ideig csend volt, majd ezt hallottam:

„A Szó él.”

Kicsit több mint fél óra múlva megisméltődött. Bármikor újra meg újra hallgatni lehetett volna, olyan kellemes hang volt.

Nem álmodtam, ébren voltam. Felálltam, letérdeltem a feszület előtt, és azt mondtam: „Igen, Uram, imádkozni fogok. Kérlek, adj nekem a Szentlélek erejét, hogy imádkozhassak.”

Így kezdtem el imádkozni hajnali 3.30 körül. Imádkoztam az ellenségeikért, az ördögűzésért, a sebek rózsafüzéréért, az irgalmasság rózsafüzéréért és sok más imát, majd lelkileg áldoztam és felajánlottam a lelki áldozatot az egész világot.

Ma jobban értem azt a szót: „A juhaim hallgatnak az én hangomra”. 4:30-ig imádkoztam, majd elaludtam.

Miután felkeltem, bekapcsoltam a rádiót; 8 óra volt, és a hírekben hallottam, hogy Mostar városát tegnap éjjel lebombázták.

Mostar városa Medjugorje közelében található, és ott él Žanić püspök, aki tagadja Medjugorje létezését. Azt mondta, hogy a gyerekek hazudnak.

Amikor 1985-ben, Nagycsütörtökön nála jártam, és elmeséltem neki az élményeimről és a Szűzanya jelenését, könnyek gyűltek a szemébe.

Azt mondta nekem: „Ismeri a helyzetemet.”

Azt mondtam: „Igen”, és tudtam, hogy fél a kommunistáktól, pontosabban szólva fél a Sától. Žanić püspöknek megvolt a hite, de hiányzott belőle a vallomás bátorsága.

De hol vannak a többi püspökök, akik közül oly sokan jártak Medjugorjében?

A Žanić püspökkel folytatott beszélgetésről szóló beszámolót már átadtam Klaus Zieglernek, hogy belefoglalhassa a Peter Zimmermann név alatt megjelent könyvébe.

Írt rólam, de a püspökkel folytatott beszélgetésről szóló beszámolót nem tette közzé, amit sajnálok.

Jézus sokakért halt meg, de Žanić püspök nem akarta Jézusért feláldozni az életét. Az ember szabad akarata viszi őt a paradicsomba, a purgatóriumba vagy a pokolba.

Azt mondom, ha Isten Márián keresztül hívja népét, akkor mindenkinek meg akar menteni, és nem akarja átadni az ördögnek. Sajnos a világi papok már nem hallják az Úr hangját. Vakok és süketek. Ma az egyházban azt tanítják, hogy nem kell hinni a magánjelenésekben.

Talán akkor fognak hinni, amikor már késő lesz.

A hírek után azonnal folytattam az imádkozást. Körülbelül 8:45-kor összpontosítottam és szellemileg kommunikáltam. Megkérdeztem a Megváltót, hogy ő volt-e az, aki ma éjjel hívott imádkozni.

Megváltó: „Igen, sokáig tartott.”

ÉN: „Uram, bocsáss meg nekem, hogy nem keltem fel azonnal és nem imádkoztam.

Nagyon megbántam. Uram, még a papnak sem tudom elmondani, hogy sok katasztrófa fog bekövetkezni.

Mit tegyek, amíg az új pap megérkezik?” Megváltó:

„Imádkozz, leányom, imádkozz sokat.”

ÉN: „De szomorú, ha nem hisznek a magánkinyilatkoztatásokban.” Megváltó: „Ezért nekik kell felelniük.”

Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.” ÉN: „Köszönöm neked, kedves Megváltóm.”

10.00 óra Szentmise Rotban.

12.30 óra – Ebéd után rövid imát mondtam az erkélyen. A Megváltó még egyszer megismételte a szavakat: „A szó győzni fog, a szó él.”

Nem volt papírom az erkélyen. Amikor később utánanéztem, rájöttem, hogy ugyanazok a szavak voltak, amelyeket ma éjjel mondott nekem. Amikor újra elolvastam a ma éjszakai szöveget, rájöttem, hogy ugyanúgy történt velem, mint az emmauszi tanítványokkal. Csak később ismertem fel a Megváltót a szellemben. (Ma az emmauszi tanítványokról szóló evangéliumot olvasták fel.)

1992. április 21. – kedd

10:10 az orvosi szobában:

Az imádság után, az Üdvözítővel való egyesüléskor azt mondta: „Írd le, leányom, közeledik az orosz háború.”

ÉN: „Hogyan értem ezt? Csak Oroszországot érinti?”

Megváltó: „Mindenkit érint.”

Én: „Hasonló lesz, mint a szerbek és a horvátok esetében?”

Megváltó: „Ezt a háborút nem lehet ahhoz hasonlítani.”

Én: „Hogyan építsek akkor kápolnát, ha ilyesmi jön?” Megváltó: „Építsd meg a kápolnát a lehető leggyorsabban.”

Én: „Nincs papom, akinek elmondhatnám mindezt rólad.” Megváltó: „Lányom, a pap hamarosan megérkezik.”

Én: „A falumban marad?” Megváltó: „Igen, a faludban marad.” Én: „Két papunk lesz?”

Megváltó: „Nem, Vogt atya máshová fog menni. Megváltó: „Légy türelmes, leányom, minden a megfelelő időben fog bekövetkezni.” Én: „Írjak még le valamit?”

Megváltó: „Sokat imádkozz, lányom. Szeretlek, kedves lányom.” Én: „Így nem tudom leírni.”

Megváltó: „Írd le így.”

Én: „Legkedvesebb Megváltóm, szavaidat tűzként érzem a szívemben. Nem csak az, amit hallok, hanem jót tesz, ha ilyesmit mondasz, és azonnal hat. Ez megerősít abban, amit már mondtál nekem: „A SZÓ ÉL”, és ez igaz.

Szavaimmal nem tudok eléggé megköszönni neked. Uram és Istenem, mindenek felett szeretlek.”

Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.” Este rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992.04.22. — szerda

Imádkoztam, mint mindig, de nem hallottam semmilyen hangot, a kápolnában sem, és este a szentáldozás után sem. Az Úrral való egyesüléskor azonban éreztem a jelenlétét. Az Úr nem hagyott el, velem volt.

Este Marion átjött, és naplót írtunk.

A munkahelyemen ma olyan betegek voltak, akiket nehéz volt meggyőzni a hitről, pl. megkérdeztem egy urat, hogy nem gyónt-e húsvétkor. Azt mondta, hogy nincsenek bűnei. Akkor megkérdeztem tőle, hogy az utóbbi időben milyen gyakran nem járt templomba.

Ő: „Igen. Ez igaz.”

A következő beteg panaszkodott, hogy már 10 éve beteg. Éreztem a démon jelenlétét nála, és meghintettem szenteltvízzel. Elhúzódott, egy lépést hátralépett, és azt mondta: „Tűnjön el a vegyszerekkel!” A szenteltvíz iránti ellenszenv egyértelműen érezhető volt.

Az utóbbi időben már több cigány is jött röntgenre. Mindannyian ugyanahhoz a szektához tartoznak, akik nálam voltak röntgenen. Amikor meghallgattam, amit meséltek, csak annyit mondhatok, hogy teljesen tévútra tévedtek.

Mindannyian, körülbelül 6–7 ember, rám támadtak, és a hangjuk egyre hangosabb lett.

Vettem szentelt vizet, és mindannyiukat meghintettem vele. Aztán mindannyiukat megáldottam a Benedek-kereszttel. Hirtelen mindannyian eltűntek.

Este rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. április 23. – csütörtök

10:10 az orvosi szobában:

Az ima után többször is erős szúrást éreztem a jobb kezemben, azon a helyen, ahol Jézusnak a sebhelyei vannak. A fájdalom erős volt, mintha valaki megszúrta volna, de nem látszott semmi.

Ezért megkérdeztem az Üdvözítőt.

Megváltó: „Igen, ez a gonosz szellem. Ha tehetnék, már rég keresztre feszítettek volna téged. Nem tetszik nekik, amit imádkozol.”

Én: „A többiek is imádkoznak.”

Megváltó: „Sok lelket elveszel tőlük.” Én:

„Mindenkinek van egy őrangyala.”

Megváltó: „Írj, leányom. Neked több mint egy őrangyalod van.”

Én: „Ha szúrást érzek a kezemben, akkor a védőangyalok nincsenek ott?”

Megváltó: „De, de ezt én engedem meg. Különben hogyan hinnéd el, hogy a tisztátalan szellemek körülötted vannak?”

Én: „Szörnyű lenne, ha abbahagynám az imádkozást.” Megváltó:

„Folytasd csak így, lányom, ahogy eddig.”

Én: „Mit ajánlanál nekem a következő időszakra?” Megváltó:

„Böjtölj.”

Én: „Igen. Uram, meg fogom tenni.”

Én: „Uram, ez csak rám vonatkozik, vagy a imacsoportban is elmondhatom?” Megváltó: „Ez mindenkire vonatkozik.”

Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.”

Este Rotban imádkoztam a rózsafüzért a templomban. Mivel Rotban nem volt szentmise, elmentem Mingsheimbe a Rochus-kápolnába, és ott részt vettem a szentmisén.

1992. április 24. — péntek – A Megváltó már egy éve szól hozzám.

10:10 az orvosi szobában:

Imádkoztam.

Megváltó: „Írd le, leányom. Ez az év és a következők mind az enyéme.” Én: „Igen. Uram, hiszen én semmi vagyok.”

Megváltó: „Igen, ezt helyesen mondtad. Lányom, eddig tetszett a munkád.” Én: „Az az érzésem, hogy nem tettem előrelépést.”

Megváltó: „Tényleg nem tettél?”

Én: „Hamarosan óránként imádkozom, akkor nem is tudja az ember, mit tett. Ez az év veled olyan gyorsan eltelt, mint még soha egyetlen év sem.

„Mi lesz velem mostantól? Továbbra is a lelki vezetőm maradsz?”

Megváltó: „Igen, leányom, továbbra is a lelki vezetőd maradok.”

Én: „Szomorú vagyok, mert mindazoknak, akik kiválasztottak, van egy papjuk, akinek mindent elmondhatnak, nekem pedig nincs.”

Megváltó: „Így kell lennie, leányom, de már nem sokáig.” Kérdeztem a

Megváltót a közeledő háborúról.

Megváltó: „Írd le, leányom, az Oroszországból induló háború nagy háború lesz. Ezt a háborút senki sem tudja megállítani.”

Én: „Uram, de te megállíthatod.”

Megváltó: „Lányom, a bűn túl súlyos.”

Én: „Mondanál nekem valamit, mert ma egy éve, hogy hallom a hangodat?” Megváltó: „Írj, leányom, imádkozz szünet nélkül.”

Én: „Igen, Uram, megteszem. Amit tudok, veled együtt.” Megváltó:

„Nagyon szeretlek, leányom. Menj békével.” Este rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. április 25. – szombat

Reggel részt vettem a szentmisén Waghäuselben. A szentáldozás után letérdeltem a tabernákulum előtt. Megkérdeztem a Megváltót, hogy írjunk-e levelet a Szent Atyának, vagy még van idő.

Megváltó: „Eljött a megfelelő idő.”

Én: „Hogyan lehet ez, Megváltó, hiszen mások azt mondják, hogy te nem teológiai nyelven szólsz hozzám. Te úgy beszélsz, ahogy én beszélek, az én stílusomban.”

Megváltó: „Ha úgy beszélnek, ahogy másoknak tetszik, te nem értenél meg.”

Ezt követően elmentem Marionhoz, és írtunk egy levelet a Szent Atyának.

16.30 és 18.30 között térdelve imádkoztam a rot-i templomban.

1992. április 26. – vasárnap

Reggel 6 órakor keltem fel, és különösen azokért imádkoztam, akik ma méltatlanul akarják venni a szentáldozást, és különösen Vogt atyáért.

Az Úrral való egyesülés után megkérdeztem, hogy kell-e még valamit változtatnunk azon a levélen, amelyet a pápának írtunk.

Megváltó: „Lányom, a levél jó. Küldd el!”

ÉN: „Uram és Istenem, tegnap nagyon nehéz volt a szívem, amikor hallottam, amit az elsőáldozó Jyng mesélt nekem: nem hajolhatnak meg a Megváltó előtt és a tabernákulum előtt, amikor énekelünk vagy imádkozunk az oltár előtt, mert Vogt atya megtiltotta nekik. Ő mesélte el nekem a mostohaapja és a férjem jelenlétében, amikor megkérdeztem tőle. Megváltó: „Írj, leányom, ez a pap nem él Isten kegyelmében.”

Először nem akartam elhinni, amit a Megváltó mondott nekem, de aztán harmadszor is.

ÉN: „És mi a helyzet nála a transzfigurációval?”

Megváltó: „Neki van a hatalma az átváltoztatásra. Ezt nem vehetem el tőle.”

ÉN: „Uram, ez szörnyű. Hamarosan nem fogom tudni elviselni. Uram, ezt senki sem fogja elhinni.”

Megváltó: „Nagy a vakság.”

ÉN: „Uram, te tudod, hogyan imádkozom Vogt atyáért. Mit tegyek?” Megváltó: „Ezt a papot bízd rám.”

Ó, milyen nehéz volt ez számomra. Alig tudtam leírni, mintha egy csapás ért volna. ÉN: „Igen, Uram és Istenem, most már értem, miért kell a Szent Atyához mennem.

Uram, veszélyben vannak a papok?”

Megváltó: „Igen, leányom. Szinte mindannyian veszélyben vannak. Nem teljesítik az akaratomat.”

ÉN: „Nem akarnak, vagy nem tudják teljesíteni az akaratodat?”

Megváltó: „Írd le, leányom, közömbösek, amikor előttem állnak. Meg kell térniük.”

ÉN: „De hát hisznek?”

Megváltó: „Kevésbé imádkoznak ezért a hitért.”

ÉN: „Azt hittem, a hit Isten ajándéka.” Megváltó: „Igen, de azt adom, akinek akarom.” Megváltó: „Kedves leányom, menj békével.”

ÉN: „Uram és Istenem, köszönöm a tanításodat, a jószágodat, a velem szembeni türelmedet és szelídségedet. A papokért is szeretlek. Irgalmazz nekik. Imádkozni fogok értük.”

Valójában már több éve imádkozom értük az imacsoportomban.

10.00 óra: szentmise vörös ruhában.

Alig tudtam elviselni, és szentelt vizet kellett magamra fröccsentenem. Úgy éreztem, mintha a pokol támadt volna rám. Szünet nélkül imádkoztam a hívókért és a papért, és felajánlottam a szentáldozást Vogt atyáért.

Nem tetszett a szertartás. Nem volt szép, hogy Vogt atya hagyta Vennebusch kisasszonyt prédikálni.

Vogt atyának egyszer tényleg felelnie kell azért, hogy az elsőáldozóknak Steten adta az első szentáldozást, és a kezükbe.

Ebédre Jyng, a „Fehér Vasárnap” gyermeke meghívott a lövészházba.

Ebéd után nem sokkal egy karlsruhei apáca hazavitt, és együtt imádkoztunk.

Ezt követően megérkezett Marion, és együtt írtuk a naplónkat.

Ezt követően megint meglátogatott a bátyám, Vladimir, és az unokaöcsém, Ratko.

Hedwig is meglátogatott Rotból. Végül átírtam a naplóbejegyzéseket.

1992.04.27. – hétfő

Úton a munkahelyemre az autóban dugóba kerültem. Így többet imádkozhattam, mint szokásosan.

Munkahely:

Azonnal gyertyát gyújtottam a szegény lelkekért, és szentelt vizet adtam nekik. Amíg a betegek megérkeztek, kolléganőm, Veronika, és én együtt imádkoztuk az örömteli rózsafüzért és imákat a Szentlélekhez. Ezután néhány beteget röntgeneztem, majd elmentem a fogászati klinikára, ahol egy fogamat tömötték. Körülbelül két órát feküdtem a fogorvosi székben. A fogorvos megkérdezte, szeretnék-e érzéstelenítést. Nemet mondtam, és a fájdalmat a bűnösök megtéréséért és a lelkek üdvösségéért ajánlottam fel. Aztán a vizsgálat alatt szünet nélkül imádkoztam a Szentatyáért, a Szentatyának ellenségeiért, a püspökökért és papokért, majd az orvosokért, nővérekért és más lelkekért. A kezelés körülbelül két órán át tartott. A fogorvos nagyon izzadt. A végén azt mondtam neki, hogy nem gyónt. Ő azonban az izzadást a lámpára vezette vissza, amely olyan meleg és erős fényű volt.

Ismét röntgeneztem néhány beteget.

12.00 óra a klinika kápolnájában:

Először az Úr angyalát imádkoztam, majd tovább nagyon mélyen. Azt mondtam a Megváltónak, hogy nem kérdezek tőle semmit, mivel én egy senki vagyok, és ha mondani akar nekem valamit, akkor tegye meg. Amikor mélyen egyesültem, lelkileg kommunikáltam.

A Megváltó így szólt hozzám: „Írj, leányom, beszélned kell Vogt atyával.” Én: „Mielőtt elküldöm a levelet a pápának, vagy miután elküldtem?” Megváltó: „Miután elküldted a levelet a pápának.”

Én: „Igen, Uram, mit szeretnél, hogy beszéljek vele?”

Megváltó: „Írj, leányom: »Meg akarja-e változtatni a véleményét, vagy sem?«” Én: „Ó, Uram, ezt most egyáltalán nem értem.”

Én: „Nagy Isten, hatalmas Isten, halhatatlan Isten, hogyan és mikor mondjam el neki ezt?” Megváltó: „Még ma menj hozzá.”

Én: „Uram, de nem tudom, mi a véleménye.” Megváltó: „Ő tudja.”

Én: „Mit érek el azzal, ha hozzá megyek?” Megváltó: „Az ő üdvösségét.”

Én: „Uram és Istenem, ez eddig a legnehezebb dolog, amit meg kell tennem.” Megváltó: „Tedd meg, leányom, ez fontos.”

Én: „Uram, nem tudok tovább írni, szívrohamot kapok, ha hozzá megyek.”

Megváltó: „Félsz?”

Én: „Nem félek, de mindezek után most már azt hiszem, hogy ő nem fog megváltozni. De ha újra megadod neki a nagy kegyelmet, akkor minden újra jóra fordulhat.”

Megváltó: „Igen, lányom, így van.” Én: „Írjak még valamit?”

Megváltó: „Írd le, leányom, hogy még mindig nagyon szeretem őt.”

Én: „Uram, a tegnapi napot is felolvassam neki?” Megváltó: „A mai napit.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, megteszem. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Aztán megkérdeztem a Megváltót, hogy velem jön-e a paphoz, vagy egyedül leszek.

Megváltó: „Mindig veled leszek, bárhová is mész.”

Megköszöntem a Megváltónak, és kimentem a kápolnából a munkahelyemre dolgozni. Körülbelül 40 percet töltöttem a kápolnában. Átlagosan csak körülbelül 15 percet maradok a kápolnában.

Munka után ajánlott levélben feladtam a levelet Vogt atyának a postahivatalban.

Körülbelül 16:15 volt. Hazafelé menet imádkoztam a rózsafüzért Vogt atyáért. Körülbelül 16:45-kor imádkoztam egy kicsit a templomban, és 16:50-kor már Vogt atyánál voltam. A plébános meghallgatott.

Barátságos volt, és azt mondta: „Majd meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok.”

Odaadtam neki elolvasásra a levél másolatát, amelyet a Szent Atyának küldtem.

Amikor elolvasta a levelet, belső hangon megkérdeztem az Úrtól, mit mondjak most, és ezt hallottam: „Most hallgass.”

Rövid beszélgetés volt, olyan rövid, mint még soha. Megkértem Vogt atyát, hogy adjon áldást. Megáldott, és elmentem.

Este nem volt szentmise Rotban. 20:00

óra imacsoport:

Imádtuk a Megváltót. Mint mindig, közvetlenül a Megváltó előtt térdeltem le.

Három litániát imádkoztunk: a Magnificatot, a Szentháromság-litániát, a Szűz Mária-litániát és az összes szentek litániáját. Erős melegséget és örömet éreztem, ami a Megváltótól áradt. Két és fél órán át imádkoztunk.

Sokan ismét gyóntak, végül én is megtettem. Mindenki boldogan távozott. A Megváltó bőséges kegyelmet adott nekünk.

1992. április 28. – kedd

9.45–10.45 óra az orvosi szobában:

Ma nem imádkoztam annyit, mint máskor. Aggódtam Vogt atya miatt, hogy vajon hogyan fog továbbmenni.

Megváltó: „Írj, leányom. A pap úr már gondolkodni fog ezen.” Én: „Most más egyházi hatósági személyekkel fogok beszélni?” Megváltó: „Többekkel fogsz beszélni.”

Én: „Vogt atya be fog jelenteni Freiburgban?”

Megváltó: „Igen, Oskar érsek már értesült tőlem a hangodról.” Én: „Igen, eddig nem volt érdeklődése, hogy beszéljen velem?”

Megváltó: „Még eljön az idő. Ő még beszélni fog veled.”

Megváltó: „Még ha mások gúnyolnak, tagadnak és kigúnyolnak is téged, mindent el kell fogadnod. Velem együtt kitartasz a végéig.”

Még megkérdeztem Franziska, a szentáldozás segítőjéről.

Megváltó: „Ő még beszélni fog veled.”

Én: „Mondjak neki valamit az áldozásosztásról?” Megváltó: „Mondd el neki, amit neked mondtam.”

Tegnap este az imacsoport után, miután elmeséltem valamit a Megváltóval folytatott beszélgetésekről, két nő azt mondta nekem, hogy nem kérdeznék meg a Megváltót, hogy velük van-e, ha a paphoz kell menniük, mert az magától értetődő, hogy a Megváltó velük van.

Megváltó: „Vigyázz! Ne válaszolj ilyen megjegyzésekre, én tudom a legjobban, mit tettek volna.”

Én: „Mondd el, Megváltó, ha mondani akarsz nekem valamit.”

Megváltó: „Írj, leányom, el tudod képzelni, mit mondok neked?” Én: „Nem, Uram. Izgatott vagyok.”

Megváltó: „Levelet fogsz kapni a Szent Atyától. Odamehetsz hozzá.”

Először nem akartam elhinni, aztán azt hittem, hogy valamit rosszul írtam, és megkértem a Megváltót, hogy ismétlje meg nekem.

Azt mondtam: „Kérlek, ismételd meg nekem, kedves Jézus, lelki vezetőm.” Aztán másodszor is hallottam.

Megváltó: „Kapsz egy levelet, és elmehetsz a Szentatyához.”

Én: „Uram és Istenem, mikor menjek oda, azt rád bízom, mert te tudod, hogy áll a dolgom itt. És ha most mennem kell, akkor repülővel is repülővel is oda.”

Én: „Uram és Istenem, már most örülök, hogy beszélhetek a Szent Atyával. Nagy Isten, te mindent tudsz, mindent látsz, mindent úgy cselekszel, ahogy akarsz, és minden helyes, ahogy cselekszel. Nagy szerelmem. Nem szabad elszakadni tőled.

Azt hiszem, az lehet a legnagyobb gonoszság, ha valaki azt hiszi, hogy nélküled is boldogulhat és élhet. Teljes szívemből köszönöm a szeretetedet és szelídségedet, Uram és Istenem.” Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.”

A lelkem tele volt szeretettel és békével, és olyan boldog voltam. Több mint 30 percig beszélgettem a Megváltóval.

12.00 órakor a klinika kápolnájában. Utána sétáltam egy kicsit a szabadban, és szedtem egy kis csokor virágot a Szűzanyának.

15.00 és 15.45 között naplót írtam. Először lapozgattam benne, és elolvastam, mit mondott a Megváltó az előző napokban.

A szentmisén piros ruhában vettem részt, és a szentáldozatot a Szent Atyáért és Marionért ajánlottam fel.

A misét követően Marion is megérkezett, és együtt írtunk naplót.

1992. április 29. – szerda

Ma reggel ismét többet imádkoztam.

10 órakor az orvosi szobában egyesültem a Megváltóval. Megváltó: „Írj, leányom, el kell menned Enz dékán úrhoz.” Én: „Uram és Istenem, Jézusom, lelki vezetőm.

Miért?” Megváltó: „El kell mondanod neki a legfontosabbat, amit beléd sugalltam.”

Én: „Mi az a legfontosabb nálad?”

Megváltó: „Mondd el neki a háborúról, mert az egyháznak sürgősen javulnia kell.” Én: „És mi lenne a javulás?”

Megváltó: „Írj, legkedvesebb leányom. A kézben való áldozást sürgősen meg kell szüntetni, és a Szentáldozatot csak a pap szentelt kezei adhatják át.

Én: „Elmondjam neki, hogy írtam egy levelet a Szentatyának?” Megváltó: „Megmutathatod neki.”

Még megkérdeztem, hogy a Megváltó hogyan szeretné, hogy a hívők vegyék át a Szentáldozatot: állva vagy térdelve.

Megváltó: „Lányom, ezt örökre jegyezd meg. Én vagyok az Úr és Isten, előttem mindenkinek a legmélyebb tiszteletet kell tanúsítania.”

Én: „Uram, de a legmélyebb tisztelet az, ha az ember meghajol előtted, letérdel, és tiszta szívvel fogad téged.”

Megváltó: „Igen, leányom, jól tudod.”

Én: „Uram, azonnal a dékán úrhoz kell mennem, vagy tájékoztassam erről Vogt plébános urat, hogy ő szervezzen nekem időpontot, hiszen ő a helyi papom.” Megváltó: „Menj Vogt plébános úrhoz, és mondd meg neki, hogy egyeztessen időpontot Enz dékán úrral.”

Én: „És ha H. Vogt atya azt mondja, hogy ezt magamnak kell megtennem?” Megváltó: „Akkor tedd meg az ő felelősségére.”

Én: „Mikor tegyem meg?”

Megváltó: „Lányom, tedd meg minél hamarabb.” Én: „Uram, ma kissé szigorú vagy.”

Megváltó: „Lányom, a kehely már régóta túlcsordul.”

Én: „Kedves Megváltó, ezt nem nagyon értem. Bocsáss meg, mi az, hogy „a kehely már régóta túlcsordul”?”

Megváltó: „Lányom, a bűn olyan nehéz, hogy már nem tudom tovább viselni.”

Én: „Uram és Istenem, könyörülj rajtunk, ments meg minket, hisz a te gyermekeid vagyunk. Jézus, az élő Isten Fia, kell még valamit leírnom?”

Megváltó: „Kedves leányom, ez elég. Menj békével.”

Én: „Uram és Istenem, megteszem. Uram, legyen meg a te akaratod. Teljes szívemből köszönöm a szavaidat.”

Körülbelül 30 percig voltam egyesülve a Megváltóval.

12 óra a kápolnában: Hálásan imádkoztam, majd egyesültem a Megváltóval. Én: „Uram és Istenem, írtam néhány szót, te mit írnál a helyemben?”

Megváltó: „Jól jegyezd meg, leányom, ez egy üzenet a papoknak.”

Megkérdeztem, hogy most, még ezen a héten elmenjek-e Gebhard Heyder atyához.

Megváltó: „A következő hétvégén.”

Aztán tovább kérdeztem, hogy elmenjek-e Vogt atyához, vagy felhívjam-e, mert akkor már a munkahelyemről is elmehetnék

a dékánhoz.

Megváltó: „Hívd fel.” (Vogt atyát) Én: „Jól írtam le?”

Megváltó: „Írd le, lányom, helyesen írtad le.”

Én: „Uram, ha megkérdezik, hogyan hallak téged, azt nem tudom pontosan megmagyarázni.”

Megváltó: „Mondd nekik, hogy a szíved mélyén hallasz engem, és ott vagyok veled.”

Én: „De én a fülklinikán dolgozom, és sokat foglalkozom a hallójáratokkal, és nem a füleimen keresztül hallak téged.”

Megváltó: „Ez természetfeletti.”

Én: „De azt fogják mondani, hogy a természetfeletti a Sátántól is származhat.” Megváltó: „Imádkozzanak a szellemek megkülönböztetéséért. Akkor fel fogják ismerni, hogy a természetfeletti a jó vagy a gonosz szellemtől származik-e.”

13.15 körül felhívtam Vogt atyát. Elmondtam neki, hogy az Úr azt mondta nekem, menjek el Enz dékán úrhoz, és hogy ő egyeztessen időpontot a dékán úrral. Meglepődött, és még egyszer megkérdezte.

Másodszor is megismételtem.

Vogt atya azt mondta, hogy magam egyeztessem meg a találkozót.

Megköszöntem. Vogt atya kissé barátságatlan volt.

14.00 a munkahelyi kápolnában:

Keservesen sírtam, majd röviden imádkoztam, és egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Menj munka után személyesen hozzá (Enz dékán úrhoz), munka után. Ne hívd fel előtte.”

Én: „Otthon lesz, amikor hozzá megyek?” Megváltó: „Igen.”

Én: „Még azt sem tudom, hol lakik. És ha nem akar meghallgatni?” Megváltó: „Meg fog hallgatni.”

Én: „Uram és Istenem, minden bizalmamat a kezedbe helyezem.

Uram, legyen meg a te akaratod. Köszönöm neked, megteszem, amit mondtál nekem.”

Körülbelül 15 percet töltöttem a klinika kápolnájában.

Kegyelmet kaptam, a lelkem azonnal meggyógyult, boldog voltam, és újra tudtam dolgozni.

Úton Wiesloch felé, H. Enz dékánhoz, rózsafüzért és más imákat mondtam H. Erz plébánosért. Röviddel 17 óra után már Wieslochban voltam, a Szent Laurentius-templomban.

Rövid imát mondtam ott, és így szóltam az Úrhoz: „Most itt vagyok, és azt sem tudom, hol lakik H. Enz dékán.”

Kértem az Úrtól, hogy adjon nekem erőt és békét, és hogy sugallja meg nekem, mit kell mondanom, amikor H. Enz dékánhoz megyek. És hiszem, hogy az Úr velem van. Kijöttem a templomból, és megkérdeztem egy idős asszonyt, hol lakik H. Enz dékán. Megmondta, és villámgyorsan a plébánia előtt álltam.

Egy csinos hölgy nyitott ajtót, és mondtam neki, hogy a dékán úrral kell beszélnem, mert az Úr küldött ide.

Ő azonnal azt mondta, hogy a dékán úr nincs ott.

Megkérdeztem, biztos-e benne, hiszen a Megváltó küldött ide.

Azt válaszolta, hogy a dékán az Adenau téren lévő dékánságon foglalkozik a elsőáldozók gyerekekkel.

Megkérdeztem, mikor jön vissza. Azt mondta, próbáljam meg újra 19 óra körül, én pedig azt mondtam neki, hogy meg fogom keresni.

Először az Adenau téren lévő dékánság épületébe mentem. Ott egy férfi azt mondta nekem, hogy Enz dékán úr már rég elment. Aztán visszamentem a templomba, és így szóltam az Úrhoz: „Kedves Uram, azt mondtad nekem, hogy ha elmegyek H. dékánhoz, akkor ő otthon lesz.”

Megváltó: „Otthon van.”

Én: „Akkor az a nő hazudott.” Megváltó:

„Menj be a házba.”

Aztán elhagytam a templomot, és a plébánia ajtaja elé mentem. Nem akartam bemenni, és imádkozni kezdtem, mert belülről is éreztem, hogy

Enz dékán úr a házban van. A rózsafüzért a kezemben tartottam, és többször elmondtam latinul az AVE MARIA-t, a Szent Mihály-imát, valamint többször a latin Szentuszt. Ekkor jött egy fiatal úr, és bement.

Látta, hogy a rózsafüzért imádkozom. Aztán jött egy idősebb asszony, a plébániaház vezetőjének

édesanyja. Ezt követően még egy kézműves érkezett, akit már láttam a dékánság házában és a

templomban. A negyedik férfi, aki bejött, közvetlenül eléim állt, és hangosan kiabált és ordított: „Senki sem tud segíteni nekem”. Hangja kétségbeesettnek tűnt.

Azonnal éreztem a gonoszt magamban, de nem válaszoltam neki. De továbbra is áhítattal és halkán imádkoztam, egy Üdvözlégy Mária után a másik.

Ő azonban hallotta az imámat. Dühös lett, többször is csengetett az ajtón, nyugtalan lett, és azzal fenyegetett, hogy hagyjam abba az imádkozást.

Gúnyolódott a rózsafüzéren, felemelte a kezét ellenem, és azt mondta, meg fog ütni. Nem mozdultam a helyemről, és tovább imádkoztam.

Aztán újra csengetett az ajtón, és a kaputelefonon a házvezetőnő hangja hallatszott, hogy senki sincs itt.

A férfi dühösen és haragosan távozott. Én tovább imádkoztam, és egy idő után a Szűzanyát és az

angyalokat hívtam segítségül. Könyörögtem: „Szűzanya, terjeszd ki köpenyedet e ház fölé!”

Hirtelen kinyílt az ajtó, és a nő azt mondta nekem, hogy bemehetek, mert időközben megérkezett a pap úr. Bizonytalanul nézett rám, és éreztem, hogy nem őszinte.

Azt mondtam neki: „Ahol én vagyok, ott a Sátán is ott van.”

Még mindig a rózsafüzért tartottam a kezemben, amikor a dékánhoz mentem, és elmondtam neki, hogy az ajtó előtt imádkoztam, mert a Megváltó azt mondta nekem, hogy a pap a házban van, és ezért nem is akartam csengetni. Meglepődve nézett rám.

Elmondtam neki, amit a Megváltó mondott nekem, hogy a dékán úrnak tudnia kell.

Körülbelül 25 percet beszélgettünk, felolvastam neki a napló utolsó három oldalát, és odaadtam neki azt a levelet is, amelyet a Szent Atyának küldtem.

Azt mondta, hogy beszélni fog Vogt atyával.

Megkértem tőle az áldást, és letérdeltem előtte a földre. Nagyon szép áldást adott nekem, és elmentem.

A parkolóban, ahol az autóm állt, találkoztam a plébánia házvezetőnőjével, és mondtam neki, hogy gyónnia kell. Ő azt válaszolta, hogy ez egy szükségszerű hazugság volt. Még azt is mondtam neki, hogy Isten látta. Erre ő nevetett, és továbbment.

18:25-kor már a rot-i templomban voltam. Felajánlottam a szentáldozást Enz dékán úr és Vogt atya számára.

A szentáldozás után, amikor egyesültem a Megváltóval, megkérdeztem tőle, hogy minden rendben volt-e a dékán úrral.

Megváltó: „Minden rendben volt.”

Megváltó: „Köszönöm neked... Egy idő után a Megváltó így folytatta: Megváltó:

„Szeretlek, kedves leányom, menj békével.”

A templom után beszélgettem egy apácával (Steinhauser). Megóvtam őt a tévtanoktól, és több mint 20 percig beszélgettünk. Otthon készítettem magamnak valamit enni, és máris újra vendég érkezett. Ismét Istenről beszéltem, mert a vendég nem tudta, hogy megkeresztelték-e.

A férjemben tombolt az ördög. A harag és a gyűlölet megmutatkozott benne, még a beteg lábát is kifecamította. Utána még Lucia is eljött.

Megígérte, hogy imádkozni fog értem, és azt mondta, hogy már alig várja a hétfőt, az imacsoportot.

Szívesen jön ide imádkozni.

22:45-kor lefeküdtem.

Már sok éjszaka aludtam ilyen keveset, ezt csak az Úr tudja. És mégis, a Megváltó erőt ad, hogy tovább dolgozzak.

Hiszem, hogy ez a nap nagy tanulság volt számomra. Mert a Megváltó megerősített abban, hogy hallom a hangját, és egyúttal megmutatta, mennyire dühös rám a Sátán. A Megváltó nélkül biztosan nem győznék le őt.

Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a nagy kegyelmet, amelyet ma adtál nekem.

Nekem az a mondás érvényes: „Aki keres, az talál”, a dékán úrnak pedig ez: „Ébren legyetek, mert nem tudjátok, melyik órában jön.”

1992. április 30. – csütörtök

Ma reggel sokat imádkoztam. Kollégámmal együtt elmondtuk a rózsafüzért.

10 órakor az orvosi szobában voltam és dolgoztam. A munkám közben jól tudtam imádkozni. Később megtértem a betegeimet, akik röntgenre jöttek, azokat az elveszett juhokat, akik azt hitték, hogy nincsen bűnük, és nem gyóntak.

Egy beteg Magyarországról jött, egy másik Olaszországból, egy harmadik Romániából, és még egy német is jött Mauerből. Jó halászat volt. Így csak 12.30-kor kaptam meg az Üdvözítő üzenetét a klinika kápolnájában.

ÉN: „Amikor tegnap a dékán ajtaja előtt imádkoztam, és az a férfi, akiben a tisztátalan szellem lakozott, előttem állt, te ott voltál velem.”

Megváltó: „Igen, veled voltam.”

ÉN: „Ezért nem tudott rám támadni.”

ÉN: „Milyen tisztátalan lélek volt abban a férfiban? Tőled kérdezem, mert te vagy a lelki vezetőm, és ha tudnom kell, akkor mondd meg nekem, ha úgy akarod.

Megváltó: „Írd le, leányom, Lucifer volt.” ÉN: „Lucifer démona vagy maga Lucifer?”

Megváltó: „Maga Lucifer.”

Én: „Egyedül volt ott, vagy voltak még mások is vele?”

Megváltó: „Egész seregek voltak vele.”

Én: „Uram és Istenem, mi volt a célja? Talán azért, mert a dékán ajtaja előtt imádkoztam? Éppen akkor jött, amikor fontos dolgokat kellett megbeszélnem a dékán úrral. Uram, mondd meg nekem, ha ez fontos a papok számára.”

(Sátán dühös volt, mert a dékán úrral a kézben való áldozás eltörléséről és a szájban való áldozás bevezetéséről beszéltem, mert a kézben való áldozás Sátán műve.)

Megváltó: „Írd le, leányom, a papoknak teljesíteniük kell az akaratomat.” Én: „De mi Lucifer célja?”

Megváltó: „Mindannyiukat magának akarja.”

Én: „Uram, helyesen írtam?” Megváltó: „Igen, így van.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a papok most zavarba jönnek.” Én: „Miért?”

Megváltó: „Mert a sárban vannak. Lányom, maradj hűséges hozzám, és állj ki mellettem!”

Én: „Megváltó, valami közeledik felém. Elmondhatod nekem, hiszen veled vagyok, és hinni fogok benne.”

Megváltó: „Meg leszel szűrt.”

Én: „Drága Istenem, mit jelent az, hogy »szítálva«?”

Megváltó: „Sokan fognak kikérdezni téged. Figyelj jól a hangomra.” Én: „Uram és Istenem, de ez nem egyszerű.”

Megváltó: „Már mondtam neked, hogy a végén velem együtt győzni fogsz.” Én:

„Köszönöm, Uram és Istenem, úgy történik, ahogy mondtad.”

Piros ruhában voltam a templomban. A szentáldozást Marionért ajánlottam fel.

Különösen érte imádkoztam.

Wolfgang építész eljött, és megnézte, hová szeretnék építeni az imatermet. Roswita is ott volt.

Este megérkezett Marion, az édesanyja és Erich. Amíg Marionnal a naplót írtuk, a férjem, Irma és Erich rózsafüzért imádkoztak.

Köszönöm Istennek ezt a kegyelmet.

1992. május 1. – péntek

Otthon, körülbelül 7 óra:

45 perc imádság után egyesültem a Megváltóval.

Én: „Uram és Istenem, jóságos Atyám és Megváltóm, mit akarsz mondani nekem, amit le kell írnom?”

Uram, legyen meg a te akaratod. Uram, én semmi vagyok. Ma nem is merem tőled semmit kérni. Talán azért, Uram, mert annyira csalódtam a papokban. Fáj a szívem miattuk. Igen, Uram, sírok a papok miatt. Meg akarjuk menteni őket a sárból, de ők nem hallgatnak ránk.”

Megváltó: „Írj, leányom. A közeljövőben nekem kell szólnod. Meghívják az érsekhez.”

Én: „Kinek? Saier érseknek?” Megváltó:

„Igen, leányom.”

Én: „Miről beszéljek vele?” Megváltó: „Amit beléd sugalltam.”

Én: „Mikor fogok vele beszélni, mielőtt az Atyához megyek, vagy miután beszéltem az Atyával?”

Megváltó: „Mielőtt beszéltél a Szent Atyával.”

Én: „Erős, halhatatlan és szent Istenem, fel kell készülnöm erre?”

Megváltó: „Imádkozz és böjtölj.”

Én: „Igen, Uram, meg fogom tenni. És te velem leszel.” Megváltó: „Igen, veled leszek.”

Én: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Igen. Írj le még valamit, leányom. Mindent, amit eddig sugalltam neked, tartsd meg szilárdan és hűségesen.”

Egy idő után a Megváltó így szólt:

„Menj békével.”

Körülbelül 30 percig mélyen kapcsolatban voltam a Megváltóval. Utána még imádkoztam, de nem írtam le mindent. Rövidre kell fognom magam, különben Marion nem tud lépést tartani az írásban.

Este a rózsafüzér imádkozására a templomban voltam. Akkor volt a Mária-májusi áhítat megnyitó ünnepe. Szébb lehetne, ha többet imádkoznának.

Marion délután ott volt, és naplót írtunk.

Hilde és Hedwig a templomból jöttek látogatóba, és én megerősítettem őket a hitben.

Imádkoztam Wennebusch kisasszonyért, hogy ne osztogassa többé a szentáldozást.

Az Üdvözítő azt mondta nekem: „Imádkozni kell ezért az ügyért.”

1992. május 2. — szombat

7 óra 15 perckor Waghäuselbe vezettek a szentmisére, a tabernákulum előtti első padba. A többi hívő, aki részt vett a szentmisén, a templom hátsó, kisebb részében ült, az oltár mögött. Onnan nem lehet látni a tabernákulumot és a Waghäuseli Szűzanyát, a jóságos szívű Anyát.

Nem is tudom leírni, milyen kegyelmet kaptam ezen a helyen a tabernákulum előtt, azonnal.

A szentmisét három atya celebrálta. Lelkileg vettem áldozást, és éreztem, hogy a Megváltó eljött hozzám.

Utána odamentem Marionhoz, és naplót írtunk.

12 órakor elmondtuk az Angyali üdvözetet. Az ima közben hallottam, hogy anyósomat még ebben a hónapban elviszik. Nem volt teljesen világos számomra, ezért elmondtam Marionnak. Amikor hazaértem, lekaszáltam az utolsó részt a kertben, majd zöldséget vetettem.

16.25-kor Rotba mentem a templomba, ott maradtam körülbelül 20.00 óráig.

Először néhány nővel együtt imádkoztam a rózsafüzért. Utána egyedül folytattam az imádkozást körülbelül 17:25-ig. Aztán egyesültem a Megváltóval.

Én: „Megváltó, helyesen cselekedtem ma reggel Waghäuselben, amikor a Szentmisét a tabernákulum előtt ünnepeltem?”

Megváltó: „Csináld tovább így, leányom.”

Én: „Berthold atya akart nekem szentáldozást adni. Mivel azonban a templom másik oldalán térdeltem, vagyis nem a többi hívő között, hanem a tabernákulum előtt, lelkileg olyan mélyen egyesültem a Megváltóval, hogy éreztem, velem van.

Így nem vettem magamhoz a szentséget, bár Berthold atya jelezte, hogy megtehetném. Megváltó, helyesen cselekedtem?”

Megváltó: „Ha ő akar neked szentáldozást adni, akkor menj hozzá.”

Én: „De amikor lelkileg egyesültem veled, akkor mégis velem voltál.” Megváltó: „Igen, veled voltam.”

Nem akartam többet kérdezni. Aztán csend lett.

Aztán hallottam: „Írj, leányom!” Aztán újra csend lett.

Gondolkodtam, vajon mi fog most következni.

Aztán így folytatta: „Még ebben a hónapban magamhoz veszem az anyósodat. Imádkozz érte!”

Én: „Igen, Uram, imádkozni fogok érte.”

Én: „Uram, nincs több kérdésem hozzád. Jóságos és irgalmas vagy. Mindenekelőtt szeretlek.”

Ismét csend lett.

Hirtelen egy nagy könnycsepp hullott a jobb szememből. Gondolkodtam, mit jelenthet ez, és mi fog most történni.

Ekkor hallottam:

„Írj le, leányom: „Szerbiában is háború lesz.” Én: „De ez szomorú, Uram.”

Megkérdeztem: „Elpusztul a hazám?”

Ekkor Belgrádra és Pančevóra, a két nagyvárosra gondoltam. Megváltó: „Így lesz.”

Én: „Uram és Istenem, mit tegyek?” Megváltó:

„Sokat imádkozz.”

Én: „Uram, már nem tudom, hogyan imádkozzak mindenért. Annyi minden zúdul rám.” Én: „Mikor lesz ez, Uram és Istenem?”

Megváltó: „Írj, leányom, a közeljövőben.” Megváltó:

„Leányom, maradj erős.”

Én: „Igen, Uram, erős leszek, mert te így akarsz.” Én:

„Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

Miután két és fél órát térdeltem és imádkoztam a templomban, ott maradtam a szentmisére is. A szentáldozást anyósomért ajánlottam fel.

Amikor hazaértem, a férjem dühös volt, mert olyan sokáig távol voltam. Nem mondhattam el neki, mit hallottam az anyjáról. Hallgattam, mert nem hisz nekem, és legtöbbször ellenem fordul.

1992. május 3. — vasárnap

7.30 óra otthon:

Elkezdtem imádkozni, majd egyesültem a Megváltóval.

Azt mondtam az Üdvözítőnek: „Mit tegyek? Ha otthon elmesélem, mi fog történni, hinni fognak nekem.”

Megváltó: „Írj, leányom, nem fognak hinni neked.”

Megváltó: „Azoknak az embereknek, akik nem békültek meg Istennel, sürgősen meg kell térniük, csak így lehetnek megmentve.”

Én: „Uram és Istenem, ha Belgrádot és Pančevót elpusztítják, az a büntető ítélet részét képezi?”

Megváltó: „Igen, leányom, így van.”

Én: „Uram, ebben a városban a legtöbb babát elvetették.” Megváltó: „Jól sejtetted.”

Én: „Uram, tehetek valamit ezekért az emberekért?”

Megváltó: „Itt csak a böjt és az ima segít.”

Egy idő után hallottam, ahogy a Megváltó azt mondja:

„Lányom, szeretlek. Maradj hűséges hozzám. Menj békével.”

Én: „Szerető Atyám, kegyelem, irgalom és bocsánat minden ember számára, aki még nem békült meg veled. Uram és Istenem, mentsd meg őket, hogy ne vesszenek el. Köszönöm neked, kedves Jézusom, lelki vezetőm, élő szavaidat és a sok kegyelmet, amit nekem adtál.”

10 órakor részt vettem a szentmisén Rotban.

Szenvedtem a szentmisén. A gyerekek és a pap nem mutattak tiszteletet Isten iránt. Délután zarándoklatra mentem a Letzenbergre.

Csalódottan tértem haza. A dómkapitularis prédikált, de nem azt, amit az embereknek ma hallaniuk kellene. Mindig csak a forró kását kereste.

Amikor a Letzenbergtől, a Fájdalmas Szűz Mária-kápolnából az imádság után lefelé sétáltam a szőlőskertben, a plébánia előtt – anélkül, hogy számítottam volna rá – találkoztam a dómkapitulárisal. Mondtam neki, hogy legközelebb én fogok prédikálni Medjugorjéről. Meglepődve nézett rám. Mondtam, hogy hamarosan Oskar érsekhez megyek.

Kezet fogott velem, és én elmentem. Valószínűleg ezt kellett mondanom neki. Otthon imádkoztam a rózsafüzért. Utána jött Marion, és naplót írtunk.

Amíg írtunk, a férjem, Irma és Hedwig Heger együtt imádkozták a rózsafüzért.

A Gonosz ma is újra és újra erős szúrásokkal kínozza a jobb kézfejemet. Valahányszor szentelt vizet öntök rá, és a fájdalmat a lelkek üdvösségéért feláldozom, a fájdalom eltűnik.

1992. május 4. – hétfő

10.00 és 11.00 óra között a klinika fogorvosi székében mélyen elmerültem az imádkozásban.

12.00 órakor a klinika kápolnájában:

Az imádság után elmondtam a fatimai imát és még más imákat is mélyen.

Megkérdeztem az Üdvözítőt, mert tegnap annyira szenvedtem a templomban, amikor a gyerekek az oltár körül táncoltak.

Megváltó: „Írd le, leányom, ez nem illik az oltár körül. Ez egy áldozati oltár. Ezzel a pap eltéríti a gyerekeket a tisztelettől.”

Én: „Tegnap délután a Letzenberg-i prédikáció sem tetszett nekem.” Megváltó: „A prédikáció nem felel meg a mai kor követelményeinek.”

Én: „Nekem elég, amit hallottam.” Aztán mély csend lett.

Aztán hallottam, ahogy a Megváltó azt mondja:

„Írj, leányom, –” Csend – „El kell menned, –” Csend – „nem tudod, mi fog most történni, ugye?”

Én: „Uram és Istenem” – csend – „Nagy Isten, szent Isten, hová kell mennem, de mielőtt megmondod, vedd el a félelmemet és az emberek iránti félelmemet, és adj nekem kegyelmet, hogy megtegyem és teljesítem, ami a te akaratod.”

Megváltó: „Kohl kancellárhoz kell menned. Neki kell imádkozásra hívnia a népet.” Én: „Mit mondjak neki, ha megkérdezi, miért?”

Megváltó: „Mondd neki, hogy háború fog jönni.”

Én: „Azt is elmondjam neki, hogy Belgrádot és Pančevót elpusztítják?” Megváltó: „Igen, írd le, ezt el kell mondanod neki.”

Én: „Uram, de ez egy komoly dolog.” Megváltó: „Tedd meg, leányom.”

Én: „Igen, Uram, megteszem. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Én: „Mikor kell mennem?”

Megváltó: „Menj, amint csak tudsz.”

Én: „Uram, ha hozzá megyek, meghallgat majd?” Megváltó: „Igen, meghallgat majd.”

Én: „Meg fogom tenni, kérlek, adj nekem kegyelmet és mindent, amire szükségem van ahhoz, hogy megtehessem.”

Aztán hallottam az Úr hangját: „Szeretlek és köszönöm neked, lányom. Menj békével!”

Holger mellettem imádkozott a kápolnában, és figyelte, ahogy leírtam.

Elmondtam neki, mit bízott rám a Megváltó, és ő adott egy ötletet, hogyan juthatnék el a kancellárhoz.

Ludwigshafenben van egy Mária-kolostor, oda járnak a fiai is. Azonnal Stefan atyára is gondoltam, de ő most Köln közelében van, csak annyit tudok, hogy Fridolinnek megvan a telefonszáma.

Ezt követően megkérdeztem a Megváltót, hogy ez az út helyese. Megváltó: „Igen, leányom, így is jó.”

Én: „Még le kell írnom valamit, vagy így van, ahogy te akarod?” Megváltó: „Lányom, így van.”

A szünetem véget ért. Nem mentem ki a friss levegőre, hanem azonnal folytattam a munkát.

18:15-kor Fridolintól, aki Landershofenben volt, megkaptam Stefan atya kölni telefonszámát: 0221—214535 – St. Columba.

Háromszor próbáltam elérni ezen a számon. De senki sem vette fel a telefont.

18:40-kor hatan érkeztek hozzám Pirmasensből és környékéről. Együtt mentünk Mingolsheimbe, a Rochus-kápolnába, és ott vettünk részt a szentmisén, mivel Rotban nem volt. Mondtam nekik, hogy mindannyian fel kell ajánlanunk a szentmisét Kohl kancellár úrért és családjáért. Heten voltunk, akik ezt megtettük.

Körülbelül 15 perccel később hazaértem az imacsoportba. Még soha nem jött ennyi ember imádkozni, mint ma. Az a pap is eljött, aki jelenleg a Rochus-kápolnában szolgál, Söllner atya.

Sokat imádkoztunk. A végén a hívők boldogan távoztak. A pap eleinte nem akart áldást adni.

Aztán több kérdést is feltett nekem, és csak utána adott mindannyiunknak egy csodálatos áldást.

Toni, egy hívő, aki szinte mindig eljön az imacsoportba, felháborodott és kissé megsértődött, mert amikor megkértük a papot, hogy adjon nekünk áldást, először megtagadta tőlünk.

Azt mondta, hogy a Szűzanya már megáldott minket. Azt mondtam: „Igen, ezt hiszem, és ez igaz.”

És mégis, miután még egyszer megkértem, a pap nem akart megáldani minket.

Erre Toni azt mondta: „Akkor ő nem is igazi pap.”

A pap megkérdezte, ki beszélt odafentről, vajon egy szent-e, mert Toni a lépcsőn ült, mivel már nem volt hely. Toni így válaszolt: „Igen, Szent Antal.”

1992. május 5. – kedd

10.00 óra az orvosi szobában:

Az ima után egyesültem a Megváltóval. A tegnap este az imacsoportnál vendégeskedő atyáról kérdeztem.

Megváltó: „Az egy kísértés volt.”

Én: „Mit értesz kísértés alatt? Hiszen te azt mondod, hogy a kézben való áldozást meg kell szüntetni, a pap pedig azt mondja, hogy a püspökökre kell hallgatnia.”

Megváltó: „Ragaszkodnod kell ahhoz, amit beléd sugalltam.” Én: „Uram, ez olyan homályos.”

Megváltó: „Azok a szavak, amelyeket beléd sugalltam, élő szavak.” Én: „Mit jelent ez?”

Megváltó: „A szavak megmaradnak, és senki sem törölheti őket.”

Én: „A püspökök biztosan törölni fogják őket.”

Megváltó: „De nem azok a püspökök, akik Isten kegyelmében élnek.” Én: „Toni helyesen cselekedett?”

Megváltó: „Én engedtem meg.”

Én: „Hogyan értem ezt, lelki vezetőm?”

Megváltó: „Egy papnak kérésre mindig áldást kell adnia.”

Elmondtam, hogy telefonon nem tudtam elérni Stefan atyát. Megváltó:

„Írj, leányom, menj a kolostorba.”

Én: „Hol van az, Ludwigshafenben vagy Oggersheimben?”

Megváltó: „Oggersheimben.”

Megváltó: „Ott találsz majd egy atyát, aki a leggyorsabban összeköt téged Kohl kancellár úrral.”

Én: „Nem kell a kancellár fiaihoz mennem?” Megváltó: „Figyelj

jól az atyára!”

Én: „Ez az atya tudni fogja, hogy jövök?” Megváltó: „Igen, tudni fogja.”

Én: „Mikor menjek oda?” Megváltó:

„Még ma menj.”

Én: „Elmondjam az atyának, miért kell a kancellárhoz mennem, vagy hallgassak?”

Megváltó: „Mondd el neki, miért kell beszélned velem.”

Én: „Uram és Istenem. Úgy fogok tenni, ahogy mondtad. Uram, legyen meg a te akaratod. De kérek, irgalmas Istenem, vezess engem, hogy ne tévedjek el. És kérek, adj nekem kegyelmet, hogy teljesítsem a te akaratodat.”

Aztán még hozzátettem: „Hogy mi lesz ezután, azt Isten kezébe helyezem. Ez miatt nem aggódok.”

Megváltó: „Nem. Lányom, emiatt nem kell aggódnod.”

A férjemről kérdeztem, mert tegnap ismét éreztem, hogy a tisztátalan szellem velem van.

Megkérdeztem, hogy talán tévedtem-e,
vagy talán csak képzelődtem.

Megváltó: „A tisztátalan szellemek többet vannak körülöttem, mint gondolnád.”

Én: „Ő folyamatosan kísértéseknek van kitéve.”

Megváltó: „Igen, mindig ébren kell lenned.”

Én: „Uram, nélküled elveszett vagyok.”

Megváltó: „Így van. De velem soha nem fogsz eltévedni.”

Én: „Még le kell írnom valamit, miután ennyit kérdeztem?”

Megváltó: „Köszönöm neked, lányom, hogy megkérdeztél. Menj békével, kedves lányom.”

12:15 a kápolnában:

Mielőtt a kápolnába léptem, kísértésbe estem. Azt hittem, rosszul írtam le, hogy a kolostor Ludwigshafenben van. Kicsit zavarban voltam, mert a Megváltó azt mondta nekem, hogy Oggersheimben van.

Amikor beléptem a kápolnába, Holger is imádkozni jött, éppen akkor.

Azt mondtam neki, hogy még egyszer meg kell kérdeznem a Megváltót, mi az, ami nem világos számomra. Aztán megkérdeztem tőle, hogy talán pontosan tudja-e, hol van a kolostor.

Azt mondta: „Oggersheimben.”

Akkor azt mondtam, hogy akkor már nem kell többet kérdeznem a Megváltót. Tehát ez a zavar csak a tisztátalan szellemtől származott, aki mindig azt akarja a fülembé sütni, ami ellentétes azzal, amit a Megváltó mond nekem.

Rövid imát mondtam, és egyesültem a Megváltóval.

Megkérdeztem a Megváltót, mert gyakran érzek egy szúrást a jobb kezem hátán, mintha éles kés szúrna bele.

Megváltó: „Írj le, leányom, a tisztátalan szellem megpróbálja, ha te megengeded, a sebhelyeket beléd véteni. De ez nem az én akaratom.”

Én: „Miért csinálja ezt?”

Megváltó: „Hogy gyorsabban engedj annak, amit én adok neked.” Én: „De ez egy kellemetlen fájdalom, mit tegyek?” Megváltó: „Eddig helyesen cselekedtél, leányom. Imádkozz sokat.”

Én: „Uram, ha sokat imádkozom, akkor még jobban támadni fog.” Megváltó: „De gyengülni fog.”

Én: „Köszönöm neked, Istenem, most mennem kell dolgozni.” Megváltó: „Szeretlek, leányom, menj békével.”

16:00 óra: Munka után azonnal Ludwigshafenbe hajtottam. Útközben, az autóban már imádkoztam a rózsafüzért az atyáért, akivel találkozni fogok. Egyáltalán nem ismertem az utat, de Oggersheimbe, a templomba vezettek. A templomban csak egy férfi volt, aki a szentségtartó előtt imádkozott. Miután rövid ideig imádkoztam, megkérdeztem a Megváltót, mit tegyek most.

Megváltó: „Menj, megmutatom neked.”

Kijöttem a templomból, és a férfi, aki az imént még a szentostya előtt térdelt, máris mögöttem volt. Megkérdeztem tőle, hogy van-e itt kolostor?

A férfi azt mondta: „Itt”, és rámutatott az előttem álló épületre. Akkor megkérdeztem, hogy női vagy férfi kolostor-e. A férfi csak annyit mondott: „Férfi.”

Bementem a kolostorba, és az előszobában láttam egy Szent Ferenc-képet. Ott azonnal imádkoztam Szent Ferenchez egy Miatyánkot, egy Üdvözlégy Máriát és a Dicsőség az Atyának, és megkértem, hogy küldje ki nekem a megfelelő atyát.

Jött egy atya, és megszólítottam. Bementünk egy tárgyalóba.

Először mindketten hallgattunk, én pedig egy pillanatra imádkozni kezdtem, hogy megbizonyosodjak arról, valóban ő-e a megfelelő atya. Hallottam a Megváltó hangját: „Beszélj vele!”

Szabadon beszélhettem vele, mert ő is alázatos volt, és éreztem a békét, ami benne volt. Ott maradtam a szentmisére. A szentáldozás után hallottam az Úr hangját: „Jól tetted, leányom.”

Feláldoztam a szentáldozást ennek az atyának, Kohl kancellár úrnak és anyósomnak.

Hazafelé az autóban újra imádkoztam a rózsafüzért a pap szándékaiért.

Amellett, hogy megkértem ezt az atyát, segítsen nekem időpontot egyeztetni a szövetségi kancellárral, beszéltem még az Oroszországból érkező háborúról és a kézben való áldozásról is, amelyet eltörölni szándékoznak.

1992. május 6. – szerda

8.30 és 11.30 között végig a klinika fogorvosi székében feküdtem.

A fogaimat tömték. Gondolatban szünet nélkül imádkoztam, és szívből imádkoztam. Nem kértem fájdalomcsillapítót, és a fájdalmat sok ügyért feláldoztam, különösen H. Dr. Ebertért, aki ebben a fül-orr-gégészeti klinikában dolgozott, és ezekben a napokban autóbalesetben életét veszítette.

A két fogorvos, aki kezelett, lassan megtért. Az egyiküket már egyszer figyelmeztettem, hogy menjen gyónni.

A fogorvosnál tett látogatás után visszatértem a munkahelyemre, és két órán át röntgeneztem a betegeket.

13.30-kor bementem a kápolnába: nem akartam több kérdést feltenni a Megváltónak, de vágytam arra, hogy egyesüljek vele.

Mélyen imádkoztam, és hallottam az Üdvözítőt: „Írj, leányom!” Én: „Igen, Uram és Istenem, drága Jézusom, lelki vezetőm, le fogom írni. De kérek, adj kegyelmet és védelmet, hogy azt tegyem, amit tőlem akarsz.

Megváltó: „Menned kell” – csend – „leányom” – csend –

Én: „Nagy Isten, Szent Isten, hová?” (Belsőleg nagyon izgatott voltam, vajon mi fog most történni.)

Megváltó: „A kancellárhoz, H. Kohlhoz, a lehető leggyorsabban.”

Én: „Uram és Istenem, már mondtam Joachim atyának, hogy beszélnem kell H. Kohl-lal.”

Megváltó: „Ő fog felhívni téged.”

Én: „Akkor várnom kell, amíg felhív?” Megváltó:

„Igen, várj.”

Én: „Kell még valamit mondanom?” Megváltó:

„Azt, amit mondtam neked.” Én: „Hogy jön a háború.”

Megváltó: „Igen, hogy hamarosan háború lesz.”

Én: „És azt mondtad, hogy ő imádkozásra hívja a népet.” Megváltó:

„Igen, ezt kell tennie.”

Megváltó: „Írj le, leányom, nagyon nagy veszélyben vagytok. A veszély Oroszország felől érkezik.”

Én: „Kik azok a »ti«?”

Megváltó: „Az emberek Európában.”

Én: „Tőled hallottam, hogy ebben a háborúban csak Németország van veszélyben.”

Megváltó: „Mindenki veszélyben van.”

Én: „Ó, Uram, ezt nem tudom leírni, túl bonyolult számomra. Uram és Istenem, kapok-e időpontot Joachim atyától, hogy beszélhessek H. Kohl szövetségi kancellárral?”

Megváltó: „Írj, lányom, a pap megadja neked a találkozózt, hogy elmehess H. Kohl kancellárhoz.”

Én: „Igen, Uram, megértettem. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Én: „Uram és Istenem, annyira szeretlek, és készen állok arra, hogy mindent megtegyek, amit mondasz nekem.

Megváltó: „Lányom, ennyi elég ma neked. Menj békével.”

Délután 15 óra körül először olvastam el a Béke Királynőjének 1992. április 25-i üzenetét Medjugorjéből. Megdöbbsentem. Annyira mély benyomást tett rám, hogy most le kell írnom az utolsó részét:

„Medjugorje jelzés mindnyájatok számára, és felhívás arra, hogy imádkozzatok, és éljétek meg azokat a kegyelem napjait, amelyeket Isten ad nektek. Ezért, drága gyermekeim, vegyétek komolyan ezt az imádkozásra való felhívást.”

Este elmentem Mingolsheimbe, a Rochus-kápolnába. Ott gyóntam. A szentáldozást több szándékért ajánlottam fel.

1992. május 7. – csütörtök

Nem tetszett a szentmise a miningsheimi atyánál. Néhány dolog ellentmond az igaz hitnek. Ezért megkérdeztem az Üdvözítőt:

Megváltó: „Lányom, írd le, légy óvatos az ilyen papokkal.” Én: „Kedves Atyám, mit jelent ez a kifejezés: »ilyen papok«?” Megváltó: „Azok, akik eltorzítják a Szentatya tanítását.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a papnak engedelmeskednie kell a Szent Atyának.” Én: „Lesz még alkalmam beszélgetni Söllner atyával a Rochus Klinikán?” Megváltó: „Igen, még beszélgetni fogsz vele.”

Megváltó: „Lányom, maradj hű hozzám. Tartsd be azt, amit beléd sugalltam.”

Nem tudom leírni mindazt, amit imádkozom és kérlek a Megváltótól. De tudom, hogy sokat imádkozom azért is, hogy a Megváltó adjon nekem olyan hitet, mint például: amikor Péter a vízen járt, és a Megváltó vele szemben állt a vízen.

Azt mondtam a Megváltónak, hogy nem akarok a vízbe süllyedni, ha kétségeim támadnak. Olyan hitet szeretnék, hogy a vízen tudjak hozzád sétálni.

Megváltó: „Írd le, leányom, neked adom az élő hitet.” Én: „Ezt le kell írnom?”

Megváltó: „Igen.”

A Megváltó így folytatta: „Ez a hit az én ajándékom neked.”

Én: „Uram, ez a legszebb ajándék, amit csak kívánhatok.

Erre nem lehet először köszönetet mondani. De Uram, biztosan sokat vársz tőlem, ha ilyesmit adsz nekem?”

Megváltó: „Igen, leányom, még el fogom kérni tőled.”

Én: „Uram és Istenem, én is készen állok arra, hogy megtegyem, amit tőlem kérsz. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Mondtam a Megváltónak, hogy most mennem kell dolgozni.

Megváltó: „Gyere később hozzám, kérdezz tőlem.”

12.15–13.00 óra a klinika kápolnájában:

Imádkoztam, majd egyesültem a Megváltóval. Én: „Mi az az élő hit?”

Megváltó: „Írj, leányom. Neked én vagyok, és én vagyok a hited.” Én: „De ez gyönyörű. Teljes szívemből köszönöm neked.”

Én: „Királyok Királya, szerető Atyám, mit kérsz tőlem?”

„Tudom, hogy nem kérsz tőlem lehetetlent, és szívesen leírom, ha azt akarod.”

Megváltó: „Írd le, leányom. Az életedet kérem tőled.” Én: „Uram és Istenem, Jézusom, neked adom.”

Én: „Miért kérsz tőlem az életemet, hiszen már odaadtam neked?” Megváltó: „Odaadtad nekem, de még nem kértem tőled.”

Én: „Uram és Istenem, most már nem akarok többet kérdezni tőled, ezt nehéz megérteni, mondd meg te, ha tudnom kell róla valamit.”

Megváltó: „Én vagyok az életed. Írj, leányom.” Én: „Uram és

Istenem, mit írjak?” Megváltó: „Én határozom meg az életedet.”

Én: „Igen, Uram. Legyen úgy, ahogy te akarsz. Én a semmi vagyok, és csak a Szent Szűz Mária által lehetsz az enyém.”

Megváltó: „Igen, leányom, ez tetszik nekem.” Megváltó:

„Kedves leányom, menj békével.”

Este a mingolsheimi Rochus-kápolnában voltam szentmisén. A szentáldozást a szegény lelkekért ajánlottam fel.

1992. május 8. – péntek

10.00 óra az orvosi rendelőben:

Az ima után egyesültem a Megváltóval, és megkérdeztem:

„Tegnap azt mondtad: »Én határozom meg az életedet«, tudsz erről még valamit mondani, ha akarsz?”

Megváltó: „Minden, amit teszel, az én művem.”

13:00 óra a klinika kápolnájában:

Megváltó: „Írd le, leányom.”

Én: „Igen, Uram, leírom. Uram, legyen meg a te akaratod.” Megváltó: „El kell menned a paphoz, Oggersheimbe.”

Én: „Talán egy másik atyához?” Megváltó:

„Oggersheimbe, az atyához.”

Én: „Először Regensburgba akartam menni, Gebhard atyához.”

Megváltó: „Először menj az atyához Oggersheimbe.”

Én: „Azt mondtad, hogy ő fog felhívni.” Megváltó:

„Igen, meg fogja tenni.”

Én: „Most már csak az a kérdés, hogy mikor?”

Megváltó: „Ezen a hétfőn.”

ÉN: „Uram és Istenem, menni fogok. Uram, legyen meg a te akaratod.” ÉN: „Kell még valamit leírnom?”

Megváltó: „Lányom, kérdezz meg később újra.”

Amikor aztán ránéztem az órára, amely a kápolna előtti előcsarnokban lógott, észrevettem, hogy már fél órával túlléptem az ebédszünetemet. Az idő nagyon gyorsan telik, ha az Üdvözítővel vagyunk egyesülve.

15.30 óra:

ÉN: „Uram és Istenem, a papok hinni fognak nekem, ha hozzájuk megyek?” Megváltó: „Nem, leányom, ők kételkednek.”

ÉN: „Miért mennék hozzájuk, ha kételkednek? Ezt nem értem.” Megváltó: „Lányom, nekik nincs olyan nyitott szívük, mint neked, amellyel hallanak engem. Lányom, figyelj jól a hangomra.”

ÉN: „Uram és Istenem, amit a papoknak mondani fogok, azt a te kezébe helyezem.”

Megváltó: „Igen, leányom, így van.”

ÉN: „Mit érhetek el, ha beszélek a papokkal?”

Megváltó: „Hogy a lehető leghamarabb beszélj Helmut Kohl kancellárral.” ÉN: „Kedves

Megváltó, írjak még le valamit, vagy ez elég?”

Megváltó: „Írj le, lányom, közöld a papokkal, hogy komolyan gondolom a háborút. Lányom, maradj hűséges hozzám. Menj békével.”

1992. május 9. — szombat

7.15-kor szentmisén Waghäuselben.

Utána 13.00 óráig Marionnál voltam, és naplót írtunk. 16.15 és 17.30 között imádkoztam a rot-i templomban.

Este az ördög rám támadt, még hozzá a férjemen keresztül. Ismét sokat kellett imádkoznom. Aztán csend lett.

1992. május 10. — vasárnap

A szentmise előtt imádkoztam.

10 órakor volt a szentmise Rotban, amelyen részt vettem.

Körülbelül 14.30-kor megpróbáltatás ért. Körülbelül 30 percig akartam imádkozni, de nem tudtam. A kanapén feküdtem. Akkor segítségért könyörögtem az Üdvözítőnek. Ekkor hallottam: „Menj, leányom, tedd, amit mondok neked. Imádkozd el a fájdalmas rózsafüzért.”

Hirtelen erőt kaptam, és rögtön két rózsafüzért és egy litániát imádkoztam. 16.50 körül egyesültem a Megváltóval.

ÉN: „Azt mondtad, hogy fel fognak hívni.” Megváltó:

„Azt mondtam.”

ÉN: „Ki vagy te, ÉN?”

Megváltó: „A te Jézusod, leányom. Sátán hatalma van a kolostor felett. Várj, amíg elmondom neked, hogyan tovább. Joachim atya jelentkezni fog. Imádkozz tovább értük, leányom.”

Este Mária-imádság.

1992. május 11. – hétfő

Délben a kápolnában 12.00 órakor:

Tudni akartam, hogy vajon rosszul hallottam-e a szerbiai háborúval kapcsolatban. Megváltó: „Írj le, leányom, a szerbiai háború el fog jönni, és Belgrád és környéke elpusztul.”

Aztán tudni akartam, hogy a Gonosz beavatkozott-e az anyósom ügyében. Ezt még egyszer ellenőrizni akartam, ezért megkérdeztem az Üdvözítőt. Üdvözítő: „Lányom, az anyósod ebben a hónapban hazatér.”

Megváltó: „Joachim atya fel fog hívni téged, légy készen.”

Megváltó: „Írd le, leányom. Meg kell hoznom a büntetést a földre.” Megkérdeztem: „Ki vagy te, „ÉN”?”

Megváltó: „Írj, leányom, én vagyok a Szentháromság, Isten Atya, Isten Fiú, Isten Szentlélek.”

Én: „Uram és Istenem, mit érsz el ezzel?” (A fenyítéssel) Megváltó: „Azokat a lelkeket, akik hűségesek hozzám.”

Én: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Lányom, ez elég. Menj békével.”

Nagyon sokan jöttek el az imacsoportra. Berthold atya Waghäuselből mindenkinek egyenként adta meg a primice áldást. Imádságunk az áldással együtt valamivel több mint három órán át tartott. Köszönöm Istennek ezt a váratlan áldást.

1992. május 12. – kedd

Orvosi rendelő:

Még egyszer megkérdeztem a Megváltót a fenyítésről.

Megváltó: „A fenyítés szükséges ahhoz, hogy az emberek felismerjék, melyik Atyához tartoznak, mert dönteniük kell egy Atya mellett.”

Sok dolgom volt, és csak 15 órakor értem a kápolnába.

Megkérdeztem az Úrtól, hogy elmenjek-e Söllner atyához Mingolsheimbe, mert hirtelen megbetegedett.

Megváltó: „Menj, leányom, menj hozzá.” Én: „Mit mondjak neki?”

Megváltó: „Lányom, írd le. Azt tegye, amit én is Enz dékán úrtól kérek. Mondd meg neki, hogy ezzel nagy örömet szerezne nekem.” Én: „Igen, Uram és Istenem, átadom neki.”

Megváltó: „Szeretlek, leányom, menj békével.”

Ma volt a férjem születésnapja.

A szentmisén Rotban vettem részt a templomban.

A fiamat ma Stuttgartban operálták. Sürgős volt. Heten voltunk ott, és imádkoztunk érte.

1992. május 13. – szerda

12.00 óra a kápolnában:

Megváltó: „Írd le, leányom.”

Én: „Igen, Uram, leírom.” Megváltó: „A fiadnak jól fog menni.” Egy idő után:

Megváltó: „Írj, leányom, Szlovákia veszélyben van. A veszély nagyon közel van. Oroszország háborúja Szlovákiára fog terjedni.”

Megváltó: „Írj, leányom.” Én: „Igen, Uram és Istenem.” Megváltó: „Menj.”

– Csend és nyugalom volt. Én:

„Hová menjek?” Megváltó:

„Joachim atyához.”

Én: „Ő nem hívott engem. Miért nem hívott, te tudod, Uram és Istenem, kedves Jézusom és lelki vezetőm?”

Én: „De ha te vagy az Úr, akkor mondd nekem: »Éljen Jézus és Mária!«” Megváltó: „Írd le: »Éljen Jézus és Mária!«”

Én: „Miért nem hívott Joachim atya?” Megváltó: „Mert hiányzik belőle az élő hit.”

Megváltó: „Lányom, de te nem tudod, milyen leszel holnap.” Én: „Jó, mikor menjek el a paphoz?”

Megváltó: „Még ma menj.”

Én: „Ott lesz Joachim atya, amikor odaérek?” Megváltó: „Igen, leányom, ott lesz.”

Én: „Uram és Istenem, még beszélni fog velem?” Megváltó:

„Igen, beszélni fog veled.”

Én: „Mit mondjak neki?”

Heiland: „Mondd meg neki, hogy komolyan gondolom a háborút, és hogy sürgősen össze kell hoznia téged Kohl kancellár úrral, hogy beszélhess vele beszélhess vele.”

Én: „Miért sürgősen?”

Megváltó: „A bűn súlya túlsúlyban van.” Én: „És ha azt mondja, hogy nem teheti meg?”

Megváltó: „Akkor, leányom, elvégezted a dolgod.”

Én: „Uram és Istenem, lelki vezetőm, de te már előre tudod, hogy meg fogja-e tenni.”

Én: „És azt mondtad, hogy a háborút már nem lehet megállítani. És a háború közeledik. Akkor miért kell nekem oda mennem?”

Megváltó: „Írj, leányom. Azokat a lelkeket, akik hozzám tartoznak, meg kell menteni.” Én: „Kedves Megváltó, adhatnál nekem egy jelet, ami tőled származik, és ami azt mutatja, hogy te küldtél engem?”

Megváltó: „Igen, leányom, adok neked.” Én: „És mi lenne az?”

Megváltó: „Írj, leányom, Joachim atya adni fog neked valamit, ami meg fog lepni.”

Én: „Jó értelemben vagy rossz értelemben?”

Megváltó: „Jó értelemben.”

Én: „Uram és Istenem, elmegegyek Joachim atyához. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Verena-val Oggersheimben jártam. Ugyanúgy történt, mint amikor Wieslochban meglátogattam Enz dékánt. Amikor a kolostor előtt vártam, egy férfi állt előttem, akit a tisztátalan szellem szállt meg. Legszívesebben darabokra tépett volna.

Csak a harmadik rózsafüzér után nyílt ki az ajtó.

Mondtam, hogy H. Joachim atyával szeretnék beszélni. Először egy másik atya jött ki, akinek szintén elmondtam, mit kíván a Megváltó.

Joachim atya jött, és beszélgettünk egymással. Végül Joachim atya azt mondta, hogy a rendőrség segítségével megpróbálja elintézni, hogy eljussak Kohl úrhoz.

18:40-kor elhagytam a kolostort.

19:25-kor már Mingolsheimben voltam a Rochus-kápolnában. Ott vettem részt a szentmisén, mert Oggersheimben már nem volt.

Este 21:30-kor Erich nálam járt, és elmesélte, hogy Söllner atya, a misszionárius, aki jelenleg beteg, amikor nálam volt az imacsoportban, kétszer is megkérdezte, hogy hogyan került ide. Az imacsoportban elaludt az ima közben. Ezen az estén a Szűz Mária-litániát is elmondtuk.

1992. május 14. – csütörtök

Kérdeztem a férfiről, aki tegnap a kolostor mellett állt. Megváltó: „Igen, leányom, az egy tisztátalan szellem volt.”

Megváltó: „Lányom, írd le. A atyák meg fogják tenni azt, amit Joachim atyának rólad ajánlottam.”

Én: „Akkor beszélni fogok a kancellárral, Kohl úrral?”

Megváltó: „Írd le, leányom. Az elkövetkező napokban néhány katasztrófa fog bekövetkezni.”

Én: „Mondj erről valamit.” Megváltó:

„Imádkozz, leányom.”

Én: „Imádkozni fogok. Köszönöm, Uram és Istenem.”

A szentmisét Mingolsheimben, a Rochus-kápolnában vettem részt

2022. május 15. – péntek

10.30 órakor az orvosi rendelőben:

Megváltó: „Írj le, leányom! A háború már nagyon közel van. Menj el a paphoz, Vogt atyához! Menj el hozzá még egyszer! Még ma menj el! A papoknak a hívekkel együtt kell imádkozniuk a rózsafüzért.”

11:20 körül még egyszer megkérdeztem.

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, hallgatók.”

Megváltó: „Menj a paphoz, Vogt atyához. Imádkozzon rózsafüzért a szentmise előtt.”

Én: „Kedves Istenem, ezt már mondtam neki.”

Megváltó: „Tudom, leányom. Még egyszer el kell menned hozzá.” Én: „És ha megkérdezi, miért.”

Megváltó: „Mondd neki, hogy a háború már nagyon

közel van.” Én: „Uram és Istenem, ő nem hisz nekem.”

Megváltó: „És mégis el kell menned hozzá.”

Én: „Mondjak neki még valamit a rózsafüzéren kívül?” Megváltó: „Írd le, leányom, ezzel megkíméli magát a szenvedéstől.”

Én: „De ez kemény dolog. Nem mondhatnék valami mást? De ha te akarsz, akkor megmondom neki.”

Megváltó: „Azt akarom, hogy ezt mondd

neki.” Én: „Igen, Uram, és mi lenne az?”

Megváltó: „Az engedetlenség velem szemben a legnagyobb gonoszság, ami egy papot érhet.”

12.30 óra a kápolnában:

Azt mondtam a Megváltónak: „Kedves Istenem, ez még nehezebb. És nehezen megyek a paphoz, mert tudom, hogy nem hisz nekem.”

Megváltó: „Írj, leányom, és milyen nehéz nekem elviselni a bűnt, mert mindannyiótokat szeretlek.”

Megváltó: „Tedd meg, leányom, menj!”

Én: „Igen, Uram, megteszem, mert ez a te akaratod, de nagyon nehéz nekem.” Megváltó: „Köszönöm neked, leányom, szeretlek. Menj békével.”

14.30 óra: Nem tudtam, hogyan kell imádkozni a rózsafüzért.

Megváltó: „Írj le, leányom. A pap imádkozza el a rózsafüzért a hívőkkel, és vezesse őket.”

Én: „Velünk jössz?”

Megváltó: „Igen, veled megyek.”

Kicsit megijedtem, és megkérdeztem, hogyan fog mellettem járni. Megijedtem, mert arra gondoltam, hogyan akar mellettem járni, ha nem látom őt.”

Megváltó: „Veled fogok menni, és veled leszek.” Én: „Ezt nem értem.”

Én: „Uram, számomra felfoghatatlan, hogy a paphoz kell mennem, mert azt mondtad, hogy ő nem áll Isten kegyelmében.”

Megváltó: „Lányom, írd le. Minden pap esetében megpróbálom megmenteni.” Én: „Drága Istenem, nem kérdezek többet. Elmegyek hozzá.”

A rot-i templomban, a szentáldozás vétele után:

Megváltó: „Menj, leányom, menj hozzá.”

19:45 körül Vogt atyánál jártam. Elmondtam neki, amit az Úr mondott nekem. Vogt atya megkérdezte, hogy le kell-e írnom ezt.

Én: „Köteles misét celebrálni?”

Vogt atya: „Ez a hivatásom.” Én: „Nekem ez Isten akarata.”

Vogt atya megkérdezte, hogy az Úr azt mondta-e, hogy le kell írnom.

Azt mondtam neki: „Igen, minden benne van a naplóban, de nem akarják, hogy felolvassam nekik.” Vogt atya azt mondta: „Akkor ő is súghat nekem valamit.”

Aztán megkérdezte, jártam-e a dékán úrnál. Erre azt

feleltem: „Igen, megint hazudott.”

Vogt atya nevetett.

Aztán elmeséltem neki, mi történt, amikor Enz dékán úrnál jártam. Vogt atya meghallgatta.

Úgy éreztem, mintha ismét hiába jártam volna Vogt atyánál. Úgy gondolom, hogy e nevetés mögött valami komoly dolog rejtőzik. Amit tehettem, azt megtettem, minden mást Isten kezébe adok.

Amikor kimentem a szobából, és a plébánia folyosóján álltam, láttam, hogy a boszorkány még mindig ott lóg a mennyezetről, díszként.

Eszembe jutott, hogy amikor két évvel ezelőtt gyógykezelésre jártam Kohlgrubba, egy orvosnő rendelőjében is lógott egy boszorkány. Elmagyaráztam az orvosnőnek, hogy ez nem helyes, és ő végül eltávolította a boszorkányt. Sőt, meg is hívott magához, és én elmeséltem neki a megtérésemet.

Azon tűnődtem, vajon Vogt atya is eltávolítaná-e a boszorkányt, ha ezt elmondanám neki.

1992. május 16. – szombat

1:30–2:30 között imádkoztam éjszaka.

7.15 óra: szentmise Waghäuselben a templomban.

16.00 óra: Meglátogattam a fiamat Stuttgartban.

18.30-kor Rotban voltam a szentmisén a templomban.

18:40 körül magamat és családomat Jézus és Mária Szent Szívének szenteltem a Szűzanya szándékaiért.

1992. május 17. — vasárnap

7:15 és 8:50 között imádkoztam, és egyesültem a Megváltóval. Megváltó: „Írj, leányom!”

Én: „Igen, Uram és Istenem. Nagy Isten és Szent Isten, leírom. Sírok a papokért és a háborúban meghaltakért és sebesültekért.”

Még soha nem voltam ennyire csalódott a papokban, mint most.

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, Uram, mit írjak le?” Egy kis idő múlva:

Én: „Még mindig nem tudom, mit írjak le.” Megváltó: „Adok neked egy jelet.”

Én: „Mikor és hol?” Megváltó:

„A templomban.”

Én: „Jól hallottam?” Megváltó: „Igen, a templomban.”

Én: „Akkor a hívők a templomban megtérnek?” Megváltó: „Igen, megtérnek.”

Én: „De a templomban már megtértek.”

Megváltó: „Nem, mindannyiuknak meg kell térniük.”

Megváltó: „Írj, leányom.”

ÉN: „Igen, legkedvesebb Jézus.”

Megváltó: „A papokat jelenleg vakság sújtja. Lányom, sokat kell imádkozni a papokért.”

ÉN: „De Uram, tudod, hogy máris sokat imádkozom értük.”

Megváltó: „Lányom, írd le. Fontos. A háború már itt van.” ÉN: „Uram, ezt most nem

értem. A boszniai háborúra gondolsz?” Megváltó: „A háború minden szívben.”

ÉN: „Ez számomra teljesen érthetetlen. Nem tudnád ezt világosabban elmondani nekem?”

Megváltó: „Kérjétek a békét.”

ÉN: „Kérek, mondd el még egyszerűbben a háborúval kapcsolatban.”

Megváltó: „Írd le, lányom. Ahol nincs szeretet, ott csak gyűlölet van. Gyermekem, a háború először a szívben kezdődik. Amivel a szív tele van, arról beszél a száj. Imádkozzatok, hogy szívetek megtisztuljon.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a papok a nagy vértanúságra ítélték.” ÉN: „Jól írtam le?”

Megváltó: „Igen.”

Ezt azonnal megismételte.

ÉN: „Uram, nem merem ezt leírni.” Megváltó: „De leírtad.”

ÉN: „Mi a fő oka a vértanúságuknak?” Megváltó:

„Engedetlenségük.”

ÉN: „Istenem, nem tudok tovább írni, ez túl nehéz nekem.”

Megváltó: „Írj, leányom. Az emberek nagy veszélyben vannak. Az én népem túllépte a határt. Nem tudom tovább nézni ezt a nagy mocskot.”

ÉN: „Kedves Istenem, kérek, ments meg minket.”

Megváltó: „Lányom, hidd el, ne kételkedj! Maradj hűséges hozzám! Menj békével!” ÉN: „Uram és Istenem, köszönöm neked. Hűséges maradok hozzád.”

PS: Amikor ezt a napot átírtam a naplóba (először mindent egy kéziratba írok), 30 percig mély álom gyötört. Gondolatban folyamatosan imádkoztam a Megváltóhoz, aztán újra jól lettem. A Gonosz nem akarja, hogy ezt leírjam.

10 órakor részt vettem a szentmisén Rotban.

15 óra körül megérkezett Marion, utána Adriane. Együtt imádkoztuk a rózsafüzért. Később megérkezett Fridolin és Claude Luxemburgból.

Elmeséltem Claude-nak a megtérésemet.

Ezt követően elmentünk a Mária-imádságra a templomba. Claude Fridolinnal együtt járt a papneveldebe, de most elhagyta a szemináriumot, mert csalódott a papokban.

A templom után ismét elmeséltem neki a tapasztalataimat. Éreztem Claude-on a gonosz szellemet, de azt is észrevettem, hogy a történetem erőt adott neki.

Claude elmesélte, hogy régebben sokat imádkozott, és hogy a papok azt mondták neki, túl sokat imádkozik. Ekkor abbahagyta, de azóta szellemi szomjúságot érzett, és most kilépett a papneveldeből. Ő és Fridolin nálunk aludtak, és hétfő délelőtt elmentek. Claude megkérdezte a férjemet, hogy visszajöhet-e. Boldogan távozott, és itt sok kegyelmet kapott.

1992. május 18. – hétfő

Ma nyolc éve jelent meg nekem a Szűzanya Medjugorjében.

8:45 a munkahelyen:

Mivel nem értettem, mit mondott nekem a Megváltó a papokról, újra megkérdeztem tőle. Megkérdeztem, mit jelent az, hogy a papok mártírságban vannak.

Megváltó: „Nem az én hangomra hallgatnak, hanem a tisztátalan szellem hangjára.” Én: „Mi az oka a szenvedésüknek?”

Megváltó: „A ti engedetlenségeitek!” Tovább röntgeneztem.

Amikor újra egyedül maradtam, megpróbáltam egyesülni a Megváltóval a röntgenkabinban. Megváltó: „Írj, leányom, menned kell.”

Én: „Hová, Uram és Istenem? Nem tudom, hová.”

Melegséget és békét éreztem magamban. Nagyon szép volt abban a pillanatban. Az ember úgy érzi, hogy nincs egyedül. Ott van a szeretet.

Én: „Még mindig nem tudom, hová kell mennem.”

A Megváltó habozott, hogy elmondja-e nekem, én pedig izgatottan vártam, hová.

Én: „Csak képzelődtem, amikor azt hallottam: »Menned kell«?” A szívem a szeretettől lángol, és türelmesen várok. A Gonosz is ott van. Ő türelmetlen, és érezteti a jelenlétét.

És a Megváltó hallgat.

A Megváltó megmutatja nekem, hogyan leselkedik a Gonosz. Fél órával később, 10.15 körül:

Megváltó: „Írj, leányom, menned kell.”

— ismét nincs válasz —

Este Rotban voltam a templomban a szentmisén.

1992. május 19. — kedd

Ma nyolc éve kereszteltek meg.

Ma nem hallottam hangot, sem az imádság alatt, sem a templomban.

1992. május 20. — szerda

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Jézus, irgalmas Szeretet, mit írjak le? Nem akarok tőled kérdezni, te mindent tudsz. Csak ha az a te akaratod, akkor írom le, mert bűnös vagyok, érzem, hogy nincs jogom tőled kérdezni, mert por vagyok előtted, semmi más.”

Én: „Uram és Istenem, készen állok leírni, mert azt mondtad: »Írj, leányom.« De Mária által és a Szent Mária, az Isten Anyja védelme alatt.”

Megváltó: „Így van, leányom.”

Megváltó: „Lányom, tegnap nagy támadás volt.” Én: „De Uram és Istenem, ezt tudom.”

Megváltó: „Én engedtem meg. A Sátán mindent el akar pusztítani. Még a Patríst is elvette.”

Nem akartam megkérdezni a Megváltót.

Megváltó: „Várj még, lányom!” Én: „De te mindent előre tudsz.”

Megváltó: „Igen, mindent tudok, de te a szeretet iskolájában vagy.”

Én: „Uram, mondd meg nekem, milyen tisztátalan szellem volt a férjemnél. Ez lehetetlen volt. Mert Heyder atyától szentelt sót szórtam oda, ahol a férjem volt.”

Megváltó: „Írj le, leányom.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, Jézusom, lelki vezetőm.” Megváltó: „Ismét Lucifer volt a kíséretével.”

Én: „Folyamatosan imádkoztam, annyit imádkoztam, hogy alig kaptam levegőt.” Megváltó: „Lányom, ne add fel, tovább kell menned.”

Én: „Uram, zavarja-e Lucifert, hogy a kancellárhoz kell mennem?” Megváltó: „Lányom, még ilyesmit is kérdezel?”

Én: „Igen, Uram, mert én egy senki vagyok. Mindent neked adtam, és semmim sincs.” Megváltó: „Írd le, lányom, szeretlek, lányom, olyannak, amilyen vagy.”

Én: „Már azt hittem, hogy mindent rosszul csinállok a Lucifer-támadás miatt.”

Megváltó: „Lányom, maradj hű hozzám. A kísértéseknek rád kell jönniük.”

Én: „Uram és Istenem, szeretnék egy papot. Mi történt Vogt atyával, aki most lelkigyakorlaton volt?”

Megváltó: „Lányom, a lelkigyakorlatok nem olyanok, ahogy én szeretném.”

Én: „Uram és Istenem, mindent a kezedbe adok, védj meg, vezess és ne hagyj magamra, Szent Gyermekek. Teljes bizalmamat a kezedbe helyezem, és hűséges maradok hozzád, mert szeretlek, még akkor is, ha ilyen kísértéseket engedsz rám.”

Megváltó: „Lányom, később elmondom neked, hogyan folytatódik, most még nem.” Én: „Uram, köszönöm neked, szeretlek, és bocsáss meg nekem.”

Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.”

A szentmisét a Rochus-kápolnában vettem részt. Nem vettem áldozást.

A pap leült, és a szentáldozatot laikusok osztották ki. Ő így akarta.

1992. május 21. — csütörtök

9:20 az orvosi szobában:

Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy áll-e még fenn, hogy még ebben a hónapban magához veszi az anyósomat. (Ez egy kísértés volt, erre később visszatérek.)

Megváltó: „Igen, leányom, ebben a hónapban magamhoz veszem az anyósodat.”

Én: „A Neuburgi kolostor atyja azt mondta, hogy az apostolokkal a magánkinyilatkoztatások lezárultak.”

Megváltó: „A magánkinyilatkoztatásokat csak a világi papok zárhatják le.” Söllner atyáról kérdeztem, mert ő nem osztotta ki az úrvacsorát, hanem ezt két úrvacsorakiszolgálóra bízta.

Heiland: „A mingolsheimi plébánosnak nem szabadott volna megengednie, hogy a laikusok osszák ki a szentáldozást.”

Én: „Mit tehetett volna, rosszul érezte magát.”

Megváltó: „Várnia kellett volna. Az, hogy rosszul érezte magát, nem tőlem származott.”

Megváltó: „Írj le, leányom, és figyelj jól. Megjelenésed lesz a templomban.” Megkérdeztem, hogy jól hallottam-e.

A Megváltó még egyszer megismételte.

Én: „Kedves Megváltó, Rotra gondolsz, St. Leon-Rotra?”

Megváltó: „Igen, Rotra, St. Leon-Rotra.”

Én: „Kérlek, mondd meg, mikor? Meg lehet tudni?” Megváltó: „Hamarosan.”

Én: „Honnan fogom tudni, hogy a Szűzanya az, vagy az ördög?” Megváltó: „Felismered majd.”

Én: „Mások is látni fogják őt a templomban?” Megváltó:

„Igen.”

Én: „Mindenki?”

Megváltó:

„Kevesen.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, Uram, legyen meg a te akaratod.”

Ezt követően röntgeneztem a betegeket. Amikor végeztem, egyesültem a Megváltóval. Mások ebben az időben elmennek dohányozni, én pedig Isten közelségét keresem.

Amikor egyesültem, hallottam a Megváltót:

„Írd le, leányom, ezt a jelenést!” Azonnal

megkérdeztem: „Melyik jelenést?”

Megváltó: „Mennyei Anyátok jelenése jel lesz arra, hogy Ő mindig ott van és veletek van.”

Én: „Irgalmas Istenem, nem tudom eléggé megköszönni ezt neked. Már most örülök, de ez azt jelenti, hogy most még többet kell imádkoznom és böjtölnöm. Uram és Istenem, tudnom kell még valamit a Római templomban történt Mária-jelenésről?”

Megváltó: „Igen, leányom, még tudnod kell valamit.” Én: „És mi lenne az?”

Megváltó: „Maradjatok mindig hűségesek hozzá.” (a Szűzanyához).

Én: „Igen, Megváltó, tudod, hogy szeretjük Őt. Megígérem neked, hogy hűséges leszek a mennyei Anyához.”

Én: „De te azt mondtad, hogy a Mennyei Anya megjelenése. Még egyszer megkérdezem, mert az ördög nem tudja kiejteni Mária nevét. Elmondanád ezt még egyszer elmondanád?”

Megváltó: „Írd le, leányom, meg fogod kapni a mennyei Anya, Mária megjelenését.”

Én: „Bocsáss meg, Uram és Istenem, alaposan megvizsgáltam a hangot.”

Megváltó: „Így van, leányom.”

Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.”

Este részt vettem a szentmisén a Mingolshelmi Rochus-kápolnában.

1992. május 22. – péntek

A klinika kápolnájában 12:10 és 13:00 óra között.

Én: „Tegnap a Szent Rochus-kápolnában a szentáldozáskor Söllner atya habozott, és a végéig várokotatott; én a szentáldozópadnál térdeltem. Nehézséget okozott neki, hogy átadja nekem a szentáldozást. Olyan volt, mintha valaki visszahúzná a kezét.”

Megváltó: „Írd le, leányom, az a tisztátalan szellem volt az atyában. A tisztátalan szellem nem akarja, hogy térdelve és a száddal vedd át a szentáldozást.”

Én: „Azt mondtad, hogy beszélni fog velem.”

Megváltó: „Már beszélt volna veled, ha a Sátánnak nem lenne hatalma felette.” Én: „Nem segíthetek neki?”

Megváltó: „Hagyd rám, leányom.” Megváltó: „A háború folytatódik.”

Én: „Milyen háború?”

Megváltó: „A háború Jugoszláviában. Makedóniában és Szerbiában is háború lesz.” Én: „Azt hittem, most már vége lesz.”

Megváltó: „A háborúk tovább terjednek.”

Én: „Tudni szeretném, hogy kell-e még valamit leírnom?” Megváltó:

„Lányom, szeretném, ha leírnád.” Én: „Igen, Uram és Istenem, Jézusom, és mi lenne az?”

Megváltó: „A tegnapi Szűz Mária-jelenésről szóló bejelentést el kell mondanod a papnak.”

Én: „Mikor?”

Megváltó: „A következő napokban.”

Én: „Istenem, ő nem fog hinni nekem.” Megváltó:

„Tedd meg ezt, leányom.”

Én: „Ezt csak a papnak mondhatom el, vagy másoknak is, akiket ismerek?” (A jelenésre gondoltam.)

Megváltó: „Mondd el, leányom, mondd el nekik.”

Aztán az oggersheimi atyáról kérdeztem, miért nem hívott fel. Megváltó: „Ha nem zárta volna el előlem a szívét, felhívott volna.” Megváltó: „Lányom, a papok nagy zavarban vannak.”

Én: „Uram és Istenem, elmondom a papnak. Uram, legyen meg a te akaratod.” Én: „Kinek mondjam el először?” (A jelenésre gondoltam.)

Megváltó: „Lányom, elmondhatod először a papnak vagy az embereknek, ahogy akarod. Meg fog történni. Menj békével, lányom, szeretlek.”

Én: „Köszönöm neked, kedves Istenem, kedves Jézusom.”

Elmentem a rózsafüzérre és a szentmisére a templomban.

1992. május 23. – szombat

7.15 óra – szentmise Waghäuselben.

A szentáldozás vétele után a tabernákulum előtt maradtam és imádkoztam.

Először latinul imádkoztam a Szűz Mária-litániát, majd a rózsafüzért és szívből jövő imákat. Amikor rövid ideig egyesültem a Megváltóval, ezt hallottam:

„Lányom, írd le!”

Én: „Igen, Uram és Istenem, de előbb vedd el a kételyeimet és mindazt, ami visszatart attól, hogy azt tegyem, amit mondasz nekem.”

Megváltó: „A Szűz Mária-jelenés megtörténik.”

Azonnal megkérdeztem: „Mikor, Uram és Istenem, lelki vezetőm, kedves Jézusom? A Vörös Templomban?”

Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Nem tudom, mikor, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Ezekben a napokban.”

Én: „Megváltó, kérlek, mondd el még egyszer, nem azt mondtad, hogy „Mária”.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a Mennyei Anya, Mária jelenése a Vörös Templomban lesz ezekben a napokban.”

Én: „Minden bizalmamat a te kezébe helyezem. Uram, legyen meg a te akaratod.” Megváltó: „Menj békével.”

Aztán még ezt hallottam: „Nagyon szeretlek, leányom.”

Én: „Igen, Uram, megteszem, amit mondtál. Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

Rögtön utána jöttek a kísértések. Elmentem a Globusba bevásárolni. Általában mindig imádkozom az autóban, de ezúttal nem imádkoztam. És rögtön nekimentem az autóval egy bevásárlókocsinak.

Amikor hazaértem, gyertyát akartam gyújtani Isten és a Szűzanya dicsőségére. A gyújtáskor nagy láng lobbant ki a gyertyából a fejem felé, és a hajam megégett. A Gonosz meg akarja akadályozni a Szűzanya megjelenését.

Délután elmentem a templomba, 16.30 és 18.15 között imádkoztam ott.

Közben gyóntam, és megkérdeztem a papot, el tudja-e képzelni, hogy Rotban, ebben a templomban megjelenjen a Szűzanya. A pap nemet mondott, mire én így feleltem: „Én sem.”

Azt mondtam, hogy méltatlan vagyok arra, hogy lássam a Szűzanyát, és hogy Medjugorjében sem akartam volna látni Őt.

Az Úr mindkettőnk próbára tett.

A pap azt mondta nekem, hogy nem hiszi, hogy a Megváltó azt mondta volna neki, hogy a szentmisét megelőzően imádkozza el a rózsafüzért.

Hazamentem és sírtam. Egész éjjel alig aludtam. A férjem folyamatosan felébresztett. A tisztátalan szellem gyötörte, elviselhetetlen volt.

1992. május 24. – vasárnap

A szentmise előtt otthon.

Imádkoztam, mielőtt egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Írd le, leányom, hogy Szűz Mária megjelenése a Roter Kirche-ben, St. Leon-Rotban fog megtörténni.”

Én: „Rotban vagy St. Leonban, két templomunk van.”

Megváltó: „Rotban, ahová mindig jársz.”

Megváltó: „Ezt a megjelenést fel fogod ismerni. Nem kell félned. Ezután a megjelenés után sok minden megváltozik.”

Én: „Uram és Istenem, azt mondtad, hogy ezekben a napokban fog megtörténni.” Megváltó:

„Az időt én határozom meg.”

Én: „Vogt atya nem hiszi, hogy a szentmisét megelőzően el kell mondania a rózsafüzért. Úgy véli, azt máskor is el lehet mondani.”

Megváltó: „Lányom, írd le: Vogt atya, a pap, engedetlen pap. Vissza kell térnie, és el kell fogadnia a Szent Atya tanítását.”

ÉN: „Vogt atya azt mondja, hogy amit tőled mondok neki, az az én akaratom.” Megváltó: „Írd le, leányom, a te akaratom az én akaratom.”

ÉN: „Akkor Vogt atya még megerősítette, hogy igaz, amit a neuburgi apát mondott, hogy a magánkinyilatkoztatások az apostolokkal véget értek.”

Megváltó: „Ez ellentmond a Szent Atya tanításának.”

ÉN: „Mikor jelenik meg a Szűzanya, a szentáldozás előtt vagy után?” Megváltó: „Mária, a Szűzanya a szentáldozás után jelenik meg.”

ÉN: „Az áldás előtt vagy után, akkor már mindenki kint lesz.” Megváltó: „Lesznek még bent emberek.”

ÉN: „Van még valami, amit tudnom kell?”

Megváltó: „Maradj hűséges hozzám, leányom.”

ÉN: „Uram és Istenem, drága Jézusom, hűséges leszek hozzád.

Megváltó: „Sokat imádkozz, leányom. Menj békével, leányom, kedves gyermekem.” ÉN: „Köszönöm, Uram és Istenem.”

A szentmisét vörös ruhában látogattam meg. Este Mária-imádság volt. Előtte a hívekkel együtt imádkoztam a rózsafüzért.

1992. május 25. – hétfő

Ma szabadságom volt.

7.00 és 9.30 között imádkoztam és egyesültem a Megváltóval. Megváltó: „Írd le, leányom, írd le!”

ÉN: „Drága Jézusom, leírom, mert nem az én akaratom, hanem a tiéd. Mert rájöttem, hogy semmirekellő vagyok, és ez a semmirekellő csak akkor tud cselekedni, ha te akarod. Megváltó: „Írj, leányom. A Szűzanya megjelenése ma este Rotban, a templomban fog megtörténni.”

Tudni akartam: „Uram, ki vagy te, aki hozzám szólsz, mielőtt leírom?” Meg kell vizsgálnom ezt.”

Megváltó: „ÉN vagyok a te Urad és Istened, a te Jézusod, a te Megváltód, a te lelki vezetőd.”

ÉN: „Igen, Uram, ha te mondd, úgy legyen.”

ÉN: „Kérlek, ismételd el nekem, amit az előbb mondtál.”

Megváltó: „Lányom, a Szűz Mária-jelenés ma este Rotban lesz a templomban.”

ÉN: „Milyen nap van ma?”

Megváltó: „Ma május 25-e van, a nap, amely tetszik nekem.”

ÉN: „De mások koronával és csillagokkal a fején látták.” Azért kérdeztem, mert én a Szűzanyát csak szent fényben láttam. Megváltó: „Úgy fogod látni, ahogy az én akaratom szerint van.”

ÉN: „De én nem vagyok méltó arra, hogy lássam a Szűzanyát.”

Megváltó: „Eddig senki sem volt méltó arra, hogy lássa Őt.”

ÉN: „Leírjam, amit mond, vagy megőrizzem magamban, amit mond?” Megváltó: „Megőrzöd magadban, amit mond.”

Ezt követően könnyek folytak a szememből, amelyek nem az enyémekek voltak. Megkérdeztem: „Sírsz, Jézusom?”

Megváltó: „Igen, leányom, jelenleg csak a szenvedő Jézus vagyok. A szörnyűségek mértéktelenek. Írj le, leányom, soha eddig nem volt még szükség ennyi imádkozásra

. Lányom, maradj hűséges és kitartó hozzám. Meg kell rövidítenem az időt.” ÉN: „Mit jelent ez?”

Megváltó: „Mindent, ami a tervemben szerepelt, előre kell hoznom.”

ÉN: „Jézus, te vagy a Megváltó. Te vagy a Győztes. Minden lélek a te kezvedben van.”

Megváltó: „Írd le, leányom, írd le. Ezek csak nagyon kevesen vannak.”

Én: „De a papok azt hirdetik, hogy irgalmas vagy, mintha mindenki a mennybe jutna.” Megváltó: „A papok nem az én akaratom szerint hirdetik az ígét. Lányom, ennyi lenne mára. Nagyon szeretlek, menj békével.”
Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, legyen meg a te akaratom.”

Nyugalom és béke töltött el az egyesülés során.

Nem akartam senkinek semmit sem mondani a ma estéről, és éreztem, hogy ez nem is Isten akarata.

Kétségek gyötörték.

A szentmise előtt imádkoztam a rózsafüzért, és szentelt vízzel meghintettem azt a helyet, ahol térdeltem. Kértem az Üdvözítőt, hogy maradjon velem, amikor a Szűzanya megjelenik. Ma nem másokért, hanem magamért ajánlottam fel a szentáldozást, hogy erőt kapjak, ha a Sátán jönne, hogy erősebb legyek, és a Sátán ne tudjon velem mit kezdeni, és a végén még imádkoztam Vogt plébános úrért és a Szent Atyáért. Atyáért, mindegyikért egy Miatyánkot, egy Üdvözlégy Máriát és a Gloria patri-t, a Mihály arkangyal imát, majd még három Üdvözlégy Máriát ajánlottam a Szűzanyának. Utána imádkoztam a Cor Jesu Sacratissimum-ot.

Roswitha mellettem ült, és mondtam neki, hogy maradjon a végéig. Nem mondtam többet, mert éppen a szentmise közepén voltunk. Maradt, de nem tudta, miért.

Szűz Mária nem jelent meg.

Így hát kimentem a templomból. Nem voltam szomorú, ez biztosan egy kísértés volt. Este 20:00 órakor az imacsoportban:

Imádtuk a Megváltót.

Dochart atya gyóntatott. Odamentem hozzá, és elmeséltem neki a kísértést. Sírtam előtte, és fel akartam adni mindent, nem azért, mert nem láthattam a Szűzanyát, hanem azért, mert az ördög közbeavatkozott, és én nem vettem észre.

Mert nekem elég volt, hogy egyszer láttam a Szűzanyát 1984. május 18-án. Dühös voltam, mert az ördög így kísértett meg.

Most már világosabb számomra. Dochart atya jó volt. Megnyugtatott, és azt mondta, hogy Szent Teréz avilai is átélte ezeket a kísértéseket. Erőt adott nekem, és újra vidám lettem, és visszamentem imádkozni az imacsoportba.

1992. május 26. – kedd

Reggel egy órát imádkoztam. Nem tudtam egyesülni a Megváltóval.

16.30 körül Joachim atya hívott Oggersheimből. Körülbelül 25 percig beszélt velem telefonon. Azt mondta, írjak Kohl kancellár úrnak, és kérjek tőle egy beszélgetést, ahogyan a Szent Atyánál is tettem.

Én: „Azt fogom tenni, amit a Megváltó mond nekem.”

18.30 óra: rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

Ismét a nővér osztotta az Úrszentáldozatot. Nem vettem tőle az Úrszentáldozatot, hanem visszamentem a helyemre, és lelkileg vettem magamhoz.

1992. május 27. – szerda

Körülbelül 2 órát imádkoztam, és egyesültem a Megváltóval. Megváltó:

„Írj, leányom!”

Én: „Igen, Uram és Istenem, Jézusom, Mária Fia.”

Megváltó: „Hagytam, hogy a tisztátalan szellem hozzád szóljon, hogy tudd, milyen veszélyes, ha nem figyelsz a hangra. A Szűzanya megjelenése még hátravan.

Én: „Mikor?”

Megváltó: „Ezt én határozom meg.”

Megváltó: „Lányom, írd le, a tisztátalan szellem mindent utánozni tud.” Én: „Azt mondtad, hogy levelet fogok kapni a Szent Atyától, és aztán, hogy az anyósom ebben a hónapban hazatér.”

Megváltó: „Minden még be fog következni.”

Én: „És hogy Joachim atya szervez nekem egy találkozót Kohl kancellár úrral.”

Megváltó: „Várj még a találkozóval, az még kialakul. Nem kell, hogy megkapd a találkozót. Van más út is.”

Én: „Uram, csalódtam az oggersheimi atyákban. Egyik pap sem hajlandó tenni semmit. Talán mindannyian félnek?”

Megváltó: „Lányom, látnak, és mégis nem látnak, hallanak, és mégis nem hallanak.” Én: „Uram, ez a három nap, szombat, vasárnap és hétfő, sokkolt engem, úgy éreztem, mintha a Sátán hazudott volna nekem. Úgy éreztem, mintha a tisztátalan szellem szólott volna hozzám a szívemben, és nem te.”

Megváltó: „Ezeket a kísértéseket át kell élned. Az hozzám vezető út tövisekkel teli, eltér attól a kényelmes úttól, amelyet szinte mindenki jár.”

Én: „És tegnap este a nővér ismét osztotta a szentáldozást. Én nem vettem tőle.”

Megváltó: „Jól tetted.”

Én: „És továbbra is ezt teszi, pedig tudja, hogy nem szabadna, azaz az úrvacsorát osztania. Megváltó: „Mindig a gonosz szellemre hallgat.”

Én: „De a szentmise után láttam őt a kocsiban. Intett nekem, mintha ő lenne a legboldogabb ember a világon.”

Megváltó: „A tisztátalan szellem látszólagos örömet is adhat neki, hogy azt higgye, helyesen cselekszik. Ez a látszólagos öröme nem gyümölcse.”

Én: „Uram, nem kérdezek többet, ha akarod, mondd el nekem.” Megváltó: „Lányom, bízz bennem.”

Én: „Most olyan rosszul és tehetetlennek érzem magam. Legszívesebben elbújnék, és csak csendben imádkoznék, már az imacsoportot sem szeretném többé.”

Megváltó: „Lányom, feladni könnyű, de kitartást gyakorolni nehezebb. Imádkozz, hogy mindenben kitartó legyél. A paraszt vár, amíg beérik a termés.”

Megváltó: „Lányom, imádkozz sokat. Ne hagyd, hogy mások befolyásoljanak.” Menj békével. Szeretlek.”

Még buzgón imádkoztam.

Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a tanítást, amelyre annyira szükségem volt. Nincsenek kétségeim, de komolyabbá vált számomra.

A szentmisét a Rochus-kápolnában hallgattam meg. Előtte 45 percig imádkoztam, de nem hallottam semmilyen hangot.

1992. május 28. — csütörtök — Krisztus mennybemenetele

Szentmise és körmenet Rotban.

Este — Mária-imádság. Előtte imádkoztam a rózsafüzért.

1992. május 29. — péntek

Otthon voltam, még szerdáig, 1992. június 10-ig szabadságon vagyok.

Kora reggel először egy órát imádkoztam, majd lelkileg áldoztam. Megváltó: „Írj, leányom, a világ véget ér. Elveszik.”

Én: „Ezt nem tudom leírni, mondd el nekem: Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának.” Ezt hallottam: „Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának.”

Én: „De te vagy az erős és halhatatlan Isten, nem hagyhatod, hogy a világ elveszen.”

Megváltó: „A sár túl nagy.”

Én: „Kedves Istenem, ha egy pap tőlem hallja, hogy a világ elvész, akkor örülnek fog nyilvánítani.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a világ nem akar megtérni. Hűségesek a hazugság atyjához. Mindazokat, akik hozzám tartoznak, már örülnek nyilvánították.”

Én: „És a többiek, akik a hazugság atyjához tartoznak, ők nem örültek?”

Megváltó: „Csak addig, amíg a széles út véget nem ér.”

A Szűzanya jelenéséről kérdeztem, mert a Gonosz 1992. május 25-én közbeavatkozott.

Megváltó: „Meg fogod kapni a Szűzanya-jelenést, de ne kérdezd, mikor.”

Én: „És mit mondjak Vogt atyának? (Ekkor a Szűz Mária-jelenésre gondoltam). Megváltó: „Túl keveset imádkozik a hívőkkel.”

Én: „Uram, lehetséges, hogy a tisztátalan szellem most mellettem van, mert érzem, hogy ott van.”

Megváltó: „Igen, Ő mindig veled van. Imádkozz szüntelenül. Ne félj, veled vagyok.”

Én: „Uram és Istenem, a világ helyzete szörnyű, akár Sodoma és Gomorra.”

Megváltó: „Ezt nem lehet összehasonlítani. Sodoma és Gomorra figyelmeztetés volt a világ számára. De a világ nem akarta meghallgatni.”

Én: „Írjak még le valamit?” Megváltó: „Imádkozz a lelkek üdvösségéért.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, kérlek, adj nekem erőt és szeretetet az imádkozáshoz, kitartást, türelmet és kegyelmet, hogy soha ne féljek a tisztátalan szellemtől, és hogy mindig hűséges legyek hozzád. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Délután körülbelül két és fél órát sétáltam az erdőben. Erős erőt éreztem az imádkozásra, és az erdőben imádkoztam a zsoltárokat.

Este részt vettem a rózsafüzér imádkozásán és a szentmisén a Rot templomban.

1992. május 30. – szombat

Reggel korán körülbelül másfél órát imádkoztam.

Waghäuselben nem jártam. Egész éjjel alig aludtam. Marionnál voltam, és naplót írtunk.

16.20 és 20.00 óra között imádkoztam a rot templomban.

Elmondtam a zsoltárokat, a keresztutat és Jézus hét szavát a kereszten, majd ott maradtam a szentmisén, és részt vettem a szertartáson.

1992. május 31. — vasárnap

Imádkoztam a szentmise előtt. A szentmisén piros ruhában vettem részt.

A bensőséges beszélgetés során megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy ő volt-e az, aki azt mondta nekem, hogy még ebben a hónapban elviszi az anyósomat?

Megváltó: „Nem, nem én voltam. Írd le, leányom, amit beléd sugalltam, fel fogod ismerni, mi az enyém.

Ébren maradj, imádkozz, a Gonosz leselkedik. Teljesen hozzáam tartozol, szeretlek, írd le, leányom, te az én gyermekem vagy.”

Megkérdeztem, hogy elmondaná-e nekem: „Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának”. Ezt háromszor hallottam.

Aztán ezt hallottam: „Menj békével, leányom.” Ez körülbelül reggel 8.30-kor történt.

19.00 órakor volt az imádság, előtte rózsafüzért imádkoztunk. Az imádság nagyon ünnepélyes volt, mert ma volt az utolsó nap, amikor a májusi imádságot tartották. Sok ember jött el. 21.00 óra körül még egy rózsafüzért imádkoztam.

1992. június 1., hétfő

Még mindig szabadságon voltam és otthon voltam, nem mentem el, hogy spóroljak az imateremre.

Éjjel 3 és 4 óra között imádkoztam a rózsafüzért és a Jézus Szent Szíve litániáját. 9 és 10 óra között is imádkoztam.

Délután sétáltam az erdőben, és közben két rózsafüzért imádkoztam. Este részt vettem a rózsafüzér imádkozáson és a szentmisén Rotban

templomba

n. 20 órakor imacsoport volt.

Ma beszéltem egy kicsit a tiszteletről és arról, hogyan kell helyesen venni a szentáldozást. Ma arra gondoltam, milyen jó, hogy a Megváltó megengedi a kísértéseket, mert az anyósom már meghalt volna a kísértések után.

Akkor a Sátán nyert volna. Anyósom jó asszony, de makacs. Vasárnap helyett mindig szombat este jár szentmisére.

A test és vér ünnepén sem akart részt venni a körmenetben. A kézben való áldozást részesíti előnyben, és azt is választja. Akár laikusoktól, akár papoktól veszi át a szentáldozást, nem érez különbséget. Hitler híve.

Még ma is rajong érte. Nem akar részt venni az imacsoportomban. És amikor hazamegy a templomból, nem akar velem együtt menni.

Az anyósom inkább hagyja, hogy mások befolyásolják, amit rólam beszélnek, ahelyett, hogy eljönne hozzám, hogy saját maga alkosson képet a hitemről és meggyőződésemről. De ennek ellenére szeretem őt, mert ő az anyósom. Hálás vagyok, hogy velünk van, mert például ő veszi át tőlünk a vasalást.

Vasárnap, amikor az egész család összegyűlik, az anyósom is velünk eszik az asztalnál, mindig is így volt. Az ördög mindent tönkretett volna, ha az anyósom valóban májusban meghalt volna. Akkor talán elhittem volna, hogy a kézben való áldozás is helyes.

De az Úr határozza meg, mikor hal meg valaki.

Ennek ellenére hű maradok a Megváltóhoz, mert ez a kísértés nem volt az első, és nem is lesz az utolsó.

1992. június 2. — kedd

6.30-kor részt vettem a reggeli misén Mingolsheimben .

A szentmise után beszélgettem Söllner atyával, egy steylei misszionáriussal, aki Afrikában volt, és most St. Augustinban, Bonn közelében él. Ezen a beszélgetésen nem voltam egyedül, a Megváltó velem volt. Az atya örült, amikor elmeséltem neki, mit mondott nekem a Megváltó.

1992. június 3. – szerda

8.00 és 9.45 óra között imádkoztam és egyesültem a Megváltóval. Sokat sírtam, mert kísértések érnek.

Azt mondtam, hogy meg kell vizsgálnom a hangot, és kértem a Megváltót, hogy így üdvözljön: „Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának.”

Megváltó: „Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának.”

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, mennyei Atyám, háromságos Istenem, írok, mert te így akarod.” Megváltó: „A Szent Szűz Mária megjelenik a ti templomokban.”

Én: „Ki az Atyaisten Mária?”

Megváltó: „Ő az én menyasszonyom, az én leányom, az én anyám és a ti anyátok.”

Megváltó: „Leányom, ne kételkedj.”

Én: „Kedves Istenem, mondj nekem valamit erről a megjelenésről, mert nem merem megkérdezni, mert méltatlan vagyok. Bűnös vagyok, Uram.”

Megváltó: „Most már hiszed, hogy én vagyok az?” Én: „Hiszem, de nem könnyű. Ki vagy te?”

Megváltó: „Én vagyok a te Jézusod.”

Én: „Miért nem valósult meg az a dolog a püspökkel, a pápával és Kohl kancellárral?”

A Megváltó: „Még be fog következni.”

Még valamit tudni akartam a Mária-jelenésről, és emlékeztettem a Megváltót, hogy még nem mondott nekem semmit.”

Megváltó: „Meg fog jelenni. Még nem jött el az ideje.”

Én: „Azt mondtad, hogy jelet fogsz adni a templomban.”

Megváltó: „Ez a jel a Szűz Mária-jelenés előtt fog bekövetkezni. Ez a jel a papoknak is szól, írd le, leányom. Levelet fogsz kapni az egyházi hatóságtól. Légy óvatos és maradj hű hozzám, és hű a Szent Atyához. Amit a Szent Atya tanításával ellentétes, arra nem kell hallgatnod és nem kell követned.”

Heiland: „Lányom, hozz sok áldozatot!”

Én: „Kedves Istenem, megpróbálom, de nem ígérhetek semmit.”

Én: „Kedves Megváltó, tegnap, amikor Söllner atyával beszéltem, az nem én voltam.”

Megváltó: „Én beszéltem helyetted.”

Én: „Ezt egyértelműen éreztem, és ez megerősített, és az atya teljesen más volt, mintha valami történt volna vele. Mi volt az?”

Megváltó: „Látod, lányom, a cselekedeteim megváltoztatják az embert. És én csak rajtatok keresztül tudok cselekedni.”

Még egy darabig buzgón imádkoztam kegyelemért.

Aztán ezt hallottam: „Menj békével, kedves leányom.” Ezután hálát adtam.

Amikor többször imádkoztam a Szentlélekhez, egy nagyon különleges melegséget és sok szeretetet éreztem a szívemben. Nyugalmat és békét éreztem, és nem volt bennem kétség.

Este részt vettem a szentmisén a Rochus-kápolnában.

1992. június 4. – csütörtök

Éjjel 4:00 és 5:00 között imádkoztam, majd újra 8:10 és 10:00 között. Egy óra imádság után egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Írj, leányom!”

Én: „Igen, drága Jézus, te élő Ige.”

Megváltó: „Még beszélni fogsz a papmal, H. Trunk atyával.”

Megváltó: „Nem tetszik nekem, hogy a testvérnek a Szentáldozatot a kezébe adta.” Én: „Igen, Uram, láttam. A testvér már megette a Szentáldozatot, mielőtt a pap kimondta volna: »Uram, nem vagyok méltó...«”

Én: „Uram, bocsáss meg nekem, mert abban a pillanatban belülről nevetnem kellett, bár ez biztosan szomorú dolog. Olyan kapzsinak tűnt számomra, ahogy a testvér vette át a szentáldozást.

Megváltó: „Ezzel mindketten megsértettetek engem.”

Én: „De Uram, ha a pap nem adta volna a testvérnek a Szentáldozatot a kezébe, nem sértettünk volna meg téged.”

Megváltó: „Ez igaz. Imádkozzatok ezért, hogy a pap ne adjon szentáldozást meg nem szentelt kezekbe.”

Én: „Kedves Istenem, gyónni fogok menni, mert megsértettelek.” Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, mennyei Atyám, leírom, mert te vagy bennem. Te használod a kezeimet is az íráshoz.”

Megváltó: „Ez tetszik nekem, leányom.”

Én: „Mit írnak, drága Istenem, kegyelemért és irgalomért esedezem, hogy csak a helyeset írjam. Kérlek, adj nekem szilárd hitet.”

Megváltó: „Írj, leányom, meghívnak.” Én: „Hová?”

Nem hallottam semmit, és újra

megkérdeztem. Én: „Uram és Istenem,

kihez?” Megváltó: „Egy bizottsághoz.”

Én: „Csak képzelődtem?”

Megváltó: „Meghívnak egy bizottságba.” Én: „Mikor, hol és miért?”

Megváltó: „Még eljön az idő, légy türelmes.”

Én: „Velem leszel a bizottságban?” Megváltó: „Igen, veled leszek.”

Én: „Uram, akkor nem kell aggódnom, hogy mi lesz tovább.” Mindent a kezedbe adok.”

Megváltó: „Így lesz.”

Megváltó: „Lányom, szeretlek. Menj békével.”

Még nem fejeztem be teljesen az imát, amikor kint már két nő várt rám. Az egyik Roswitha sógornője volt, a másik pedig Ferdinand Thome atya nővére, aki a Fekete-erdőben lakik.

10 óra volt, és körülbelül 45 percig beszéltem Önökkel a megtérésemről.

10:50: Éreztem, hogy újra egyesülnöm kell a Megváltóval.

Ez a „kell” érzés kissé furcsa volt. De a kísértésekből is tanulni kell, amikor azok jönnek.

Úgy gondolom, hogy az 1984-es látomás egyszerűbb volt, a szellemek megkülönböztetése miatt. Szűz Máriát látni lehet, de a hangot csak hallani, és több időre van szükség a hang megvizsgálásához.

Hogy megmaradjon a kitartásom a hang megvizsgálásához, a Megváltó érezteti velem a szeretetet és a kegyelmet is, és megengedi a kísértéseket is, hogy megkülönböztessük-e a csendet.

Nos, mivel ma reggel a nők zavartak, 10 óra 50 perckor újra egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Lányom, írd le. Körülbelül négy hét múlva lesz a Szűz Mária-jelenésed.”

Én: „Drága Istenem, drága Jézusom, mennyei Atyám, kérlek, ismételd meg még egyszer.” A

Megváltó azonnal megismételte.

Én: „Hol?”

Megváltó: „A rot-i templomban.” Én:

„Kell még valamit tudnom?”

Megváltó: „Igen, leányom, nem kell félned, veled vagyok. Leányom, ne okozz csalódást nekem.”

Én: „Kedves Istenem, mindig veled szeretnék lenni, akkor nem foglak csalódást okozni neked.” Megváltó:

„Sokat imádkozz, leányom, és böjtölj.”

Én: „Drága Istenem, igyekezni fogok.”

Claude-ra, a luxemburgi hercegre gondoltam, de nem akartam megkérdezni, aztán hallottam:

„Írhatsz Claude-nak. Most nem lehet pap. Továbbra is imádkozzatok érte.” Én: „Köszönöm, Uram és Istenem, köszönöm, drága Jézus, köszönöm, drága Szentlélek. Teljesítettem az akaratodat, amikor újra egyesültem veled?”

Megváltó: „Igen, teljesítetted az akaratomat. Menj békével, szeretett leányom.” Este a rózsafüzér imádkozásán és a szentmisén vettem részt a templomban.

1992.06.05. – péntek – Jézus Szíve péntek

Még szabadságon voltam, és otthon imádkoztam 9:00 és 11:00 között: a Jézus-szív litániát, a Szűz Mária litániát, imákat a Szentlélekhez stb.

Megváltó: „Írd le, leányom, ez a jel a templomban fog veled történni.” Én: „Uram, mindent neked adtam. De ha te mondod, akkor úgy lesz. Hogyan fogom felismerni, hogy tőled származik?”

Megváltó: „Veled leszek. Hagyd, hogy ez a jövőbeli jel hatással legyen rád.” Én: „Honnan fogom tudni, hogy velem vagy?”

Megváltó: „Kegyelem nem fog hiányozni tőled. Maradj erős és bátor, és ne hagyd, hogy mások befolyásoljanak.”

Én: „De Uram, tudod, hogy olyan gyenge vagyok.”

Megváltó: „Velem együtt erős vagy.”

Én: „Mikor fog ez bekövetkezni?”

Megváltó: „Az idő az enyém.”

Én: „Drága Megváltó, nagyon szeretlek, soha ne válassz el tőled.”

Leírhatatlanul szép dolog egyesülni a Megváltóval. Szavakkal nem lehet megköszönni. Az Urat folyamatosan dicsérni és magasztalni kell, éjjel-nappal.

Megváltó: „Írj, leányom, az emberek tévúton járnak. Nem akarnak megtérni. Kevesen vannak, akik felismerték, hogy még itt vagyok. Leányom, maradj hű hozzám, én vagyok az utad. Ezen az úton nem tévedhetsz el. Leányom, kegyelmet adok neked, hogy hű maradj hozzám.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, elfogadom azt a kegyelmet, hogy hűséges legyek hozzád, mert egyedül te vagy nekem elég, és te mindent megtehetsz. A földön megismertem, hogy te vagy a boldogság, és most örökkévalóságig várom a boldogságot.”

Megváltó: „Lányom, örömet okoztál nekem azzal, amit írtál.” Én: „Igen, drága Istenem, ezt a szívem mondta, nem a szám.”

Megváltó: „Lányom, te még egy illatos virág csírája vagy, amelynek még ki kell nyílnia.”

Ezt követően hallottam a Megváltót: „Menj békével, leányom.” A rózsafüzér

imádkozására és a szentmisére piros ruhában mentem a templomba.

1992. június 6. – szombat

Reggel 7 órakor a Szent Rochus-kápolnában, Mingolsheimben voltam a szentmisén.

A mise után beszélgettem egy német atyával, aki misszionáriusként dolgozik Brazíliában.

Elmesélte, hogy fogságban volt Kínában. Körülbelül 20 percig beszélgettünk a szájjal történő áldozásról.

Két mankóval járt. A végén még megáldott.

16.30 – 18.15: Imádkoztam a templomban. Ma is gyóntam Vogt atyánál.

1992. június 7. – Pütkösd hétfő

7.45 és 9.05 között imádkoztam.

Én: „Uram és Istenem, ha akarsz, szólj hozzám. Szolgálóid hallgatnak rád.” Megváltó: „Igen, leányom, hozzád szólok. Türelmetlen vagy.”

Én: „Leírjam ezt?”

Megváltó: „Igen, írd le. Bíz bennem.”

Senki sem tudhatta, kivéve Istent, hogy mit akartam tudni a lelkemben. De választ kaptam.

Megváltó: „A Szent Szűz Mária megjelenése a közeljövőben lesz.” Én: „De azt mondtad, négy hét múlva.”

Megváltó: „Lányom, tudod, hogy megjelenik.”

Én: „Miért hagyod, hogy a Szűzanya a Vörös Templomban jelenjen meg?”

Megváltó: „Hogy a templomokban sokat imádkozzanak.”

Én: „De a mi templomunkban többet imádkoznak, mint a környék többi templomában.” Megváltó: „Ebből a templomból sok bátor hívőt akarok.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a jelet, amelyet adok neked, ez az én jelem. Leányom, ez a jel még a Szent Szűz megjelenése előtt lesz.”

Én: „Hogyan viselkedjek ennek a jelnek a megjelenésekor? Hallgatnom kell, ez csak nekem szól, vagy másoknak is?”

Megváltó: „Nem fog hiányozni belőled a kegyelem. Úgy lesz, ahogy nekem tetszik.”

Én: „Drága Istenem, akkor legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „A Szentlélek megvilágosít téged. Nem kell előre aggódnod. Imádkozz Anyámhoz. Ő szeret téged. Ő védi és vezet téged.

Te az ő szeretett gyermeke vagy.”

Én: „Uram, ezt nem tudom leírni.”

Megváltó: „Írd le. Anyád még soha nem hagyott magadra. Ne okozz neki csalódást. Lányom, maradj hű hozzánk.”

Én: „Hűséges leszek hozzád és a Szűzanyához, mert nagyon szeretlek benneteket.”

Megváltó: „Lányom, most megáldalak.”

Letérdeltem a földre.

Hallottam: „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek áldása szálljon rád.” Megkereszteltem magam, és áhítattal mondtam: „Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának.”

Ez volt az első alkalom, hogy a Megváltó megáldott.

Ezt követően a Megváltó így szólt: „Menj békével, leányom.” Részt vettem a szentmisén Rotban.

1992. június 8. – Püünkösöd hétfő

Éjjel 2.20 és 3.20 között imádkoztam a békéért és a szegény lelkekért. 8.10 és 9.10 között folytattam az imádkozást.

Én: „Uram és Istenem, szeretett Atyám, köszönöm, hogy megfedd és megpróbáltatásokat engedsz. Ettől nem kevésbé, hanem még jobban szeretlek. Most már nincsenek kétségeim és félelmeim. Tudom, hogy mindig velem vagy, és amit engedsz, annak lennie kell, mert az a te akaratod.

Bocsáss meg nekem, hogy megsértettelek és türelmetlen voltam. Megígérem, hogy jobb leszek. Láttam, hogy mindennek megvan a maga ideje, és te határozod meg ezt az időt, és így van rendjén. Egyesülök a szeretett Szűz Máriával és veled, kedves Jézus, és hálát adok a mindenható, irgalmas Atyának, hogy Ádám és Éva után most már van egy mennyei Anyánk és Megváltónk, Jézus Krisztus.

Még mélyen imádkoztam, és azt mondtam a Megváltónak: „Nem kell tőled semmit kérdeznem, te mindent tudsz.” (A gondolataim a jelnél jártak.)

Megváltó: „Igen, mindent tudok. Ez a jel, amelyet kapsz, tőlem származik, mindenki számára. El kell fogadnod a jelet.”

Én: „Igen, Uram, jobban megértem, elfogadom, ha eljön.”

Megváltó: „A világ nagy veszélyben van. Minden gyermekem veszélyben van. Legyetek mindig készen az eljövendő órára.”

Én: „Milyen órára?”

Megváltó: „Az ítélet. Mindenki magáért felel.”

Én: „Drága Istenem, már most ennyire félnem kell az ítélettől?” Megváltó: „Szeretet! Már most.

A szeretet az a mércéje, amely szerint mindannyian megítéltettek. Kérjétek folyamatosan a szeretetet. Én vagyok a szeretet, gyermekem. És mindenki annyit meríthet belőle, amennyit csak akar.”

Én: „És ha a többiek nem jönnek el, hogy merítsenek ebből a szeretetből?”

Megváltó: „Ők már kiválasztották az Atyjukat.”

Én: „Kedves Istenem, ebből a szeretetből többet fogok meríteni, mint eddig. És most azonnal kérlek, adj nekem sok szeretetet, hogy én is másoknak adhassam.”

Megváltó: „Lányom, bízz bennem. Szeretlek. Menj békével.”

Este a HI-ben, a szentmisén. 20 órakor imacsoport volt.

1992.06.09. – kedd

Ma volt az utolsó napja a szabadságomnak.

Éjjel 4.00 és 5.30 között imádkoztam a békéért, a papokért és a Vatikánért.

Megváltó: „Tegnap helyesen beszéltél az imacsoportban. Nem kell félned, folytasd csak így. Veled vagyok.

Tetszettek az imáitok (püünkösöd hétfőn).” Én: „Roswitha-nak az előző éjszaka kínjai voltak. Nem tudott aludni.” (Odaadtam neki a napló másolatait, hogy megőrizze.)

Megváltó: „A gonosz szellemek nem akarják, hogy ő megtudja, mit írtál. Nem kell félnie. Ő az én védelmem alatt áll.”

A végén azt mondta, hogy egyszerűen többet kell imádkozni.

Megkértem az áldását, majd elmentem. Amikor elhagytam, még azt mondtam neki, hogy már a torkomon van.

Erre Vogt atya azt mondta: „Mondja ezt a Megváltónak.” Én így válaszoltam: „Ő már hallotta.”

Azért mondtam ezt, mert nem hisz nekem abban, amit a Megváltó mond nekem.

19 órakor elmentem a Rochus-kápolnába rózsafüzéért imádkozni, és ott részt vettem a szentmisén. Utána beszélgettem Trunk atyával.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy most beszéljek-e Trunk atyával. A

Megváltó igennel válaszolt.

Én: „Beszélni fog velem?” Megváltó: „Igen, beszélni fog veled.”

Beszélgetésünk körülbelül 30 percig tartott. Elmondtam Trunk atyának, amit a Megváltó mondott nekem.

1992. június 11. — csütörtök

11:30 az orvosi szobában:

Azt mondtam a Megváltónak, hogy Vogt atya tegnap azt mondta, mindez csak fenyegető üzenet.

Megváltó: „Hagyd rám, minden a maga idejében fog bekövetkezni.” Aztán Trunk atyáról kérdeztem.

Megváltó: „Jól tetted, hogy elmentél hozzá.”

Én: „De ő azt mondta, hogy Oskar Saier püspök úr azt mondta neki, hogy kézben kell adnia az úrvacsorát.”

Megváltó: „Ő nem a saját akaratából teszi ezt.”

Én: „Istenem, te azt mondtad, hogy akinek eltorzítja a Szent Atya tanítását, arra nem kell hallgatni és követni.”

Megváltó: „Ez igaz.”

Én: „Hogy áll a helyzet, a papnak most hallgatnia kell a püspökre, ha az azt mondja neki, hogy kézben kell adnia az úrvacsorát?”

Megváltó: „Nem.”

Én: „Kérem, mondjon valami mást, mint nem.”

Megváltó: „Ez a pap a szemem láttára engedetlen.”

Én: „Azt mondta, hogy a pápa is kézben adja az úrvacsorát.”

Megváltó: „A Szentatyát kényszerítik. Nem minden püspök hallgat a Szentatyára.” Én: „Azt mondta, hogy az Angyalok Művéhez akar csatlakozni, de a püspök nem adja meg neki az engedélyt. Tudsz erről valamit mondani, vagy ez nem az én dolgom?”

Megváltó: „De, ez rád tartozik. H. Trunk plébánosnak az Angyalok Művéhez kell mennie. Mondd meg neki, hogy bízson bennem jobban.”

Én: „Azt mondta, engedelmeskednie kell a püspöknek.”

Megváltó: „De nekem nem engedelmeskedik.”

Én: „Drága Istenem, az ő akarata vagy a te akaratod, hogy az Angyalok Munkájához csatlakozzon?”

Megváltó: „Lányom, ez az én akaratom, már régóta.”

Én: „Elmondja a püspöknek, amit írtam?”

Megváltó: „Nem fogja megtenni, mert a püspök nem hisz a magánkinyilatkoztatásokban.”

Én: „Ezt nem értem, hogy lehet az, hogy ha a Szentatyát kényszerítik a kézben való áldozásra, akkor a pap is azt mondhatja, hogy őt is kényszerítik.”

Megváltó: „Lányom, a Szentatya engedelmeskedik nekem. A Szentlélek vezeti őt.” Én: „Drága Istenem, többé nem kérdezlek tőled.”

Megváltó: „Lányom, tetszik nekem, ahogy kérdeztél. Menj békével, kedves lányom.”

12:05 és 13:00 között a kápolnában:

Megváltó: „Lányom, vigyázz, én vagyok a szeretet, az alázat, a szelídség, a béke, a nyugalom, a türelem, az öröm, az igazság, a fény, az út, én vagyok az életed.

Minden, ami ezzel ellentétes, tisztátalan szellem. Jegyezd meg, beszélgetésünk után őrizd meg a nyugalmat és a szeretetet. A tisztátalan szellem nem hagy jó gyümölcsöt maga után.”

Én: „Istenem, a gonosz szellem újra itt van.” Megváltó:

„Lányom, én is itt vagyok.”

Megváltó: „Írj, leányom, amit ma írsz, azt őrizd meg csendben.”

Én: „És Marionnak írnia kell, Roswithának pedig meg kell őriznie, így van?” Megváltó: „De senki másnak.”

Én: „De szükségem van egy papra.”

Megváltó: „Adok neked egy papot. Várj még.”

Én: „Hogyan fogom felismerni, hogy te voltál az, aki hozzám szólt? Kérlek, mondj még egy szót erről.”

Megváltó: „Írd le, leányom, amit mondtam neked, az betölti majd a szívedet.”

Én: „Mivel?” Megváltó:

„Szeretettel.”

Én: „Akkor legyen úgy. Ne csak most, hanem mindig legyen a szívem szeretettel teli.”

Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. június 12. — péntek

10.00 óra az orvosi szobában:

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, mennyei Atyám, Jézus, irgalmas Isten, mit írjak?”

Vártam a hangra, de nem jött semmi. Azt mondtam magamnak, hogy magamtól nem tudok semmit mondani.

Én: „Istenem, ne engedd, hogy a Gonosz beavatkozzon.” Megváltó:

„Látod, ő csak akkor teheti meg, ha én megengedem.”

Én: „Erős melegség van bennem, nyugalom és béke. A szívem a szeretettől ég. Ez egy csodálatos érzés, amit szavakkal leírni nem lehet.”

Megváltó: „Lányom, sok próbatétel vár rád.”

Én: „De nélküled nem tudom kiállni a próbákat.”

Megváltó: „Igen, ezért van szükséged rám. A próbatétel a hatóságtól jön.”

Én: „De én olyan gyenge vagyok a vizsgákon. (Az iskolai vizsgákra gondoltam.) Megváltó: „Veled leszek.”

Anyósomról kérdeztem, mert májusban nem halt meg. Megváltó: „Ezt én engedtem meg. A tisztátalan szellem ezzel megerősítette, hogy helyesnek tartja a kézben való áldozás vételét, és azt is, hogy a laikusok osztják az Úrszentáldozatot. Ha meghalt volna, akkor azt hinnéd, hogy a kézben való áldozás vétele helyes.”

Én: „De ezt nehéz felismerni, ha a tisztátalan szellem beavatkozik.” Megváltó: „Figyelj minden szóra. Én vagyok a szelídség.”

Én: „És mi a helyzet Belgráddal? Ott is beavatkozott?” Megváltó: „Nem, az még hátravan.”

Én: „Eddig azt vettem észre, hogy a tisztátalan szellem kétszer avatkozott be: anyósom halála alkalmával, valamint 1992. március 25-én, amikor bejelentették a Szűz Mária-jelenést, és amikor azt mondták, hogy négy hét múlva.”

Megváltó: „Ezek csak azok a helyek, ahol beavatkozott. Ezt meg kell tapasztalni.”

Én: „Mi az a próba?”

Megváltó: „Védd meg tanításomat, maradj hű hozzám, ne aggódj előre. Én fogok szószólód lenni.”

ÉN: „Köszönöm, Uram és Istenem, most már jobban értem.”

ÉN: „Ma reggel majdnem nekimentem a villamossal az autóval. Kicsit hiányzott, és balesetet okoztam volna. Vezetés közben imádkoztam a Szűz Mária-litániát. Amikor éppen azt imádkoztam, hogy Virgo Prudentissima – ora pro nobis, elvakult a szemem, és nem láttam a villamost. A lábam már a féken volt, mielőtt a villamost a szememmel észrevettem volna. Azt hiszem, ez volt a védőangyal.”

Megváltó: „Imádkozz szünet nélkül. A gonosz szellem el akar pusztítani téged, de nem teheti, én veled vagyok.”

Megváltó: „Írd le, lányom, Szlovákiában háború lesz.” ÉN: „És mi lesz Montenegróval?”

Megváltó: „Montenegró hamarosan elpusztul.”

ÉN: „Istenem, inkább nem akarok többet tudni. Ez szörnyű. Bocsáss meg nekem, Uram és Istenem, többet fogok imádkozni. Kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy sokat imádkozhassak.

HI. Misét és rózsafüzért imádkoztam a templomban, Rotban.

1992.06.13. — szombat

A reggeli misére Mingolshelmből a Rochus-kápolnába mentem (7.00 óra).

Ezt követően két rózsafüzért imádkoztam a családomért, akik még mind nem lettek megkeresztelve.

14.00 órakor meghívott a bátyám, aki szintén Rotban lakik.

Testvérem, Paul születésnapjára ünnepsége volt.

Ott volt a legfiatalabb öcsém, Vladimir is, valamint a nővérem, Sonja, és még sokan mások, unokaöccseim és unokahúgaim stb.

Egyikük sem gúnyolódott, mindannyian nagyon kedvesek voltak hozzám.

16.30 és 18.30 között bementem a templomba és imádkoztam. A Megváltónál szebb, mint a kerti partin.

Vogt atyánál gyóntam. A gyónás során elmondtam neki, mit nem csinál jól a templomban, pl. hogy a hitvalláskor nem a szentségtároló felé fordul, hanem a gyülekezetre néz, pedig ő kellene, hogy példát mutasson a szentségtárolóban lévő Szentháromság iránti hitben.

1992. június 14. — vasárnap

7:10 és 8:25 között otthon imádkoztam. Az egyesülésnél:

Megváltó: „Lányom, a gyóntatószékben nagyon jól beszéltél. Én is szóltam érted. A pap szinte mindenben téved, amit mondott.”

ÉN: „Drága Istenem, bocsáss meg neki. Nem csodálkozom, hogy az egyházak üresek.” ÉN:

„Drága Megváltó, mit kell tudnom?”

Megváltó: „Írj, lányom, a háború tovább terjed. A boszniai háború egyre rosszabb lesz. Imádkozzatok a békéért.”

ÉN: „Drága Istenem, elfelejtettem megkérdezni tőled valamit, ami számomra nagyon fontos.”

ÉN: „**Jelen vagy a Szent Ostya apró darabkáiban is?**” Megváltó: „**Igen, az apró darabkáiban is jelen vagyok.**”

Megváltó: „Írd le, lányom, ha ott véget ér a háború, máshol kezdődik. Lányom, az emberek elégedetlenek, ez nem tőlem ered.”

Egy idő után ezt hallottam:

„Lányom, szeretlek.”

Megkérdeztem, hogy leírom-e ezt. Megváltó:

„Igen, írd le.”

ÉN: „Mély békét és melegséget érzek. Uram és Istenem, köszönöm neked ezt a kegyelmet, amit most adtál nekem.

Sajnálom, hogy nem tudom ezt szebben leírni. Úgy érzem, hogy képtelen vagyok ilyesmit írni. Nem vagyok költő sem.”

Megváltó: „Lányom, maradj hű hozzám, menj békével!”

10.00 óra – Szentmise vörös ruhában.

13.00 óra Rózsafüzér és imádság.

Délután Marion eljött, és naplót írtunk. Utána imádkoztam a rózsafüzért.

1992. június 15. — hétfő

Az orvosi szobában:

Mélyen imádkoztam és panaszkodtam.

Megváltó: „Szeretlek, lányom.” Én: „Jól hallottam.”

Megváltó: „Eddig helyesen cselekedtél. Ne aggódj amiatt, ami még jönni fog.”

Én: „Uram, fáj nekem, hogy továbbra is kézben adják az áldozást.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a kézbe vett áldozás bűn. Leányom, a közeljövőben minden megváltozik. A te feladatod az, hogy felhívod a papok figyelmét arra, hogy a hívőknek csak szájba adható áldozást adjanak.”

Én: „De mindenki azt mondja, hogy engedelmességniük kell a

püspököknek.” Megváltó: „Mondd meg nekik, hogy én nem engedem meg.”

Én: „Akkor azt mondják, hogy nem kell hinniük a magánkinyilatkoztatásokban.”

Megváltó: „Azok a papok, akik nem hisznek az elismert magánkinyilatkoztatásokban, nem élnek Isten kegyelmében.”

Én: „Uram, helyesen írtam ezt?”

Megváltó: „Lányom, ez tetszik nekem. Menj békével!”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20.00 Imacsoport: Dochart plébános és Berthold atya Waghäuselből is jelen voltak. Nagyon sokan jöttek el. Nem maradt szabad hely.

1992. június 16. – kedd

10.00 óra az orvosi rendelőben:

Megváltó: „Írj le, leányom, a Sátán egyre erősebb. Még többet kell imádkoznotok. A háború egyre rosszabb lesz.”

Én: „Hogy érted ezt, drága Istenem, súlyosabbá?”

Megváltó: „A háború minden szívben ott van.”

Én: „Ennyi gyűlölet van még?”

Megváltó: „Majdnem csak gyűlölet.”

Én: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Írd le! A kápolnát jóváhagyják. Adomány érkezik.”

Én: „Kedves Megváltó, köszönöm neked. Ez nagy öröm számomra. Mert láttad, hogy nincs már helyünk, és hogy olyan sokan jönnek imádkozni.”

Megváltó: „Lányom, szeretlek, menj békével.”

Az egyesülés során nagy melegséget és mély békét éreztem.

Én: „Drága Megváltó, te ismered a szívemet és a hozzád fűződő szeretetemet. Nem kell ezt neked mondanom. Hűséges maradok hozzád.”

18:30-kor részt vettem a rózsafüzér imádkozásán és a szentmisén Rotban.

A szentáldozást elhunyt szüleim és testvéreimért ajánlottam fel.

A szentáldozás után megkérdeztem az Úrtól, hogy helyesen cselekedtem-e, illetve hogy ma reggel a kápolnában jól értettem-e a dolgot.

Megváltó: „Hidd el, így van.”

1992. június 17. — szerda

10.00 óra az orvosi szobában:

Hesitáltam, hogy írjak-e, mert azt gondoltam, hogy a Megváltó talán nem akarja, hogy írjak. Aztán hallottam: Megváltó: „Lányom, azt akarom, hogy írj.”

ÉN: „Uram és Istenem, teljes mértékben alávetem magam a te akaratodnak.”

Megváltó: „A világ nagy veszélyben van. A hamis próféták már úton vannak.” ÉN:

„Kedves Istenem, mondd el nekem világosabban a prófétákkal kapcsolatban.”

Megváltó: „Ők az emberek parazitái.” ÉN: „És mi a gyógymód?”

Megváltó: „Maradj hű Krisztus igazi tanításához.”

ÉN: „Hogyan ismerjem fel, hogy hamis próféta?” Megváltó: „Őket nem az én szellemem vezeti.”

ÉN: „Hogyan ismerjem fel, hogy tisztátalan szellem vezérli?” Megváltó: „A hamis prófétának sok követője, szimpatizánsa van.” ÉN: „És a többiek, akiket a te szellemed vezet?” Megváltó: „Nagyon kevesen vannak.” (A követők)

ÉN: „Kedves Istenem, ez nekem nem elég. Mit kell még tudnom a hamis prófétákról?”

Megváltó: „Lányom, nekik hiányzik a szeretet. Egy hamis próféta soha nem beszél Krisztus igazi tanításáról. Ne higgy nekik! Velem együtt győzni fogsz.”

ÉN: „Uram, ezt csak veled tudom megkülönböztetni.” Megváltó: „Lányom, csak velem.”

ÉN: „A közeljövőben beszélni fogok egy ilyen prófétával?”

Megváltó: „Igen, többel is. Lányom, légy türelmes. Maradj hűséges hozzám. Menj békével.” Aztán még ezt hallottam: „Szeress engem.”

A szentmisét a Szent Rochus-kápolnában, Mingolsheimben vettem részt.

1992. június 18. – Úrnapja – csütörtök

7:45 és 8:45 között imádkoztam, és egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Írd le, leányom, az emberek jelenleg a mélységbe zuhannak.”

ÉN: „Mi az a mélység, nem tudom pontosan.”

Megváltó: „A pokolba, leányom. Mindannyian szabad akaratukból tették ezt.”

ÉN: „A többiek azt fogják mondani nekem, hogy te jóságos és irgalmas vagy, drága Istenem, és hogy ez nem lehet.”

Megváltó: „A lelkek már nem élnek. Ők választották az Atyjukat.” ÉN: „Kedves Istenem, hogy hívod ezt az Atyát?”

Megváltó: „A világ fejedelmének.” ÉN:

„Miért nevezed őt fejedelemnek?”

Megváltó: „Gőgjéből ismerhetők fel gyermekei.”

ÉN: „Kedves Istenem, ma ünnepnap van, a Szenttest-ünnep. Ma reggel volt a körmenet. Tudsz erről valamit mondani nekem?”

Megváltó: „Ezen az ünnepen nagyon kevesen tisztelnek engem. Lányom, az emberek szíve meghidegült. Hamarosan el kell jönnie a lelkek megtisztításának. A megfenyítés elkerülhetetlen, különben még több lélek kerül a pokolba.”

ÉN: „Még le kell írnom valamit?” Megváltó: „Lányom, azt kérem tőled...”

ÉN: „De kedves Istenem, mondd el nekem először. Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának, és éljen Jézus és Mária!”

Ezt hallottam, majd megkérdeztem: „Mit kérsz tőlem?”

Megváltó: „A teljes odaadást nekem.”

ÉN: „Szentháromságos Istenem, királyok királya, megváltóm. Teljesen átadom magam neked. Kedves Istenem, ezt nem tudom így leírni németül, de te tudod, hogy értem.”

Én: „Uram és Istenem, teljesen a tiéd vagyok. Megváltóm, mindenek felett szeretlek. Tedd velem, amit akarsz. Hadd tudatosuljon bennem mindig, hogy hozzád tartozom.

Drága Istenem, miért akarsz mindent visszakapni, hiszen már mindent neked adtam.”

Megváltó: „Te tudod, leányom. Újabb feladatot kapsz. De még nem most, leányom. Maradj hűséges és kitartó.”

8:45 volt. Elfeledkeztem magamról. A férjem hívott, és azt mondta, már késő van a templomba menni. A mise ma már 9:00-kor kezdődött. Felálltam, és olyan gyorsan elkészültem, hogy még három perccel 9 óra előtt a templomban voltam. A templomban teljes szívemből imádkoztam, hogy a hívők ne méltatlanul vegyék magukhoz a Szentáldozatot. Végül is kevesen vettek áldozatot. A templomban volt egy megszállott is. A transzfiguráció előtt elhagyta a templomot. A Szentáldozatot a fiamért ajánlottam fel.

A körmeneten sokan vettek részt.

13 órakor elmentem a rózsafüzér imádkozásra a templomba, majd ott maradtam az áhítatra.

1992. június 19. — péntek

Nincs hangom. A szentmisén és a rózsafüzér imádságon Rotban vettem részt a templomban.

1992. június 20. — szombat

Otthon imádkoztam 7.00 és 8.45 között, körülbelül 45 percig.

Az egyesülés során azt mondtam a Megváltónak: „Ha akarod, Uram és Istenem, akkor írni fogok.”

Megváltó: „Igen, akarom, leányom, írd le.”

Csalódott voltam abban, amit a katolikus napokról a tévében közvetítettek. Anyósomnál néztem meg. A nők azt akarják, hogy töröljék el a cölibátust, és ami még rosszabb, azt akarják, hogy ők celebrálják a szentmisét.

Megváltó: „Katolikusnak nevezik magukat, de nem azok. Kevesen vannak, akik hasonlóak a szívemhez. Nem az én akaratom, hogy egy nő celebrálja a szentmisét.

Írd le, leányom, ez Lucifer műve.” Én: „És a cölibátus?”

Megváltó: „Egy papnak az én példám szerint kell papnak lennie, és hűnek kell lennie a hagyományhoz. Katolikusnak lenni azt is jelenti, hogy hűnek kell lenni a Szent Atyához.”

Én: „Miért nem fordul Vogt atya a hitvalláskor a tabernákulum vagy a Megváltó felé, amikor a Szentostya ki van téve? Miért áll a nép felé?”

Megváltó: „Mert még mindig annyi büszkeség van benne.”

Én: „Uram, te mindig az embereket fenyegető veszélyekről beszélsz. De nincs papom, akinek ezt elmondhatnám.”

Megváltó: „Lányom, jön egy pap. Már nem tart soká.”

Megváltó: „Írd le, leányom, szeretlek téged, és csalódást okozol nekem, mert nem hiszel abban, amit mondok neked.”

Én: „Mert a tisztátalan szellem beavatkozott.” Megváltó:

„Ennek is meg kell történnie.”

Én: „Drága Istenem, hinni akarok, de Dochart atya, Vogt atya és a férjem összezavarják a fejemet.”

Megváltó: „Ezt tudom. Neked kell bebizonyítanod nekik, hogy én vagyok az.” Én: „Hogyan?”

Megváltó: „Neked én vagyok.”

Én: „Igen, Uram és Istenem. Meg fogom tenni. Uram, legyen meg a te akaratom.”

Megváltó: „Drága leányom, menj békével.”

9 óra körül megérkeztem Marionhoz Wiesentalba. Nála fiatalok voltak. Beszéltem a tapasztalataimról és a megtérésemről. A beszámoló közben éreztem a tisztátalan szellem erős támadásait. A tisztátalan szellem elég erős volt, többször is megszakította a beszámolómat.

Egy mellettem ülő fiúhoz azt mondtam: „Te nem gyóntál.” Megszentelt vízzel meghintettem. Délután ez a fiú Karlsruheban, a Katolikus Napon, ahol én is jártam ma, gyónt. Öt éve járt utoljára gyónni, és amikor délután újra láttam, újra étellel teli volt, és olyan boldognak tűnt.

Ezen a katolikus napon számos érdekes beszélgetést folytathattam. Sokszor és gyakran kellett megvédenem a pápát és a szájjal történő áldozást. Ezután három tévékamera előtt beszéltem. Megszólítottam Wolfgang Kirchgässner püspököt is, Freiburg segédpüspökét. Megkérdeztem tőle, mit gondol Medjugorje gyümölcseiről, és miért nem járt még ott. Azt mondta: „Igen, Isten mindenütt ott van.” Erre én: „Igen, itt is.”

Nem volt túl lelkes, hogy velem beszéljen. Ennek ellenére kértem tőle az áldást. Marion is ott volt. A fárasztó katolikus nap után végül gyónnom is kellett. Megismerkedtem egy alázatos papral, Engelbert Recktenwald atyával. Remélem, hogy valamikor újra találkozom vele, ő egy jó gyóntató. Amikor a tévékamerák előtt beszéltem, Beate Hamsch háromszor is ott volt. Úgy gondolom, hogy Beate ezen a katolikus napon Karlsruheban igazán felébredt, hogy a Megváltóért dolgozzon. Megtapasztalta, hogy ha az emberek lelkének üdvösségéért dolgozik az ember, akkor a Megváltótól sok kegyelmet kap. Marion is szorgalmas volt. Sokat beszélt a katolikus hitről, mert sok elveszett fiú jött el erre a rendezvényre. Hála Istennek ezért a kegyelemért, hogy továbbadhatjuk Isten igéjét.

1992. június 21. — vasárnap

7:45 és 9:00 között imádkoztam, és sírtam a katolikusok napja miatt.

Csalódott voltam, és azon gondolkodtam, vajon helyes volt-e az, amit tegnap egész nap az emberekkel beszéltem, majd három kamera előtt.

Megváltó: „Írd le, lányom, jó volt, amit tegnap tettél. Rajtad keresztül szóltam.”

Én: „És Marion és Beate?”

Megváltó: „Ők az eszközeim, leányom, maradj továbbra is hűséges hozzám.”

Én: „Uram és Istenem, igazad van. Könnyű feladni, ha látta az ember, mi minden történt a Katolikus Napon. Azt is mondhatnánk, hogy a katolikusok már nem katolikusok.”

Megváltó: „Írj, leányom, a szeretetet ki kell kérni. Leányom, mindig veled leszek.”

Én: „De érzem, hogy a tisztátalan szellem is ott van. Érezted a jelenlétét, és rángást érzek a kezemen.”

Megváltó: „Dühös is, mert nem talál engem.”

Megváltó: „Velem mindig legyőzöd őt. Ahol én vagyok, ott van ő is.”

Én: „De a szívemben nyugalom, csend és béke van, leírhatatlanul gyönyörű érzés.” Megváltó: „Oda a tisztátalan szellem nem juthat be, mert engem választottál.”

Én: „Mondd meg, ki vagy te?”

Megváltó: „Lányom, én vagyok a te Urad és Istened, a lelked vezetője.” Én:

„Kedves Istenem, bocsáss meg, hogy újra kérdezek.”

Megváltó: „Lányom, szeretlek, menj békével.”

13.00 óra — Rózsafüzér a rot-i templomban.

1992. június 22. — hétfő

Az orvosi rendelőben:

Ebben a pillanatban annyira szerettem a Megváltót, hogy a könnyek csorogtak a szememből. Hálásan imádkoztam. Amikor egyesültem a Megváltóval, olyan nagy volt a szeretet.

Megváltó: „Lányom, írd le! Mindent, amit leírsz, könyv formájában kinyomtatnak.”

A nyomtatás előtt egy pap ellenőrzi.”

ÉN: „Ezt szeretnéd, Uram, vagy talán inkább csendben, rejtve maradjak?” Megváltó: „Szeretném, ha a könyv eljutna az emberekhez.”

ÉN: „Néhány dolgot ki kell venni belőle, ami túl sok.” Megváltó: „Azt a pap fogja megtenni.”

ÉN: „Kedves Istenem, nincs papom. Megváltó: „Adok neked egy papot.

ÉN: „Uram és Istenem, ha a könyv megjelenik, akkor kizárnak az egyházból.”

Megváltó: „Lányom, az igazat írtad. Veled vagyok.” Megváltó: „Írj, lányom, a könyvet hamarosan ki kell nyomtatni.”

ÉN: „Kedves Istenem, kérlek, adj nekünk kegyelmet, hogy gyorsabban tudjunk írni.”

Megváltó: „Igen, meg tudod csinálni.”

ÉN: „Uram, legyen meg a te akaratod a könyvvel kapcsolatban.”

ÉN: „El kell olvasnom 1992. június 11-ét Trunk atyának?” Megváltó: „Igen, tedd meg.”

ÉN: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Köszönöm neked, leányom, hogy követed az akaratomat.” ÉN:

„Azért teszem, mert mindenekelőtt téged szeretlek, drága Istenem.”

Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.”

18.30 Rózsafüzér imádság

Szentmise Rotban

20.00 óra Imacsoport

1992. június 23. — kedd

10.00 óra az orvosi szobában:

Ma reggel körülbelül egy órát imádkoztam.

Amikor egyesültem a Megváltóval, az orvosok többször is megzavartak. Megváltó: „Írj, leányom!”

ÉN: „Igen, kedves Jézusom, mit szeretnél, hogy leírjak?”

Megváltó: „Lányom, új háború lesz Európában. Az orosz háború tovább terjed.”

10:55 körül röntgeneztek egy 12 éves fiút. Orrvérzése volt és eltört az orra. Mondtam neki, hogy reggel felkeléskor is imádkozni kell. Azt válaszolta, hogy ezt nem tanították neki, és hogy a volt NDK-ból származik. Adtam neki imalapokat, és ő örült. Aztán még elmondtam neki néhány szót a felnőttkori keresztelesemről.

Egy idő után (a röntgen után) újra Jézushoz fordultam. Olyan volt, mintha vezetnének, újra egyesülnöm kellett a Megváltóval. Megváltó: „Írj, leányom, ez fontos.”

ÉN: „Uram és Istenem, és mi lenne az?”

Azt is megkérdeztem, hogy képes leszek-e feldolgozni azt, amit le kell írnom. Megváltó: „Hívd őket mind imádkozni.”

ÉN: „Jól hallottam?”

Megváltó: „Lányom, jól hallottad.” Megváltó: „Hívd őket imádkozni.”

ÉN: „Hogyan tegyem ezt? A papok nem hallgatnak rám. Kohl úrhoz nem mehetek. Sokan, akikhez szólok, a pápát szidják. Sokan kiléptek az egyházból, vagy a hitet szidják. Jelenleg olyan rossz a helyzet az emberekkel.”

Én: „Kedves Istenem, kérlek, adj tanácsot. Hogyan hívjam az embereket imádkozni?” Megváltó:

„Igen, lányom, menj el magad a kancellárhoz, Kohl úrhoz.”

Én: „Mikor szeretnéd, hogy menjek hozzá?” Megváltó: „A lehető leghamarabb.”

Én: „Uram és Istenem, megteszem. Uram, legyen meg a te akaratod. Kérlek, vezess, irányíts és maradj velem.”

Megváltó: „Lányom, így lesz.”

Én: „Istenem, mindenk felett szeretlek, köszönöm neked.”

Megváltó: „Kedves leányom, tedd meg minél hamarabb.”

Én: „Igen, Uram, elmegyek a kancellárhoz.”

Megváltó: „Ez a háború több halottat és több kárt fog okozni.”

Én: „Érzem, hogy körülöttem újra ott vannak a keselyűk (démonok), pedig megszentelt sót szórtam.”

Megváltó: „Lányom, ez kínszenvedés számukra, de amit írsz, arra kényszeríti őket, hogy veled legyenek. A Legfőbb kényszeríti őket.”

Én: „Akkor ez Lucifer.”

Megváltó: „Igen, lányom, jól sejtetted.”

Én: „Kedves Megváltó, az imacsoport után nem tudtam elaludni. Éjjel 1 óra volt. Nyugalanságot éreztem, kellemetlen volt, mintha mindenhol férgék lennének a bőröm alatt, amelyek ott futkároztak és mozogtak.

Rögtön a démonokra gondoltam, és azonnal felkeltem az ágyból. Megszenteltem magam és az ágyat szentelt vízzel, elmondtam a rövid ördögűzést, és minden eltűnt. Annyi szentelt vizet spricceltem, hogy az ágy, amelyben elaludtam, vizes lett.”

Megváltó: „Igen, sokan voltak, ha láttad volna őket, meghaltál volna.” Én: „Istenem, el fogja ezt valaki hinni?”

Megváltó: „Csak akkor fognak hinni, amikor már késő lesz.”

Én: „Azt hiszem, ezt nem fogom olyan gyorsan elfelejteni. Undorít, milyen lehet a pokolban. Istenem, kérlek, mentsd meg az embereket.”

Megváltó: „Lányom, menj békével.” Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. június 24. – szerda

10.00 óra az orvosi szobában:

Mélyen imádkoztam, majd így szóltam: „Uram, ha azt akarod, hogy leírjam, akkor legyen meg, Uram, a te akaratod.”

Megváltó: „Igen, leányom, írd le.”

Én: „Olyan szép érzés a Megváltó melegségét, szeretetét és a mély békét érezni. Órákig el lehetne így tölteni az időt.

Megváltó: „Rövidíteni akarom az embereim idejét.”

Én: „Kedves Istenem, mondj nekem egy másik szót, ez nem világos számomra.”

Megváltó: „Az embereknek korábban kell meghalniuk.” (mint Isten tervében)

Megint megzavartak. Veronika hívott, vendégem érkezett. Egy fiatal férfi volt, aki 10 évvel ezelőtt nálam dolgozott polgári szolgálatosként, és most hamarosan befejezi az orvosi tanulmányait.

Akkoriban evangélikus lelkész akart lenni, nem azért, mert hitt, hanem mert úgy gondolta, ott jól lehet keresni. Emlékeztettem erre, majd elmeséltem neki a mai hitemet. Andreas most 30 éves volt. Ismét azt mondta, ha befejezi a tanulmányait, Svájcba megy, mert ott jobban lehet keresni, ott többet fizetnek.

12.00 óra a kápolnában. Mindig a kápolnában vagyok. Csak a naplóban nem említem többé, hogy ne legyen túl sok.

19:30 a Rochus-kápolnában – szentmise.

1992. június 25. – csütörtök

Nincs hangom — Rotban voltam a templomban rózsafüzérre és szentmisére.

1992.06.26. — Szent Szív ünnepe

Imádságos egyesülés:

Megváltó: „Az embereknek meg kell térniük, mert nagy veszély fenyegeti őket. Már alig maradt időtök.”

Én: „Drága Istenem, nem merem megkérdezni tőled. Kérlek, segíts nekem. Te mindent tudsz. Mit akarsz tőlem?”

Megváltó: „Hogy hűséges maradj hozzám. Menj békével, leányom.” Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. június 27. – szombat

7:15-kor a waghäuseli templomban voltam a szentmisén. Utána Marionnal együtt naplót írtam és levelet a szövetségi kancellárnak, H. Kohlnek.

16:30 és 18:15 között a Rot-i templomban voltam, ott imádkoztam és gyóntam. Este két teológus hallgató, Matthias és Fridolin érkezett Lantershofenből. Késő éjszakáig felolvastam nekik a naplóból.

1992. június 28. – vasárnap

Otthon körülbelül egy órát imádkoztam. Fridolin a fürdőszobában énekelt. A férjem is zavart. Nehéz volt egyesülnöm a Megváltóval.

Fridolin, Matthias és én elmentünk Waghäuselbe a templomba. A szentáldozás után a Megváltó megerősítette nekem az üzenetet. Sírtam. A papírt, amelyre reggel írtam, elszakítottam, nem akartam elhinni. És most a Megváltó megismételte. Annyira sírnom kellett, és mégis elmentünk Aemilian atyához.

Körülbelül 20 percet beszéltem Aemilian atyával.

Fridolin és Matthias hallgatták. Éreztem, hogy nem vagyok egyedül. A Megváltó velem volt. Azt mondtam, hogy a szájjal történő áldozás a helyes út. Aemilian atya úgy vélte, hogy a Megváltó a szentostya apró darabjaiból távozik. A beszélgetés után még az áldását kértem tőle.

Ekkor már csak egy óra és 15 perc volt hátra az ebédig. Fridolin imádkozott, Matthias pedig segített nekem a főzésben.

Ezt követően 13:30-kor bementünk a templomba imádkozni.

Amikor hazaértünk, latinul imádkoztuk a fájdalmas rózsafüzért a békeért.

1992. június 29. – hétfő

10.00 Orvosi rendelő:

Tegnap elégedetlen voltam Aemilian atyával folytatott beszélgetés után. Ezért megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy ott van-e az ostya apró darabkáiban.

Megváltó: „Írd le, leányom, a kis darabkákban is ott vagyok. Figyelj jól, leányom, az atya eltorzítja a Szent Atya tanítását. Imádkozz érte.”

A Megváltó így folytatta: „Írd le, leányom, a háború nagyon gyorsan terjed. Mindenki részt vesz benne.”

Én: „Kik azok a mindenki?”

Megváltó: „Mindenki, akinek gyűlölet van a szívében.” Én: „És azok, akiknek szeretet van a szívében?”

Megváltó: „Nekik nem kell harcolniuk.”

Én: „De azok, akikben gyűlölet van, túlsúlyban vannak, többen vannak, mint azok, akikben szeretet van.”

Megváltó: „A kevesek mellett én is ott vagyok, ők fognak győzni.”

Én: „Olyan, mintha Dávid és Góliát lenne.” Megváltó:

„Így van, leányom.”

Megváltó: „Te azok közé a kevesek közé tartozol, akik szeretettel telve vannak.” Én: „Akkor a többieknek félniük kell?”

Megváltó: „Ha szeretnek engem, nem fognak félni.” Nem kérdeztem, csak arra gondoltam, vajon ő az én vőlegényem is-e. Megváltó: „Igen, én vagyok a te vőlegényed.”

Én: „De még nem értem teljesen.” Megváltó:

„Lányom, te vagy a menyasszonyom.”

Én: „Kedves Urunk, Jézus Krisztus, kérek, mondd el nekem világosabban, mi az a menyasszony?” Megváltó: „A menyasszony az, aki már mindent nekem adott.”

Én: „Kedves Istenem, de azt hiszem, bűnös vagyok, és nem tudom felfogni, hogy a menyasszonyod vagyok.”

Megváltó: „Eddig senki sem értette meg.”

Megváltó: „Kedves leányom, maradj hűséges hozzám. Ne hagyd, hogy mások befolyásoljanak. Menj békével.”

Én: „Istenem, szeretlek és hálát adok neked, és nincs más vágyam, mint hűséges maradni hozzád.”

HI. Szentmise és rózsafüzér vörösben.

Egy indiai atya jött helyettesíteni, Vogt plébános úr gyógykezelésen volt.

20.00 óra Imacsoport: Dochart atya gyóntatott.

1992. június 30. — kedd

10.00 óra az orvosi szobában:

Mélyen imádkoztam, és sok embert ajánlottam a Megváltónak, végül pedig minden lelket. Megváltó: „Lányom, tetszik nekem, amit mondtál. Írj, lányom, fáradt vagy, pihenj le.”

Én: „De holnap Rodalbenbe akarok menni, Pirmasens közelében. Ott van a világ számára egy nagy jel.”

Megváltó: „Igen, menj oda, leányom, ez az én jelem.” Én: „Ezt a jelet biztosan a templomban kell tisztelni.

Miért nem teszik?”

Megváltó: „Mert a papok nem élnek Isten kegyelmében.”

Én: „De már 40 éve eltelt. Valamit tenni kell.” Megváltó: „Valami történni fog. De még nem most.”

Megváltó: „Írd le. Szeretlek, leányom.” Egy idő után:

Megváltó: „A jel el fog jönni.” (Az a jel, amelyet a Megváltó már megígért nekem.)

Én: „Fel kell készülnöm rá?” Megváltó:

„Maradj mindig bennem.”

Én: „Igen, Uram, egyetlen vágyam az, hogy mindig veled lehessenek, mert nincs ennél szebb dolog.

Megváltó: „Ez a jel az egyházban fog megtörténni.” Megváltó:

„Akarod, hogy ez a jel rajtad történjen meg?”

Én: „Igen, Uram és Istenem, vőlegényem, de azt is, hogy ne legyek tőled elválasztva, és hogy dicsérjelek és magasztaljalak a szentekkel együtt örökké. Mert nincs szebb dolog, mint a te szeretetedben lenni.

Megváltó: „Így lesz, leányom.”

Megváltó: „Kapsz tőlem egy megbízatást, hogy segíts nekem megmenteni a többi lelket.” Én: „Kik azok a többiek?”

Megváltó: „Azok a lelkek, akik kételkednek.”

Én: „Ó, Uram, ez nagyon sok. De úgy fogom tenni, ahogy te akarsz, mert mindenkinek felett szeretlek.”

Megváltó: „Mennyasszonyom, menj békével.”

Én: „Drága Istenem, jól hallottam? Kérlek, mondd el még egyszer.” Megváltó: „Igen, leányom, te vagy a menyasszonyom.”

Én: „Uram és Istenem, vőlegényem, köszönöm neked mindent.”

Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. július 1. – szerda

10.00 óra az orvosi szobában:

Körülbelül 10 perces mély imádság után körülbelül 15 perc csend volt, majd hallottam a Megváltót: „Lányom, a nagy háború már elkezdődött. A földön minden ember felelős. Azt kívánom, hogy sokat imádkozzatok. Térjete meg és böjtöljete. Szeretlek, lányom, menj békével.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, köszönöm, kedves Uram Jézus. Irgalmazz minden embernek. Ments meg minket, Uram, ne hagyj, hogy elveszünk, mi a te gyermekeid vagyunk.”

Délután a Wafzig család házában imádkoztam. Több hívő is jelen volt, mindkét szoba tele volt. Utána elmentünk a szentmisére.

Weber atya celebrálta a szentmisét. Azt hiszem, ez volt az utolsó, amit nála ünnepeltem.

Weber atya hamarosan nyugdíjba megy.

Utána átmentünk Brigitte-hez és Franzhoz. Fridolin is ott volt, három diákkal együtt, Josef-fel, Markus-szal és Matthias-szal.

Sok más ember is ott volt Brigitte-nél és Franznál, és én beszéltem az élményeimről, tapasztalataimról és a hitemről.

1992. július 2. – csütörtök

10:00 Munkahelyi orvosi rendelő:

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, Uram, mit szeretnél, hogy írjak?” Megváltó: „Add nekem a jövődet.”

Én: „Uram és Istenem, Jézusom, odaadom neked, mert az életemet és a jövőmet a kezedbe helyeztem, és az a tiéd.”

Megváltó: „Lányom, tetszik nekem, ahogy mondtad.”

Én: „Igen, Uram, Jézus, mert tudom, hogy olyan jó vagy, és hogy nálad csak jószág van.”

Nem tudok elképzelni mást, csak hogy mindig veled legyek. Én vagyok a szőlőtőke hajtása.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a jövőt én határozom meg.” Én: „Hogyan fogom ezt felismerni, ha te határozod meg?”

Megváltó: „Amit tőled kérek, azt csak tedd meg.” Én: „Hogyan fogom tudni, hogy tőled származik?”

Megváltó: „Én meg fogom mutatni neked.”

Én: „Drága Istenem, most már tennem kell valamit?”

Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Mit, Uram és Istenem, vőlegényem?” Megváltó: „Higgy szilárdan abban, amit mondok neked.”

Én: „Uram, kedves és irgalmas Istenem, szilárdan hinni fogok benne, mert már megadtad nekem az élő hitet.”

Megváltó: „Írj, leányom, a jövő olyan lesz, amilyennek én akarom.” Én: „A jövőmre gondolsz?”

Megváltó: „Igen, a te jövődre, az az enyém.”

Én: „Legyen úgy, ahogy te akard, Uram és Istenem. Nagyon szeretlek, Uram és Istenem.” Megváltó: „Lányom, tetszik nekem, ahogy mondtad.”
Megváltó: „Írd le, leányom, szeretlek, menyasszonyom, menj békében.” Én: „Uram és Istenem, köszönöm neked.”

Eszembe jutott, hogy a Megváltó azt mondta nekem, hogy ő fog engem vinni.

Megváltó: „Hordozni foglak oda, ahová akarom. Egyszerre két helyen leszel.”

Én: „De Uram, én csak egy vagyok.”

Megváltó: „Tudok szaporodni.”

Én: „Drága Istenem, ezt nem értem, de hiszem, hogy képes vagy rá.” Én: „Uram, mire van szükséged rám két helyen?”

Megváltó: „Hogy meggyőzzem a hitetleneket. Drága leányom, jó, hogy megkérdezted. Leányom, maradj hűséges hozzám.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, hűséges leszek hozzád. Köszönöm neked, szerető Atyám.”

1992. július 2. – csütörtök

Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. július 3. – péntek

10.00 óra az orvosi szobában:

Mélyen imádkoztam, csak akkor akartam írni, ha ez Isten akarata.

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, Uram, leírom, mert te akard.” Megváltó: „Kedves leányom, szeretném megváltoztatni az időt.” Én: „Hogyan lehet megváltoztatni az időt?”

Megváltó: „Rövidíteni fogom.”

Én: „Kedves Istenem, olyan buta vagyok, nem értem, mondd el egyszerűbben.” Megváltó: „A csapás rátok fog jönni.”

Én: „Uram és Istenem, ez megint egy fenyegető üzenet.” Megváltó: „Az emberek nem akarnak megtérni.”

Én: „Kedves Istenem, megmondanád, mit értesz csapás alatt?”

Megváltó: „Írj le, leányom, szárazságos katasztrófa közeledik.”

Én: „Kedves Megváltó, most újra érzem a tisztátalan szellemet. A jobb kezemet rángatja. Ez tényleg ő, vagy csak a képzeletem játszik velem?”

Megváltó: „Igen, többen is vannak.”

Én: „Ma reggel már annyit imádkoztam.” Megváltó:

„Imádkozz tovább.”

Én: „Kedves Istenem, köszönöm, hogy nem félek.” Megváltó:

„Velem nem kell félned.”

Én: „Honnan tudhatnám, hogy mindig velem vagy?”

Megváltó: „Mindig veled vagyok.”

Én: „Igazából úgy érzem, mintha soha nem lennék egyedül. Írjak még le valamit?” Megváltó:

„Írd le. Te vagy az én szeretett leányom.”

Én: „Mindennél jobban szeretlek, Uram és Istenem, és azt kívánom, hogy soha ne szűnjek meg szeretni téged.”

Megváltó: „Menj békével, lányom.”

16 és 17 óra között öntöztem a kertet. A 10 kanna víz után rosszul lettem, hányingerem volt és szédültem, és erős fájdalmat éreztem a szívemben.

Alig tudtam lélegezni. Lassan lefeküdtem. Azonnal ittam Gebhard Heyder atya által megszentelt szenteltvizet, és Nitrolingual-Spray 04-et permeteztem a számba.

A fiam orvost akart hívni. Aztán fájdalom jelentkezett a has felső részében.

A szívfájdalom körülbelül 15 percig tartott. Azt mondtam a Megváltónak, hogy nem halhatok meg, mert még be kell fejeznem a napló írását. Ismét ittam a megszentelt vízből. Jobban lettem. Aztán elmentem a templomba. A szentáldozás után még jobban lettem. A Megváltóm a legjobb orvos.

Ezt követően megérkezett Fridolin Lantershofenből és Erich Rotból. Olvastunk Barbara Weigand könyvéből. Egy könyv, amelyet mindenkinek el kellene olvasnia.

1992. július 4. – szombat

Egy óra imádság után az egyesülés során megkérdeztem a Megváltót, szeretné-e, hogy ma írjak.

Megváltó: „Igen, leányom, szeretném, ha írnál.”

Én: „A férjem és az anyósom zavar. Sajnos nem tudok írni.”

Ha az ember egyesül a Megváltóval, a Sátánnak semmi sem okoz nagyobb örömet, mint megzavarni, hogy ne írjon le semmit.

Az anyósom jelenleg beteg. Az elmúlt napokban még a templomba sem ment el, és alig tud járni. De most, miközben otthon írom ezt az üzenetet, a nehéz porszívóval takarítja a lépcsőházat, mintha ő lenne a legegészségesebb ember a világon.

Én Istent helyezem az első helyre. Ha először imádkozunk, később szeretettel sok mindent jobban tudunk csinálni, takarítani vagy dolgozni, és sokkal többet és jobbat tudunk elérni.

Alig egyesültem újra, máris zavart a férjem.

Senki sem veszi figyelembe, hogy a Megváltó hozzám szól. A munkahelyen szinte jobb, mint otthon.

Most a szomszéd kutyája ugat, az utcán az autók száguldanak el.

„Kedves Megváltó, próbálok veled beszélni.”

Körülbelül 15 perccel később: a férjem elment, és egyedül maradtam. Letettem a telefonkagylót, hogy ne csörögjön.

Kísértés támadt bennem. Egy ideig sírtam.

Azon gondolkodtam, vajon tényleg a Megváltó beszél-e hozzám. Nehéz volt számomra. Azt mondtam a Megváltónak, hogy inkább azonnal meghalnék, ha a Sátán beszél hozzám, és nem a Megváltó. Mert mindent a Megváltónak adtam, és nem a Sátánnak.

Aztán ezt hallottam:

„Írj, leányom, az út hozzám meredek és keskeny. Kevesen járnak rajta. Igen, leányom, te is ezen az úton jársz. Minél meredekebb, annál több kísértés éri téged.”

Én: „Kedves Megváltó, nehezen írom le ezt, mert nincs papom, aki meghallgathatná, amit hozzám szólsz. Olyan tapasztalatlan vagyok, és olyan butának érzem magam, hogy írjak, és nagyon bűnös vagyok. Nem vagyok méltó arra, hogy halljam a hangodat. Egy dologban azonban nem tévedhetek, és az a szeretetem irántad. Megváltó, most már nem tudok tovább írni.”

Megváltó: „Menj békével, leányom.”

Én: „Kedves Istenem, kérlek, bocsáss meg nekem. Köszönöm neked ezeket a kísértéseket is, amelyek olyan nehezek számomra. Hiszen gyenge ember vagyok, egy porszem.”

16.30–19.45 óra: Ebben az időben Rotban voltam a templomban. Mindent feláldoztam, a szentáldozást is, a Szűzanyának. Aztán még gyóntam Paul Adambukulam atyánál, Vogt plébános helyettesénél.

1992. július 5. — vasárnap

7.30–9.15 óra: Otthon imádkoztam a szentmise előtt, és egyesültem vele.

Megváltó: „Írd le, lányom, időt adok neked arra a feladatra, amelyet el kell végezned.” Én: „Uram, milyen feladatot kell elvégeznem? Van ennek köze az egyházhoz?”

Megváltó: „Igen, ez a feladat az egyház számára van.”

Én: „Összehasonlíthatom ezt a feladatot az evangéliummal?” Megváltó:

„Igen, összehasonlíthatod.”

Én: „Nem akarom kitalálni, kérlek, mondd el nekem.”

Megváltó: „Írd le, lányom.”

Vártam egy kicsit, majd azt mondtam: „Nem tudom, Uram, nem világos számomra, és azt sem tudom elképzelni, hogy milyen feladat lesz ez.”

Megváltó: „Még eljön az ideje. Ezt a feladatot, amit rád bízok, el kell végezned.”

Én: „De nem tehetek semmit, ha nem tudom, mit.”

Megváltó: „A levelet a Szent Atyának add át annak a papnak, aki itt helyettesíti őt, és ő személyesen kell átadja a Szent Atyának.”

Én: „Te akartad, hogy ez a pap a mi templomunkba jöjjön?” Megváltó:

„Igen, az volt az akaratom.”

Én: „Ő is ezt akarja tenni?” Megváltó:

„Igen, meg fogja tenni.”

Én: „Örülök, hogy van egy másolatom a Szent Atyához írt levélről. Igen, Uram, meg fogom tenni.

Legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Kedves leányom, szeretlek, menj békével.”

Még egy hálaadó imát mondtam.

13.30-kor rózsafüzér volt, nem pedig áhítat. De Hedwig H. a rózsafüzér után még elmondta a Szent Drága Vér litániáját.

A templom előtt két hajléktalan állt, akik takarót kerestek alváshoz. Meghívtam őket hozzám. Hedwig is velem jött.

Ételt adtam nekik, majd Hedwig H.-val együtt imádkoztam a rózsafüzért. A két hajléktalan közül az egyik azonnal elaludt, a másik pedig velünk imádkozott. Két takarót adtunk nekik, és elmentek.

18:30: Mingolsheimben, a Rochus-kápolnában részt vettem a rózsafüzér imádkozásán és a szentmisén. Hedwig is velem volt.

1992. július 6. – hétfő

10.00 óra Orvosi rendelő:

Hála Istennek, hogy nem voltak olyan sok betegek. Nyáron kevesebben vannak, mint más évszakokban. Cserébe többet lehet imádkozni, mert nem szeretem a felesleges beszélgetéseket. Az örök élet nem csak a halál után kezdődik, hanem már itt a földön.

Ezért olyan fontos az első és a második parancsolat. Ahol nincs Isten dicsőítése, ott nincs szeretet sem.

Az imádság után egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Eljött az idő, amikor mindannyian meg lesztek próbálva. Vigyázz, a Sátán erős. Sokan nem állják ki ezt a próbát. Hiányzik belőlük a szeretet. Imádkozzatok szünet nélkül. A szellem hajlandó, de a test gyenge. Isten Lelke nyugszik bennetek. Tisztelnetek kell Őt.” Megváltó: „Lányom, ne kételkedj, menj békével.”

Én: „Most nagy melegséget és szeretetet érzek magamban, de sajnálom, hogy ezt a hangot csak „hangnak” nevezem, mert ez egy belső beszélgetés.

Hangról akkor beszélünk, ha hangosan halljuk, vagy ha beszélünk. Én ezt egy olyan mélységből hallom, ami felfoghatatlan. Ezért kérlek, Uram és Istenem, bocsáss meg nekem.

Nem kételkedem a szeretetedben és a jelenlétedben, hanem csodálkozom, hogy más emberek nem hallanak ilyesmit. Eleinte azt hittem, hogy mindenki hallja, ahogy én. De amikor meghallom, hogy nem így van, akkor biztosan időre van szükségem, amíg megértem, hogy ez egy nagy kegyelem tőled, és nem tőlem magamtól. Köszönöm neked, Uram, kedves Jézusom, ezt a nagy kegyelmet.

Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20.00 óra Imacsoport: Két órán át imádkoztunk.

1992. július 7. – kedd

10.00 óra Orvosi rendelő:

Imádkoztam és egyesültem.

Megváltó: „Írj, leányom, szükségem van...”

ÉN: „Uram, ki vagy te, ha azt mondod: »Írj, leányom!«?” Megváltó:

„Írhatod, hogy Jézus.”

Megváltó: „Erős hitvallókra lesz szükségem a közeljövőben. Te még nem vagy olyan erős, leányom.”

ÉN: „Drága Istenem, drága Jézusom, mit kell tennem, hogy erős legyek?” Megváltó:

„Bízz bennem teljes mértékben.”

ÉN: „Uram és Istenem, kérek, adj nekem ezt a kegyelmet, hogy teljes bizalommal fordulhassak hozzád.”

Megváltó: „Lányom, megadom neked.”

ÉN: „Uram és Istenem, te vagy a szerető Atyám. Már megadtad nekem az élő hitet, aztán a hűséget irántad, és most a beléd vetett bizalmat.

Ezek erények?”

Megváltó: „Igen, ezek azok az erények, amelyekkel most rendelkezel.”

ÉN: „Becker asszony adott nekem egy papírt, amin az állt, hogy egy fiatal férfi, R. Denninger, beteg, Crohn-betegségben szenved.”

Megváltó: „Ennek az úrnak szeretettel kell viselnie ezt a

keresztet.” ÉN: „Jól írtam a keresztet?”

Megváltó: „Igen, ezt a keresztet, amelyet én adtam neki.” Ezt

követően:

Megváltó: „Lányom, örülök, hogy Barbara Weigand könyve örömet okoz neked és segít neked.”

ÉN: „Igen, kedves Jézusom, ez is az egyik legjobb könyv. Mindenkinek el kellene olvasnia.”

Megkérdeztem a Megváltót a nyaralásomról, mert mindent átadtam neki. ÉN: „Mit tennél a helyemben?”

Megváltó: „Maradj otthon, lányom.”

ÉN: „Igen, Uram és Istenem, így fogok tenni. Köszönöm a jó tanácsot.” ÉN: „Kell még valamit leírnom?”

Megváltó: „Szeretlek, leányom, menj békével.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. július 8. – szerda

10.00 óra az orvosi szobában:

Veronika és én együtt imádkoztuk a fájdalmas rózsafüzért, utána a Drága Vér litániáját és még más imákat is.

ÉN: „Drága Istenem, milyen szép, ha mindent Neked adok, akkor megszabadulok a problémáktól, a bosszúságtól, a kételyektől és a félelemtől. Ahogy Te mondod, úgy lesz. Minden úgy történjen, ahogy Te akarod.” Megváltó: „Hamarosan nagy katasztrófa fog bekövetkezni.”

ÉN: „Hol?”

Megváltó: „Mindenki az én gyermekem, imádkozni kell.”

Megváltó: „Az egyik atomerőmű sok embert fog elpusztítani. Írd le, lányom, mindez a pénz miatt történik. Németország részt fog venni ebben a háborúban Szerbia ellen.” ÉN: „Akkor mégis háború lesz Szerbiában?”

Megváltó: „Igen, hamarosan.”

ÉN: „Kedves Megváltó, a te lelked egyesült az én lelkemmel, így szólsz hozzám.” Megváltó: „Igen, így van.”

Megváltó: „Vigyázz magadra, a kísértések erősebbek. Lányom, kapaszkodj szorosan a kezembe.”

ÉN: „Kedves és irgalmas Istenem, így fogok tenni. Az őrangyalom emlékeztessen erre és védjen meg, és kérem, hogy a Szent Szűz Mária terjeszthesse ki védőköpenyét minden gyermeke és rám is.”

Megváltó: „Lányom, menj békével.”

15:45-kor Joachim atya felhívott Oggersheimből. Körülbelül 10 percig beszéltem vele. Tudni akarta, beszéltem-e H. Kohl kancellárral. Azt mondtam neki, hogy láttam a kancellárt a feleségével, amikor éppen balettelőadást néztek Münchenben. (A tévében láttam őket, a hírekben, amelyeket az anyósomnál néztem.) Talán ez fontosabb, mint elolvasni a levelet és teljesíteni Isten akaratát. A nyaralási időszakban nálunk szerdánként szentmise is volt, nem kellett elmennem a Rochus-kápolnába. 18.30 Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. július 9. – csütörtök

Ma reggel több mint egy órán át imádkoztam. Az egyesüléskor:

Megváltó: „Írj, leányom, meghívást kapsz a pápához.”

Én: „Veronika nyaralása előtt vagy után? És kapok-e audienciát a Szent Atyánál?”

Megváltó: „Igen, beszélni fogsz vele.”

Én: „Uram, hiszek abban, amit mondtál. Most már hiszem, hogy így fog történni.”

Megváltó: „Lányom, nem kell tudnod, mi vár rád a közeljövőben. A jövőd az enyém.”

Én: „Igen, Uram, legyen így.”

Én: „Ez azt jelenti, hogy nem kell aggódnom a jövő miatt. Te leveszed rólam ezt a terhet.”

Megváltó: „Jól írtad, tetszik nekem. Így lesz.” Megváltó: „Lányom, szeretlek, menj békével.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

Egy ideig a szentáldozás után imádkoztam azért, hogy Adambukulam atya szólítson meg, hogy elmondhassam neki, mit akar a Megváltó.

Amikor kimentem a templomból, az atya megszólított, hogy holnap Heidelbergbe megyek-e. Még el tudtam mondani neki, hogy van egy üzenetem a Megváltótól számára.

Azt mondta nekem, hogy ha holnap reggel 6:45-kor nem áll a templom előtt, akkor nem jön velünk Heidelbergbe. Barátságosan elbúcsúzott tőlem.

Anton, az áldozási segítő, látta, hogy beszéltem vele.

1992. július 10. – péntek

10.00 óra az orvosi szobában:

Elmondtam a Megváltónak, hogy ma reggel 6.50 körül a Rot templom előtt voltam, és hogy Paul atya nem volt ott.

A férjemmel aztán együtt imádkoztunk a Heidelbergbe vezető úton. A klinikán aztán Veronikával imádkoztam.

A Megváltó azt akarta, hogy ezt leírjam.

Megváltó: „Az embereknek fedezéket kell keresniük a repülőgép elől.”

Én: „Ez vonatkozik a Német Szövetségi Köztársaságra is?”

Megváltó: „Igen, lányom.”

Én: „A Német Szövetségi Köztársaságot repülőgépek fenyegetik?” Megváltó: „Igen, hamarosan. A repülőgépek keletről jönnek.”

Én: „Uram, de ez nagyon nehéz, amit le kell írnom.” Megváltó: „Lányom, mind imádkozzanak.”

Megváltó: „Lányom, az emberek nagy veszélybe kerültek. Hívd őket imádkozni. Megint rövidítenem kell az időt. Mindenkinek már olyan kevés ideje van.”

Én: „Még le kell írnom valamit, drága Istenem?”

Megváltó: „Igen, mindent, amit leírsz, hamarosan ki kell nyomtatni.”

Én: „Kedves Istenem, kegyelemért esedezem, hogy Marion és én gyorsabban írjunk, mert annyi zavaró tényező van az írás közben, hogy nem haladunk olyan gyorsan.” Megváltó: „Lányom, igyekeznetek kell.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, igyekezni fogok írni.” Megváltó: „Lányom, szeretlek, menj békével.”

Az egyesüléskor melegséget és sok szeretetet éreztem, és rengeteg kegyelmet kaptam, különösen nyugalmat és békét. Igen, éreztem, hogy a Megváltó jelen volt bennem.

Úgy beszélt, mint egy Megváltó, aki minden gyermekét meg akarja menteni.

15:00 óra: Kinyitottam egy csomagot a Miriam Kiadótól. Egy körlevélben azt olvastam, hogy H. Josef Künzli meghalt. Már régóta imádkoztam érte, mert neki kellett volna kinyomtatnia a könyvet, és most meghalt.

Elkezdtem sírni, gyertyát gyújtottam érte, szentelt vizet hintettem rá, és azonnal imádkozni kezdtem érte.

18.30 óra: rózsafüzér és szentmise Rotban.

A szentmise után átadtam a levelet a szent atyának, Paul Adambukulam atyának, és megkértem, hogy személyesen adja át a szent atyának. Aztán meghívtam őt hétfőre

19:45-kor felajánlottam neki, hogy felolvasom neki a naplóból, amit a Megváltó mondott neki.

Meghívtam őt a 20:00-kor kezdődő imacsoportra is, hogy lássa, mit és hogyan imádkozunk. Azt mondta, hogy eljön hozzám.

Ezt követően Marion is megérkezett, és együtt írtuk a naplót.

1992. július 11. – szombat

8:15-kor érkeztem a waghäuseli templomba 7:15 helyett, és egyáltalán nem vettem észre. Irma odajött hozzám, és megkérdezte, tudom-e, hány óra van.

Amikor azt mondtam, hogy „7:15”, nevetett, és elmagyarázta, hogy már 8:15 van. Ilyen még nem történt velem.

Aztán átmentem Marionhoz, és naplót írtunk.

Délután 16:30 és 19:45 között elmentem a templomba. Sok dologért imádkoztam.

1992. július 12. – vasárnap

7.50–9.00 óra: Az ima után egyesültem.

Megváltó: „A világ nagyon nagy veszélyben van. Európának kevés ideje van a jóvátételre. Szinte minden ember el fog veszni. Nem készültek fel az örök életre.

Az emberek átadták akaratukat a Sátánnak.” Én: „De olyan sokan járnak templomba.” Megváltó: „Közülük még sokan el fognak térni.”

Én: „Ez az a »szitálás«?” Megváltó:

„Igen, a Sátán már szitál.”

Megváltó: „Írj le, leányom, a világ még soha nem volt ilyen bűnben, mint most.

A háború olyan gyorsan fog terjedni, mint eddig minden háború. Lányom, imádkozz, imádkozz sokat.

Az imádsággal sokat jóvá tehetek.”

Én: „Írjak még le valamit?”

Megváltó: „Nagyon sok imacsoportra van szükségem.”

Én: „A környezetünkben sok imacsoportunk van.” Megváltó: „Nem elég ahhoz, hogy a nagy számú embert megmentjük.”

Megváltó: „Lányom, minden nap oly sok lélek vész el. Az imacsoport, amelyet vezetsz, sok gyümölcsöt hoz, de azoknak még be kell érniük.”

Én: „Mit kell tenniük ahhoz, hogy éretté váljanak?”

Megváltó: „Szeretniük kell.”

Én: „Nem merem megkérdezni, mert ez mind fenyegető üzenetnek hangzik.”

Megváltó: „Szinte az egész Apokalipszis fenyegető üzenet. Gyermekeim, nem tudlak megvigasztalni titeket. Sokat kell imádkoznotok és böjtölnötök. Akik szeretnek engem, azok megmenekülnek. Akik pedig nem szeretnek, azok már kiválasztották az Atyjukat, a világ fejedelmét.” Én: „Drága Jézus, te vagy a világ győztese és megmentője, te mindannyiukat megmentheted.” Megváltó: „Lányom, az emberek szabad akarata vezeti őket a mélységbe. Lányom, szeretlek téged, és még mindig szeretem az összes embert. Menj békével.” Én: „Drága Istenem, bocsáss meg mindannyiunknak. Szeretlek azokért is, akik nem szeretnek téged. Irgalmazz nekünk, és kérlek, ments meg minket, hogy ne vesszünk el. Köszönöm neked ezeket a fájdalmas szavakat, amelyek fenyegető üzenetet hordoznak a világ számára.”

10.00 óra: Meglátogattam a Hl. Rot-i misét.

13:30 Rózsafüzér imádság áhítat nélkül Rotban, a templomban. Paul atya nem tart áhítatot.

1992. július 13. – hétfő

10.00 óra Orvosi rendelő:

Mélyen imádkoztam, majd egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Lányom, figyelj jól. Egy pap elviszi az összes kinyomtatott lapot, átnézi és kinyomtatja. Hogy melyik kiadó nyomtatja ki, azt a pap fogja eldönteni. Ez ne legyen a te gondod.”

Aztán a Megváltó így szólt:

„Tartsd naplódát titokban, mert a Sátán erős. Mindent el akar pusztítani, amit írtam. Csak akkor szabad elolvasni a könyvet, ha elkészült.”

Én: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Igen, írd le. A lelkem összekapcsolódik a tiédde, így tisztábban hallasz engem.”

Megváltó: „Írj, leányom, a háború az elkövetkező napokban fokozódni fog.” Én: „Melyikre gondolsz, Boszniára vagy Oroszországra?”

Megváltó: „Mindkét oldalon, írd le, leányom. Imádkozz a haldoklókért.” Én: „Tudnom kell még valamit?”

Megváltó: „Igen, leányom, ne menj egyedül, nélkülem.”

Én: „Drága Istenem, azt kívánom, hogy mindig veled lehessenek.” Megváltó: „Ez tetszik nekem, leányom, menj békével.”

Én: „Uram és Istenem, szeretlek és hálát adok neked.”

1992. július 14. — kedd

10:00 óra az orvosi szobában:

Az egyesüléskor:

Megváltó: „Írj le, leányom.” Én: „Megint a háború miatt?” Megváltó: „Igen, imádkozz Szerbiáért.”

Én: „Azt hittem, H. Panić mindent rendbe hoz.” Megváltó: „Ez a Sátán csapdája.”

Én: „Tehát ő nem a megfelelő ember Szerbiának?”

Megváltó: „Nem, ő farkas báránybőrben.”

Én: „Meg lehet-e akadályozni ezt a háborút, ha azt mondod, imádkozz Szerbiáért?”

Megváltó: „Sok lélek menthető meg. A szerbiai háborúban több lélek veszik majd el, mint Boszniában és Horvátországban együttvéve.”

Egy idő után hallottam:

„Írd le, leányom: a Szűz Mária-jelenés hamarosan bekövetkezik.” Én: „Hol?”

Megváltó: „A Vörös Templomban. Imádkozz és böjtölj. A jel hamarosan megérkezik, a közeljövőben.”

Én: „Miért mondod, hogy a közeljövőben?”

Megváltó: „Mert az időt én határozom meg. Ebben a templomban kell imádkozni.”

Megváltó: „Lányom, figyelj jól. Ne okozz csalódást nekem.”

ÉN: „Nem, Uram és Istenem, nem foglak csalódást okozni. Kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy bátor legyek.”

Megváltó: „Kedves leányom, menj békével.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

21.00 óra körül Paul Adambukulam atya látogatott meg. Megígérte, hogy hétfőn újra eljön az imacsoportba.

1992. július 15. — szerda

10.00 óra az orvosi szobában:

Imádkoztam, és egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Az emberek a Sátán hurokjában vannak.” ÉN: „Kedves Istenem, ha azt mondod, »az emberek«, akkor én mindenkire gondolok.” Megváltó:

„Csak egy kis számú az, aki nincs ott.”

ÉN: „Ez úgy hangzik, mint Don Bosco látomása.”

Megváltó: „Lányom, nem tévedsz. Mindannyiuknak meg kell térniük. Sokuk számára már túl késő.”

ÉN: „Írjak még le valamit?” Megváltó: „Igen, írd le, ez nagyon fontos.” ÉN: „Igen, Uram és Istenem, és mi lenne az?”

Megváltó: „Ebben az évben kitör a háború Szerbiában. Írd le, leányom, a nagy sár az egyházban is felelős ezért. A püspököknek vissza kell térniük az egyház igazi tanításához.”

ÉN: „Mi a legrosszabb jelenleg az egyházban, miért van sár az egyházban?” Megváltó: „Testem meggyalázása. Sürgősen meg kell szüntetni a kézbe vételt.”

ÉN: „Én olyan tehetetlen vagyok.”

Megváltó: „Ez igaz. De velem nem vagy tehetetlen.” ÉN: „Mit tegyek?”

Megváltó: „Folyamatosan beszélj erről. Amilyen gyorsan bevezették, olyan gyorsan kell eltörölni. Írj, leányom, ha nem teszik meg, büntetés fog érni őket. Az irántam tanúsított engedetlenség a legnagyobb gonoszság, ami az embereket érheti.”

Megváltó: „Beszélj tovább róla. Veled leszek, amikor erről beszélsz. Lányom, maradj hűséges hozzám. Szeretlek, menj békével.”

1992. július 16. — csütörtök

10.00 óra az orvosi szobában:

Az ima után egyesültem a Megváltóval. Megváltó: „Írj, leányom!”

ÉN: „Igen, Uram. Köszönöm, hogy hozzám szólsz, és mindenkinek felett szeretlek, mert nekem nem a kíváncsiság a fontos, hogy mit fogsz mondani nekem, hanem a lelkek üdvözülése, és hogy teljesítem az akaratodat, mert azt mondod, hogy a szolgálója vagyok. Mivel egyesítem a lelkemet a Te Szentlélekkel, nem kell attól tartanom, hogy más beavatkozik. Csak akkor lehetséges ez, ha Te megengeded.”

Megváltó: „Írj, leányom, mindenkinek el kell fordulnia a széles úttól, mert nincs sok idejük. Mivel le kell rövidítenem az időt, a megtérésnek gyorsan kell megtörténnie. Annyi halott van, és nincs pap, aki eltemetné őket, imádkozz értük.”

ÉN: „Elég, amit írtam, vagy még le kell írnom valamit?” Megváltó: „A lehető leggyorsabban meg kell építened a kápolnát.”

ÉN: „Kedves Istenem, adj kegyelmet Wolfgang építésznek, hogy gyorsabban készítse el a tervet, még nincs elég pénzem.”

Megváltó: „Minden a megfelelő időben meglesz.”

Én: „Kedves Istenem, kérek, küldj nekem munkásokat is, akik segítenek a kápolna építésében.”

Megváltó: „Lányom, kevés időnk van.”

Én: „Miért mondd, hogy »mi«?”

Megváltó: „Veletek vagyok.”

Én: „Uram, legyen meg a te akaratod. Igyekszem teljesíteni az akaratodat. Kérem, adj ehhez kegyelmet.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. július 17. – péntek

10.00 óra az orvosi szobában:

Imádkoztam és egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Lányom, sok imára van szükségem. Megkezdődött a háború.” Én: „Azt mondtad, hogy a háború 1992. július 1-jén kezdődött.”

Megváltó: „Az orosz háború.”

Én: „Istenem, miért nevezed ezt a háborút orosz háborúnak?”

Megváltó: „Mert ők a szerbek mögött állnak. Ezt a háborút nem lehet majd megállítani.” Én: „Írjak még le valamit?”

Megváltó: „Igen. A közeljövőben sok halott lesz.” Megváltó:

„Lányom, erős imádkozókra van szükségem.” Én:

„Megváltó, mit nevezel erős imádkozóknak?”

Megváltó: „Azokat, akik szívből imádkoznak. Írd le, leányom, hamarosan megjelenik neked a Szűzanya.”

Én: „De ezt már mondtad nekem.” Megváltó:

„Közeledik.”

Én: „Mit jelent az, hogy »közeledik«?”

Megváltó: „Szeresd őt.”

Én: „Nem szeretem őt eléggé?”

Megváltó: „Kevésbé beszélj vele.”

Én: „Kedves Jézus, megígérem neked, hogy a jövőben többet fogok beszélni Szűz Máriával, és jobban fogom szeretni őt.”

Megváltó: „Lányom, tetszik, amit írtál. Lányom, szeretlek, menj békével.”

Délután láttam, hogy levelet kaptam a Szövetségi Kancelláriától (AZ: 012—K—0007772/92/0(0)01). — lásd másolat, 155. oldal

18.30-kor imádkoztam a rózsafüzért a templomban ebben az ügyben, és ott maradtam a szentmisére is.

A szentáldozás után megkérdeztem az Úrtól, mit tegyek. Körülbelül 19.40 óra volt.

Megváltó: „Hiszed, hogy beszélni fogsz vele?” Én: „Igen, hiszem.”

Megváltó: „Imádkozz érte, még kapsz egy levelet a kancellártól.” Én: „Igen, Uram, imádkozni fogok érte és ezért az ügyért.”

1992. július 18. – szombat

7.15-kor a waghäuseli templomban voltam, utána Marionnál, mint szinte minden szombaton a szentmise után, mert akkor még naplót írunk. Ma odaadtam Monika Hamschnak Barbara Weigand könyvét, és azt mondtam neki, hogy ha elolvassa, jobban meg fog érteni.

16.30–18.30 Rotban a templomban: imádkoztam, majd gyónni mentem Paul Adambukulam atyához.

Alig értem haza, máris újra támadás ért. Ezúttal a démon Hedwig H.-n és a férjemen keresztül támadt.

Hedwig mindenképpen azt akarja, hogy a templomban fejkendőzt viseljek, mert valahol egy kegyelemmel megáldott személy ezt mondta.

Azt mondtam neki: „Elhiszem, hogy kendőt kell viselnünk, de nem kell gúnyolódni, ha magad nem viselsz.” Úgy gondolom, a Megváltónak ma fontosabb, hogy tiszta szívünk legyen, mint hogy ezer nő viseljen fejkendőt, de tisztátalan szívvel. Ha a Megváltó azt akarja, hogy ebben a tűzö melegben fejkendőt viseljek a templomban, akkor készen állok arra, hogy holnap azonnal fejkendőt viseljek.” Aztán azonnal elővettem a rózsafüzért, és imádkoztam. Ezután csend lett. Furcsa, hogy ezek a kísértések közvetlenül a gyónás után jönnek.

1992. július 19. – vasárnap

Éjjel 4:20 és 5:20 között imádkoztam, reggel pedig 8:00 és 9:15 között.

Mivel tegnap este, ma éjjel és ma reggel a tisztátalan szellem gyötört, az imádság után az egyesülés során megkérdeztem a Megváltót:

ÉN: „Szeretnéd, hogy írjak, vagy szeretnéd, hogy ne írjak?” Megváltó: „De, szeretném, hogy tovább írj.”

ÉN: „Úgy érzem, hozzám szólsz, és rájöttem, hogy a gonosz szellem nem akarja, hogy írjak.”

Megváltó: „Írj, leányom, az emberek egy kötélen állnak, és ingatagok.”

ÉN: „Kedves Istenem, mondj nekem egy másik szót, ez nekem olyan homályos.”

Megváltó: „Az emberek már nem képesek hinni.”

ÉN: „Miért nem képesek hinni?” Megváltó: „Mert nem szeretik azt, aki megváltotta őket.” Nem tudtam, mit mondjak.

Megváltó: „Kérdezz tőlem, lányom.”

ÉN: „Nekem ez nehéz, mert még nincs papom, aki átolvassná, amit írok.”

Megváltó: „Még jön egy pap. Ő át fogja olvasni, és a lehető leggyorsabban nyomdába adja.”

Ezt követően:

Megváltó: „A háború a közeljövőben még rosszabb lesz.” ÉN: „Azt hittem, a politikusok békét kötöttek?”

Megváltó: „Írd le, lányom, velem nem kötöttek békét. Én vagyok a béke királya. Rajtam kívül senki sem adhat békét. A világi béke csak látszatbéke. Ez nem tart sokáig. Megjósoltam ezt a tervemben.”

ÉN: „Mi az a terved?”

Megváltó: „Megjósoltam, hogy eljön az Antikrisztus ideje. És az az idő már itt van.” ÉN: „Uram és Istenem, ez pedig nagyon szörnyű.”

Megváltó: „Az erők meg lesznek szűrtve.”

ÉN: „Kérlek, Megváltó, segíts nekünk, mert olyan gyengék vagyunk.”

Megváltó: „Az ember büszkeségét ki kell irtani. Az embereknek újra szeretniük kell, hogy felismerjék Megváltójukat. Lányom, szeress engem, menj békével.”

10 órakor a rot-i templomban voltam szentmisén, 13.30-kor pedig rózsafüzér imádkozáson. Ma nem volt áhítat.

1992. július 20. – hétfő

10.00 óra Az orvosi rendelőben:

Mint minden reggel, ma is imádkoztam, utána egyesültem. Megváltó: „Írj, leányom, ez fontos.”

Ettől a pillanattól kezdve Dr. Arndt négyszer zavart meg. Az orvos meglehetősen nyugtalan volt. Sietve járt ki-be. Ez nagyon gyakran előfordul, amikor a Megváltó hozzám szól. Az orvosok nem maradnak sokáig a szobában. Általában ebben a szobában írják le a betegek leleteit, vagy szolgálati és magánjellegű telefonokat intéznek, és nem is keveset. Ha felesleges beszélgetéseket folytatnak, akkor imádkozom értük, mert a munkám során ebben a szobában imádkozhatok és dolgozhatok. Itt általában fél órát töltök. Egyébként a röntgenhelyiségben vagyok, egy napfénytől elzárt helyiségben, ahol a betegeket röntgenezem.

Amikor a szoba kiürült, megkérdeztem a Megváltót, mi az a fontos dolog, amit mondani akart nekem.

Megváltó: „Lányom, ne kételkedj.”

Én: „Uram, nem fogok kételkedni. Szilárdan hinni fogok abban, amit mondasz, és le fogom írni.”

Megváltó: „Nagy földrengés fog bekövetkezni. Mindenki meg fogja érezni. Nagyon erős lesz.”

Én: „Ez is a büntetés része?”

Megváltó: „Igen, az emberek engedetlenségéért. Engedetlenség irántam.” Én: „Mit tehetsz?”

Megváltó: „Te tehetsz valamit. Imádkozz.”

Én: „Az az érzésem, hogy senki sem hallgat rám.”

Megváltó: „Így van, leányom.”

A Megváltó mondott nekem valamit, amit nem akartam leírni. Megváltó:

„Maradj hű hozzám, menj békével.”

Aztán mégis úgy döntöttem, hogy leírom, amit a Megváltó mondott nekem: „A papok és a politikusok együttműködnek.”

Miután ezt mégis leírtam, hallottam:

„Köszönöm, lányom.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20.00 óra Imacsoport: Paul Adambukulam atya imádkozott velünk, utána gyóntatott. Fridolin is ott volt, és még sokan mások, akik már régóta nem jártak ide.

1992. július 21. — kedd

10.00 óra az orvosi szobában:

Mélyen imádkoztam, és egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Én is szeretlek. Teljesen az enyém vagy. Én vagyok az életed. Mivel mindent nekem adtál, gondoskodom rólad.”

Megváltó: „Lányom, sok probléma van, amit meg kell oldani.” Én: „És azok melyek?”

Megváltó: „Az egyik az, hogy a papoknak hozzám kell tartozniuk. Meg kell vetniük a világi dolgokat. Hűnek kell lenniük a Szent Atyához és a hagyományhoz. Ha eltérnek a Szent Atyától, az azt jelenti, hogy tőlem is eltérnek. A papoknak vissza kell térniük az Egyház igazi tanításához, különben a pap nem a második Jézus.”

Megváltó: „Írd le, leányom, mindazok, akik gúnyolnak téged, engem gúnyolnak. Őket ajánld fel nekem.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, megteszem.”

Megváltó: „Írj, leányom. A jelem hatása rajtad közeledik. Maradj hűséges hozzám, és maradj állhatatos.”

Én: „Kedves Istenem, még egyszer meg kell kérdezniem, mert meséltem Holgernek és Fridolinnek a naplóról, helyesen tettem?”

Megváltó: „Tedd ezt továbbra is, leányom.”

Megváltó: „Lányom, örülök, ha kérdezel.”

Én: „Miért mondd mindig, hogy hűségesnek kell maradnom hozzád? Nem vagyok hűséges hozzád?” Megváltó: „De, de nem tudod, mi lesz veled holnap.”

Én: „Uram, hogy érted ezt?”

Megváltó: „Mert szabad akaratod van, és azt nem vehetem el tőled.” Én: „De én mindig egyesítem az akaratomat a tiédde.”

Megváltó: „És mégis, másnap másképp dönthetsz.”

Én: „Drága Istenem, akkor inkább most meghalnék, mintsem másképp döntsek. Ó, drága Istenem, tudom, hogy te mindent előre tudsz. Soha ne engedd, hogy elszakadjak tőled. A te gyermeked vagyok, és mindig a tiéd akarok maradni.”

Megváltó: „Amit írtál, az fontos volt számomra. Szeretlek, lányom. Menj békével.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. július 22. — szerda

8.15 óra az orvosi szobában:

Megváltó: „Lányom, azt akarom, hogy írj.”

Én: „Drága Jézusom, olyan nehéz nekem, senki sem veszi komolyan, amit írok.” Megváltó: „Eljön az idő, amikor komolyan veszik majd, amit írsz.” Megváltó: „Írj, leányom, az Adriai-tengeren lévő hadihajók készen állnak a háború megkezdésére Montenegróval.”

Én: „Monte Negro és Szerbia jelenleg békében élnek.” Megváltó:

„De nem a szívükben.”

Én: „Van még valami, amit tudnom kell?”

Megváltó: „Igen, hamarosan megérkezik az új, vörös ruhás

pap.” Én: „Ez Freiburg akarata, vagy a tiéd?”

Megváltó: „Ez az én akaratom. Az új pap a Szentmisét megelőzően el fogja imádkozni a Szent Rózsafüzért. A vörös ruhás emberek fel fogják ismerni, hogy nagy bűnben élnek. Mindannyiótokat meg akarom menteni.”

Tudni akartam, hogy elmenjek-e Gebhard Heyder atyához. Megváltó:

„Menj hozzá, menj. Beszélj vele.”

Megváltó: „Lányom, szeretlek, imádkozz sokat. Menj békével.”

Délután a Globusban voltam bevásárolni. Amikor végeztem, és az autóm előtt álltam, láttam, hogy a bevásárlókocsiban a WC-papír alatt még ott volt egy sampon és egy fésű, mindkettőt kihagyták a pénztárnál. Azonnal visszamentem, és kifizettem őket. A pénztárosnő azt mondta nekem, hogy manapság ez ritkán fordul elő. Tudtam, hogy ez egy kísértés számomra. Régebben biztosan nem tettem volna ilyet, de most, a keresztség után jó keresztény akarok lenni, mert a lelkiismeretem ezt követeli.

Ha 5 DM-mal többet számoltak volna fel nekem, akkor is visszamentem volna, és reklamáltam volna. Ezért mondom, hogy ha az én javamat szolgálja, akkor visszamegyek, mert Isten mindent lát, és az ördög abba a gödörbe esik, amelyet nekem ásott.

18.30 óra Szentmise és rózsafüzér Rotban.

1992. július 23. — csütörtök

9:30 és 10:30 között az orvosi szobában voltam.

Megváltó: „Hallasz engem, leányom?”

Én: „Igen, hallak, Uram.”

Megváltó: „Írj le, leányom, a világ nagy veszélyben van. A Sátán megmutatja legnagyobb hatalmát. A világot elvakítja. Ezúttal nagy zsákmányt visz magával. Szinte mindenki engedelmeskedik neki.”

Én: „Tudnom kell valamit, vagy tennem kell valamit?”

Megváltó: „Igen, tégy valamit értem. Írd le, kérek, leányom. Mindent, amit leírsz, ki kell nyomtatnod.”

Én: „Azt mondtad, hogy ezt egy pap fogja megtenni.”

Megváltó: „Igen, jönni fog egy pap is. Ő fogja megtenni.”

Én: „Uram, attól tartok, hogy kihúzza majd a kézbe való áldozás eltörléséről szóló részt, és azt is, hogy a laikusok nem oszthatják ki a Szentáldozatot. Attól tartok, nem fogja kinyomtatni.”

Megváltó: „Lányom, nem fogja megtenni.” (Nem fog semmit kihagyni.)

Én: „Akkor ennek a papnak élő hite lesz, és Isten kegyelmében lesz.” Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Előre is köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a papot. Sokat fogok imádkozni és böjtölni érte.”

Megváltó: „Lányom, tedd azt.”

Én: „Uram, szeretném megkérdezni, hogy elmenjek-e oda, ahová József és Gisela laknak, hogy ott előadást tartsak. Ez is a te akaratom?”

Megváltó: „Lányom, nagyon örülnék, ha odamennél és előadást tartanál.” Én: „Uram, velem leszel?”

Megváltó: „Igen, mindig veled vagyok.”

Én: „Drága Istenem, teljes szívemből köszönöm neked.”

Megváltó: „Írj, leányom, mit gondolsz, mi fog most következni?” Én: „Nagyon kíváncsi vagyok.”

Csudálkozva vártam, mit fog most mondani a Megváltó.

Megváltó: „Eljön a jel.”

Én: „Uram és Istenem, most nem kérdezem, mikor. De Uram, legyen meg a te akaratod. Mert soha nem akarok tőled elszakadni. Annyira szeretlek, hogy téged, az élő és szerető, háromságos Istent helyezem életem első helyére.”

Ezt követően Dr. Arndt zavart meg. Telefonon foglalta le magánrepülővel történő nyaralását. Amíg ő telefonált, én imádkoztam érte, és a számokat ragasztottam a röntgenzsákokra. Így szakadt meg a beszélgetésem a Megváltóval.

12.00 óra a kórház kápolnájában.

Az ima után egyesültem a Megváltóval:

Én: „Délelőtt mondtál nekem valamit a jelről. Kell még tudnom erről valamit?”

Megváltó: „Igen, leányom, veled fog megtörténni.”

Én: „Uram, nem aggódom emiatt. Teljesen a tiéd vagyok.” Megváltó: „Lányom, ez tetszik nekem.”

Megváltó: „Lányom, maradj hű hozzám, menj békével.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, szeretlek, hűséges leszek hozzád. Köszönöm, hogy ismét szóltál hozzám.”

A röntgenvizsgálatnál: Egy fiatal nő elesett és az arcára zuhant. Röntgenfelvételt kellett készítenem róla. Mondtam neki, hogy reggel imádkoznia kell.

Ő: „Reggel és este imádkozom.” Én: „De gyónnia kell.” Ő: „De én evangélikus vagyok.”

Ránéztem, és ő sírt. Aadtam neki imalapokat, és vidáman távozott.

A következő páciens egy fiatal férfi volt. Valaki egy legénybúcsún összeverte az egész arcát. Elmondtam neki, hogyan hat az emberre a gonosz szellem. Azt is mondtam neki, hogy meg kell bocsátania annak, aki ezt tette vele, imádkoznia kell érte, és hálát kell adnia Istennek ezért a megpróbáltatásért.

Aadtam neki imalapokat, és elküldtem gyónni. Örült, és visszament az orvoshoz további vizsgálatra.

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. július 24. – péntek

9.00 óra az orvosi szobában:

Megváltó: „Írj, leányom, sok tanúságtévére van szükségem, akik megvédik a hitemet.”

Én: „De drága Istenem, az emberek félnek az emberektől, és emellett még félnek is.”

Megváltó: „Látod, leányom, az emberfélelemmel senki sem jön hozzám. Imádkozz, leányom, hogy megszabadulj az emberfélelemtől. A tisztátalan lélek okozza az emberfélelemet. Nem lehet két úrnak szolgálni. Leányom, írj.

Eddig mindent helyesen írtál.” Én: „De annyi hibám van.”

Megváltó: „Nem az a fontos, hogy hány hibád van, hanem az, amit én mondok neked.”

Én: „Te vagy a lelki vezetőm, felolvashatok Gebhard atyának Regensburgban a naplójából?”

Megváltó: „Olvashatod.”

Én: „Kell még valamit tennem?”

Megváltó: „Igen, tehetsz valamit.” Én: „Mit?”

Először nem hallottam semmit.

Egy kis idő múlva:

Megváltó: „Látod, nem tudsz magadról beszélni.”

Én: „Igen, ezt már többször is felismertem. De a többiek nem veszik észre. Azt hiszik, magamban beszélek.”

Megváltó: „Az embernek mégis jobban kell hallgatnia Istenre, mint a többiekre.”

Megkérdeztem az Úrtól, hogy Beate lektorálhatja-e a naplót a hibák miatt. Az Úr: „Megteheted. Lányom, szeretlek, menj békével.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. július 25. – szombat

Elmentem a reggeli misére Waghäuselbe. Amikor Beate bement a gyóntatószékbe, imádkoztam érte és Werner Egon atyáért, mivel körülbelül egy órát töltött a gyóntatószékben. Este el akartunk utazni Regensburgba, de a lakóautó nem működött. Így úgy döntöttünk, hogy másnap autóval indulunk el.

1992. július 26. — vasárnap

Körülbelül 9:45-kor a férjemmel Regensburgban voltunk a karmelita kolostor templomában. Utána 10:45 és 15:45 között Gebhard Heyder atyával töltöttem az időt. Csodálatos tanár. Átnézett néhány napot a naplóból.

Megvizsgálta, mit sugall nekem az Úr, és azt mondta, hogy ez összhangban van a Bibliával.

Gebhard atya jól ismeri a Bibliát, hiszen ő maga is bibliai tudós, és saját maga fordította le a Bibliát, valamint magyarázta is azt.

Sokat felolvastam neki a naplóból, és néhány napnál azonnal megmondta, melyik bibliai helyszínt illik hozzá,

pl. a 1992. július 3-i naplóbejegyzés egyezik a János evangélium 14. fejezetének 23. versével.

Amikor elmondtam Gebhard atyának, hogy az emberek örültek fognak tartani, Gebhard atya ismét egy mondatot idézett az evangéliumból...

És így folytatódott ez, több órán át vele.

Hálát adok Istennek, hogy megtisztelt azzal, hogy beszélhettem ezzel a papmal.

Végül megszentelte nekem a vizet, a gyertyákat, a sőt és a képeket.

Ezt követően gyóntam nála.

Különösen lenyűgözött, hogy amit a Megváltó már előre elmondott nekem a világról és arról, mi fog vele történni, azt Gebhard atya már tudta.

Így ezek az üzenetek megerősítést jelentettek számára, és egyúttal számomra is. Gebhard atya nagyon pontos és korrekt a beszédében.

Amikor Regensburgból hazafelé utaztunk, a férjemet ismét megtámadta a tisztátalan szellem. Így körülbelül 200 km-t egyedül kellett vezetnem, ő pedig mellettem aludt az autóban.

Ebben az időszakban folyamatosan rózsafüzért és más imákat mondtam. A férjem Regensburgban is gyónt, és ennek ellenére is gyötörték. Most már nem csodálkozom, hogy miért. Mindent feláldozok a Megváltónak.

Amikor hazaértünk, írni akartam, és egyesülni a Megváltóval.

De sajnos ez lehetetlen volt. Jöttek nők, akik haszontalan beszélgetéseket folytattak. Így zavartak meg. Éreztem, hogyan hatott a tisztátalan szellem ezekre a nőkre. Nem volt nehéz felismerni a tisztátalan szellemet.

Éjfél körül lefeküdtem, anélkül, hogy szavakat hallottam volna a Megváltótól.

1992. július 27. – hétfő

10.30 óra az orvosi szobában:

Az ima után egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Írj le, leányom, a háború a közeljövőben súlyosbodni fog. Imádkozzatok sokat. Háború lesz Irakban. Ez a háború messzire fog terjedni. Leányom, szeretlek, menj békével.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.
20.00 Imacsoport. Dochart plébános gyóntatott.

1992. július 28. — kedd

10.00 óra otthon:

Imádkoztam és egyesültem a Megváltóval. Megváltó: „Írj, leányom.

Én: „Igen, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Te sem tudhatod, mit kell most leírnod.” Aztán sokáig nem hallottam semmit.

Én: „Igen, Uram, nem tudom, mit írjak le. Hiszek abban, amit mondasz, már nem kételkedem.”

Megváltó: „Félsz?”

Én: „Nem félek. De ha a beszélgetés után mégis eljön a félelem, akkor nem te voltál az oka, mert te nem keltesz félelmet az emberekben.”

Megváltó: „Igen, leányom, írd le: az emberek...”

Ebben a pillanatban nem akartam tovább leírni, amit hallottam. Nem akartam tovább írni, mert nem tudtam, mi fog még következni.

Megváltó: „Írd le szóról szóra.” Én: „Igen, megteszem, Uram.”

Megváltó: „Az embereket számos katasztrófa fenyegeti. Az egyik közülük már nagyon közel van.” Gondolatban azt kérdeztem magamtól: hol?

Megváltó: „Azt kérdezed, hol? Gyermekeim mindenütt vannak. Mindenkiért imádkozni kell.”

Én: „Uram, imádkozni fogok mindenkiért.”

Most Wolframra gondoltam, és imádkoztam az ő ügyeiért.

Megváltó: „Minden rendben lesz.”

Én: „Tudsz erről valamit mondani?” Megváltó: „Az én akaratom az, amit ő tesz.”

Megváltó: „Még leírhatasz valamit. De az, amit le kell írnod, nem jó.” Én: „De Uram, minden, ami tőled jön, jó.”

Megváltó: „Ez igaz, leányom.” Én: „Akkor áthúzzam?” Megváltó: „Nem.”

Én: „Kérsz tőlem valamit?” Megváltó: „Igen.”

Én: „Mekérdezhetem, mi az, kérem?”

Megváltó: „Az egészséged.”

Én: „Hogyan, ezt nem értem, kérem, mondja el még egyszer, talán csak képzelődtem.”

Megváltó: „Lányom, a te egészségedet akarom.”

Én: „Uram és Istenem, ezt nem értem, de neked adom az egészségemet. Mert a te szereteted erősebb, mint az én egészségem. Kérlek, soha ne válassz el tőlem.”

Megváltó: „Lányom, tetszik, amit írtál. Szeretlek, lányom, menj békével.”

Én: „Köszönöm neked, kedves Jézusom, lelki vezetőm, hogy hozzám szóltál, és hogy szeretsz engem, egy bűnöst.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

A szentáldozás után megkérdeztem az Üdvözítőt: „Kedves Üdvözítő, ma reggel az egészségemet kérted tőlem? Jól értettem? Kérlek, bocsáss meg, hogy még egyszer megkérdem.”

Megváltó: „Igen, leányom, az egészségedet kértem tőled, és te megadtad nekem

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

1992. július 29. – szerda

10:05–11:45 otthon:

Mélyen imádkoztam, és összpontosítottam.

Megváltó: „Írj, leányom, nem érted, mit jelent az, hogy az egészségedet akarom. Az egészségeddel úgy rendelkezem, ahogy akarok.”

Én: „Igen, Uram, tehetsz, ahogy akarsz.”

Könnyek folytak a szememből, teljesen természetfeletti módon, anélkül, hogy én bármit is tettem volna. Megkérdeztem: „Sírsz, Uram?”

Megváltó: „Igen, leányom, könnyeim szenvedés. Azok, amelyek a szemedből folynak, az én könnyeim.”

Én: „Olyan érzésem van, mintha egygé válnék veled. Vagyis nem vagyok egyedül. Egy nagyon különleges béke is van bennem. Annyira csodálatos, belülről olyan szabadnak érzem magam, mintha minden probléma és gond eltűnt volna. Nincs bennem félelem, nincs kétség, nincs teher.”

Én: „Még az egészségről akartalak kérdezni, amit adtam neked. Tudni akarom, hogy jól értettem-e. Nem tudom, hogy helyes-e, amit gondolok.”

Megváltó: „Mondd el, mit gondolsz.”

Én: „Úgy értem, ha adsz nekem egy betegséget, egy szenvedést, akkor nem mondod meg, mikor, hanem akkor adod, amikor te akarod.”

Megváltó: „Lányom, írd le, ezek engesztelő szenvedések.” Én: „Mit érek el ezekkel az engesztelő szenvedésekkel?”

Megváltó: „Először velem együtt szenvedsz. Segítesz nekem hordozni a keresztet. Ezáltal sok lélek üdvözülni.”

Én: „Ó, Uram, képes leszek-e hordozni ezt a keresztet, hiszen te előre tudod. Előre aggódom, hogy ne forduljak el tőled, hiszen olyan gyenge ember vagyok.”

Megváltó: „Nélkülem biztosan elfordulnál, de velem nem.” Én: „Mit kell tennem, hogy mindig veled lehessenek?”

Megváltó: „Hűségesnek kell lenned hozzám.”

Én: „Uram, most hűséges vagyok hozzád, de nem tudom, mi lesz holnap.” Megváltó: „Ne gondoldj a holnapra, ajándékozd nekem ezt a ma reggelt.”

Én: „Igen, Uram, megteszem.”

Megváltó: „Megkapod a jeletem. A sebhelyeimet.” Én: „Hol, otthon?”

Megváltó: „A templomban.”

Én: „A test mely részein?”

Megváltó: „Mind az ötön. A szívemen, a kezeimen és a lábaimon.”

Megváltó: „Igen, leányom, a láthatókon, amelyek nem gennyesednek.” Én: „Ez azt jelenti, hogy újra keresztre feszítenek, bennem.”

Megváltó: „Igen, leányom, jól sejtetted.”

Én: „Drága Istenem, a sebekkel a klinikán kell majd dolgoznom?” Megváltó: „A jövő az enyém, leányom.”

Én: „Igen, Uram, már átadtam neked a jövőmet. Drága Istenem, de a sebhelyek okozzák a legnagyobb fájdalmat.”

Megváltó: „Igen, leányom, azok. De ezekkel a fájdalmakkal sok lelket lehet megmenteni.”

Én: „Uram, legyen meg a te akaratod, teljesen a tiéd vagyok.”

Megváltó: „Lányom, a kereszt velem édes.”

Én: „Mit jelent az, hogy édes?”

Megváltó: „Végig velem fogod hordozni.”

Én: „Uram, ezek olyan sebhelyek, mint Szent Ferencnél és Pio atyánál?” Megváltó: „Igen, ugyanazok, mint Szent Ferencnél és a boldog Pio atyánál.” Én: „De akkor Pio atyának is szentnek kell lennie.”

Megváltó: „Igen. Hamarosan az lesz.”

Én: „És ha a sebek miatt meghalok?” Megváltó: „Lányom, én halhatatlan vagyok.”

ÉN: „Uram és Istenem, határok nélkül szeretlek.” Megváltó: „A szeretetnek nincsenek határai, sem mértéke.”

ÉN: „Jó ezt hallani. Köszönöm neked, már olyan régóta beszélgetek veled. Veled nem lehet véget érni.”

Megváltó: „ÉN vagyok a kezdet és a vég.”

ÉN: „Uram és Istenem, kedves Jézusom, vőlegényem, lelki vezetőm, készen állok arra, hogy veled együtt hordozzam a keresztet. De mely lelkekért?”

Megváltó: „A bűnösökért, akik a sötétségben élnek, és bármikor a pokolba kerülhetnek.” ÉN: „A papok is a pokolba kerülhetnek?”

Megváltó: „Igen, ők is.”

Megváltó: „Lányom, szenvedni fogsz minden lélekért.” ÉN: „De az nagyon sok.”

Megváltó: „Lányom, mindet szeretem.”

ÉN: „Ez szép, és nekünk, embereknek is mindet szeretnünk kell.”

Megváltó: „Velem együtt meg tudjátok tenni. Nélkülem nem tudtok szeretni. Lányom, szeretlek téged, és köszönöm neked. Menj békével.”

Este a Rochus-kápolnában voltam a szentmisén, amelyet egy Zairéből származó pap celebrálta. Kicsit gyorsan olvasott a szentmisén. A szentáldozás kiosztásakor nem vett észre, mert a szentáldozópadon térdeltem.

Egy nővérnek jeleznie kellett neki, hogy meg akarom kapni az Úr áldását. Körülbelül egy méterre állt tőlem, mégis nem vett észre.

A Szent Rókus-kápolna egy gyógyfürdő-klinika épületében található. Körülbelül négyhetente cserélődnek ott a papok. Legtöbbször a papok gyógykezelésre vannak ott, és ez idő alatt lelkipásztori tevékenységet végeznek. Gyakran a steylei misszionáriusok közül kerülnek ki a papok, ezért sok pap érkezik különböző országokból.

1992. július 30. — csütörtök

9.00–10.45 óra otthon:

Először imádkoztam, aztán egyesültem. És akkor nagyon sírtam, mert megijedtem, hogy vajon kibírom-e, ha megkapom a Szent Öt Sebet. Félttem, hogy nem bírom ki a végéig, és talán elfordulok a Megváltótól. Aztán kértem a Megváltót, hogy adjon nekem ehhez kegyelmet, akkor készen állnék a bűnösök megmentése érdekében szenvedni.

Annyira szeretem a Megváltót, hogy el sem tudom képzelni, hogy elveszíteném Őt. Ez lenne a legrosszabb dolog, ami velem történhetne.

Azt kívánom, hogy mindenki gondolkodjon el azon, hogyan áll a kapcsolata Istennel és a felebarátaival, és mennyire szereti őket. Már most elmondhatom, hogy Isten valóban a Szeretet, és e szeretet nélkül többé nem tudok élni.

Készen állok arra, hogy vele együtt viseljem az öt nyitott sebet, hogy ne veszítsem el a szeretetet, és továbbra is kapcsolatban maradjak a Megváltóval, hogy megmentsem a bűnösöket. Egyedül semmire sem vagyok képes.

Jelenleg már nem félek, és nem is sírok többé. Elvették tőlem.

Megváltó: „Írd le, leányom, nagyon szeretlek. A sebek, amelyeket viselni fogsz, az én sebeim.”

Megváltó: „Ez azt jelenti, hogy velem leszel, és én nem hagyalak el. Egyek leszünk.” ÉN: „Uram és Istenem, ezt nem tudom felfogni, de hiszek benne.”

Megváltó: „Írj, leányom.”

ÉN: „Igen, kedves, irgalmas Istenem.”

Megváltó: „A vezeklő szenvedések, amelyeket kapni fogsz, hamarosan eljönnek.” ÉN: „Kell tennem valamit, vagy felkészülnöm?”

Megváltó: „Ahogy most vagy, az nekem elég. Tartsd be a szavadat, amit mondtál.”

ÉN: „Igen, Uram és Istenem, megígérem neked, kérek, adj hozzá kegyelmet, hogy ezt betartsam, és ne mondjak ellent magamnak.”

Megváltó: „Megkapod ehhez a kegyelmet. Lányom, maradj hűséges hozzám, szeress tovább. Menj békével.”
Több hete fáj a bal vállam és a felkarom. Csontgyulladásom van. Feláldoztam a fájdalmat a lelkek üdvösségéért.

18.30 Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

Vogt atya visszatért a gyógykezelésről.

A szentáldozás után így szóltam az Úrhoz: „Tudod, mit szeretnék mondani neked. Nem kételkedem, és hiszek benne, de biztosra akarok menni.”

A Megváltó tudta, mit akartam kérdezni, és így szólt:

Üdvözítő: „Megkapod a szent öt sebet. Nem tart sokáig. Hidd el. Nem tévedtél.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, hogy ezt megerősítetted nekem a szentáldozás után.” Egész nap olyan nagy örömet és szeretetet éreztem. Ezt leírni nem lehet.

1992. július 31. — péntek

9.00–11.00 óra otthon:

Imádkoztam és egyesültem a Megváltóval.

Én: „Végtelen szerelmem, kedves Jézusom, ha akarsz, készen állok az írásra.”

Megváltó: „Igen, leányom, írd, sok olyan lélekre van szükségem, akik hűségesek hozzám, akik enyhítik haragomat.”

Én: „Te vagy Isten, még haraggal is?”

Megváltó: „Lányom, az emberek engedetlenek.” Én: „A papok nem beszélnek Isten haragjáról.”

Megváltó: „Azok a papok, akik kegyelmekben vannak, már hirdetik azt, amit én adok nekik. Lányom, de nagyon kevesen vannak. Imádkozz, hogy több jó pap legyen. A papok ma már nem hirdetik az igét. Elzárták előlem a szívüket.”

Én: „Elmondjam, hogy tőled fogom megkapni az öt sebhelyet?” Megváltó: „Lányom, ezt még tartsd titokban.”

Én: „Miért nem mondhatom még el? Tudhatom meg?”

Megváltó: „Az öt seb, amit kapsz, az én sebeim, és ezt még egyikük sem képes megérteni.”

Én: „Megértették-e azok, akik viselték a te sebedet, például például Szent Ferenc és mások esetében?”

Megváltó: „Igen, az egyház már megértette, de ők (a papok) folyamatosan gúnyolják.” Én: „Tudsz nekem egy másik szót mondani a gúnyolódásra?”

Megváltó: „Közömbössé váltak a szentáldozás során.”

Én: „Kedves Istenem, a szent sebeket sem tudom megérteni.” Megváltó: „Akkor nem te magad vagy, hanem én vagyok benned.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, most már jobban értem. Hiszen én csak egy porszem vagyok hozzád képest.”

Megváltó: „Írd, leányom, a világ válságban van. Már nem tud kilábalni belőle.”

Én: „Mit nevezel válságnak, drága Istenem?”

Megváltó: „A válság az, hogy teljesen elfordultak az Istenüktől.” Én:

„Ez a fő oka ennek a haragnak?”

Megváltó: „Igen, leányom, jól sejtetted.”

Én: „De Istenem, még olyan sokan vannak, akik hűségesek hozzád.”

Megváltó: „Lányom, ők a Sátán hálójában vannak.”

Én: „Drága Istenem, akkor kinek fogok veled együtt szenvedni?”

Megváltó: „Azokért, akik a Sátán hálójában vannak.”

Én: „Drága Istenem, ahhoz nagy harcosnak kell lenni.”

Megváltó: „Lányom, velem máris nagy vagy. Megadtam az embereknek a szabad akaratot, és az emberek oda fognak tartozni, amit választottak, és ahová tartozni akarnak.”

Megkérdeztem, hogy helyesen írtam-e le. Megváltó: „Ez nekem elég.”

Megváltó: „Lányom, szeretlek, maradj hű hozzám. Menj békével.”

Miután befejeztem az írást, becsuktam a nagy fém tolóajtót, ami a balkonra vezet. És máris beszorult az ujjam az ajtó közé. Nagyon fájt, és vérzett.

Az orvosnál tetanuszoltást kaptam. A fájdalmat Isten nagyobb dicsőségére feláldoztam.

18.30 Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. augusztus 1. – szombat

7.15-kor Waghäuselben voltam a templomban. 13.20–

14.10 között otthon:

Megváltó: „Lányom, veled vagyok. Szeretlek.” Én: „Leírjam ezt?”

Megváltó: „Leírhatod.”

Én: „Köszönöm a szeretetedet, amelyet már több órája ilyen erősen érzek.”

Azt hittem, csupán az én akaratom volt, hogy olyan vágyakozva akartam egyesülni a Megváltóval, hogy alig tudtam kivárni.

Megváltó: „Lányom, az én akaratom volt, hogy egyesüljek veled.”

Én: „Drága Istenem, valami vár rám, mert egyesülni akartál velem?” Megváltó: „Igen, valami vár rád.”

Én: „Megmondhatod nekem, Uram és Istenem? Kérem a kegyelmet, hogy elviseljem mindazt, ami rám vár. Uram és Istenem, elfogadom, bár nem tudom, mi vár rám. Uram, a te akaratom legyen meg, és ne az enyém.”

Megváltó: „Lányom, te vagy a kiválasztott, van kétséged, lányom?” Én: „Nincs, Uram.”

Ezt követően hosszú szünet következett, és én azon gondolkodtam, mi vár rám. Megváltó:

„Nem mondhatod, hogy ez tőled jön.”

Én: „Nem. Nem tudom, mi fog történni. Sírnom kell amiatt, ami rám vár?” Megváltó: „Örülhetsz.”

Én: „Mi lesz az, ami miatt örülni fogok? Nem tudok elképzelni semmit, ami miatt most örülnöm kellene.”

Megváltó: „Mindig kapcsolatban leszel a Szent Szűz Máriával.” Én: „Nem voltam veled kapcsolatban?”

Megváltó: „Beszélhetsz hozzá is.” Én: „Már beszéltem hozzá.” Megváltó: „Ő is beszélni fog hozzád.”

Én: „Azaz hallani fogom őt, ahogy téged is?”

Megváltó: „Igen, leányom, úgy fogod hallani őt, ahogy engem is.”

Én: „Hogyan lehet megkülönböztetni, amikor ő beszél?”

Megváltó: „Bemutatkozik neked, fel fogod ismerni a hangját.” Én: „Igen, Uram, már most örülök neki. Mikor lesz ez?” Megváltó: „Amint megérkezik a jel.”

Én: „De azt mondtad, hogy St. Leon-Rotban fog megjelenni a templomban.” Megváltó:

„Igen, ott fog.”

Én: „Egyszer?”

Megváltó: „Többször.”

Megváltó: „Tartsd mindezt titokban.”

Én: „Uram, kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy mindezt csendben tartsam. Azt mondd, amivel a szív tele van, arról beszél a száj. Kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy a nyelvem erről hallgasson.”

Megváltó: „Igen, leányom, megkapod.”

Megváltó: „Lányom, a te Szent Szűz Mária Anyád és én szeretünk téged. Menj békével!”

Én: „Uram és Istenem, köszönöm neked ezt a sok kegyelmet. Köszönöm a szeretett Isten Anyjának, hogy velem, bűnösökkel is hajlandó beszélni. Ó, Irgalmasság Anyja, a bűnösök menedéke, vezess és védj engem.
15.30–18.15 óra: Rotban imádkoztam a templomban, és gyóntam Vogt atyánál.

1992. augusztus 2. — vasárnap

8.00–9.20 óra:

Megváltó: „Írd le, leányom, hogy az én szerelmemmel szeretsz engem. Ez a szerelem az én ajándékom neked azért, mert igent mondtál nekem. És ez a szerelem a legnagyobb ajándék, amit neked adtam.” Én: „Úgy érzem, mintha mindig veled kellene lennem. Folyamatosan vonzódok hozzád. Olyan vágyakozva várom, hogy egyesülhessek veled.”

Megváltó: „Mert teljesen hozzáam tartozol.”

Megváltó: „Írj, leányom, tőled az önbizalmadat akarom.” Én: „Kérlek, mondj erre egy másik szót.”

Megváltó: „Te magadtól semmit sem tudsz, én cselekszem helyetted.”

Én: „Drága Istenem, hogyan fog ez működni vagy megtörténni, nem értem. Uram, segíts, hogy jobban megértsem.”

Megváltó: „Mindent, amit te teszel, én is megteszem.”

Én: „Tehát nem én vagyok az, hanem te vagy az, aki ezt teszi.”

Én: „Hogyan fogom felismerni, hogy te tetted ezt?”

Megváltó: „Mielőtt bármit tennél, mondd: »Csináld te, Uram, ahogy akarsz.«”

Én: „Akkor én a te eszközöd vagyok, akit használsz.”

Megváltó: „Igen, leányom, így van.”

Én: „Uram és Istenem, úgy fogom tenni, ahogy te akarsz. Kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy ezt meg is tudjam tenni, mert ez biztosan nem könnyű.”

Ekkor az alázatosságra gondoltam.

Megváltó: „Mondd, leányom, igazad van, ehhez alázatosságra van szükséged.”

Én: „Uram, minden nap alázatot kérek, **ez a legnehezebb erény.**”

Megváltó: „Ezt csak akkor érheted el, ha velem vagy. És ha felismered, hogy te semmit sem vagy, és minden én vagyok benned, és ha felismered, hogy önmagadtól semmit sem tudsz, akkor elérted azt az alázatot, amely nekem annyira tetszik.”

Sietnem akartam, hogy időben odaérjek a templomba a szentmisére. Megváltó: „Igen, leányom, ott is szükségem van rád. Szeretlek, leányom, menj békével.”

10.00 óra Szentmise Rotban.

13.30-kor rózsafüzér – utána a Szent Sebekhez imádkoztam. 19.00-kor otthon imádkoztam a fájdalmas rózsafüzért.

1992. augusztus 3. – hétfő

8.00–10.00 óra az orvosi szobában:

Miután buzgón imádkoztam a Megváltóhoz.

Megváltó: „Lányom, jól hallottalak. Ami veled lesz, az az én gondom, és ami még jönni fog. A te feladatod, lányom, hogy úgy szolgálj nekem, ahogy én akarom.”

Én: „Uram, de kérlek, hadd tudjam meg, mit akarsz. Mondd meg, mit akarsz, hogy tegyek.” Megváltó: „Teljesen rám kell hagyatkoznod.”

Én: „Igen, Uram, így fogok tenni.”

Én: „Kedves Istenem, mivel egyesültem a Szentlélekkel, kérlek, ne engeddd, hogy a lelkem beavatkozzon az írásba, mert az bizonytalanná tenne.”

Megváltó: „Írj le, leányom, tervet készítettem számodra, és ennek a tervnek teljesülnie kell.”

Én: „Drága Istenem, attól félek, ha nem teljesül.” Megváltó: „Teljesülni fog, ha mindig velem leszel.”

Én: „Drága Istenem, mindig veled akarok lenni. Kérlek, soha ne válassz el tőled. Drága Istenem, most már félek még valamit kérni tőled. Mondd meg nekem, ha még valamit le kell írnom. Tedd velem, amit akarsz. Teljesen a tiéd vagyok.”

Megváltó: „Lányom, írd le. Ne aggódj emiatt, van valaki, aki elvégzi ezt a munkát.”

Én: „Uram, nem értem, miért nevezted ezt munkának.”

Megváltó: „Lányom, ez a mű tőlem származik, és a lelkek megmentéséről szól. Ez a lelkek megmentésére irányuló mű. Nagyon kevés időnk van, lányom.”

Én: „Uram, ha ilyesmit mondasz nekem, akkor valamit kérsz tőlem.” Megváltó: „Igen, leányom, a vezeklő szenvedéseket.”

Én: „Uram és Istenem, háromságos Istenem, irgalmas Jézusom, készen állok veled együtt szenvedni a lelkek megmentése érdekében, szeretetből irántad és az emberek iránt. Kedves Istenem, nem változtattam meg a véleményemet, mert a te véleményed most már az én véleményem is. Mert amit te gondolsz, az a helyes, és nem az, amit én gondolok.”

Megváltó: „Tetszik nekem, leányom, amit írtál.” Én: „Nincs több kívánságom.”

Megváltó: „Tényleg nincs több kívánságod?”

Én: „Nem merem kívánni semmit, mert annyira méltatlan vagyok.” Megváltó: „Kívánj, leányom, én akarom.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, akkor azt kívánom, hogy a keresztet, amelyet adsz nekem, szeretettel és hűséggel hordozhassam veled a végsőig, és hogy a St. Leon-Rot-i templom a Szentatya véleménye szerint példamutató templom legyen, hogy más templomok is példát vegyenek róla.

Azt kívánom, hogy a szentáldozást térdelve osszák ki, kivéve azokat, akik nem tudnak térdelni, és hogy szájra, paténaival osszák ki.

Azt kívánom, hogy adj nekünk olyan papokat, akik minden nap rendelkezésre állnak a szent gyónáshoz, a gyónási beszélgetéshez, és hogy a szentáldozást tisztelettel, kizárólag a pap felszentelt kezei osztják ki.

Aztán azt, hogy a Szűzanyát, Szent Józsefet, valamint a szent angyalokat és szenteket ismét jobban tiszteljék a templomban.

Azt kívánom, hogy a pap a hívekkel együtt imádkozza el a rózsafüzért a szentmise előtt, és hogy a szentmise alatt a pap a ministránsokkal együtt forduljon a tabernákulum felé, a prédikáció kivételével.

- Hogy az otthon épülő kápolnában mindig imádkozzanak a lelkek üdvösségéért.
Különösen tisztelni kell a te szent sebeidet.
- Hogy ebben a kápolnában az emberek testileg és lelkileg meggyógyuljanak a Szűzanya és Szent József közbenjárására.
- Hogy senki se vesszen el, aki ebben a kápolnában imádkozik.
- Hogy családom, a jelenlegi és az azt megelőző három generáció megmeneküljön.
- Kérem, hogy különleges védelmet nyújts e kápolnának, és hogy halála után is továbbra is imádkozzanak benne.
- Hogy ebben a kápolnában, ó Isten, több dicsőség, dicséret és hála legyen neked, mint eddig bármelyik kápolnában.

Uram, sok mindent felsoroltam. De Uram, azt mondom, ha te akarod, úgy legyen, nem azért, mert én valami vagyok, hanem mert te vagy minden bennem.”

Megváltó: „Lányom, így lesz.” Én: „Uram, jól hallottam?”

Megváltó: „Lányom, írd le, úgy fog történni, ahogy leírtad.” Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, KÖSZÖNJÜK.”

Jelenleg odakint nagyon erősen dörög és esik az eső, olyan, mint egy vihar. Lelkem nyugalomban, békében és nagy szeretetben van az Isten iránt és a Szent Szűz iránt.

Rotban nem volt szentmise, 19.30-kor elmentem a Rochus-kápolnába.

20:15 Imacsoport. Az imacsoport öt éve létezik.

1992. augusztus 4. – kedd

Otthon 10:55 és 11:55 között. Először

imádkoztam, aztán egyesültem.

Megváltó: „Sok dolog van, ami nem tetszik nekem.” Én:

„Uram és Istenem, mi nem tetszik neked?”

Megváltó: „Hogy Máté Andrászal (André-val Belgiumból) együtt böjtölt.” Én: „De régen az apostolok is ezt tették.”

Megváltó: „Lányom, ez nem az én akaratom.” Én: „Kell még valamit tudnom Matthiasról?” Megváltó: „Imádkozz érte.”

Én: „És mi a helyzet Beate-tel?”

Megváltó: „Ne olvassa tovább a naplódát.” Én: „De azt

mondtad, hogy javíthatja.” Megváltó: „De nem

változtathatja meg.”

Én: „Mi a helyzet Fridolinna, elmondhatja-e Stefan plébánosnak a sebhelyeket, amelyeket kapni fogok?”

Megváltó: „Tartsa ezt titokban.”

Én: „Szeretném, ha a közeljövőben lelkigyakorlatra mennék?” Megváltó:

„Még nem.”

Megváltó: „Én vagyok a lelki vezetőd, teljes mértékben hozzám

tartozol.” Megkérdeztem a Megváltót arról a nőről, akinek a csapja

volt.

Megváltó: „Mondd meg Fridolinnek, hogy vigyázzon erre a nőre. Imádkozz Fridolinért.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, imádkozni fogok mindezekért. És Fridolinért még többet fogok imádkozni.”

Megváltó: „Örülök, hogy Fridolin szeretne hétfőnként eljönni az imacsoportba.” Én: „Akkor attól tartok, hogy Marion nem fogja tovább írni a naplót.”

Megváltó: „Tovább fogja írni.”

Én: „Mit tennél a helyemben, Matthias anyjéért?” Megváltó: „Lányom, bízd rám.”

Én: „Szeretném, ha még leírnék valamit?” Megváltó: „Igen,

szeretném, ha még leírnál valamit.” Én: „Igen, Uram és

Istenem.”

A polgármesterre gondoltam.

Megváltó: „Beszélj vele, én megmondom neked, mit mondj neki.”

Én: „Kedves Istenem, még egy kérdésem lenne: menjek-e Schioba augusztusban?” Megváltó: „Ne menj oda. Maradj engedelmes nekem.”

Megváltó: „Lányom, amit most mondok, azt le kell írnod. A sebhelyek, amelyeket kapni fogsz, még ebben az évben meg fognak jelenni.”

Én: „Mit nevezel te ennek az évnek?”

Megváltó: „1992-nek.”

Én: „Igen, Uram, jóságos Jézusom, úgy legyen, ahogy mondtad.” Megváltó: „Lányom, ne okozz csalódást nekem.”

Én: „Uram, adj nekem kegyelmet, hogy soha ne okozzak neked csalódást.”

Megváltó: „Csak rám hallgass, ne hagyd, hogy mások befolyásoljanak. Ez a jel, amelyet tőlem kapsz, tanúságul szolgáljon minden vak számára, hogy újra lássanak, és minden süket számára, hogy újra halljanak. Írd le, leányom, ez a jel, a sebhelyeim benned, nagy feltűnést fog kelteni a világban.”

Én: „Uram, ezt nem egészen értem, kérlek, mondj nekem valami mást.”

Megváltó: „Ez kovász lesz. A könyved révén gyorsan elterjed majd. A sebhelyek ellen, amelyeket kapsz, nem tudnak felvenni a harcot, mert azok tőlem származnak. Lányom, szeretlek, menj békével.”

Este a malchi templomban voltam. Először Mingolsheimbe mentem, de ott nem volt mise. Ezért Malschba mentem, hogy ne maradjak le a szentmiséről.

1992. augusztus 5. – szerda

Otthon 10.45 és 12.45 között.

Imádkoztam, majd egyesültem a Megváltóval. Mély bűnbánatot éreztem minden bűnöm miatt, és sírtam. Bűnösnek éreztem magam, és az Úr kiválasztott, hogy az ő eszköze legyek. Ó, milyen méltatlannak érzem magam Isten előtt! Mennyi alázatosságra van szükség ahhoz, hogy felismerjük a bűneinket! Majdnem minden héten gyónni járok, minden nap megbánom a bűneimet, és mégis mindig bűnbe esem. Egyesek számára azok a bűnök, amelyeket megbánok, nem is bűnök, de számomra a legkisebb bűn is a legnagyobb. Ezt biztosan nagyon kevesen fogják megérteni, még Vogt atya sem.

Megváltó: „Írj, leányom, hinni fogsz abban, amit mondok neked?”

ÉN: „Kedves Megváltó, már megadtad nekem a hitet, hát hiszek.” Megváltó: „De még mindig kételkedsz.”

ÉN: „Kérlek, el tudnád venni a kételyeimet?” Megváltó: „De azok mindig visszatérnek.”

ÉN: „Kérlek, vedd el tőlem ezt a kételyt.”

Megváltó: „Lányom, a kétely nem tőlem származik. Folyamatosan imádkoznod kell: »Óvj meg minket a kételytől!«”

ÉN: „Igen, Uram, kérlek, óvj meg a kételytől, hogy hitem sziklaszilárd legyen.” Megváltó: „Írj, leányom, gyakorold a türelmet.”

ÉN: „A türelem nagy erény, azt hittem, azt tőled kapom.” Megváltó: „Megkapod, de még nem most.”

ÉN: „Igen, Uram, gyakorolni fogom a türelmet. Kérlek, bocsáss meg türelmetlenségemért. Kérlek, tisztítsd meg lelkemet, hogy teljesen tiszta legyek és szentté válhassak, hogy mindig dicsérhesselek és magasztalhassalak téged az összes szenttel a mennyben.”

ÉN: „Uram, ezt akartad mondani nekem, hogy elhiszem-e?” Megváltó: „Valami egészen más jön. Írd le, szóról szóra.”

Megváltó: „Az egész lényedet akarom tőled.”

ÉN: „Uram és Istenem, jóságos Jézusom, neked adom, az egész lényemet.” ÉN: „Tudsz erről valamit mondani nekem?”

Megváltó: „Lányom, azok a szenvedések, amelyeket kapsz, az én szenvedéseim.” ÉN: „De ezt már mondtad nekem.”

Megváltó: „Akkor bennem leszel.”

ÉN: „Akkor mi lesz a testemmel?”

Megváltó: „A tested az emberek számára látható jel.” ÉN: „Olyan buta vagyok, hogy ezt nem tudom megérteni.”

Megváltó: „Ha megértenéd, akkor nem tőlem származna. Még a teológusoknak is nehéz, mert ők sem tudják megérteni.”

ÉN: „Uram, ha én jel vagyok az emberek számára, mit érnek el az emberek rajtam keresztül?”

Megváltó: „A fényt, amely a sötétségből fog előtűnni.” ÉN: „Ez azt jelenti, hogy a vakok újra látni fognak?”

Megváltó: „Igen, leányom. A nyílt sebhelyeid mindenkinek ragyogni fognak. Még a vakok is újra látni fognak. Azok miatt a sebhelyek miatt, amelyeket kapsz, sok gúnyolódást és csúfolódást fogsz elszenvedni. Fogadd el mindezt, mert így sok lélek megmenekül a kárhozattól.”

ÉN: „Uram, helyesen írtam le? Áthúzzam, ami nem helyes?”

Megváltó: „Nem, én írtam, nem te. A kezed az én eszközöm. Lányom, nagyon szeretlek, maradj hűséges hozzám. Menj békével.”

Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. augusztus 6. – csütörtök

Egy órán át imádkoztam, mielőtt egyesültem a Megváltóval. Mindent átadtam Jézusnak.

Megváltó: „Igen, leányom, így volt helyes.”

Megváltó: „Írj, leányom, az embereknek sürgősen meg kell térniük. Kevés idejük maradt. A Sátán erős. Imádságokkal kell legyőzni. Az emberek manapság nagyon keveset imádkoznak. Mondd meg a polgármesternek, hogy próbáljon meg

„Vegye fel a kapcsolatot Kohl kancellár úrral. Ne habozzon megtenni.” Én:
„Mutassam meg neki Kohl kancellár úr levelét?”

Heiland: „Igen, megteheted. Ha akarja, írjon a kancellárnak, hogy beszélned kell velem. Mondd meg neki, hogy a polgármesternek is felelőssége van abban, hogy az emberek békében éljenek.”

Én: „Felolvashatom neki?”

Megváltó: „Igen, azt megteheted, de mást nem.”

Én: „Nem kérdezem tőled, mit írok, kérlek, mondd meg. Talán az elég lesz.”

Megváltó: „Nem elég, leányom, írd meg. A világ még soha nem volt ilyen nyugtalanságban, mint most. Mindenki nagy veszély előtt áll. Majdnem mindet ki tudnám köpni, de még mindig szeretem őket. Mindannyian az én gyermekeim. De csak egy kis számú lesz megmentve!”

Megváltó: „Írj, leányom, azt akarom, hogy tovább írsz. Leányom, teljesítsd kívánságomat.”

Én: „Milyen kívánságot? Mindent megadtam neked, én nem tudok semmit.”

Megváltó: „Dehogynem, velem mindent meg tudsz tenni.”

Én: „Uram, mi a kívánságod, és ha veled vagyok, minden kívánságodat teljesítem.”

Megváltó: „Írj, leányom, az én kívánságom az, hogy magammal vigyelek.”

Én: „Hogyan értsem ezt? De ha ez a kívánságod, akkor teljesítem ezt a kívánságodat, akkor vihetsz engem, ahová csak akarsz.”

Megváltó: „Írj, leányom, egyszerre lehetsz ott és ott, ahol én akarom.”

Én: „Uram, azt fogom tenni, amit akarsz, mert tudom, hogy minden, amit teszel, jó, és ezért mindenek felett szeretlek, és mindenért hálát adok neked.”

Ekkor a férjem zavart meg. Nem reagáltam, mert a Megváltó most fontosabb volt számomra.

Megváltó: „Lányom, a szívedet átdöfik.”

Én: „Uram és Istenem, legyen úgy, ahogy te akarsz.”

Megváltó: „A te szíved akkor az én szívem lesz. A vér, amely a te szívedből fog folyni, az én vérem. Ez a vér a lelkek üdvösségéért fog kiontatni. Minden csepp vér értékes.”

Én: „Ó, Uram, ezt így nem tudom megérteni. Mondd el nekem egyszerűbben.” Megváltó:
„Az én vérem a ti üdvösségetek.”

Én: „Ó, Uram, milyen szörnyű lehet az, amikor a Szent Ostyában a kézzel veszik, amikor a Szent Oltáriszentség darabjai a földre esnek. Ó, milyen vakok lehetnek a papok. Uram, kérlek, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek, amikor a Szent Oltáriszentséget a kézbe adják.

Megváltó: „Igen, leányom, így van.”

Én: „Uram, nagyon nehéz nekem írni. Vérgöngyöket kellene sírni ezek miatt a szentségtörések, a tiszteletlenség és a közöny miatt irántad, a Szentháromság Isten iránt. Hagyja ragyogni Szent Fényedet, hogy kijöjjenek a sötétségből, és hogy megmeneküljenek drága véred által.”

Megváltó: „Lányom, így fog történni. Drága lányom, örültem, hogy tovább írtál. Szeress engem, menj békével.”

16.15 körül a polgármesternél, H. Martinnál jártam. Beszéltem vele H. Kohl kancellárról. Azt mondta, megpróbál összekötni Kohl kancellár úrral. Végül még azt mondtam neki, hogy ne lógjon az egyházból.
18.30-kor rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. augusztus 7. – péntek – Jézus Szíve péntek

10.00–11.30 otthon:

Mélyen imádkoztam, és így szóltam a Megváltóhoz: „Mindent megteszek, amit akarsz, de egy dologtól félek: hogy a szenvedés közben elszakadok tőled.”

Megváltó: „Ha szenvedsz, veled vagyok. Veled szenvedek.” Egy kis csend.

Sírtam.

Megváltó: „Írj, leányom, **az Ige testté lett**, a szíved az enyém lesz. A szavak, amelyek a szívedből jönnek, az én szavaim lesznek.”

Én: „A Szentlélek fog-e rajtam keresztül beszélni?”

Megváltó: „Igen, leányom, a Szentlélek fog rajtad keresztül szólni.” Én:

„Kedves Megváltó, a többiek is észre fogják venni ezt?”

Megváltó: „Nem mindannyian. Csak azok, akik Isten kegyelmében vannak.”

Én: „És mi lesz a többiekkel, akik ezt nem veszik észre?”

Megváltó: „Gúnyolni fognak téged, kinevetnek, és örültnek fogják nyilvánítani.” Én:

„Akkor mit tegyek?”

Megváltó: „Nem te fogsz tenni valamit, hanem én fogok cselekedni. Lányom, te akkor az eszközöm leszel.”

Én: „Felismerem majd, hogy te vagy az?” Megváltó:

„Igen, már többször is felismertél.”

Én: „Uram és Istenem, még valami vár rám? Hogy lesz az, ha velem leszel, akkor tudok majd enni? Úgy értem, ha megkapom tőled a sebhelyeket? De előre mondom, Uram, ahogy te akarod, úgy legyen.”

Megváltó: „Lányom, a jövő az enyém.”

Én: „Igen, Uram, megint elfelejtettem. Kérlek, bocsáss meg nekem.” Én:

„Írjak még le valamit?”

Megváltó: „Igen, leányom, még szükségem van valamire tőled.” Én:

„Drága Istenem, megkaphatod.”

Megváltó: „Írd le, szükségem van a teljes odaadásodra.”

Én: „Uram, már mindent neked adtam. Ismét mindent neked adok. Tedd velem, amit akarsz. Teljesen a tiéd vagyok.”

Megváltó: „Lányom, szeretlek, maradj hűséges hozzám, én azt fogom tenni, amit akarok. Menj békével, lányom.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. augusztus 8. – szombat

11.00–12.45 óra: Az ima után egyesültem az Üdvözítővel.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy elmondjam-e Vogt atyának, hogy megkapom az öt sebet, és hogy a szívemet átdöfik.

Megváltó: „Igen, mondd el a papodnak, Vogt atyának, hogy tőlem kapod az öt sebjelet, és hogy a szívedet átdöfik.”

Én: „De Uram, ő biztosan megint nem fog hinni benne. Mit tegyek akkor?” Megváltó:

„Lányom, hinni fog benne, amikor már késő lesz.”

Én: „Jó Istenem, akkor nincs értelme neki elmondani.” Megváltó: „De, van értelme, leányom.”

Én: „Mi értelme van ennek?”

Megváltó: „Többé nem mondhatja, hogy nem tudott semmit.”

Még egy darabig beszélgettem a Megváltóval, de nem írtam le semmit.

Megváltó: „Most írd le, lányom. Figyelj jól.”

Én: „Igen, Megváltó, jól figyelek. Tudom, hogy az értelmem ezt nem fogja megérteni, de a szívem fel fogja ismerni és meg fogja érezni, mert a szívem tudja, mit akarsz tőlem, de az emberek nem tudják. Ezért mindig először rád fogok hallgatni, mert a szereteted még soha nem csalt meg.”

Megváltó: „Mindent, amit leírsz, őrizz meg jól.” Én: „De ezt már egyszer mondtad nekem.”

Megváltó: „Sátánnak semmi sem kedvesebb, mint hogy jó emberek segítségével elpusztítsa azt, amit írsz.” Én: „Kedves Jézus, jobban fogok vigyázni rá.”

Egy kis idő múlva, amikor csend és nyugalom volt, megkérdeztem, hogy elég-e, amit írtam. Megváltó: „Nem, leányom, minden, amit írtál, fontos a későbbi idők számára is.” Megváltó: „Művem be fog teljesedni. A nagyok még csodálkozni fognak.”

Én: „Kik azok a nagyok?”

Megváltó: „A püspökök. Ezen a munkán fogják felismerni a gyümölcsöket. Ezen a munkán én vagyok a szőlőtőke. Vérént ontom mindenkiért, vagyis a legnagyobb bűnös is megtérhet, ha akar. A bűnösökért jöttem a világra. Minden bűnös kedves nekem, akárcsak az igazak. Lányom, ezt a munkát, a lelkek megmentését velem együtt fogod véghezvinni. Amit elkezdtem, azt be is fogom fejezni. Megmentem gyermekeimet, azokat, akiket még meg lehet menteni. Az utad, lányom, az én utam.”

Én: „Akkor nem fogok eltévedni ezen az úton.”

Megváltó: „Nem fogsz eltévedni ezen az úton. Velem vagy. Szeretett leányom, köszönöm, hogy eljöttél hozzám. Menj békével.”

16.30 óra Rotban a templomban: Imádkoztam a rózsafüzért. Mivel ma Rotban nem volt gyónás, 17.45 óra körül a Rochus-kápolnában gyóntam.

19:00-kor részt vettem a szentmisén a mingolsheimi templomban.

1992. augusztus 9. — vasárnap

8.15–9.45 óra: Az ima után egyesültem a Megváltóval.

Amikor egyesülök a Megváltóval, mindig lelki áldozást veszek és buzgón imádkozom. Megváltó: „Írj, leányom!”

Én: „Igen, Uram, leírom.”

Megváltó: „Szeretlek, leányom, gyermekeimet a végsőig próbára kell tennem, mert a feladatot, amelyet rájuk bízok, teljesíteniük kell. Mindent, amit írtál, már elrendeztem, hogy teljesüljön.”

Elgondolkodtam, vajon a Megváltó ezt előre elintézte-e.

Megváltó: „Igen, előre. Ezért ne aggódj, mikor történik valami. A te feladatod az, hogy szeress engem és az embereket, és teljesítsd az akaratomat. A szeretet, amit még tőlem kapsz, olyan, mint egy drágakő, amely minden oldalról ragyog. És ahol ragyog, ott áradni fog a szeretet.”

Én: „Uram, kapok még több szeretetet?”

Megváltó: „Igen, ha velem együtt szenvedsz, több szeretetet fogsz kapni és adni. Sok szeretetet tudsz majd adni. Lányom, írd le még ezt is: a sebhelyek, amelyeket kapsz, hosszú ideig megmaradnak, hogy sok lélek üdvözüljön. Tegnap a pap (a Rochus-kápolnában) azt mondta neked, hogy a sebhelyek kegyelmi ajándékok. Írhatod, hogy ez egy ritkán nagy kegyelmi ajándék. Akinek akarom, annak adom. Írd le, hogy a sebekkel dolgozni fogsz tudni, és sokáig kell majd viselned őket. Amíg én akarom.” Én: „Igen, Uram és Istenem, szerető Atyám. Már most köszönöm ezt a ritkán nagy kegyelmi ajándékot, amelyet kapni fogok. Készen állok, és azt kívánom, hogy a sebhelyeket veled együtt hordozhassam és elviselhessem, ameddig csak akarod.”

Megváltó: „Lányom, aggódsz a sebhelyek miatt. Tedd ezt az aggodalmat az én kezembe. Legyen ez az én aggodalmam, és ne a tiéd többé.”

Én: „Ó, Uram, most annyira szomjazom a szeretetedre. Kérlek, adj nekem sok szeretetet.”

Megváltó: „Sok szeretetet fogok adni neked, de még nem most. El tudnád viselni most?” Én: „Most már nem kell többet leírnom?”

Megváltó: „De, még le kell írnod valamit.” Én: „Igen, Uram, mit?”

Megváltó: „A fájdalom, amit a szívedben érzel, az én fájdalmam.”

Én: „Azt hittem, talán a hőség miatt van. Ez egy égő fájdalom.” Megváltó: „Kicsit hagyom, hogy érezd a szeretetemet.”

ÉN: „A te szenvedéseid szeretet?”

Megváltó: „Igen, az igazi szeretet irántatok, gyermekeim.”

ÉN: „Uram, köszönöm neked minden szenvedést, amit adsz nekem, azt kívánom, hogy mindig szeresselek téged. Kérlek, ne hagyj, hogy a súlyos szenvedések miatt is elszakadjak tőled.”

Megváltó: „Lányom, tetszik, ahogy írtál. Köszönöm neked. Az a kívánságom, hogy veled legyek és melletted legyek. Drága lányom, menj békével.”

13.30-kor rózsafüzér a templomban. Ma nem volt áhítat, a templomban maradtam egy gyermek keresztelőjén.

19.00 óra, részt vettem a szentmisén a Rochus-kápolnában.

1992. augusztus 10. – hétfő

Az ima után:

Nem akartam semmit kérdezni a Megváltótól, mert méltatlan vagyok.

ÉN: „Kedves Megváltó, szeretném, hogy leírjak valamit?” Megváltó: „Igen, szeretném, hogy írj, leányom.” Ezután csend lett.

Megváltó: „Lányom, írd le, szóról szóra.” ÉN: „Igen, Uram.”

Megváltó: „Minden szenvedésedet ajánld fel nekem a súlyos bűnösökért. Elvettem tőled a félelmedet.”

ÉN: „Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

ÉN: „Kedves Istenem, éreztem, amikor az előbb sírtam és attól féltem, hogy nem fogom bírni a sebhelyeket. Aztán hirtelen elmúlt a sírás, és már nem féltem.” Megváltó: „Lányom, írd le, hogy a háború Bosznia-Hercegovinában még hevesebbé válik. A szomszédos országok vannak veszélyben.”

ÉN: „Uram, szeretnék tőled valamit kérdezni: írjak-e faxot H. Kohl kancellárnak, ha ezt akard.”

Megváltó: „Igen, tedd meg.”

ÉN: „Velem leszel?”

Megváltó: „Lányom, teljes diszkréciót kérek, senkinek sem szabad elmondanod.” ÉN: „És Dochart atyának?”

Megváltó: „Neki igen, de ennél többet nem. Ha megkapod a sebhelyeket, mindannyian látni fogják őket. Lányom, szeress továbbra is úgy, ahogy eddig. Az én akaratom és a te akaratom is az, hogy mindig egyek legyünk. Ezt az akaratot senki sem veheti el tőled, hiszen te adtad nekem.”

ÉN: „Ó, Uram és Istenem, jót tesz, amit most mondtál nekem. Köszönöm neked, nagy szerelmem. Drága Jézusom, még fel kell készülnöm a megváltó szenvedésre?”

Megváltó: „Lányom, maradj ébren, és soha ne zárd el előlem a szívedet.”

ÉN: „Uram, nem értem túl jól, amikor azt mondod: »ne zárd el előlem a szívedet«, kérlek, mondd el, hogy érted ezt, kérlek, mondj egy másik szót.”

Megváltó: „Akkor szeretnék belépni a szívedbe, amikor én akarom, és nem akkor, amikor te akard.”

ÉN: „De Uram, ezt bármikor megteheted, és én azt kívánom, hogy mindig velem maradj, és soha ne hagyj el.”

Megváltó: „Mindig veled maradok, hidd el.” ÉN: „De egyesek azt mondták, hogy elhagyták őket.” Megváltó:

„Isten soha nem hagyja el gyermekeit.”

Megváltó: „Lányom, írd még valamit.”

ÉN: „De Uram, szeretném, ha elmondanád nekem, ha bezártam a szívemet.” Megváltó: „Gyakran teszed ezt.”

ÉN: „De ezt nem tudom. Hogyan ismerhetném fel, hogy a szívem ajtaja előtt állsz?”

Megváltó: „Először engem válassz a világi dolgok helyett.”

ÉN: „De még nem tudom, mikor állsz az ajtó előtt.” Megváltó: „Hagyj, hogy a szíved ott legyen, ahol a kincsed van.”

ÉN: „Ezt sem értem teljesen.”

Megváltó: „Lányom, szeress engem úgy, ahogy vagy.”

Én: „Uram, bocsáss meg, még mondani akartál nekem valamit.”

Megváltó: „Teljesítsd a kívánságomat.”

Én: „Igen, ó, Uram és Istenem, kegyelemért esedezem, hogy teljesítsem azt, amit tőlem kívánsz, anélkül, hogy előre tudnám, mi vár rám. Hadd teljesüljön kívánságod a te közreműködéseddel.”

Megváltó: „Azt kívánom, hogy a sebhelyeket, amelyeket tőlem kapsz, kesztyű nélkül viseld.”

Én: „Drága Istenem, Jézusom, lelki vezetőm, hogyan is? Talán nem értettem jól, vagy a szellemem zavart meg. Kérlek, mondd el még egyszer.”

A Megváltó még egyszer megismételte, hogy ne viseljek kesztyűt. Én: „És ha az

orvosok azt mondják, hogy viselnem kell?”

Megváltó: „Akkor mondd azt, amit én mondtam.”

Én: „És ha a többiek azt mondják, hogy dicsekedni akarok?”

Megváltó: „Ne hallgass arra, amit a többiek mondanak.”

Az AIDS-re vagy valamilyen fertőzésre

gondoltam. Heiland: „Ezek a sebek nem

gennyesednek.”

Én: „Teljesen nyíltan kell viselnem őket, teljesen nyíltan?”

Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, úgy fogom tenni, ahogy te akard.”

Én: „Uram és Istenem, elájulok akkor, amikor megkapom a sebhelyeket?” Megváltó: „Tudatodnál kapod meg őket.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, megértettem.”

Én: „Egyszerre kapom meg mindet, vagy először a kezeimen?” Megváltó: „Hagyd rám.”

Én: „Igen, Uram, legyen úgy, ahogy te akard.” Megváltó:

„Lányom, szeretlek, menj békével.”

Ez az 1 és fél óra a Megváltóval úgy tűnt, mintha csak 5 perc lett volna.

Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában a templomban.

20:00 óra – Imacsoport

1992. augusztus 11. – kedd

9.00–10.00 óra között Fridolinnal imádkoztam.

11.00 és 13.00 óra között egyedül imádkoztam és egyesültem. Megváltó:

„Kedvesem, írd le.”

Azt hittem, ma nem azt mondja, hogy „lányom”.

Megváltó: „Szeretem, így kell írnod.” Én:

„Köszönöm, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Minden, amit írsz, a lehető leggyorsabban kinyomtatásra kerül, ahogyan én akarom. Bízd ezt a papra, akit neked adok. Ő úgy fog cselekedni, ahogyan én akarom. Írj, leányom, ne törődj a hibáiddal. Azok elterelik a figyelmet a legfontosabb dologról.”

Én: „Uram, miért sietsz ennyire ezzel az írással, és miért kell ebből könyvnek lennie?”

Megváltó: „Megint le kell rövidítenem az időt. Az emberek nem akarnak visszatérni az Atyához, aki szereti őket.”

Én: „Segíteni fog ez a könyv az embereknek, hogy visszatérjenek?”

Megváltó: „Majd meg fogják tudni. A többi még jön. Légy biztos abban, hogy ez a könyv sokaknak segíteni fog.”

Én: „Uram, ehhez nem szeretnék hozzászólni. Legyen úgy, ahogy te akard.” Ezután: Fridolinra gondoltam.

Megváltó: „Tetszett nekem, hogy együtt imádkoztatok. Mindig veletek vagyok.” Arra gondoltam, hogy Fridolin esetében is van egy kis kíváncsiság.

Megváltó: „Lányom, ő pap lesz. Imádkozz tovább vele.” Én: „Köszönöm, Uram, továbbra is így fogok tenni.”

Ezt követően Dochart atya jutott eszembe, és elgondolkodtam, vajon ez helyes volt-e a Megváltó akaratának szerint.

Megváltó: „Örültem, hogy elmondtad neki.”

Akkor Fridolinra gondoltam, mert elmondtam neki, hogy megkapom a sebhelyeket. Féltem, hogy vajon helyesen tettem-e, hogy ezt elmondtam neki.

Megváltó: „Neki elmondhatod, ezt te is tudod, leányom.”

Én: „Igen, Uram, ezt már egyszer mondtad nekem, de nem voltam biztos benne.”

Tovább kérdeztem a Megváltót:

„Miért akarsz, hogy ha megkapom a sebhelyeket, ne viseljek kesztyűt?” Megváltó: „Nagy szívű vallomástevőkre van szükségem, és ehhez a fénynek ragyognia kell azokra, akik a sötétségben vannak.”

Dél volt, és félbeszakítottam a beszélgetést, hogy elmondjam az Úr angyalához szóló imát. Az ima után így szóltam a Megváltóhoz:

„Örülsz, amikor Isten Anyjához imádkozom.” Megváltó: „Én is ott vagyok.”

Én: „Igen, Uram, ez igaz. Uram, olyan csodálatos érzés van a szívemben, olyan szabadnak érzem magam, amit szavakkal nem tudok leírni.”

Megváltó: „Lányom, mindent nekem adtál, még a mai és a holnap napját is, ami rád vár. Így is legyen.”

Én: „Igen, Uram, tedd úgy, ahogy akarsz.”

Megváltó: „Lányom, írd le még ezt is. Adok neked még időt a gondolkodásra, arra, amit tőled kértem. Ez az idő korlátozott.”

Én: „Uram és Istenem, már most „IGEN”-t mondok. Én a te szőlőtőled vagyok. Csak akkor hozhatok gyümölcsöt, ha a szőlőtőhöz maradok. Tedd velem, amit akarsz, hogy jó gyümölcsöt hozhassak. És ezt, Uram, csak veled tudom megtenni.”

Megváltó: „Lányom, akkor megmetsznek, hogy jó gyümölcsöt adhass.” Én: „Mit kell tennem?”

Megváltó: „Tedd le a hiúságot. Öltözz szerényebben. Ajándékozd el a ruháidat a szegényeknek. Kevéssel is meg fogsz boldogulni. Ajándékozd el a cipőidet a szegényeknek.”

Arra gondoltam, mennyit kellene megtartanom belőle, talán két pár.

(A cipőkről nem akartam írni. Később mégis leírtam, mert éreztem, hogy meg kell tennem.)

Én: „Szeretnék kérdezni tőled valamit, amit még soha nem kérdeztem. Akarsz, hogy kendőt vagy sálát viseljek a fejemen? Számít ez, mert a menyasszonyod vagyok?”

Megváltó: „Igen, ez nagyon fontos számomra.” Megváltó:

„Viseld, leányom, a fejedőt.” Én: „A kórházban vagy a templomban?”

Megváltó: „Mindenhol.”

Én: „De nekem nehéz lesz viselni a fejedőt. Én: „Miért?”

Megváltó: „Hogy ne legyél öntelt, és azért is, mert a kiválasztottaim mindig is fejedőt viseltek.”

Én: „Ez a hagyomány miatt van, vagy mert te így akarsz?”

Megváltó: „Mert én így akarom.”

Én: „De Vogt atya ezt nem fogja megérteni.” Megváltó: „Te vagy a menyasszonyom?”

Én: „Mi a helyzet a többiekkel? Ők is viseljenek fejedőt?” Megváltó: „Igen, de nem követelem meg mindenkitől.”

Én: „Ha ezt megteszem, a többiek azt fogják mondani, hogy bolond vagyok.” Megváltó: „Tedd meg, leányom.”

Én: „Igen, Uram, viselni fogok fejedőt, mert te így akarsz, és szeretetből irántad.”

Megváltó: „Lányom, tedd azt, amit tőled kérek.”

Én: „Drága Istenem, kérlek, adj kegyelmet, hogy mindig felismerjem, mit akarsz tőlem.”

Megváltó: „Lányom, te vagy a gyöngyszemem, akire vigyáznom kell. Maradj hűséges hozzám. Menj békével.”

18.30-kor Fridolinnal Rotban voltam a templomban, a rózsafüzér imádkozására és a szentmisére. A szentáldozás előtt és után azt mondtam a Megváltónak, hogy jól átgondoltam, mit kér tőlem, és igent mondtam rá. Aztán megkértem a Megváltót, hogy az Isten Anyja segítsen nekem a kereszt hordozásában, és legyen vigasztalóm a szenvedésben.

Megmondtam neki, hogy soha nem akarok elszakadni tőle.

Ismételtem, hogy Jézus és az emberek iránti szeretetből, a lelkek üdvösségéért és a bűnösök megtéréseért készen állok arra, hogy vele együtt viseljem ezeket a vezeklő szenvedéseket. A szentáldozás után a Megváltó így szólt hozzám az egyesülés során:

Megváltó: „Köszönöm neked, leányom, szeretlek, maradj hűséges hozzám. Elfogadom.”

1992. augusztus 12. – szerda

Éjjel 2.30 és 3.30 között, reggel pedig 9.30 és 11.30 között imádkoztam. Reggel imádkoztam és egyesültem:

Megváltó: „Lányom, írd le.”

Én: „Igen, kedves irgalmas Atyám, kedves Jézus, kedves Szentlélek.”

Megváltó: „A sebhelyek, amelyeket tőlem kapsz, a kezedbe, a lábadba és a szívedbe lesznek bevésve.

Sok vér fog folyni azokért a lelkekért, akik jó szándékúak. Az én vérem lesz az, leányom, a lelkek megmentése érdekében. Az én véremet nagy tisztelettel kell kezelni. A te feladatod az, hogy teljesítsd az akaratomat, amikor ezt a vért kiontom. Nagy fájdalom lesz. Annyit engedek meg neked, amennyit el tudsz viselni. Ismerem azt a mértéket, amit el tudsz viselni. Bízz bennem. Én vagyok a vőlegényed. Az is az akaratom, hogy mindig egyesüljek veled. Velem semmiben sem fogsz hiányt szenvedni.”

Én: „Uram, hogy érted ezt, hogy semmiben sem fog hiányom lenni?”

Megváltó: „Mindenem megvan, amire szükséged van.”

Én: „Igen, Uram, hiszek neked. Drága Istenem, el akarom mondani neked, hogy most annyira szeretlek, hogy mindent meg akarok tenni, amit te akarsz.”

Megváltó: „Lányom, a sebhelyek vérezni fognak, először pénteken. Akkor nem kell dolgoznod.

Felmentenek a munkából.”

Én: „Akkor imádkozhatok?”

Megváltó: „A többieknek sokat kell imádkozniuk. Lányom, légy biztos benne, hogy meg fogják tenni.”

Megváltó: „Szeretem az összes embert.” A töviskoronára gondoltam.

Megváltó: „Az még jön. A töviskorona is hozzátartozik. Először a korbácsolást kapod, utána a töviskoronázást. Úgy történik, ahogy én szenvedtem a Kálvárián. Ez az én keresztre feszítem benned. A te fájdalmad az enyém lesz. Ezek a vezeklő szenvedések az én vezeklő szenvedéseim. Én benned vagyok, és te bennem. Akkor egyek leszünk.”

Én: „Kérlek, Uram és Istenem, csak vedd el a félelmemet, hogy ne féljek a Sátántól, és hogy ő ne tehessen velem semmit. Ha mégis árt nekem, akkor számtalan lélek meneküljön meg a kárhozattól.”

Megváltó: „Lányom, erről gondoskodni fogok.”

Megváltó: „Téged jobban kísértének, mint a többi lelket. Ezért sokat fognak imádkozni érted. Az én akaratom, hogy sokat imádkozzanak.”

Megváltó: „A te feladatod még az, hogy mindig hűséges legyél hozzám.”

Én: „Hogy hűséges legyek hozzád, ahhoz már megadtad nekem a kegyelmet.”

Megváltó: „Igen, azt már megtettem.”

Én: „De szükségem van egy papra.”

Megváltó: „Jönni fog egy. Papban nem lesz hiányod.” Megváltó: „Drága leányom, ennyi elég mára. Menj békével.”

19.00 óra Rózsafüzér és szentmise Mingolsheimben, a Rochus-kápolnában.

1992. augusztus 13. — csütörtök

9.50–11.00 óra otthon:

Mélyen imádkoztam és egyesültem.

Megváltó: „Ó, leányom, írd le. Minden, amit írsz, az én akaratom. Semmi vagy, és semmit sem tehetsz nélkülem. Ehhez mindenben szükséged van rám. Én vagyok az Úr és Isten mindenki számára. Mindennek hozzám kell igazodnia. Ti, bűnös emberek, fel kell ébrednetek. Eljött az idő, amikor azt fogják mérlegelni, mit hoztatok nekem.

Mindenkinek számat kell adnia előttem. Semmit sem tudtok elrejtenei előlem. Szemet adtam nektek, hogy lássatok, és fület, hogy halljatok. Mit tesztek, nem láttok és nem hallotok. Minden csak örület. Haragom mindenkire lesújt. Engedetlen gyermekeim, ébredjétek fel! Én a fény Istene vagyok, nem a sötétség. Maradjatok az én fényemben. Kérjétek azt a fényt, amely megvilágít benneteket. Mert ha eljön a sötétség, már nem kérhetek. És akkor a sötétség Istenéhez tartoztok. Akkor kínjuk örökké tartani fog. Lányom, hívd őket mind imádkozni. Anyám és a ti anyátok mindannyiótokat szereti és kedveli, térjétek vissza mindannyian hozzám. Kinyújtott karokkal vár rátok. Szeressétek őt. Ő fogja imáitokat (közbenjárásait) elém terjeszteni.

Tőle nem utasítok el egyetlen közbenjárást sem. Lányom, mindazt, ami rád vár, tedd Mária szeplőtelen szívébe, mert az Ő szíve az én szívem is. Ott az ellenségnek vissza kell vonulnia.

Szeretett lányom, írd le ezt tovább. "

Én: „Igen, Uram és Istenem, szerető Atyám.”

Megváltó: „Ne aggódj annyira a vezeklési szenvedéseid miatt. Ez az én problémám, nem a tiéd. Köszönöm a „igenedet”, és elfogadtam. Semmiben sem fogsz hiányt szenvedni. Bízz bennem. Én vagyok az életed, leányom. Ismerem a gyengeségedet.

A megfelelő időben megadok neked mindent, amire szükséged van. Ne aggódj előre. A vezeklő szenvedések, amelyeket kapsz, a küszöbön állnak. Kopogni fogok, amikor eljön az óra. Nálam minden a megfelelő időben történik.

Lányom, nagyon szeretlek, és most megáldalak.” Letérdeltem a földre, hogy megkapjam az áldást.

Megváltó: „Megáldalak téged, leányom, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Menj békével!”

Azt mondtam: „Ámen.”

Ezt követően: „Hála legyen Istennek, az Úrnak.”

Nem tudtam, hogy helyesen mondtam-e. Megváltó:

„Lányom, tetszik neked.”

Közvetlenül ebéd előtt azt mondtam a fiamnak, hogy vegyen komolyan Istent. Azt is mondtam neki, hogy menjen gyónni.

Ő azt mondta: „Úgyis nem hiszek neked.”

Akkor azt mondtam neki, hogy csak úgy fog hinni, mint Tamás, ha meglátja a sebhelyeket. Már régóta észrevettem, hogy kerüli az imacsoportot, pedig néha ott lehetne.

Jelenleg az egész családom hallgat arra, amit a gonosz szellem sugall nekik. Hű maradok Urunkhoz és Istenünkhöz, még ha egyedül is vagyok.

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

Fogalmam sem volt arról, hogy ma az evangéliumban Tamásról lesz szó, aki nem hitt abban, hogy Jézus feltámadt, amikor a többi tanítvány elmesélte neki.

A szentáldozás után megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy menjek-e Vogt atyához, és mondjam-e el neki, hogy az Üdvözítőtől kapom a sebhelyeket.

Megváltó: „Menj hozzá, beszélj vele.”

Így a templom után elmentem Vogt atyához, és elmondtam neki. Egy kicsit elmosolyodott, és azt mondta: „Hisz benne.”

Én: „Igen, hiszek.”

Aztán még azt is elmondtam neki, hogy a Megváltó azt mondta, ő csak akkor fog hinni benne, amikor már késő lesz. Még megkértem az áldását, majd vidáman hazamentem.

1992. augusztus 14. – péntek

10.00–11.45 óra otthon:

Ima – egyesülés

Megváltó: „Írj, leányom, azt akarom, hogy írj.” Én: „Igen, drága Jézus, lelki vezetőm.”

Megváltó: „Lányom, a háború egyre hevesebbé válik. Káosz uralkodik a világon. Az ellenség már nagy zsákmányt ragadott el. Az emberek túl sokáig várnak, mielőtt kibékülnének Istennel. A háború már elég kárt okozott, de még többet fog okozni. Hívd fel a politikusokat a megtérésre. Sátán fátyla elvakítja őket. Nagy felelősséget kell majd vállalniuk előttem. Egyetlen politikus sem mentesül majd ettől. Sokakat ki kell köpnem.”

Megváltó: „Lányom, tetszik nekem, hogy mindent leírsz. Ezt a munkát különösen meg fogom jutalmazni.”

Én: „Uram, még szeretnék kérdezni a sebhelyekről. Azt mondtad, hogy az ajtó előtt állsz, és Vogt atya nem beszélt rólad túl jól. Kell-e még valamit tudnom vagy felismernem, mielőtt kopogsz a szívem ajtaján, mert óvatosnak kell lenni, hogy a tisztátalan szellem ne avatkozzon bele.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a sebhelyek, amelyeket kapsz, az enyéme, és könnyen felismerhetők.”

Én: „Hogyan, kedves Szentháromság?”

Megváltó: „A vér, amely a sebekből fog folyni, az én vérem. Az embernek nincs annyi vére, amennyi abból folyni fog.”

Én: „De ez nem elég a tudósoknak.”

Megváltó: „Ezek a sebek nem gyógyulnak be, és nem gennyesednek. Ezek a sebek sugározzák majd azt a fényt, amely a vakokat újra látóvá teszi. Ez a vér, amelyet rajtad keresztül fogok ontani, lesz az ő megváltásuk. Lányom, ha valaki akkor még nem hisz, később sem fog hinni.

Írd le, leányom, egyesekért hiába lettem, másokért pedig hiába leszek keresztre feszítve. Ezek a lelkek már kiválasztották Atyjukat.”

Még egy darabig beszéltem a Megváltóval. Aztán:

Megváltó: „Írd le, leányom. Hatalmas kiáltásokat fogsz hallatni, amikor a sebhelyeket a templomban bevésik. A fájdalom kiáltásának kell lennie.”

Én: „Uram, ennyire fáj?”

Megváltó: „Igen, leányom, ez a legnagyobb fájdalom.” Én:

„Akkor sokan megijednek majd?”

Megváltó: „Lányom, a félelem nem olyan veszélyes, ahhoz képest, hogy milyen fájdalmat fogsz érezni. Ez a pokoli fájdalom csupán egy csepp a pokolhoz képest.”

Én: „Igen, Uram, megértettem. Ahogy akarsz, úgy legyen.” Arra gondoltam, vajon jön-e még valami, és mond-e még valamit nekem a Megváltó.

Megváltó: „Igen, még jön valami. A sebhelyeket a lehető leghamarabb beléd vésem.”

Én: „Uram és Istenem, átadom magam az akaratodnak. Hadd szeresselek téged, és hadd legyek veled, most és mindörökké.”

Megváltó: „Lányom, téged választottalak ki. Te vagy a legkedvesebb számomra, most és örökké.”

Én: „Kedves Istenem, töröljem ki a legkedvesebbet?” Megváltó:

„Nem mondhatom el, akinek akarom?”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

Én: „Csak annyira méltatlannak érzem magam a „legkedvesebb” szóra.”

Megváltó: „Szeretett leányom, most megáldalak.”

- Letérdeltem -

Megváltó: „Megáldalak az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Menj békével, leányom.”

Én: „Hála legyen Istennek, az Úrnak. Dicsőség Jézus Krisztusnak, most és mindörökké. Ámen.”

Mint általában, hálát adtam, és felajánlottam a lelki áldozatot minden emberért és a tisztítótűzben szenvedő szegény lelkekért.

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

A szentáldozás után megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy küldjek-e faxot H. Kohl kancellárnak.

Megváltó: „Tedd meg, leányom, én akarom.”

Késő este elmentem Roswithához. A fia segített faxon elküldeni a levelet a kancellárnak.

23.30 körül még elmondtam egy rózsafüzért.

1992. augusztus 15. — szombat – Mária

mennybemenetele Hajnali 4 óra 15 perckor

kezdttem el imádkozni. Egyesültem a

Megváltóval.

Megváltó: „A levél helyes volt. Ne aggódj a levél miatt.” Könnyek folytak a szememből, teljesen szabadon, az én közreműködésem nélkül.

Megváltó: „Írd le, leányom, a háború egyre hevesebbé válik. A németek nem avatkozhatnak bele ebbe a háborúba.”

Én: „Ezt el kell mondanom?”

Megváltó: „Ha megkérdeznék. A népet imádkozásra kell hívni. Az imádság által sokat tudok megváltoztatni. Lányom, imádkozz sokat. A Sátán erős. Sok jó keresztény fog a zsákmányába esni. Mindent, amit most leírsz, őrizz meg jól. Különleges védelmet adok neked. Lányom, szeretlek, menj békével.”

10:30 és 12:30 között Marionnál voltam, és írtunk.

16.30 és 19.45 között a rot-i templomban voltam. Ott gyóntam, és ott maradtam a 19.00-kor kezdődő szentmisére is.

1992. augusztus 16. – vasárnap

8.30 és 10.00 óra között imádkoztam.

Sok lelket ajánlottam a Megváltónak Mária Szeplőtelen Szíve által, ahogyan a szegény lelkeket is.

Mélyen a szívemből sírtam, és így szóltam az Üdvözítőhöz:

„Kedves Jézus, készen állok, hogy minden lélekért vezekeljek.”

Hirtelen nagy, nehéz könnyek csorogtak le a szememből. Igen, azok nem az én könnyeim voltak. A Megváltó könnyeit hullattam.

Megváltó: „Írj, leányom, szenvedni fogsz minden lélekért. Mindet szeretem. Mindannyian az én gyermekeim. Nem mindannyian akarják teljesíteni az akaratomat. A te engesztelő szenvedéseid már nagyon közel vannak.”

Megváltó: „Lányom, nagyon szeretlek. Írd le. A szeretet, amit adok neked, és amit adni fogok neked, az én szeretetem és az én ajándékom neked.”

Én: „Uram, de ez a legnagyobb erény.”

Megváltó: „Igen, írd le. Ezt az erényt kevesen kapják meg. Akinek akarom, annak adhatom. Ezzel a szeretettel mindent legyőzöl.”

Én: „Uram és Istenem, hogyan köszönhetném meg neked ezt a hatalmas ajándékot?”

Megváltó: „Lányom, már megköszönted azzal, hogy mindent nekem adtál. Ha akarsz, továbbadhatod ezt a szeretetet tőlem. A szeretetből nem fogsz hiányt szenvedni. Nálad sok lélek meríthet. Lányom,

te vagy a szentélyem.”

Én: „Ó, Uram, ezt nem tudom felfogni.”

Megváltó: „Ha megértenéd, nem tőlem származna.

Írj, leányom, én is megfoghatatlan szeretet vagyok. Azt mondtad a papodnak, hogy a szíved képes megérteni. Az értelem nem képes megérteni azt, amit a szív megért. A szívedben vagyok, leányom. Nélkülem semmit sem tudtok.

Csak a szeretet képes mindenre. Nélküle nem tudtok élni. Csak én vagyok képes a szeretetre. Lányom, a pap, akire vársz, még eljön. Ne aggódj emiatt. Ne aggódj előre.”

Én: „Uram, kérek, ne hagyj, hogy a nagy fájdalmak elválasszanak tőled.” Megváltó: „Senki sem választhat el tőlem, mert teljes egészében az enyém vagy.”

Arra gondoltam, vajon el tudnám-e magam választani tőled.

Megváltó: „Magadtól semmit sem tudsz.”

Én: „Ó, Uram, most már megnyugodtam és megkönnyebbültem.” Megváltó: „Így van, leányom.”

Én: „Akkor hadd szenvedjek veled együtt, ameddig csak akarsz, a lelkek megmentése érdekében.”

Megváltó: „Lányom, különösen tetszik, amit írtál.”

Az én akaratom, hogy ezt tedd. Velem semmiben sem fogsz hiányt szenvedni. Minden, amit mondasz, én vagyok. Igen, leányom, én vagyok a te Urad és Istened. A te tested az én testem. A te akaratom az én akaratom. A te áldásod az én áldásom.”

Én: „Uram, áldhatok?”

Megváltó: „Lányom, sokat kell áldanod.” Azt mondtam, hogy az áldás valami nagyon nagy dolog.

Megváltó: „Én is nagy vagyok.”

Én: „Hogyan áldjak?”

Megváltó: „Majd én vezetem a kezedet.”

Én: „Ó, Uram, most már végeztem. Kell még valamit leírnom? Szeretnéd? Megváltó: „Kedves leányom, szeress engem jobban a felebarátodban.

Én: „Igen, Uram, megteszem.”

Megváltó: „Lányom, most megáldalak téged. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

Én: „Ámen. Hála legyen Istennek, az Úrnak. Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának most és mindörökké. Ámen.”

Én: „Drága Istenem, helyesen tettem, hogy Máriának is elmondtam?”

Megváltó: „Örülök, hogy ezt hallom.”

13.00 óra Rózsafüzér és imádság Rotban.

19:00 Szentmise a Rochus-kápolnában, Mingolsheimben.

1992. augusztus 17. – hétfő

10.00 óra az orvosi szobában:

Megváltó: „Lányom, mindenképp szeretlek.” Én:

„Uram, ezt nem írhatom le.”

Megváltó: „Írd le. Lányom, tetszik, ahogy cselekszel. Csak így folytasd. Ne félj, hogy túl kevés szeretetet kapsz. Én vagyok a szeretet Istene. A szeretetet, amit tőlem kapsz, add tovább, újra és újra. Szerettedben nem fogsz hiányt szenvedni. Légy alázatos és szelíd. Veled vagyok.”

Én: „Uram, azt hittem, csak akkor leszek veled, ha megkapom a sebhelyeket?” Megváltó:

„Lányom, már most velem vagy. Én vagyok minden benned.”

Én: „Uram, égést érzek a szívemben.”

Megváltó: „Én vagyok a szeretet tüze. Ezt a tüzet senki sem olthatja el. Ott ég, ahol én akarom.”

Én: „Uram, most sírni tudnék. Hogy mennyire szeretlek, azt csak te tudod. Kedves Megváltó, tudnom kell még valamit?”

Megváltó: „Hagyj, hogy a dolgok maguktól alakuljanak. Ne aggódj előre.”

Én: „Uram, hiszem, hogy nincs szebb dolog, mint veled lenni a szeretetben.”

Ó, drága Jézusom, és te eljössz az egyetemi kórházba, ebbe az orvosi rendelőbe, és meghajolsz egy ilyen szerény röntgenasszisztens előtt.

Régebben soha nem tudtam volna elképzelni, hogy ilyesmi létezik. Uram, szavakkal nem tudok hálát adni neked. Szeretettel hálálkodom neked és a felebarátjaimnak.”

ÉN: „Ó, Uram, te vagy a szeretet forrása. Most olyan erősen érzem.” Megváltó: „Lányom, légy készen arra, amit tőled kérek.”

ÉN: „Uram és Istenem, készen állok, ha így megfelelek neked.” Megváltó: „Lányom, nekem elég, ahogy vagy.”

ÉN: „Drága Jézusom, akkor ne habozz sokáig. Nekem is szomjas vagyok.”

Megváltó: „Örültem, hogy ezt tőled hallottam.”

Megváltó: „Kedves leányom, menj békével.” ÉN: „Hála legyen Istennek, az Úrnak.”

Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

20.00 óra Imacsoport.

1992. augusztus 18. — kedd

10.00 óra az orvosi szobában:

Egy mély, őszinte ima után ismét könnyek szöknek a szemembe.

Megváltó: „Lányom, szeretlek, írd le. Eljött az idő, amikor beteljesítem művemet. Teljesen hozzám tartozol.”

Könnyek folytak a szememből, amelyek nem tőlem származtak.

Megkérdeztem: „Ezek a te könnyeid?”

Megváltó: „Igen, ezek az én könnyeim. Ezek a te érdekedben elszenvedett szenvedések. Lányom, engedd, hogy művem hatást gyakoroljon benned.”

ÉN: „Uram, mit nevezel a te művednek?”

Megváltó: „Lányom, ez az én keresztre feszítésem benned.” ÉN:

„Hány óráig fog tartani?”

Megváltó: „Ahogy a Kálvárián.”

ÉN: „Ott lesz a Szűzanya is?”

Megváltó: „Mennyei Anyád minden keresztre feszítésnél ott van. Ő vigaszt nyújt neked. Szeresd őt, ahogy engem is.”

ÉN: „Sok vért fogok ontani a keresztre feszítéskor?” Megváltó:

„Majdnem az egészet.”

ÉN: „Akkor még élni fogok?”

Megváltó: „Lányom, ez az, ami számotokra felfoghatatlan.”

Megváltó: „Mindent pótolhatok, ami hiányzik. Semmiben sem fogsz hiányt szenvedni. Én vagyok az életed.”

ÉN: „Akkor ez a kiontott vér által lelkek mennek meg.”

Megváltó: „Igen, leányom, nagyon sokan és nagyon sokan megtérnek általa. Gyógyulások lesznek.”

ÉN: „Ki gyógyulhat meg?” Megváltó:

„Mindenki.”

ÉN: „Uram, de hát nem mindenki beteg.”

Megváltó: „De igen. A legnagyobb betegség az, hogy szinte senki sem szeret már engem.” ÉN: „Drága Istenem, én viszont szeretlek téged.”

Megváltó: „Tudom, leányom.”

Megváltó: „Írd le, lányom, a sebhelyeket, amelyeket kapsz, ez a következő napokban fog megtörténni. Készülj fel, lányom.”

ÉN: „Drága Jézus, kegyelemért esedezem, hogy mindent kibírd, kitartó és hűséges maradj, és hogy miután ez megtörtént, még sokkal jobban szeresselek téged.”

Megváltó: „Lányom, légy biztos benne, hogy utána még jobban fogsz szeretni.” ÉN:

„Ez a templomban történik?”

Megváltó: „Igen, a templomban fog megtörténni.”

Megváltó: „Lányom, bizz rám mindent, te az én eszközőm vagy.”

ÉN: „Uram és Istenem, szerető Atyám, legyen úgy, ahogy te akarod.” Megváltó: „Lányom, bőséges kegyelemmel ajándékozlak meg. Drága lányom, menj békével.”

Én: „Hála legyen Istennek, az Úrnak.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. augusztus 19. — szerda

10.00 óra – Orvosi rendelő:

Megváltó: „Írj le mindent, leányom, szóról szóra. A sebek, amelyeket tőlem kapsz, minden pénteken vérezni fognak, kivéve a nagy ünnepnapokat. A vér, amely folyni fog, szent vér.”

Én: „Uram, de én nem vagyok szent.”

Megváltó: „Akkor nem te vagy az. Én vagyok az. A sebek, amelyeket kapsz, mélyek lesznek.”

Én: „Uram és Istenem, nem értem a »mély« szót, hogyan érted ezt?”

Megváltó: „Ezek nem felszínes sebek. Írd le, leányom, ezért fog sok vér folyni. Nem kell megijedned ettől a sok vértől, ami

kifolyik.”

Megváltó: „Lányom, én kijelöltem neked azt a napot, amikor megkapod a sebhelyeket. Ez az a nap, amely nekem, az én és a ti anyátoknak tetszik.”

Én: „Uram, nem akarom tudni, mikor. Vagy tudnom kell, rád bízom. Kérlek, adj nekem sok kegyelmet, amikor eljön az a nap, hogy bátor legyek, ne féljek, ne kételkedjek, és hogy a tisztátalan szellem ne legyen a közelemben.”

Megváltó: „Lányom, így lesz.”

Én: „Legkedvesebb Jézusom, nem tudom, írjak-e még valamit.” Megváltó: „Írj, leányom, szeretném, ha mindezt csendben őriznéd.” Én: „Megmondanád, miért?”

Megváltó: „Helyhiány miatt, és mert a kíváncsiak előbb érkeznek.” Én:

„Igen, Uram, teljesítem az akaratodat.”

Én: „Uram, most már nem kell többet tudnom?”

Megváltó: „De igen, leányom, mindent türelmesen és szeretettel kell elviselned.”

Én: „Drága Istenem, abban nem fog hiányom lenni, mert megadtad nekem a türelem erényét, és a szeretetet is még meg fogod adni nekem. Hiszek benne, és azt kívánom, hogy ezt meg is tegyem.”

Megváltó: „Lányom, veled vagyok és mindig veled leszek.”

Én: „Uram, ha ez bekövetkezik (a sebek), előtte érezni fogok valamit?” Megváltó: „Érezni fogod a szeretetemet. Én vagyok a szeretet, lányom.”

Én: „Igen, Uram, megértettem. Köszönöm neked, Uram és Istenem.” Megváltó: „Drága leányom, magammal viszlek.”

Én: „Igen, Uram, vihetsz engem, ahová csak akarsz.”

Én: „Ó, Uram, kedves Jézusom, annyira szeretlek. Mindig olyan boldog vagyok veled.”

Megváltó: „Kedves leányom, menj békével.” Én: „Hála legyen Istennek, az Úrnak.”

Rózsafüzér és szentmise Mingolsheimben, a Rochus-kápolnában.

1992. augusztus 20. – csütörtök

10.00 óra az orvosi szobában:

Megváltó: „Írj, leányom, akarom a mozdulatodat.”

Én: „Drága Istenem, ezt már az elején megkérdezted tőlem, de még nem értem teljesen, és mégis átadom neked a szándékomat.”

Megváltó: „Én határozom meg, hová kell menned.”

Én: „Uram, oda megyek, ahová te akarsz. Kérlek, segíts megértenem, hogy ezt is megtegyem.”

Megváltó: „Lányom, írd le. Én vagyok az Úr és Isten minden élőlény számára. Aki hozzám tartozik, annak hozzám kell igazodnia.”

Írd le, leányom, azt akarom, hogy szigorúan hozzám igazodj.”

Én: „Kedves Istenem, meg akarom tenni, kérlek, segíts nekem ebben. Olyan gyenge vagyok, és kérlek, hallgattasd el a nyelvemet, amikor hallgatnom kell.”

Megváltó: „Lányom, akkor beszélsz, amikor én akarom. Ne aggódj emiatt.” Én: „De Uram, ezt a „szigorúan” szót nem értem. Mondj nekem erről valamit.”

Megváltó: „Amit elkezdtem, azt be is fogom fejezni.”

Én: „Most attól félek, hogy valamit rosszul fogok csinálni.” Megváltó:

„Lányom, velem ez nem fog megtörténni.”

Én: „Tudnál még valamit mondani a „szigorú rendről?” Megváltó: „A te „igened” azt jelenti, hogy „igen”, a „nemed” pedig azt, hogy „nem”.”

Én: „Kedves Istenem, ma jobban érzem, hogy szigorúbb Atya vagy, mint máskor. Csak képzelődöm?”

Megváltó: „Lányom, nagyok a gonoszságok a világban. Lerövidítettem az időt. Az ellenség mindenütt ott van. Az emberek nem tudják, mit cselekszenek. Sok mindent meg fogok engedni, amit az ellenség akar. Az embereknek meg kell térniük.”

Én: „Kedves Istenem, kérlek, kegyelmet és irgalmat mindenkinek. Készen állok arra, hogy veled együtt megmentsem a lelkeket. Teljesen a tiéd vagyok. Tedd velem, amit akarsz, amikor akarsz. Nagyon szeretlek, jóságos és irgalmas Szentháromságos Istenem.”

Megváltó: „Lányom, még egy kicsit várnod kell, amíg eljön a megfelelő idő. Veled vagyok, ne aggódj emiatt. Fogd meg szorosán a kezemet.”

Én: „Jézus, minden királyok Királya, meg fogom tenni.” Megváltó:

„Lányom, szeretlek. Menj békével.” Én: „Hála legyen Istennek, az Úrnak.”

12 óra a klinika kápolnájában.

Megváltó: „Szeretném, ha leírnád valamit. Azt akarom, hogy teljesítsd az akaratomat.” Én: „Uram és Istenem, mi az akaratod?”

Megváltó: „Hogy a sebhelyeket, amelyeket kapsz, a végsőig viseld.”

Én: „Uram, ezt meg fogom tenni veled, mert szeretlek, mert ez a te akaratod, és mert azt akarom, hogy a lelkek megmeneküljenek a kárhozattól.”

Megváltó: „Írd le, leányom, a sebek sok problémát, sok bajt fognak okozni neked. Minden problémát, minden bajt add át nekem, én mindent megoldok. Ne vállalj semmit egyedül. Engedelmeskedned kell nekem.

Leányom, először is hallgatnod kell rám.

Lányom, azt akarom, hogy engedelmes legyél nekem.”

Én: „Uram és Istenem, kérlek, adj kegyelmet, hogy engedelmes legyek. Ez egy nagy erény, amire annyira szükségem van.”

Megváltó: „Lányom, írd le, még ma megkapod az üzenetet. Az én kívánságom, hogy átadjam neked.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, köszönöm

neked.” Megváltó: „Drága leányom, menj békével.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. augusztus 21. – péntek.

10.00 óra az orvosi szobában:

Tegnap majdnem teljesen abbahagytam az írást. Dühös voltam, mert olyan rosszul írok és értem. Jézus iránti szeretetből folytatom az írást.

Megváltó: „Az én akaratom, hogy írsz. Lányom, már nem tart sokáig, hogy tovább írsz. Valaki más fog írni helyetted. Addig még

még türelmesnek kell lenned.”

„Írd le, lányom, szenvedést fogok okozni a férjednek.” Én: „Leírjam ezt?”

Megváltó: „Igen, írd le. El kell fogadnia, nincs más választása.”

Én: „Uram, nem akarom tudni, milyen szenvedéseket kap. Csak azt tudom, hogy ha te adsz neki, akkor az jó neki. Kérlek, ne hagyd, hogy elveszen. Tudom, hogy meggondolatlan.”

Megváltó: „Lányom, adok neki időt, hogy megtérjen.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

Megváltó: „A férjed azt fogja tenni, amit én akarok. A fenyítés szükséges.” Én:

„Megváltó, tegnap nem értettek meg.”

Megváltó: „Lányom, te hozzám tartozol. Kevesen fognak megérteni téged, mert nem te vagy az, hanem én vagyok, és ők nem akarnak engem megérteni. Nem mindenki képes elviselni az igazságot. Írd le, lányom: én vagyok az igazság. Ne csodálkozz, ha az emberek így bánnak veled.

Már akkor is így bántak velem. Maradj továbbra is alázatos és szelíd.” Én: „Uram, alázatot és szelidséget kérek tőled. Nekem ez nem elég. Kérlek, adj nekem sok szeretetet, hogy továbbadhassam. Csak a te szeretetteddel sikerül nekem minden.”

Megváltó: „Kedves leányom, tetszik nekem, ahogy cselekszel. Ne vádold magad azzal, hogy ez nem helyes. Azt teszek veled, amit akarok. Ez nem fog tetszeni a többieknek. Mindenkinek hozzám kell igazodnia. Ez az én akaratom is.”

Én: „Uram és Istenem, tedd, ahogy akarod.” Egy idő után:

Megváltó: „Igen, leányom, írd le. Úgy döntöttem, hogy megvalósítom a tervemet. Tőlem kapod meg az öt sebhelyet. Az én „IGEN”-em „IGEN”. Nem fog hiányozni belőled sem a fájdalom, sem a kegyelem. Ébren maradj és légy készen.”

Én: „Drága Istenem, most annyira szeretlek. Most a karjaidba vetem magam, és mindig a szívedben akarok maradni.”

Megváltó: „Lányom, örökre hozzám tartozol. Senki sem választhat el minket egymástól. Most már elválaszthatatlanok vagyunk. Most rád öntöm a szeretetemet, hogy mindennek ellenállj, ami rád vár. Ezzel a szeretettel legyőzöl mindent.

Én: „Uram, érzem a szívemben, hogy forró, és egyre forróbb lesz.” Én: „Hogyan csinálod ezt?”

Megváltó: „Én vagyok a szeretet Istene.”

Én: „Ez olyan gyönyörű. Már nem gondolok a haragra. Azt hiszem, a szeretet eltörölte a haragot.”

Megváltó: „Így van, leányom.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a nagy kegyelmet.”

Megváltó: „Menj békével, kedves leányom.”

Mint mindig, hálát adtam imádságban.

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. augusztus 22. — szombat

7.30–9.00 óra: Imádság – egyesülés.

Megváltó: „Írj le, leányom, szóról szóra.” Én: „Igen, nemes Szerelmem.”

Megváltó: „Lányom, teljes odaadásodat akarom.”

Én: „Uram, már mindent neked adtam. Van még valami, amit nem adtam neked?”

Megváltó: „Add nekem az érzékszerveidet.”

Én: „Uram és Istenem, neked adom. Minden a tiéd legyen.” Megváltó: „Én fogok látni és hallani helyetted.”

Megváltó: „Írj le, leányom, tőlem más érzékszerveket kapsz. Látni és hallani fogsz, amit mások nem látnak és nem hallanak.”

Én: „Uram, ez a misztikához tartozik?”

Megváltó: „Igen, ez a misztikához tartozik.”

Megváltó: „Írj le, leányom, még a sebhelyekhez való beleegyezésedet kérem tőled.”

Én: „Uram és Istenem, kedves és irgalmas Jézusom, felfoghatatlan és végtelen szerelmem, beleegyezek abba, hogy a sebhelyeket a testembe véd, a testem mostantól a te tested. És ez minden lélek üdvösségéért és a jó szándékú bűnösök megtéréséért történik.”

Megváltó: „Lányom, ez nekem elég.” Megváltó: „Ezt még egyszer ellenőriznem kellett.”

Megváltó: „Te vagy a legkedvesebb leányom.”

Én: „Uram, leírom ezt?” Megváltó: „Igen, írd le.”

Én: „Uram, nem tudom felfogni, hogy én vagyok a legkedvesebb számodra.”

Megváltó: „Te vagy az, leányom.”

Én: „Uram, attól tartok, hogy én vagyok a legnagyobb bűnös.”

Megváltó: „Ezt azért gondolod, mert olyan kicsi vagy.”

Én: „Ó, Uram, újra szomjazom a szeretetedre, olyan telhetetlen vagyok. Kérek, meríts be a szereteted forrásába, hogy soha ne szomjazzak.”

Megváltó: „Hogy tökéletes legyél és soha ne szomjazz, azt csak a paradicsomban fogod megkapni.” Én: „Uram, azt hittem, a földön már a paradicsom van, ha mindent neked adok.”

Megváltó: „Lányom, még megvan a ruhád.”

Én: „Mit értesz ruhán?”

Megváltó: „A testedet. A paradicsom előszobájában vagy, ahogyan a pokolnak is van előszobája.”

Én: „Ez azt jelenti, hogy még a tisztítótűzbe is kerülhetek?”

Megváltó: „Lányom, ezt bízd rám. Örülj annak, hogy velem lehetsz.”

Megváltó: „Eddig teljesítetted az akaratomat. Maradj továbbra is bennem és velem, akkor azt is teljesíteni fogod, ami rád vár.”

Én: „Uram, szerető Atyám, annyira szeretlek, hogy nincs más vágyam, mint teljesíteni az akaratodat, és mindig benned és veled lenni.” Megváltó: „Megáldalak, leányom, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Menj békével, kedves leányom.”

Én: „Hála legyen Istennek, az Úrnak. Dicsőség Jézusnak és Máriának, most és mindörökké. Ámen.”

16.30 és 17.15 között imádkoztam a rot-i templomban, és gyóntam Vogt atyánál.

18:15-kor részt vettem a szentmisén a mingolsheimi templomban. Adriana is ott volt. Szép élményben volt része, amikor letérdeltem a földre, és Kesenheimer atya adta át nekem a szentáldozást.

21.00 óra körül imádkoztam a fájdalmas rózsafüzért.

1992. augusztus 23. – vasárnap

8:20: Mint mindig, imádkoztam, mielőtt egyesültem.

Megváltó: „Drága leányom, írd le. A te feladatod, hogy sok lelket vezess hozzám. Szeresd őket mind. Minden lélek kedves nekem, egyik sem más, mint a másik. Ne ítélj senkit.”

Kérdeztem a tegnapi napról, amikor a mingolsheimi plébános előtt térdeltem és támadások érték. A szentáldozás előtt békességem volt, és csak a vétel után, az egyesülés után nyertem vissza a békességet.

Megváltó: „A tisztátalan szellemek mindig körülötted vannak, és mindig támadni fognak téged. Ezt nem kerülheted el. Nem kell félned, veled vagyok.”

Én: „Uram, ha velem vagy, miért engedted meg a tisztátalan szellemeknek, hogy megtámadjanak, amikor letérdeltem?”

Megváltó: „Hogy lássad, hogyan küzdenek a tisztátalan szellemek, amikor valaki előttem térdel.”

Én: „Köszönöm, Uram, remélem, hogy a többiek is elfogadják ezt a tanítást, és áldozatot hoznak, letérdelnek előtted a szentáldozás vételekor.”

Megváltó: „Lányom, szeretnék tőled valamit.”

Én: „Igen, Uram, odaadom neked, anélkül, hogy tudnám, mit akarsz.”

Megváltó: „Azt akarom, hogy mindenre igent mondj.”

Én: „Uram, jól hallottam?” Megváltó: „Igen, írd le.”

Én: „Uram és Istenem, szerető Szentháromságos Istenem, mindenre igent mondom neked.” Én:

„Kedves Istenem, de kérek, engedd meg, hogy felismerjem, hogy te vagy az, amikor igent mondom. Ehhez szükségem van a szellemek megkülönböztetésére is.”

Megváltó: „Írd le, leányom, megkapod a szellemek megkülönböztetésének kegyelmét, már nem tart soká.”

Megváltó: „Lányom, te valóban mindent nekem adtál.” Ezt nem akartam leírni.

Megváltó: „Írd le. Művem megkezdődhet.”

ÉN: „Uram, tudsz még szeretetet adni nekem? A lelkem még több szeretetre vágyik. Nagy szükségem van a szeretetre, ez nem elég nekem. Úgy érzem magam, mint egy koldus, aki kenyeret kér. Te vagy a szeretet lángoló tűzhelye. Elmerülök ezen a szeretetben”

Megváltó: „Ezt még nem tudod elviselni. Amikor megkapod a vezeklő szenvedéseket, megteszem. Lányom, nem hiányzik neked a szeretet, veled vagyok.”

ÉN: „Igen, Uram. Be kell érni azzal, amink van.” ÉN: „Mit tegyek H. Kohl szövetségi kancellár levelével?”

Megváltó: „Lányom, várj még. Majd megmondom neked, mit kell tenned. Imádkozz tovább a politikusokért.”

Megváltó: „Lányom, szeretlek. Menj békével.” ÉN: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, mindazt, amit tettél.”

10.00 óra szentmise Rotban.

13.00 óra rózsafüzér és áhítat.

Délután erős fejfájásom volt, de közben nagy szeretetet éreztem a Megváltó iránt.”

1992. augusztus 24. – hétfő

9.45 óra:

ÉN: Kedves Istenem, tegnap és ma reggel 3.00 és 6.00 óra között szúró és erős fejfájásom volt.

Megváltó: „Lányom, azok az én engesztelő szenvedéseim voltak.”

ÉN: „Kedves Megváltó, ma éjjel két és fél órát aludtam, most pedig dolgoznom kell, és este még imacsoport is lesz. Jelenleg olyan friss vagyok, mintha egész éjjel aludtam volna. Ez a te kegyelmed?”

Megváltó: „Igen, leányom, különben nem bírnád ki.”

ÉN: „Szeretném megkérdezni, hogy elmenjek-e Gebhard Heyder atyához a hétvégén, ez a te akaratod?”

Megváltó: „Lányom, menj Gebhard atyához, menj hozzá.”

ÉN: „Elmondhatom neki a sebhelyeket, amelyeket tőled fogok kapni?” Megváltó: „Ei kell mondanod neki, vagy fel kell olvasnod, amit írtál.”

ÉN: „Uram, mikor vegyem ki a szabadságomat?” Megváltó:

„Szeptemberben kell bejelentened.”

ÉN: „Tegnap aggódtam, hogy helyes volt-e, amit Claudiusnak Luxemburgból mondtam (a sebhelyekről).”

Megváltó: „Nem te mondtad, hanem én mondtam. Ne aggódj emiatt többé. Te csak az eszközöm vagy.”

ÉN: „Kedves Megváltó, tegnap kezdődött-e a megváltó szenvedés?” Megváltó:

„Igen, az volt a kezdete.”

ÉN: „Kedves Megváltó, van még valami, amit tudnom kell?”

Megváltó: „Írd le, leányom, a sebhelyeket, amelyeket tőlem kapsz, ez hamarosan megtörténik.”

ÉN: „Uram, ezt már mondtad nekem.”

Megváltó: „Azt akarom, hogy készen állj.” ÉN:

„Mit értesz készen állás alatt?”

Megváltó: „Hogy cselekedhessek, amikor nekem megfelel.” ÉN:

„Drága Istenem, mit nevezel te a leggyorsabb időnek?”

Megváltó: „Ez bármelyik pillanatban, bármelyik órában vagy bármelyik napon megtörténhet.” ÉN: „Azt mondtad nekem, hogy „légy készen”, mit értesz még a készenlét alatt?”

Megváltó: „Nagylelkűnek kell lenned.”

ÉN: „Uram és Istenem, kérek, adj kegyelmet, hogy nagylelkű legyek, és hogy olyan készen álljak, ahogy te akarsz.”

Megváltó: „Lányom, már most megadom neked ezt a kegyelmet. De nagylelkűek kevesen vannak.”

ÉN: „Uram és Istenem, köszönöm neked ezt a nagy kegyelmet.”

ÉN: „Drága Jézusom, a szívem lángol, mint a tűz. Ó, égő szerelmem, mindenképp szeretlek.

Hiszem, hogy a szeretet legyőz minden szenvedést.”

Megváltó: „Igen, leányom, legyőzi.”

Megváltó: „Kedves leányom, tőled türelmet és mindenképp iránti szeretetet várok. Ezekből nem fog hiányod lenni, csak tovább kell adnod őket.”

ÉN: „Igen, Uram, meg fogom tenni.”

Megváltó: „Írj le, leányom, tegnap örömmre szolgált, hogy veled együtt szenvedhettem.” ÉN: „És én, Uram, annyira szerettelek a szenvedések közepette, hogy ez számomra felfoghatatlan.”

Megváltó: „Igen, leányom, így van. Drága leányom, köszönöm neked. Menj békével.”

ÉN: „Hála legyen Istennek, az Úrnak.”

Röntgenfelvételt készítettem egy horvát betegről. Mindketten kegyelmet kaptunk, amikor Istenről beszéltem neki. A beteg sírt, és boldogan távozott.

Egy másik beteg Hamburgból jött, 1909-ben született.

Azt mondta nekem, hogy Isten nem létezik, és a műltra panaszkodott. Megszenteltem őt szenteltvízzel, és megáldottam, anélkül, hogy ő észrevette volna. Aztán tovább panaszkodott, főleg a Szent Atyára.

Azt mondtam neki, hogy ha most Isten ítélőszéke előtt állna, a pokolba kerülne. Aztán azt mondtam neki, hogy imádkozzon.

Erre azt válaszolta, hogy inkább megharapná az orrát, mint hogy imádkozzon. Azt mondtam neki, hogy harapja meg az orrát, és aztán menjen el.

Kicsit korábban már imádkoztam érte, utána eszembe jutott a Biblia: „Ne dobjátok a gyöngyöket a disznók elé.”

Egy másik beteg Oroszországból, a Volga vidékéről érkezett. Évekig Szibériában dolgozott. Alázatos ember volt, és örült az imakártyáknak, amelyeket adtam neki.

18.30 – Rózsafüzér és szentmise.

20.00 óra Imacsoport.

1992. augusztus 25. – kedd

1992. augusztus 26. – szerda

10.00 óra Orvosi szoba:

ÉN: „Kérek, Uram és Istenem, tudnál nekem egy másik szót mondani a „leggyorsabb idő” helyett? A német nyelvben ez nem létezik.”

Megváltó: „Lányom, de te megértetted.” ÉN: „Igen, de a többiek nem értik.”

Megváltó: „Lányom, ha úgy adnám át neked, hogy a többiek is megértsék, te nem értenéd meg. Neked szólok, nem a többieknek.”

ÉN: „Igen, Uram, úgy fogom elfogadni, ahogy mondtad.”

Megváltó: „Kedves leányom, már nem sok idő van, amíg megkapod a sebhelyeket. Leányom, figyelj rám jól. Én vagyok a te Urad és Istened. A többiek megpróbálnak majd eltéríteni téged mindentől. Ne hallgass rájuk. Velem együtt mindet fel fogod ismerni. Az igazi szeretet bennem van. Kedves gyermekem, írd le, olyan sok irigyed lesz, mint eddig senkinek.”

ÉN: „Uram, és mindezt el kell viselnem.”

Megváltó: „Te nem tudod megtenni, leányom, én veled együtt fogom elviselni.” ÉN: „Uram, vedd el tőlem ezt az »én«-t.”

Megváltó: „Lányom, a te én-ed én vagyok.”

ÉN: „Ez még mindig a szokásom, amit le kell szoknom.”

ÉN: „Uram, már egy ideje várok, nem jött semmi, nem mondtál semmit, most vissza kell mennem a munkámhoz?”

Megváltó: „Lányom, megerősítettem a lelkedet, hogy mindenre legyen bátorságod.” ÉN: „Ez azt jelenti, hogy most már bátor vagyok.”

Megváltó: „Igen, leányom. Leányom, különösen a bátrakat szeretem. Szeretlek, menj békével.”

ÉN: „Köszönöm, Uram és Istenem.”

19.00 óra — Szentmise a Rochus-kápolnában.

1992. augusztus 27. — csütörtök

10.00 óra Orvosi rendelő az Egyesületnél:

Megváltó: „Lányom, hallasz engem?” ÉN:

„Igen, Uram, hallak.”

Aztán egy ideig nem hallottam semmit, mert Dr. Hermann asszony bejött.

Később:

ÉN: „Kedves Megváltó, valami közeledik felém?”

Megváltó: „Igen, a megkínzás, fogadd el mindet.”

ÉN: „Igen, Uram, meg fogom tenni.”

ÉN: „Hogyan fogom felismerni, hogy tőled származik?”

Megváltó: „Szeretemben nem fogsz hiányt szenvedni. Áldozd fel a súlyos bűnösökért.” ÉN:

„Igen, Uram, feláldozom őket a súlyos bűnösökért.”

Megváltó: „Készülj fel, leányom.” ÉN:

„Nappal vagy éjszaka történik?” Megváltó:

„Éjszaka, leányom.”

ÉN: „Vér nélküli ostorozás lesz, vagy véres ostorozás?” Megváltó: „Vérrel járó ostorozás lesz.”

Megváltó: „Viseld el a fájdalmakat.”

ÉN: „Igen, megteszem, drága Istenem, mert annyira szeretlek. Uram és Istenem, a megkínzás utáni napot a kezedbe adom. Nem aggódom, mi fog történni és mi lesz.”

Megváltó: „Lányom, átvettem a gondodat.”

ÉN: „Igen, Uram, legyen úgy, ahogy te akarsz. Szeretlek, Uram és Istenem, jobban, mint ahogy azt valaha is gondoltam volna.”

Megváltó: „Lányom, benned fogok megkorbácsolva lenni. A fájdalmat együtt fogjuk érezni. Annyit fogok engedni, amennyit el tudsz viselni. Lányom, az én igám édes.”

ÉN: „Írjak még valamit?”

Megváltó: „Elég. Drága leányom, menj békével.” ÉN: „Köszönöm, Uram és Istenem.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

1992. augusztus 28. — péntek

10.00 óra:

Megváltó: „Kedves leányom, írd le.”

ÉN: „Uram és Istenem, már most kijelentem, mert nem tudom, mit akarsz tőlem, vagy hogy kell-e tennem valamit, de erre azt mondom: „IGEN”. Uram, úgy legyen, ahogy te akarsz. Minden a te nagyobb dicsőségére és a lelkek üdvösségére.”

Megváltó: „Lányom, ismerem a kívánságaidat. Tetszenek nekem. Az az akaratom, hogy magamban hordozzalak. Eddig kiálltad a próbákat. A többi még hátravan.”

ÉN: „Uram, félnem kell, hogy nem fogom kiállni őket?”

Én: „Ó, Uram és Istenem, most egyetlen kívánságom van, mégpedig az, hogy soha ne váljak el tőled, még a nagy szenvedések közepette sem.”

Megváltó: „Kedves leányom, írd le. A nagy szenvedések az én szenvedéseim. Egyszerre kapod meg a vezeklő szenvedéseket, a Szent Öt Sebet. Hadd hatjanak rád.” Én: „Igen, Uram és Istenem, hagyom, hogy hatjanak rám.”

Megváltó: „Benned leszek, veled leszek és veled leszek. A tisztátalan szellem nem lesz a közelemben.”

Én: „Ez az esemény már nagyon közel van?”

Megváltó: „Olyan közel, hogy bármikor bekövetkezhet.”

Én: „Uram, azt mondtad, hogy a rot-i templomban fog megtörténni.”

Megváltó: „Az idő lerövidítésével úgy rendelkezhetek, ahogy akarom.” Én: „Igen, Uram, értem. Uram, neked mindig igazad van.” Megváltó: „Írd le, leányom, bennem nincs semmi helytelen.”

Megváltó: „Írd le, leányom, mindaz, amit velem együtt kell elviselned, nagy jutalmad lesz a mennyben.”

Én: „Kedves Istenem, még egyszer megkérdeznék, hogy nyíltan kell-e hordoznom a sebhelyeket, és hogy utoljára jól értettem-e. (Úgy értettem, hogy kesztyű vagy fedél nélkül.)”

Megváltó: „Igen, leányom, ha megkapod őket, viseld őket nyíltan. Az én akaratom, hogy így viseld őket.”

Én: „Igen, Uram, megértettem, meg fogom tenni.” Én: „És ha pénteken vérzik?”

Megváltó: „Akkor azt fogod tenni, amit én mondok neked. Ne törődj azzal, amit mások mondanak, mindig azt tedd, amit én mondok neked.”

Én: „Drága Istenem, még le kell írnom valamit, vagy mehetek hátra röntgenre?”

Megváltó: „Menj, tedd a kötelességedet, kedves leányom, veled vagyok. Én vagyok a te békéd.”

Én: „Kedves Jézusom, akkor menjünk dolgozni.”

Én: „Teljes szívemből köszönöm neked mindent.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában.

Az első szentáldozás után megkérdeztem a Megváltót Gebhard Heyder atyáról, hogy elmenjek-e hozzá.

Megváltó: „Menj hozzá, leányom, menj.” Én:

„Fogadni fog engem?” Megváltó: „Fogadni fog téged.”

1992.08.29. — szombat

7:15, Rotban, otthon:

Eredetileg Gebhard atyához akartam menni Regensburgba, de éreztem, hogy először írnom kell. Kint vihar tombolt. Dörgött, és hangos mennydörgés volt, még hozzá kora reggel.

Megváltó: „Igen, leányom, írd le. Sok nehézség vár rád. Az egyik ilyen nehézség az, hogy még nincs olyan papod, aki melletted áll. Gebhard atya az egyetlen. Örülök, hogy hozzá méysz. Hallgass rá jól. Rajta keresztül fogok hozzád szólni. Gebhard atya a megfelelő pap számodra.”

Én: „Istenem, felolvashatom, amit mondtál?” Megváltó: „Igen, felolvashatod.”

Én: „Milyen nehézségek vannak még?”

Megváltó: „Az emberek hitetlenek. Csak látszólagos hitük van. Sok ellenséged van körülötted.”

Megváltó: „Nem hagylak el. Velem együtt legyőzöd őket mind. Lányom, írd le szó szerint.”

Én: „Igen, Uram, megteszem.”

Hang: „A sebhelyek, amelyeket kapsz, bármikor megjelenhetnek, de az időpontot én határozom meg.”

Én: „Ki vagy te most, „én”?”

Hang: „Írj le, leányom, most Isten Atya szól hozzád.”

Én: „Uram és Istenem, ezt nem tudom felfogni, de hiszek abban, amit mondasz.” Isten Atya: „Téged választottalak ki én, a Fiam és a Szentlélek. És te a Szentháromsághoz tartozol. Mennyei Anyád melletted áll és veled marad, amíg a Fiammal együtt szenvedsz a vezeklésért. Én, a Fiam és a Szentlélek veled vagyunk. Lányom, a nehézségeket, amelyek rád várnak, mindet, egyenként, velünk együtt fogod leküzdeni. A te keresztutad az én keresztutam is. Végig kell járnod azt.”

Én: „Köszönöm, Uram és Istenem, végig fogom járni a keresztutat veled.” Én: „Kérem tőled a türelmet, a kitartást, a kitartást és a sok szeretetet.”

Isten Atya: „Lányom, ezekből nem fog hiányod lenni.”

Én: „Kedves Istenem, azt hittem, Jézus választotta ki az órát a sebhelyek megjelenésére.”

Isten Atya: „Ami én vagyok, az Jézus és a Szentlélek is. Egyek vagyunk. Elválaszthatatlanok vagyunk.”

Én: Arra gondoltam, hogy a szenvedések során kevés szeretetet fogok kapni.

Isten Atya: „Én vagyok a szeretet, a szenvedés az engesztelés. Szenvedni fogsz a bűnösökért, leányom.”

Én: „Megértettem, Uram és Istenem. Ó, nagy szerelmem, soha ne válassz el tőled.”

Isten Atya: „Lányom, a Szentháromságos Isten mellett semmiben sem fogsz hiányt szenvedni. Most megáldalak téged, lányom:

Áldjon meg téged Isten Atya, Isten Fia és a Szentlélek. Menj békével, kiválasztott leányom.”

Én: „Hála legyen az Úr Istennek. Dicsőítve és magasztalva legyen a mindenható és irgalmas Szentháromság.”

-Regensburg-

A levél megírása után Regensburgba utaztunk. Útközben a férjemet egy tisztátalan szellem gyötörte. Sokat kellett imádkoznom. Kint vihar tombolt. Amikor megérkeztünk Regensburgba, a férjemnek már jól volt, és a vihar is elcsendesedett.

Találkoztam Gebhard atyával, és először fél órát beszélgettünk.

Aztán bementem a kolostorhoz tartozó templomba. Kivitték a Szentostyát, és imádták. A pap vezette a rózsafüzért. Utána csend lett.

Este 17.15-kor a karmelita kolostorban hallottam az Üdvözítőt, majd a Szentostya előtt leírtam a következőket.

Megváltó: „Gebhard atyán keresztül fogok beszélni a férjeddal, hogy megkapd tőlem a sebhelyeket. Légy biztos benne, hogy minden jól fog menni, nem kell félned.”

Én: „Uram, mi lesz a fiammal?”

Megváltó: „A férjed elmondja majd a fiadnak, amikor megjelennek a sebhelyek.” Megváltó: „Köszönöm, hogy eljöttél ide.”

Én: „Azt akartad, hogy idejőjjek?” Megváltó: „Igen, azt akartam, hogy idejőjj.” Én: „Akkor teljesítettem az akaratodat.”

Megváltó: „Így van, leányom. Te egy gyöngyszem vagy.” Nem akartam ezt leírni.

Megváltó: „Írd le.”

Én: „Uram, miért nevezel engem gyöngyszemnek?”

Megváltó: „Egy ékszer értékes, vigyázni kell rá.”

Én: „Uram, a te és a Szűzanya védelme alatt állok.” Megváltó: „Írd le ezt. Igen, az vagy, leányom. Menj békével.”

Én: „Hálát adok neked, Uram és Istenem.”

Mivel elfelejtettem magam a kolostor templomában, a férjemnek több mint egy órát kellett rám várnia. Siettem hozzá.

A lakókocsit a Duna-parkolóban hagytuk. Gebhard atyával körülbelül 18:30-ra beszéltem meg a találkozót.

Gebhard atya megérkezett, és beszélgettünk. Aztán Gebhard atya körülbelül két órára visszavonult a kolostorban lévő szobájába.

Amikor visszajött, Gebhard atya hozott nekünk egy nagy Szűz Mária-szobrot, amelyet a kápolnánkba szánt. Gebhard atya elmondta a férjemnek, amit tudnia kell rólam és arról, mi vár rám. A férjem Gebhard atyánál is gyónt.

Miután a férjem elment, Gebhard atyával a vallásról beszélgettünk, és tovább olvastam neki a naplóból. Körülbelül 21 óra körül a férjemmel együtt elkísértük Gebhard atyát vissza a kolostorba.

Gebhard atyában megtaláltam Jézust, és számomra kegyelem, hogy újra vele lehettem. Ő egy alázatos pap, tele szeretettel és nyugalommal. Világosan és egyértelműen mondja az igazságot, mindenben pontos, jó bibliai kutató, aki jól tudja magyarázni a Bibliát. Most, amikor annyira szükségem van egy jó papra, ő ott van, hogy segítsen nekem.

A mai papok sajnos nem tudnak segíteni, ezért kell nekem

Gebhard Maria Heyder atyával. Hála Istennek, hogy nekem adta ezt a papot.

1992. augusztus 30. – vasárnap

A „Salve Regina” lakóautóban Regensburgban, a Duna-parkolón:

Reggel 7:45, imádságos egyesülés:

Megváltó: „Írd le, leányom, írd le.” Hirtelen melegséget és szeretetet éreztem.

Megváltó: „Én vagyok a szeretet. Lányom, nem hagytalak el, veled vagyok.” Én: „Továbbra is velem maradsz?”

Megváltó: „Te hozzám tartozol.”

Én: „Ó, Uram, olyan szép veled lenni.”

Megváltó: „Drága leányom, írd le. Amit tegnap Gebhard atyával beszéltem, az helyes volt. A sebhelyek, amelyeket tőlem kapsz, nagyon hamar megjelennek. Olyan közel van, mintha már megtörtént volna.

Veletek vagyok, ne aggódjatok semmi miatt.” Én: „Drága Istenem, lehetséges, hogy később kapom meg a megsebesítést?” Megváltó: „Úgy cselekszem, ahogy akarok.”

Megváltó: „Írd le, leányom, azt akarom, hogy a sebhelyeket a kezedön nyíltan viseld, és ne kössd be. Ezt követelem tőled.”

Én: „De miért olyan fontos ez?”

Megváltó: „A sebhelyekből fogok fényt sugározni.” Én: „Uram, ez látható fény?”

Megváltó: „Azok, akik a sötétségben vannak, látni fogják. Ó, leányom, olyan sokan vannak a sötétségben. Szükségük van erre a fényre, hogy újra lássanak.”

Én: „És mi a helyzet a hideggel?”

Megváltó: „Én vagyok a szeretet lángoló tüze. Velem nem fogsz fázni.”

Megváltó: „Lányom, szeretném, ha még valamit leírnál. Ne engedd, hogy az elején riporterek fényképezzenek. Így elkerülheted a kíváncsiságot. A kíváncsiság a tisztátalan szellemtől származik. Riporterek nélkül fogok embereket hozzád vezetni. Ne hagyd, hogy a kíváncsiak befolyásoljanak. Ne felejtse el, én vagyok az Úr, akinek a sebhelyei vannak. Te az eszközöm vagy. Lányom, velem nem kell félned. Szeretlek, és figyelmeztetni foglak a veszélyekre. Figyelj jól a hangomra. A juhaim ismerik a hangomat.”

Én: „Drága Jézusom, megértettem. Köszönöm neked az összes megtérést és a sok kegyelmet, amit eddig már megadtál nekem.”

Megváltó: „Lányom, légy óvatos, menj békével.” Én: „Hála legyen az Úr Istennek.”

9.30-kor imádkoztam a Szentostya kihelyezése előtt.

9:45-kor szentmisét tartottak a karmelita kolostorban, amelyen mi is részt vettünk. Ebéd után Gebhard atya újra meglátogatott minket a lakókocsiban.

Egy feszületet ajándékozott nekünk. Könnyek csorogtak a szememből. Otthon volt egy körülbelül ugyanakkora feszületünk, de azt vissza kellett adnom, mert nem a miénk volt. Megszerettem azt a keresztet, és nehéz szívvel adtam oda.

És most 24 órán belül kaptunk egy másik keresztet, amelyen az öt szent sebhely vörös színnel van jelölve. Mielőtt Regensburgba indultunk, azt kértem az Úrtól, ha úgy akarja, adjon nekem egy kis jelet, hogy jól döntöttem-e. Most már tudom, kaptam egy feszületet.

Ismét gyónni mehettem Gebhard atyánál. Meghallgatta, amit a naplóból felolvastam neki, és tanácsokkal, erővel, bátorsággal látott el, valamint vigasztalt a rám váró szenvedések miatt. Vigasztalása számomra bátorítás volt.

Gebhard atya jól ismeri a misztikát, és hálás vagyok neki, hogy tanított engem. Olyan volt, mintha a Megváltó szólna rajta keresztül, és a szavak mélyen bevésődtek a szívembe.

Gebhard atya sok gyertyát és szentelt vizet szentelt nekünk.

A hazafelé vezető úton a férjem egyedül vezette az autót, gond nélkül. Boldog és örömteli volt.

1992.08.31. – hétfő

10.00 óra – Orvosi rendelő:

Megváltó: „Kedves leányom, írd le!”

ÉN: „Igen, Szentháromságos Istenem, kedves Jézusom.”

Megváltó: „A sebhelyek, amelyeket kapsz, ezekben a napokban várhatók. Lányom, légy készen. Hiszen ez a templomban történik. Ez az én akaratom. Ne aggódj, hogy mi lesz tovább.

Minden gondot magamra vállaltam. Te az eszközöm vagy. Mindent, amit írtál, őrizd meg jól.”

ÉN: „Drága Istenem, mit kell tudnom, mi a legfontosabb a sebhelyekkel kapcsolatban?” Megváltó:

„Szeress engem. A szeretet által mindent el fogsz viselni. Szeretemben nem fogsz hiányt szenvedni. Veled vagyok, veled és benned. Teljesen bennem vagy.”

Megváltó: „Ezekben a napokban nagy tüzet fogsz érezni a szívedben. Ez az én szeretetem tüze.

Sok kiválasztottam nem tudta elviselni ezt a tüzet.” ÉN: „Kedves Istenem, de én el fogom viselni ezt a tüzet?”

Megváltó: „Lányom, írd le. Az első alkalom után egy ideig ágyban kell maradnod (szenvedés – talán a sebhelyek miatt, gondoltam).”

ÉN: „És az imacsoport?” Megváltó:

„Imádkoznak.”

ÉN: „Velem leszel, ha én is ágyban maradok?” Megváltó:

„Mindig veled vagyok.”

ÉN: „Uram, legyen úgy, ahogy te akarod. Anyyira szeretlek.”

Megváltó: „Drága leányom, én is nagyon szeretlek, menj békével.” ÉN: „Jól írtam le?”

Megváltó: „Igen, köszönöm neked.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise.

20.00 óra Imacsoport

1992. szeptember 1. — kedd

az orvosi szobában:

Megváltó: „Lányom, tegnap mindent helyesen cselekedtél, ne hagyd, hogy mások befolyásoljanak.”

ÉN: „Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Ilyen kísértések, mint tegnap, gyakran lesznek. Maradj erős. Mindig bízd rám ezeket az embereket.”

ÉN: „Igen, Uram, meg fogom tenni.”

Én: „Uram, azt akarom leírni, amit te akarsz, és nem azt, amit én akarok.”

Megváltó: „Lányom, tetszik nekem, amit mondtál.”

Megváltó: „Lányom, azt szeretném, ha a jövőben mindenről velem tanácskoznál. Először velem beszélj meg mindent. Nekem panaszodj. Amit nem szeretsz, azt először nekem mondd el. Ha valamire szükséged van, először tőlem kérd. Mindent megadhatok neked és pótolhatok. Semmiben sem fogsz hiányt szenvedni. Ezekkel a vezeklő szenvedésekkel sok lélek üdvözülni fog.”

Légy mindig vidám, leányom.”

Én: „Uram, kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy mindig vidám legyek.”

Megváltó: „Lányom, megkapod ezt a kegyelmet. Lányom, veled vagyok. Menj békével.”

Én: „Köszönöm neked, nagy szerelmem.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20:30 körül Gebhard Heyder atya felhívott, és elmeséltem neki azt a titkot, amelyet a Megváltó ma reggel adott nekem, és amely kizárólag nekem szólt. (A Megváltó ezt a titkot 12:15-kor, majd a szentáldozás után a templomban még egyszer megerősítette nekem.)

Gebhard atya megvigasztalt, amikor elárultam neki a titkot.

1992. szeptember 2. — szerda

10.00 óra az orvosi szobában:

Imádság-egyesülés!

Megváltó: „Szeretném, ha leírnád.” Én: „Igen, Uram, mit?”

Megváltó: „Én akartam, hogy Gebhard atya felhívjon, hogy bebizonyítsa neked, hogy hallja a hangomat. Újra fel fog hívni. Figyelj rá jól.

Lányom, írd le, hogy a vezeklő szenvedések már ma megkezdődnek. Fel fogod ismerni őket, mert veled vagyok.”

Én: „Milyenek lesznek a szenvedések? Véresek vagy másfajtaak?” Megváltó: „Hagyd, hogy rád jöjjenek.”

Én: „Akkor holnap és holnapután is mehetek dolgozni?” Megváltó: „Igen, mehetsz.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, megértettem.” Én: „Ma még elmehetek úszni?” Megváltó: „Menj úszni.”

Megváltó: „Lányom, még valamit el kell mondanom neked.” Én: „Igen, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Hagyd, hogy hatással legyen rád az, amit adok neked.” Én: „Uram, mit adsz nekem?”

Megváltó: „Az én szent öt sebem.”

Én: „Uram, hagyom, hogy hatással legyenek rám. Kérlek, adj nekem erőt és bátorságot, szeretetet és mindazt, amire szükségem van, hogy hatással lehess rám, mert gyenge vagyok, és magamtól semmit sem tudok.”

Megváltó: „Lányom, mindezt meg fogod kapni.”

Én: „Uram, nem félek, nincsenek kétségeim, és hiszek. Nagy bizalommal vagyok irántad. Hűséges maradok hozzád, mert tudom, hogy velem vagy, mellettem vagy és bennem vagy. Szeretetémmel köszönöm neked.”

Megváltó: „Lányom, maradj így. Teljesíted az akaratomat.”

Megváltó: „Megáldalak, leányom. Most már maradhatsz ülve.”

(Talán azért maradhatottam ülve, mert éppen akkor jött be egy orvos, aki biztosan megkérdezte volna, mit keresek a földön.)

Megváltó: „Isten Atya, Isten Fiú és Isten Szentlélek áldjon meg téged. Menj békével, kedves leányom.”

Én: „Hála legyen az Úr Istennek, dicsőség a Szentháromságnak.” HI.

Szentmise a Rochus-kápolnában Mingolsheimben.

1992. szeptember 3. – csütörtök

Röntgenosztály – archívum 10:30–11:05 óra között:

Megváltó: „Írj, leányom,

Én: „Igen, Uram és Istenem, lelki vezetőm.

Megváltó: „Tened kell valamit értem, lányom. Mindent, amit tőlem kapsz, türelmesen viseld el. Az elején nagyon nehéz lesz. Egyik kiválasztottamnak sem volt könnyű. Mindannyian ugyanazt az utat járták be, mint te most. Megkapod az öt sebhelyemet, tudni fogod, mikor.

Én: „A napot igen, de nem azt, hogy mikor. Reggel vagy este.”

Megváltó: „A szentáldozás után. Mind az öt sebhelyet egyszerre kapod meg.” Én: „Akkor meghalok a fájdalomtól.”

Megváltó: „Nem fogsz meghalni. Veled vagyok. Annyi fájdalmat engedek, amennyit el tudsz viselni.”

Én: „Még el kell mennem az orvoshoz?”

Heiland: „Nem, utána mehetsz aludni.” Én: „Akkor még tudok járni?”

Megváltó: „Igen, még futhatsz.”

Én: „Eddig valamit rosszul csináltam?” Megváltó: „Nem, folytasd úgy, ahogy eddig.”

Én: „Elmondhatom néhányuknak, hogy jöjjenek el a templomba?”

Megváltó: „Igen, de ne mondd el, mi fog történni. Csak néhánynak mondd el. Ma ismét vezeklő szenvedést fogsz átélni. Ma véresek lesznek.”

Én: „A korbácsolásra gondolsz?”

Megváltó: „Igen, lányom.”

Én: „Kérlek, adj kegyelmet, hogy mindent kibírjak.”

Megváltó: „Lányom, abból nem fog hiányod lenni. Veled vagyok, lányom. Nagyon szeretlek, maradj közel hozzám.”

Én: „Igen, drága Jézusom, én is nagyon szeretlek. Hűséges maradok hozzád.”

Megváltó: „Lányom, írd tovább. Készítettem neked egy gyönyörű lakást a mennyben.”

Én: „És ezt le kell írnom?” Megváltó: „Igen, írd le.”

Megváltó: „Ezért kérem tőled, járd végig ezt a keresztutat. Velem együtt sikerülni fog.”

Én: „Kedves Jézus, mindent megteszek, amit akarsz, de csak akkor, ha mindig veled lehetek.”

Megkérdeztem a Megváltót, hogy jól értettem-e, hogy be kell vésnem a sebhelyeket, és ágyban kell maradnom.

Megváltó: „Egy bizonyos ideig ágyban kell maradnod. Sokat kell imádkozni.” Megváltó: „A szentáldozást otthon fogod venni. Erről gondoskodni fogok.” Én: „Kérlek, ajándékozz nekem sok szeretetet a sebek megjelenése előtt.”

Megváltó: „Megteszem.”

Megváltó: „Most megáldalak, leányom.” Letérdeltem a földre.

Megváltó: „Áldjon meg téged Isten Atya, Isten Fiú és Isten Szentlélek. Menj békével. Én: „Hála legyen az Úr Istennek.”

Én: „Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának. Köszönöm mindazt, Uram és Istenem, drága Jézusom.”

1992.09.04. — péntek

Én: „Uram és Istenem, drága Jézusom, lelki vezetőm! Most le szeretném írni, ami a szívemen van. Tegnap áldozatot kértél tőlem, hogy éjszaka véresen megkorbácsoljanak. Készen álltam a korbácsolásra, de te nem engedted meg, és ma meg kell kapnom a szent sebek nyomait. Hogyan értelmezzem ezt? Kérlek, segíts nekem! Ettől nem szeretlek kevésbé, és továbbra is hűséges akarok maradni hozzád.”

Ábrahámra és Jóbra gondoltam, és néhány dolog világossá vált számomra.

Én: „Nem kíméltél meg a vezeklő szenvedésektől. Ilyen erős, ilyen hosszan tartó fejfájást még nem ismertem. Feláldoztam őket, és nem tiltakoztam ellene, hogy újra megkapjam őket. Egy modern pap talán azt mondta volna, hogy ez a kísértés a Sától származik, de én nem hiszem ezt, mert a te szereteted és a te békéd nem hiányzott. Nem félttem attól, ami rám vár. Mit fogsz erre mondani, Uram és Istenem?”

Megváltó: „Lányom, írd le. Hallasz engem?” Én: „Igen, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Minden, amit írtál, igaz. Minden, amire számítottál, még be fog következni. Az időt én határozom meg. : Lányom, írd le ezt. Mindazok, akik ma este a templomban lesznek, csodálkozni fognak azon, ami történik. Szinte mindannyian vakok. Fény fog ragyogni számukra. Továbbra is teljesítsd a kötelességedet, ahogy eddig.

Munkám gyümölcsét fogják aratni. Én vagyok az élő fa, te vagy a gyümölcsöm. Lányom, szeretlek, menj békével.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. szeptember 5. – szombat

8.00 óra — Imádságos egyesülés

Megváltó: „Lányom, szeretlek. Megváltoztattam a tervemet. Úgy folytatódik, ahogy én akarom.

Én: „Azt hittem, valami rosszat tettem, mert készen álltam arra, hogy minden úgy történjen, ahogy mondtad.”

Megváltó: „Lányom, mindent helyesen tettél. Az időt én határozom meg.” Én: „Azt mondtad, hogy a szentáldozás után fog megtörténni.”

Megváltó: „Ezt megváltoztathatom.”

Én: „Drága Istenem, most már nem kérdezhetlek többet. Mondd meg, mit akarsz. Nem értem mindezt, ezért mindent rád bízok.”

Megváltó: „Lányom, eljön az idő, amikor nem lesz kiútod, és azt kell tennetek, amit én akarok.”

Én: „Kedves Jézus, elmondanád ezt érthetőbben, mert nem értem.” Megváltó: „Súlyosabb idők jönnek.”

Én: „Kérlek, mondd meg, kedves Istenem, mi a legrosszabb, ami jön?”

Megváltó: „A nagy háború Európában.”

Én: „Akkor nem kell kápolnát építenem?”

Megváltó: „De építsd meg. Az megmenekül. A háború közeledik és erőteljesen terjed.”

Arra gondoltam, hogy vajon megkapom-e még a sebhelyeket.” Megváltó:

„Kérdezel. Igen. Megkapod őket. A napot én határozom meg.” Én: „Uram és Istenem, legyen meg a te akaratod is.”

Megváltó: „Sokat imádkoztatok, gyermekeim, imádkoztatok. A Sától hatalma felbecsülhetetlen. Én engedtem meg ezt. El kell vennie mindazt, ami elfordult tőlem. Az emberek így akarják. A széles utat választották. Maradj hűséges hozzám, leányom, ahogy eddig is. Hűséges gyermekeimnek megadtam mennyei Anyátok, Mária védelmét. Ők az ő védőköpenye alatt vannak, ott az ellenségnek nincs helye. Imádkoztatok Anyátokhoz, sokat. Nem fogom elutasítani a közbenjárását. Ő nem hagyja el gyermekeit.”

Én: „De ezt a háborút meg lehet állítani.” Megváltó:

„Csak böjttel és imádsággal.”

Én: „Tennem kell valamit?”

Megváltó: „Ne aggódj előre. Minden a megfelelő időben fog bekövetkezni.”

Én: „Köszönöm neked, Uram, a szeretetedet, a tanácsodat és az üzenetet arról, mi vár ránk.”

Megváltó: „Áldalak téged, leányom.”

Letérdeltem.

Megváltó: „Áldjon meg téged, leányom, Isten Atya, Isten Fiú és Isten Szentlélek. Menj békével.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem. Dicsőség Jézus Krisztusnak most és mindörökké. Ámen.”

16.30 és 19.45 között imádkoztam a templomban, és gyóntam. Utána ott maradtam a szentmisére.

1992. szeptember 6. – vasárnap

7.30–9.20 óra:

Imádkoztam, és ismét kissé elbizonytalanodtam, gondolataimban sok kérdés merült fel. Utána buzgón imádkoztam.

Megváltó: „Írj, leányom, a sebhelyek, amelyeket kapsz, még ezekben a napokban fognak megjelenni. Az időpontot én határozom meg.”

Én: „Uram, ki vagy te most?”

„Én!” – Lányom, most Isten Atya, Isten Fia és a Szentlélek szól hozzád. Ne kételkedj, lányom, mert ezzel megsértesz engem. Teljesen az enyém vagy. Nem kell félned. Maradj hűséges és kitartó hozzám.

Én: „Ó, Uram és Istenem, kérlek, bocsáss meg nekem, soha nem fogom megérteni téged, de a karjaidba vetem magam, és úgy ölellek meg, mint egy kisgyermek. Szerető Atyám, legyen úgy, ahogy te akarsz.”

Megváltó: „Lányom, tőlem kapod az öt sebhelyet.”

Én: „Egy angyalra gondoltam, mint például Szent Terézia avilai esetében. Talán azért, mert egy atya mesélte nekem.”

Megváltó: „Azt tehetek, amit akarok.”

Én: „Uram és Istenem, most már sokkal világosabb számomra. Nem szabad bízni abban, ami egyes könyvekben áll. Te úgy cselekszel, ahogy akarsz.” Megváltó: „Igen, így van, leányom.”

Én: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Igen, leányom. Szívedet áthatolja egy fény, amely tőlem fog származni. Ez a fény áthatol a szíveden. Tűz keletkezik a szívedben. Ez a tűz az én szeretetem. Akkor már nem tehetsz azt, amit akarsz. Én vagyok minden benned. Mindent azt teszed, amit én akarok.”

Én: „Ez úgy hangzik, mint Szent Pálnál.”

Megváltó: „Lányom, azt ismétlem, ami már megtörtént. Ugyanaz az Isten vagyok, mint akkor. Lányom, te csak az eszközöm vagy és leszel, akit felhasználok.”

Én: „Uram, most be kell mennem a templomba?”

Megváltó: „Igen, tedd azt, leányom.”

Én: „Már 9 óra 15 perc van.”

Megváltó: „Áldalak téged, kedves leányom.”

Letérdeltem.

Megváltó: „Áldjon meg téged Isten Atya, Isten Fiú és Isten Szentlélek. Menj békével, kedves leányom.”

Én: „Dicsőség Jézus Krisztusnak. Hála legyen Istennek, az Úrnak. Ámen.”

10.30-kor Szentmise vörös ruhában.

13:00 rózsafüzér és imádság.

1992. szeptember 7. – hétfő

Három hét szabadságom van.

8.30 óra:

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, szerető Atyám, Vőlegényem.” Megváltó:

„Hamarosan eljön a te engesztelő szenvedésed.” Én:

„Mi az, hogy HAMAROSAN, Uram?”

Megváltó: „Ezt a »HAMAROSAN«-t én határozom meg, amikor eljön a megfelelő idő. Lányom, úgy lesz, ahogy én akarom.”

Én: „Uram, mi lesz az, amit te akarsz, meg lehet tudni?” Megváltó: „A jövőd.”

Én: „Uram és Istenem, legyen úgy, ahogy te akarod, és ahogy neked tetszik.”

Én: „Kedves Jézus, jelenleg nehéz nekem, mert ez felfoghatatlan, és úgy érzem magam, mint a legbutább ember. Úgy érzem, mintha nem tartoznék ebbe a világba. Úgy tűnik számomra, mintha mindenki okosabb lenne nálam, mintha az első osztályba járnék. Sírós kedvem van. Úgy érzem, mindenki elhagyott. Még tőled is elhagyatva érzem magam. Az orvosok most azt mondanák: „Ez a nő pszichiáterhez tartozik”, de én józan vagyok, és várom, mit akarsz tőlem.

Megváltó: „Írj, leányom, a te feladatod az, hogy kövess engem, és tedd azt, amit én akarok, még akkor is, ha minden másnak tűnik. Leányom, tetszik nekem mindaz, amit teszel. Tedd a kezembe azokat a gondokat, amelyek most nyomasztanak.”

Én: „Ezt mind nehéz megérteni. Minden érthetlent a kezébe adok.” Megváltó: „Szeretett leányom, írd le. Ez a próbatétel is, amelyen most átmész, szükséges. Minden az én akaratom. Az őt sebhely, amelyet kapsz, fényt ad neked és másoknak, hogy jobban megérts engem. Az én fényem nélkül még sötétségben vagytok. Amikor a fény áthatol a sötétségen, látni fogtok. Én vagyok a fény és az igazság. Szeretett leányom, köszönöm, hogy ma mégis írtál. Áldalak téged, leányom.

Letérdeltem...

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20.00 óra Imacsoprot.

1992. szeptember 8. – kedd

Délelőtt: Imádság után – egyesülés

Megváltó: „Az őt szent sebnym hamarosan megjelenik, ezért legyen mindenki készen. Lányom, megváltoztattam az időt, így kellett lennie.

Minden úgy történik, ahogy én akarom. A szeretetből nem fog hiányod lenni.”

Én: „Kedves Megváltó, ha az emberek megkérdezik tőlem, hallom-e a hangodat, elmondhatom nekik?”

Megváltó: „Elmondhatod, nem kell tagadnod. Lányom, nem csak hozzád szólok, hanem másokhoz is.”

Én: „Uram, ha megkapom a sebhelyeket, és nincs papom, akkor is eljössz hozzám lelkileg?”

Megváltó: „Mindig veled vagyok, leányom. Akkor én leszek minden benned, te pedig már nem leszel semmi.”

Én: „Kedves Istenem, de én még élek.”

Megváltó: „A te életed az én életem.”

Én: „Uram, ezt elfogadom, de nem tudom megérteni. Uram, legyen meg a te akaratom. Hiszen én csak a te eszközöd vagyok.”

Ezt követően az Úr megáldott.

9.00 óra: Waghäuselben voltam Fridolinnal a szentmisén.

18.30 óra: rózsafüzér és szentmise Rotban, Rotban nem vettem áldozást, mivel ma reggel már Waghäuselben megkaptam az Üdvözítőt.

20:30: Gebhard atya felhívott, ahogyan az Úr megígérte. Körülbelül 25 percig beszélgettünk telefonon. Hálát adok Istennek ezért a hívásért.

1992. szeptember 9. – szerda

Otthon – Imádság – Egyesülés

Megváltó: „Írj, leányom!” Én: „Igen, szerető Jézusom.”

Megváltó: „Minden, amit írtál, az én érdemem. Úgy beszélsz, ahogy én akarom. A te feladatod az, hogy tovább írd, még ha sok hibád is van, nekem tetszik.

A hibáid ártalmatlanok a teológusok hibáihoz képest, mert a teológusok hibái az embereket a mélységbe vezetik. Lányom, írd tovább.

„Ismerem a nehézségeidet. Ismerem irántam érzett szeretetedet. Mindkettő tetszik benned. Azok a vezeklő szenvedések, amelyeket kapsz, az én irántad érzett szeretetem. Annyi szenvedést kapsz tőlem, amennyi szeretetet is kapsz. A szenvedésben rejlik a lelkek üdvössége. Sok szenvedést kell majd átélnem benned, mert sok lelket akarok megmenteni.”

ÉN: „Uram és Istenem, jobban értem. Uram, tedd, ahogy akarod.”

Megváltó: „Írd még egy kicsit. Az öt HI. Sebhely, amit tőlem kapsz, hamarosan bekövetkezik. Hagyd, hogy hatással legyenek, amikor a szenvedések eljönnek.”

ÉN: „Előre tudni fogom, mikor jönnek a szenvedések?”

Megváltó: „Már előkészítelek téged, hogy tudd ezt. Szeretett leányom, tetszik nekem, amilyen vagy. Maradj alázatos, hogy rengeteg kegyelemmel árásthasalak el. Szeress továbbra is úgy, ahogy eddig. A te szereteted az én szeretetem. Tetszik nekem, hogy egyre jobban akarsz szeretni. Mindig készen állok arra, hogy még több szeretetet adjak neked.”

ÉN: „Mit kell most tennem?”

Megváltó: „Tedd a kötelességedet, azt, amit most tenned kell. Megáldalak, szeretett leányom.”

Letérdeltem, és megkértem a Megváltót, hogy áldja meg azt a két nőt is, akik hamarosan megérkeznek: Marianne-t és Müller asszonyt.

Megváltó: „Igen, őket is megáldom.” A

Megváltó megadta az áldást.

HI. Szentmise a Rochus-kápolnában Mingolsheimben.

1992. szeptember 10. – csütörtök

10.30 óra otthon:

Imádság, egyesülés.

Megváltó: „Írd, leányom. Azt akarom, hogy írd. Sok baj lesz, mire mindez megtörténik.”

ÉN: „Mi fog történni, Uram és Istenem?” Megváltó:

„Amit veled akarok véghezvinni.”

ÉN: „Uram, mit akarsz? Mit akarok veled véghezvinni?”

Megváltó: „Az egész keresztutat a végéig.”

ÉN: „El kell fogadnom ezt a szenvedést?”

Megváltó: „Ez a szenvedés nem neked szól, hanem nekem, de haragom hatni fog rájuk. A vér, amit ontani fogsz, azoknak szól, akik jó szándékúak, de nem a gúnyolódóknak.” ÉN: „De Uram, te a véredet ontottad mindenkiért.”

Megváltó: „Akkoriban, leányom, ma már nem, azok már kiválasztották az Atyjukat. A gyalázókkal nem kell beszélned.”

ÉN: „Hogyan fogom felismerni, hogy káromlók?”

Megváltó: „Én fogom felismerni őket, nem te. Lányom, írd még valamit. A sebhelyek, amelyeket kapsz, ezekben a napokban fognak megjelenni.”

ÉN: „Uram, úgy legyen, ahogy és amikor te akarod, nem félek és nem kételkedem, teljes mértékben a tiéd vagyok.”

Megváltó: „Írd, lányom. Ne hallgass másokra, amikor szemrehányást tesznek neked. Te nem látod a gyengeségeiket. Figyelj rám jól, én vagyok a lelki vezetőd, még ha valamit rosszul is csinálsz, és a többiek ezt észreveszik rajtad, akkor is nekem az a helyes. Így akarom én. A legtöbb ember nem veszi észre a saját hibáit. Ha mindenkitől tanácsot fogadsz, akkor elfordulsz tőlem. A Sátán ravasz, vigyázz, ha valami rosszat teszel, és ez nem tetszik a többieknek, az tőlem származik. Nincs szükséged a kíváncsi emberekre a környezetemben. A kíváncsiakat küldd el először imádkozni, hogy megbánják bűneiket, ezzel sok bajt megspórolsz magadnak.”

ÉN: „Kedves Istenem, ehhez alázatosságra van szükségem. Kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy alázatos lehessenek.”

Megváltó: „Lányom, alázatos és szelíd leszel, ahogy én is az vagyok. Mert akkor teljesen bennem leszel.”

Én: „Akkor viszont baj van, ha a papok még nem hisznek.”

Megváltó: „Minden pap egy második Krisztus, minden papért imádkozni kell. Mindannyiukat szeretem, leányom.”

Én: „De Uram, én is mindannyiótokat szeretem, de ti nem mindannyian szeretetek engem.” Megváltó: „Így van, leányom, ti sem mindannyian szeretetek engem.”

Én: A Megváltó megáldott engem...

Rózsafüzér és szentmise vörös ruhában

1992. szeptember 11. – péntek

7:40–8:30

A férjem megnehezítette a dolgomat.

Sok Biblia érkezett Gebhard Heyder atyától.

Megváltó: „Azt akarom, hogy írj. Nagyon szeretlek. A közeljövőben gyakrabban fogsz szembesülni a Sátán támadásaival. Igazad van abban, ami a családodat illeti. Ő a legrövidebb utat keresi, ahogyan ti is a legrövidebb utat keressétek hozzám Mária által, úgy keresi a tisztátalan szellem is a legrövidebb utat hozzátok. Lányom, tegnap helyesen cselekedtél. Lányom, a tisztátalan szellemek különösen dühösek rád, de velem együtt mindet legyőzöd. Lányom, imádkozz a férjedért, szüksége van a segítségedre.” A Megváltó így szólt hozzám: „Írj tovább, leányom. Lángoló tűz fog rád szállni.”

Én: „Ezt nem írom le. Ez biztosan nem tőled származik, drága Istenem.”

Megváltó: „De igen! A szeretet lángoló tüze.”

Én: „Uram, most megijedtem, hogy megégek.” Megváltó: „Az én szeretetemben fogsz égni.

Ezzel a tűzzel teljesen tiszta leszel.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, kérek, tisztíts meg, hogy mindig veled lehessenek, és soha ne váljak el tőled.”

Megváltó: „Szeretett leányom, megáldalak téged.”

Én: „A Megváltó megáldott engem...”

Rózsafüzér és szentmise Rotban

1992. szeptember 12., szombat

7.30 óra és 9.00 óra között

Megváltó: „Lányom, írj. Azt akarom, hogy tedd, amit én akarok. Ahová vezetlek, oda kell menned.”

Én: „Uram, hogyan ismerhetem fel, hogy te vezetsz engem?”

Megváltó: „Kérdezhetsz tőlem! Az út hozzám egyre meredekebb lesz.”

Én: „Uram, mit jelent az, hogy meredekebb?”

Megváltó: „Fárasztóbbá válik, és sok erőt igényel. Ezt az erőt csak tőlem kaphatod meg. Kérj magadért és embertársaidért, hogy veled együtt járják az utat. Különben elveszítheted őket a meredek úton.”

Én: „Igen, Uram, a jövőben több erőt fogok kérni magamnak és embertársaimnak.” Megváltó: „A te szíved már az én szívem. Nekem kell úgy alakítanom, ahogy nekem tetszik. Ebből a szívből sok kegyelem fog áradni, és ez a sebzett szív a szeretet forrásává válik.”

Én: „Uram és Istenem, drága Jézusom, hogyan ismerhetem fel, hogy ez már most a te szíved?”

Megváltó: „Ez a láng, amit a szívedben érzel, az én szeretetem tüze; erősebbé válik, ha úgy akarom.”

Én: „Uram és Istenem, érzem ezt a tüzet, de nem tudtam, mit jelent ez számomra. Rájöttem, hogy ezzel a tűzzel jobban szerethetlek téged. A lelkem nagyon vágyik arra, hogy veled lehessen. Éreztem, hogy a szívem jelenleg olyan, mint egy égő kemence, és ez soha nem alszik ki. Most jobban megértem, amikor a „Jézus Szíve litániájában” ezt olvasom:

Te, a szeretet lángoló tűzhelye.

Eddig ez nem volt világos számomra, de most már megértem. Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a nagy kegyelmet és megvilágosodást.

Még hozzátenném, Uram és Istenem, hogy a te szíved egy élő, lángoló szerelem tűzhelye. Ó, ne aludjon ki soha ez a tűz, mert akkor tudom, hogy mindig velem vagy. Jézus, teljes szívemből és minden erőmből szeretlek, téged szeretlek mindenkinek felett.

Megváltó: „Drága leányom, örülök, hogy ezt felismerted; maradj olyan, amilyen vagy, és szorosan fogd meg a kezemet.” Én: A Megváltó megáldott engem...

16.30-tól 19.45-ig ima és szentmise a rot-i templomban.

1992. szeptember 13. – vasárnap

9.30-tól 11.15-ig otthon

Ma éjjel 2.30 és 3.30 között nyüzsgés volt a házam előtt. Részeg emberek parkoltak a házammal szemben. Ki kellett hívni a rendőrséget.

Imádság-egyesülés!

Megváltó: „Írj, lányom, veled vagyok, benned és veled, teljesen hozzám tartozol. Ne hagyd, hogy mások befolyásoljanak. Láttad tegnap és ma éjjel. A Sátán minden eszközzel megpróbál elfordítani tőlem. Erős ő, lányom, de te velem még erősebb vagy. Lányom, maradj hű a imacsoportodhoz, ahogy eddig is tetted. A Sátánnak semmi sem kedvesebb, mint szétválasztani az imacsoportodat.”

Megváltó: „Írd le, lányom, az a lázas fájdalom, amit tegnap éreztél, az én fájdalmam volt.”

Én: „Egész nap olyan égő és szúró fájdalmat éreztem, és most már nincs.” Megváltó: „Felkészítelek arra, ami ezekben a napokban fog történni. Most égést érzel a szívedben.”

Én: „De az nem erős.”

Megváltó: „De nagyon erős lesz.” Én:

„Kibírom majd?”

Megváltó: „Kibírod.”

Én: „Akkor orvost kell hívnom?”

Megváltó: „Nincs rá szükséged, te tudod, mit kell

tenned.” Én: „Igen, Uram, azt fogom tenni, amit akarsz.”

Megváltó: „Írd le, lányom, a sebhelyeket a templomban kapod meg.” Én: „Piros színben?”

Megváltó: „Igen, piros színben.”

Én: „Akkor látni foglak?”

Megváltó: „Látni fogsz engem. Az én belőlem áradó fényével fogod megkapni a sebhelyeket, és ez a fény veled marad, ameddig én akarom. Én vagyok a fény, és elűzöm a sötétséget. Lányom, a sebhelyek, amelyeket kapsz, az én sebhelyeim.”

Én: „De ezt már egyszer mondtad nekem.”

Megváltó: „Ezt a világ nem tudja utánózni. Még a püspökök sem tudják ezt megmagyarázni, mert hiányzik belőlük a fény. Ezért légy alázatos, mert őket meg kell világosítani ebben a fényben. Lányom, én mindannyiukat szeretem.”

Én: „Uram, ha ők ezt káromolják?”

Megváltó: „Most már a gúnyolódók is megmenekülhetnek.” Én:

„Hogyan, Uram és Istenem?”

Megváltó: „Úgy, hogy megajándékozod őket azzal a szeretettel, amelyből hiányt szenvednek.” Én: „Hogyan ajándékozhatnám meg őket szeretettel?”

Megváltó: „Én vagyok a szeretet.”

Én: „Azt fogom tenni.”

Megváltó: „Te vagy az eszközöm, amelyet én használok.”

Én: „Ó, Uram és Istenem, ezt nagyon nehéz megérteni.”

Megváltó: „Meg fogom világosítani azokat, akik jó szándékúak. A szívükben fel fogják ismerni, ahogy te is felismerted, hogy én vagyok a szeretet.”

Én: „Igen, Uram, most már értem. A tudomány az értelmével nem képes megérteni. A szívünkben lévő szeretet felülmúlja a tudományt. Kedves Megváltó, mennyire semmisnek kell lennie a világi tudománynak ahhoz képest, ami a mennyben vár ránk.”

Megváltó: „Lányom, tetszik nekem, amit írtál. Most megáldalak téged.” Én: „Kérem, az egész világot.”

Megváltó: „Áldjon meg téged Isten Atya, Isten Fiú és Isten Szentlélek. Menj békével, szeretett leányom.”

Én: „Hála legyen az Úr Istennek. Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának most és mindörökké. Ámen.”

12:45-kor imádkoztam a rózsafüzért és a piros imádságot.

14:30-kor Hetwiggel együtt imádkoztam a fájdalmas rózsafüzért, majd részt vettem a szentmisén a mingolsheimi Rochus-kápolnában. A szentmise után több mint 30 percig beszélgettem Steiler atyával, a misszionáriussal.

1992. szeptember 14. – hétfő

otthon:

2:10-től 3:05-ig éjjel imádkoztam

9.30-tól 11.15-ig imádkozás

Sírtam! Egy atya a Rochus-kápolnában tegnap este összezavart. Védte a kézben való áldozást.

Megkértem az Úr Jézust, hogy ha ő is így akarja, adjon nekem választ. Mert biztos vagyok benne, hogy a helyes út a számban való áldozás.

Nem tudtam hinni ennek a papnak. „Drága

Megváltó, tévedtem?”

Megváltó: „Lányom, nem tévedtél, nagy bűn azoknak a papoknak a részéről, akik még mindig kézben adják az úrvacsorát. Mivel még mindig védik ezt, meg kell

felelősségre vonni. Mindazok, akik még mindig kézzel osztják az úrvacsorát, számomra mindegy. Lányom, amit eddig tettél, az helyes. Írd le, lányom, a sebhelyek, amelyeket kapsz, nagyon fájni fognak.”

Én: „Már most megjívedek, amikor ezt hallom.” Megváltó: „Lányom, most megjívedtél?”

Én: „Nem.”

Megváltó: „Velem nem fogsz félni. A fájdalmak, amelyeket érezni fogsz, erősebbek lesznek, ha keveset imádkoznak.”

Én: „Ó, Uram, ki fog akkor meghallgatni és imádkozni értem?”

Megváltó: „Lányom, azok, akik meg akarnak menekülni, imádkozni fognak. Én benned keresztre feszítve halok meg a lelkek megmentése érdekében. Lányom, mindenkinek csak rövid ideje van. Imádkozni fognak.

Írd le, lányom, csak kevesen menekülnek meg.”

Én: „Én minden lélekért szenvedni fogok.”

Megváltó: „Lányom, szinte senki sem akar megtérni.” Én: „Akkor nem kell mindnyájukért szenvednem?”

Megváltó: „De igen, akkor nem mondhatják, hogy nem szenvedtem értük.” Én: „Drága Jézus, nekem nagyon nehéz írni, fájdalmas.”

Megváltó: „Drága leányom, megáldalak téged. Az egész világot, különösen az összes beteget és haldoklót.”

18.30 Rózsafüzér és szentmise

20:00 óra – Rot imacsoport.

Az első három évben körülbelül egy órát imádkoztunk. Két éve már körülbelül két-két és fél órát imádkozunk.

A Megváltó azt kérte tőlem, hogy sokat kell imádkozni.

1992. szeptember 15. – kedd

10:30-tól 13:00-ig

Előtte Fridolinnal imádkoztam. Utána egyedül, és egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Írj le, lányom, a fájdalmakat, amelyeket érezni fogsz, egyesítsd Mária fájdalmaival. Mária fájdalmai az én fájdalmaim is. Áldozz fel mindent a mennyei Atyának. Áldozataitok által sok lélek gyógyul meg.”

Én: „Drága Jézusom, annyira szeretlek, azt fogom tenni, amit te akarsz. Csak mondd meg nekem, hogy tudjam. Most olyan mély békességet érzek, amit leírni sem lehet. Ebben a békességben annyi szeretet van, és azt kívánom, hogy ne kelljen elválnom tőle. Nem érzem magam a testemben. Érthetetlenül könnyűnek és szabadnak érzem magam, gondok és fájdalmak nélkül. A világi dolgok mintha eltávolodtak volna tőlem. Semmi vagyok.

Bennem minden Isten. Köszönöm neked, Uram és Istenem, ezt a meggyőződést és kegyelmet. Van egy kívánságom, és ezt most írom le, mert olyan szép számomra:

Jézus, hadd hajoljak a mellkasodra, mint János. És most meg akarlak ölelni, mert a szívem annyira szeret téged. Ezt senkinek sem tudom megmagyarázni, mert a szeretet egyszerűen ott van.

Könnyek szöknek a szemembe, mert szeretlek.”

Megváltó: „Írj, leányom, olyan vagy, amilyen most vagy, és mindig így akarlak látni. Látod, nem hiányzik belőled a szeretet. Sőt, a szenvedés során még többet kapsz belőle. Az őt sebhely nagyon közel van.

Én: „Drága Istenem, ezt már egyszer mondtad.”

Megváltó: „De még sok mindent nem tudtál. Készülj fel minden egyes órára, ami most jön. Sok próbatétel vár rád, leányom.”

Én: „Ó, Megváltó, már annyiszor próbára tettek.” Megváltó:

„Nem elégszer.”

Én: „És ha a teológusok nem hisznek?”

Megváltó: „Te nem a teológusokért áldozod fel magad, hanem minden lélekért. Lesznek olyan teológusok, akik a fényben vannak, és hinni fognak. Szeretted leányom, nagyon szeretlek. Írd le, a vezeklő szenvedések már megkezdődnek.”

Én: „Mi számít engesztelő szenvedésnek?”

Megváltó: „A fejfájás és a szívfájdalom a felkészülés szenvedései. Ezekre nem segít semmilyen gyógyszer. Ezek a szenvedések tőlem származnak. A lelkek megmentése érdekében szenvedsz, ezért nem segít rajtad semmilyen gyógyszer. Mindent szeretettel és türelemmel kell elviselned. Annyi szeretetet adok neked, hogy el tudj viselni őket. Én leszek minden benned. A lelked egyesül velem, és csak egy részét fogod viselni a szenvedésemnek. Így te, leányom, már nem te vagy. Én vagyok. Megváltó: „Megáldalak téged és mindazokat, akik közel állnak hozzád.”

A Megváltó megáldott minket.

18.30-kor egy perui atyánál jártam Mingolsheimben. Ajándékba adtam neki egy Bibliát Gebhard Heyder atyától. Nála gyóntam. Hedwig velem volt ennél az atyánál, és rosszat mondott rólam. Meg kellett alázkodnom. Megbocsátottam neki.

18.30-kor rózsafüzér és szentmise Rotban

1992. szeptember 16. – szerda

9.30-tól 10.20-ig

Megváltó: „Írj, lányom!” Én: „Igen, drága Jézusom.”

Megváltó: „A hozzám vezető keresztút a fényben van. Minden gyermekem felismeri azt. Ez a fény, amely megvilágít téged, én vagyok. Lányom, senki sem téríthet el téged erről az útról. Ha valaki felismeri a megvilágított utat, többé nem akar

a sötét úton járni. Az a névtelen levél, amit kaptál, a Sátán csapdája. El akar téríteni a megvilágosodott útról, de nem teheti meg, mert veled vagyok. Szeressétek őket mindannyian, ahogy eddig is. Szeretted leányom, légy készen mindenre, ami rád vár.

Amit túl soknak érez, azt adja nekem. Tőlem kapja meg a szent öt sebet, legyen biztos és meggyőződve.”

Megváltó: „Nem változtatom meg a szavam. A előtted álló próbákat ki kell állnod. Én vagyok a lelki vezető, és ki fogod állni őket. Lányom, tetszik nekem, amit teszel, és ahogyan az emberekkel bánasz.

Azok, akik tanítani akarnak téged, irigységből teszik. Légy éber! Lányom, sok ellenség vesz körül. Ne pazarold a szavaidat rájuk! Egy szavadból tíz szót csinálnak, hogy kigúnyoljanak téged. Lányom, minden gondodat mindig bízd rám.”

ÉN: „Most még írnom kell valamit?”

Megváltó: „Nem, lányom, menj oda, ahová menned kell. Áldalak téged, szeretett lányom.”

ÉN: „Azt mondtam a Megváltónak, hogy áldásomba foglalom a betegeket, a haldoklókat, a purgatóriumban szenvedő szegény lelkeket és az ellenségeimet.”

ÉN: A Megváltó megáldott engem...

12.00 órakor Speyerben, a dómban imádkoztam az Úr angyalához és más imákat is.

19.30-kor szentmisét tartottak a Rochus-kápolnában.

20:30-kor Marionnal írtuk a naplót.

1992. szeptember 17. – csütörtök

Otthon 10:30-tól 11:30-ig. Jelenleg még szabadságon vagyok.

Ma éjjel imádkoztam 20:30-tól 03:30-ig Imádság-egyesülés:

Megváltó: „Írj, leányom, a szent öt sebnyom bevéődik beléd. A templom előtt jel lesz az égen, nézd meg. Ez lesz a megerősítésem a történetekre.”

ÉN: „És ha nem látom, akkor megváltozik a terved?” Megváltó: „Látni fogod, leányom.”

ÉN: „Uram és Istenem, hiszem, hogy ez meg fog történni. Sziklaszilárd hitem van, ezért hiszek.”

Megváltó: „Lányom, engedd, hogy benned cselekedjek. Annyira szeretlek, lányom. Téged választottalak ki. Veleddel együtt sok lelket szeretnék megmenteni! Ez már régóta a vágyam. Eljött az idő, és senki sem változtathatja meg az én időmet!

ÉN vagyok az örökkévalóság. Szeretett leányom, minden a megfelelő időben történik.

Köszönöm neked, lányom, az igent. Az igéd szilárd, mint egy szikla a tengerben. A te „igened” az én „igenem”, és senki sem veheti el tőled.

P. Heyder: Erről Gebhard Heyder atya Regensburgban, a napló áttekintése után azt mondja, hogy folytassam az írást, mert ez a Megváltó kegyelmi ajándéka.

ÉN: „Most arra gondoltam, hogy Jézust annyira szeretem.”

Megváltó: „A te szereteted az én szeretetem. Ezt a szeretetet továbbadhatod azoknak, akik vágyakoznak a szeretetre.”

ÉN: „Uram, mindaz, amit most szívből mondtam neked, úgy történjen, ahogy te akarod és ahogy tetszik neked. Világos és egyértelmű számomra, és most már megértettem, hogy ezt meg kell értenem, a többit pedig még meg fogod tanítani nekem. Bízom benned és hűséges maradok hozzád. Az erényeiddel, amelyeket adsz nekem, és azokkal, amelyeket már megadtál nekem.”

Megváltó: „Szeretett leányom, köszönöm neked, nagy örömömre szolgál, amit írtál. Megáldalak téged, és annyi kegyelmet árasztok rád, amennyire szükséged van. Annyi szeretetet adok neked, hogy kitarts abban, amit adni fogok neked.”

ÉN: A Megváltó megáldott engem...

ÉN: „Köszönöm neked, Uram és Istenem. Köszönöm neked, nagy szerelmem. Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának most és mindörökké. Ámen.

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. szeptember 18. – péntek

otthon,

4.00 és 5.30 között imádkoztam.

Ima a Szűzanya tiszteletére!

A Szent Sebeket tiszteltem, imádkoztam az ellenségeikért, majd egyesültem a Megváltóval.

Megváltó: „Lányom, terveim vannak veled. Azt teszem, amit akarok. Légy türelmes. Minden úgy fog történni, ahogy megígértem. Az időt én határozom meg. Mindennek úgy kell történnie, ahogy én akarom.”

Én: „Uram, azt hittem, valami rosszat tettem.”

Megváltó: „Szeretett leányom, te egy nemes rózsa vagy, az ellenség nem szereti illatodat. Maradj mindig készenlétben számomra. Meg kell próbálni téged, leányom. Leányom, szeretlek, aludj tovább.”

11:45-től 12:45-ig imádság-egyesülés!

Mélyen imádkoztam, és haboztam, hogy ezt leírjam. De a Megváltó azt akarja, hogy leírjam. A Megváltó: „Írj, leányom, irántam érzett szereteted igazi. Ismerem azokat a gyermekeimet, akik szeretnek engem. De nagyon kevesen vannak. Velem együtt szomjazol a lelkek után, mert úgy szereted őket, ahogy én szeretem őket. Szeretsz engem, de még nem láttál közelről. De ez annál értékesebb, hogy nem látsz, és mégis szeretsz. Ez az igazi és nemes szeretet, amely nem csalhat. Köszönöm neked, hogy engem tettél az első helyre. Ezt a lelket a mennyben különösen megjutalmazom.”

Megváltó: „Szeretett leányom, nem áll jól a világ. Minden egy szálon függ, és az bármikor elszakadhat. Ezt a szálat még tartom, hogy ne szakadjon el. A háború egyre erősebb lesz. Imádkozzatok a békéért minden templomban és házban, hogy a béke beköltözzön minden szívbe. A lelkek megmentésének ideje rövid, és rajtam kívül senki sem tudja meghosszabbítani. Imádkozzatok, hogy még sok lélek megmeneküljön. Én vagyok a megmentőtök és a gyógyítók.

Csak az én gyógyírommal lehettek megmentve.” Én: „Mi a te gyógyírod, Uram és Istenem?” Megváltó: „A szeretet. Az a minden, leányom.”

Én: „Megint annyit írtam. Tényleg ennyit kell írnom?” Megváltó: „Írd le minden nap.”

Én: „Igen, Uram, köszönöm neked.”

13:45 és 15:45 között az erdőben imádkoztam a zsoltárokat.

18:30-kor szentmise és rózsafüzér Rotban

1992. szeptember 19. – szombat

8.00 és 10.00 óra között

imádkozás!

Megváltó: „Írj le, leányom, én e es!

Te vagy az én szeretett leányom. A te fájdalomad az én fájdalomam. Veled együtt megmentem a lelkeket. A könnyeket, amelyeket hullattál, áldozd fel nekem.”

Én: „Igen, Uram, feláldozom neked, hogy a lelkek ne kerüljenek kárhozatra. Olyan nehéz nekem, amikor tudom, hogy oly sok lélek vész el, és az emberek langyosak és vaksággal sújtottak. Látnak, és mégis semmit sem látnak. Milyen nagy lehet a bűn.” Megváltó: „Szeretett leányom, minden más lesz.”

Én: „Hogyan, Uram, hogyan lesz minden más?”

Megváltó: „Az utolsók lesznek az elsők. Ők lesznek az én népem. Én vagyok a szegények atyja. Lányom, azt akarom tőled, ami a tiéd.”

Én: „Nincs semmim, és én sem vagyok semmi, minden a tiéd.”

Én: A Megváltó megáldott engem...

14.30-kor Buran atya meglátogatott, és én elmeséltem neki a sebhelyeket, amelyeket kapni fogok. Nem voltam elégedett a tanításaival. Ellentmondott annak, amit a Megváltó mondott nekem.

16.15-től 19.45-ig Rotban voltam a templomban imádkozni. Az első óra nagyon megterhelő volt, mert ebben az időben egy kórus tartotta a próbáját a templomban. Fájt a szívem, hogy a kórusnak éppen most kellett gyakorolnia, amikor gyónás és rózsafüzér imádkozás zajlik. Imádkoztam ezekért a szándékokért, a papokért és a békeért az egész világon.

A kórus miatt sem hagytam el a templomot. Ott maradtam, és folytattam az imádkozást.

1992. szeptember 20., vasárnap

Otthon 7:45-től 8:50-ig imádságos

összejövetel!

Megváltó: „Drága leányom, a sebek, amelyeket kapsz, fájni fognak. Ez a fájdalom összekapcsolódik az én szeretetemmel. Megkapod a kegyelmet, hogy alázatos legyél. Amit a mannheimi pap, Buran atya mondott neked, azt te magad is érezted, hogy nem az igazság. A vér, amely belőled fog folyni, az én vérem. Sokat kell imádkoznod ezért a papért. Higgy abban, amit írásra adok neked. Én vagyok a lelki vezetőd.”

Én: „A papi beszélgetés után több órán át szívfájdalmaim voltak. Mit jelent ez?”

Megváltó: „Ezek a fájdalmak az én fájdalmaim. Ha egy pap hazugságot mond, akkor még jobban fogod érezni a fájdalmat.”

Én: „Akkor talán jobb, ha hallgatsz előttük. Akkor nem fognak annyira megsérteni.”

Megváltó: „Beszélni fogsz, amikor én akarom.”

Én: „Uram és Istenem, kíméld meg azoktól a papoktól, akik nem hiszik, hogy a szent ostiában valóban, lényegileg, testben és vérben, testben és lélekben, istenségben és emberségben jelen vagy.”

Megváltó: „Te leszel a fény. Írj még valamit, leányom, a sebhelyeket megkapod, amint eljön a megfelelő idő számodra. Légy biztos benne, megkapod őket. Szeress engem, leányom. Tetszik nekem, ahogy szeretsz. Drága leányom, légy még egy kicsit türelmes, szeretetben nem fogsz hiányt szenvedni. Szeretetet adok neked, amikor csak akarok, nekem jár, hogy a megfelelő időt válasszam.”

Én: „Drága Jézusom, teljes szívemből köszönöm neked.”

Megváltó: „Légy óvatos azokkal, akik irigyek rád. Ezekkel az emberekkel különösen jól kell kijönnöd.”

Én: „Hogyan, Megváltó?”

Megváltó: „Hagyd, hogy beszéljenek, te pedig hallgass. Akkor rájönnek majd, hogy tévednek.”

Én: „Igen, drága Jézus, megértettem.” A Megváltó megáldott.

13.30 Rózsafüzér és imádság.

15.30-kor otthon rózsafüzért és más imákat mondtam Pio atya boldoggá avatásáért.

18.30 Rózsafüzér és szentmise a Rochus-kápolnában. A mise végén a misszionárius nem beszélt jól. Csalódott voltam, és nagy fájdalommal mentem haza.

1992. szeptember 21. – hétfő

8.15-től 9.45-ig imaközösség!

Én: „A misszionárius tegnap este a szentmise végén felolvasott egy levelet, amelyet állítólag egy püspök és Kessenheimer plébános is megerősített. A levélben az állt, hogy azok a hívők, akik csak papoktól akarnak szentáldozást venni, és elutasítják a laikusokat, tévedésben vannak.

Ez egy nagy pofon volt, ami fáj és nyugtalanságba ejtett.

Én: „Kedves Megváltó, amikor a szentmise után megkérdeztelek, hogy a pap igazat mondott-e, azt mondtad, hogy ez ostobaság.

Szeretném még egyszer megkérdezni tőled, hogy helyes-e, hogy a laikusok osztják az úrvacsorát.”

Megváltó: „Lányom, írd le ezt. Azt akarom és követelem, hogy a szentáldozást a pap felszentelt kezeiből vegyék át. Ez a helyes módja a szentáldozás átadásának a hívőknek. Aki ezt nem tartja be, annak előttem kell felelnie. Lányom, folytasd úgy, ahogy eddig, még ha egyedül is vagy. Veled vagyok, lányom.”

A Megváltó megáldott engem.

Rózsafüzér és szentmise Rotban 18.30 körül.

20.00 óra Imacsoport.

1992. szeptember 22., kedd

8.30 és 9.45 között

imádkozó egyesülés!

Megváltó: „Írj, lányom! A sebek, amelyeket kapsz, hamarosan megjelennek, ismét lerövidítettem az időt.

Készülj fel, lányom!”

ÉN: „Istenem, mit jelent az, hogy hamarosan megérkeznek?” Megváltó: „Már nem tarthat sokáig.”

ÉN: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Írj le valami egészen mást. Azt akarom, hogy mindent elfogadj, ahogy én akarom.” ÉN:

„Uram és Istenem, mi az, amit akarsz?”

Megváltó: „Mindent, ami rád vár.”

ÉN: „Hogyan fogom felismerni, hogy tőled származik?”

Megváltó: „Az én szeretetemből fogod felismerni, leányom, el kell fogadnod, tetszik-e neked vagy sem.

ÉN: „Drága Jézusom, vőlegényem, ha te mondod, akkor megteszem! Még azt is, ami nem tetszik nekem, de biztosnak kell lennem abban, hogy tőled származik.”

ÉN: „Uram, még meddig kell írnom?”

Megváltó: „Még egy kicsit, leányom. Írj még egy kicsit!” ÉN: „Igen, Uram.”

Megváltó: „Még próbára leszel téve.”

ÉN: „Uram és Istenem, kedves Jézusom, miért sírsz? A jobb szememből olyan gyorsan folytak a könnyek, ez természetfeletti. Mit jelent ez?”

Megváltó: „Veszély fenyeget titeket. A háború terjed Európában. Sok lélek fog elveszni. Számukra hiábavaló volt a keresztre feszítesem. Te is sokáért fogsz hiába szenvedni. Számomra nagy fájdalom, hogy elveszítem a lelkeket engedetlenségük miatt.

Imádkozz, leányom, amikor az én ítélőszékem elé kerülnek, hogy mély bűnbánatot érezzenek, mert még egyszer lehetőséget kapnak az üdvösségre. Még annyi időt adok nekik, hogy döntést hozhassanak. A pokol kegyetlen, leányom, és mégis oly sokan kerülnek oda.”

ÉN: „Drága Istenem, nem tudok tovább írni, könnyörülj rajtam.” Megváltó: „Te velem együtt érzed a fájdalmat. Áldalak téged, kedves leányom.”

A Megváltó megáldott engem.

Rózsafüzér és mise 18.30 körül Rotban.

1992. szeptember 23. – szerda

8.00 és 12.30 között otthon

ÉN: „Másképp imádkoztam, mint máskor.”

Megváltó: „Lányom, azt akarom, hogy írj. Ma ne menj a Cenakulusba. Én vagyok a te Cenakulusod.”

ÉN: „Írjam le?” Megváltó: „Igen, írd le.”

ÉN: „A céges kirándulásra gondoltam.”

Megváltó: „Oda kell menned. De kérlek, légy szelíd és alázatos, örülj velük együtt.” ÉN: „Kedves Istenem, ha ilyen különbözőképpen szólítalak meg, ez helyes?”

Megváltó: „Tetszik, ahogy hívsz. Lányom, írd le: a fájdalmakat, amelyeket kapsz, szeretettel kell elviselned.”

Megváltó: „Ezt már egyszer mondtad nekem.”

ÉN: „Ezeket nem lehet elvenni tőled. Még a szentelt víz sem segít rajtad. Ne fáradj azzal, hogy gyógymódot keress.”

ÉN: „És ha az orvosok beavatkoznak?”

Megváltó: „Szükségük van a beleegyezésedre.”

ÉN: „És ha megkapják?”

Megváltó: „Akkor sem tudnak segíteni rajtad. Éppen ellenkezőleg, mert akkor a fájdalom még nagyobb lesz. A bűnösökért fogsz szenvedni. Amit tőled kérek, azt meg kell tenned.”

ÉN: „Istenem, félek, hogy összezavarodom, és nem lesz elég hitem és kitartásom. Félni fogok az emberektől?”

Megváltó: „Mindezt újra és újra nekem adod.”

ÉN: „Kedves Istenem, már megint ég a szívem.”

Megváltó: „Ez a szeretetem lángoló tüze. Ezt senki sem olthatja el rajtam kívül.”

ÉN: „Egész reggel olyan boldog voltam, és olyan mélyen tudtam imádkozni, mint még soha. A megfelelő szavak úgy jöttek hozzám, mintha pap lennék.”

Megváltó: „Lányom, én voltam az. A te Jézusod. Nem te vagy az, hanem én vagyok az.”

ÉN: „Olyan csodálatos érzés, amikor ilyen mélyen tudsz imádkozni, különösen a mennyei Atyához, akit az emberek oly gyakran elfelejtenek. Én is csodálkoztam, hogy ilyen értékes ima fakad a szívem mélyéről.

Hiszem, hogy ezt az imát a mennyei Atya meghallgatta.”

Megváltó: „Lányom, szeretettel mindent nekem adtál.”

ÉN: „Uram, senkinek sem mondhatom el, hogy már négy órája veled vagyok kapcsolatban, és nem érzem, hogy ez túl sok lenne. Kár, hogy a szabadságom nem hosszabb. Köszönöm, hogy azt mondtad nekem, ne menjek szabadságra.”

Megváltó: „Kedves leányom, írd le. Teljesíts egy kívánságomat.”

ÉN: „Ó, Uram, van egy kívánságod! Teljesítem ezt a kívánságodat, mert velem vagy, és mert szeretlek.”

Megváltó: „Igen, veled leszek.”

ÉN: „Drága Szentháromság, megkapod az igent, bár még nem tudom, milyen kívánságodat teljesítem. A szívem nem remeg, hanem örül, hogy mit fogsz most mondani. Uram és Istenem, bízom benned, hogy kívánságod teljesül.”

Dél van, áhítattal imádkoztam az Úr angyalát és az Úr imáját kinyújtott karokkal; ezt gyakran szoktam tenni, amikor egyedül imádkozom.

Az ima után újra egyesültem a Megváltóval. ÉN: „Uram, milyen kívánságodat teljesítem?”

Csendben maradtam, és nem hallottam semmit.

ÉN: „Mi lehet ez? Újra egyesültem vele, és imádkoztam a Szentlélekhez. Kérlek, ne engedd, hogy más szellem beavatkozzon, mert bízom benned. Mondd meg, mit írjak!”

Megváltó: „Írj, leányom! Mindent megtehetsz benned, amit akarsz.”

ÉN: „Uram és Istenem, mindent megtehetsz bennem, amit csak akarsz, és ez a kívánságod teljesüljön. Ó, kedves Atyám, lehet-e ellenállni a szeretetnek?

Visszautasítottad volna, hogy egyetlen fiadat feláldozd értünk, bűnösökért? Visszautasítottad volna, hogy keresztre feszítsenek a mi üdvösségünkért? Visszautasítottad volna, hogy tüzes nyelvekkel szállj le az apostolokra? Te vagy a szeretet, és én átadom magam neked, mert te vagy az én örök életem és boldogságom.”

Megváltó: „Örömet okoztál nekem, hogy mindent megtehessek benned.” A Megváltó megáldott engem.

Elvesztettem az időérzékemet, a Megváltóval töltött négy és fél óra olyan villámgyorsak, és ez felfoghatatlan.

Most már megértem, ha valaki panaszkodik, hogy egy óra a templomban túl sok neki, és ez csak azért van, mert hiányzik belőle a szeretet.

19.00 óra Rózsafüzér és szentmise a Rochus-kápolnában

1992. szeptember 24. – csütörtök

8.30–9.45 Egyesülés

Megváltó: „Írj le, leányom, azt akarom, hogy.....”

Azt hittem, össze vagyok zavarodva.

Megváltó: „Lányom, nem vagy zavarodva. Azt akarom, hogy tegyél meg nekem valamit. Add át nekem minden nehézségedet.”

Fájdalmasan sírtam, és átadtam a Megváltónak a nehézségeimet. Kiszabadítottam magamból a problémáimat, és átadtam őket a Megváltónak. Hihetetlen, de megkönnyebbülést éreztem. Megváltó:

„Látod, leányom, mindig nekem kell átadnod a nehézségeidet. Mindet megoldom neked.”

Egy bizonyos okból jelet kértem a templomban. Megváltó: „Megadom neked,

leányom, egy jelet arra,

hogyan megkapod a sebhelyeket.”

Én: „Uram, a többiek is látni fogják, vagy csak én?”

Megváltó: „A többiek is látni fogják. A templomban fog megtörténni.” Én: „Mikor?”

Megváltó: „Légy készen, leányom.”

Én: „Uram és Istenem, honnan fogom tudni, hogy ez a sebhelyek előjele?”

Megváltó: „Ez veled fog megtörténni.”

Én: „Fájdalmat fogok érezni, félelmet vagy örömet?”

Megváltó: „Lányom, jobban fogsz szeretni engem. Nyugodj meg, lányom. Megáldalak.” A Megváltó megáldott engem

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. szeptember 25., péntek

A nyaralásom utolsó napja.

Imádságos egyesülés

Megváltó: „Írj, leányom, azt akarom.....”

Azonnal félbeszakítottam és megkérdeztem:

„De kérek, engedd meg, hogy felismerjem, hogy te

vagy az.” Megváltó: „Lányom, én vagyok az, a te

Jézusod.” Én: „Igen, Uram, mit akarsz?”

Megváltó: „A te engesztelő szenvedéseddel akarom kezdeni. Készülj fel! Eljött az idő.” Én:

„Most kell elmennem a céges kirándulásra?”

Megváltó: „El kell menned a céges kirándulásra.”

Én: „De jövő héten dolgoznom kell, és a kolléganőm most beteg.” Megváltó: „Ne aggódj a holnap miatt.”

Én: „Uram, a vezeklő szenvedés alatt a fejfájást érted?”

Megváltó: „A sebhelyekre gondolkodok, amelyek beléd vésődnek. Nagyon kevés időd van.”

A Megváltó így folytatta:

„Írj, leányom, még megkapod a többi erényt is.” Én: „Kedves Megváltó, melyiket?”

Megváltó: „Kitartás a szenvedésben, hogy elviseld a fájdalmat. Neked adom a fényemet, hogy a vakok is lássanak. Megkapod a gyógyító erőt.”

Először nem akartam leírni, de aztán hallottam:

Megváltó: „Lányom, írd le. Megkapod a gyógyító erőt. A drága vér által lelkek menekülnek meg. Mindig áldozd fel őket a Mennyei Atyának. Ez lesz a legnagyobb mentőeszköz a lelkek számára. Drága vérem fog folyni a sebeidből.

Lányom, ne okozz csalódást nekem. Én vagyok a te Urad és Istened. Sok örömet és szeretetet adok neked szenvedéseidért cserébe. Ne hagyd, hogy mások befolyásoljanak. A drága vér által teljesen hozzám kapcsolódsz. Senki sem választhat el minket egymástól.”

Én: „Uram, kell még valamit írnom?”

Megváltó: „Lányom, eljön a forradalom. Európában a politikusokat megdöntik. Az éhínség lesz a legnagyobb a bekövetkező súlyos katasztrófák közül.” Megváltó: „Eljött a büntetés. Az emberek akarták ezt.”

Én: „Uram és Istenem, ki kívánja a büntetést?” Megváltó: „Azok az emberek, akik a hazugság atyját akarták.”

Én: „Uram és Istenem, készen állok, kezdődhetnek a vezeklő szenvedések. De Uram, ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd. Tedd azt, Uram, ahogy akarsz.”

Megváltó: „Lányom, annyira szeretlek, maradj hűséges hozzám.”

Én: „Szerető Atyám, jobban szeretlek, mint valaha. Szorosan kapaszkodom a kezébe.” Megváltó: „Megáldalak, kedves leányom.”

A Megváltó megáldott.

18.30 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. szeptember 26. — szombat

Otthon – imádság – egyesülés –

Megváltó: „A könnyek, amelyeket hullatsz, az én könnyeim. Az én szeretetemmel szeretsz engem. A szeretetért imádkozol, és megkapod azt. Lányom, írd le ezt. Minden, amit leírtál, bizonyíték a hitetlenek számára. Őrizd meg jól, amíg a megfelelő pap kiadja. Ne aggódj emiatt.

Lányom, még le kell írnod valamit.” Én: „Igen, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Kedves leányom, légy mindig vidám.”

Én: „Ha fájdalmak gyötörnek, lehet-e akkor is vidámnak lenni?” Megváltó: „A szeretetet, amit kapsz, tovább kell adnod.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, meg fogom tenni.” Én:

„Kedves Istenem, kérlek, ajándékozz nekem szelídséget.” Megváltó: „Most megadom neked, írd le.”

Én: „Uram és Istenem, köszönöm neked.”

Megváltó: „Szeretlek, leányom, és megáldalak. Minden lelket magába foglal az áldás.”

16.33 – 19.45 óra – Imádság – Gyónás – Szentmise vörös ruhában a templomban.

1992.09.27. – vasárnap

6.30 – 8.15 óra az új idő szerint.

(Ma éjjel az órákat egy órával visszaállították.)

Megváltó: „Írj, leányom.”

Én: „Igen, kedves lelkipásztorom, kedves Jézusom.”

Megváltó: „Tegnap a férjednél több tisztátalan szellem volt.”

Én: „Uram, azt hitte volna az ember, hogy szívrohamot kapott. De meg tudtam különböztetni, amikor szentelt vizet adtam neki, megáldottam és imádkoztam érte. Az arca izzadt.

Aztán jobban lett. Rögtön utána olyan csúnyán nevetett, mint néha álmában, ahogy már hallottam. Ez már többször is előfordult vezetés közben, de én szilárdan és teljes szívemből imádkoztam. Most még a kormányon ül az autóban, épp csak behajtott az udvarra, és nem tudott kiszállni. Emlékeztettem a férjemet, hogy gyónni kellene mennie, de nem akart.”

Megváltó: „Én engedtem meg ezeket a rohamokat. A férjed nem akar megtérni.” Én: „Ki fog hinni nekem, ha vasárnap templomba jár?”

Megváltó: „Sokan vannak, akik vasárnap templomba járnak. Lányom, bízd rám az egészséget.”

Én: „Kedves Megváltó, Vogt atya nem tud segíteni rajtam. A tegnapi gyónás után nagyon nehéz volt számomra. Vogt atya azt hiszi, hogy könyveket olvasok. Mondtam neki, hogy minden könyvben más áll, és hogy az egyesülés alatt soha nem lenne nálam könyv, sem otthon, sem a munkahelyemen. Óvatos lennék is, hogy ilyet tegyek.

Azt is mondtam Vogt atyának, hogy a sebhelyekből folyó vér a Megváltó vére lesz. Ő nem hiszi ezt, ahogyan Buron atya Mannheimből sem.”

Én: „Kérek, mondj nekem erről valamit, talán mégis valami rosszat írtam.” Megváltó: „Lányom, a vér, amely az öt sebhelyből fog folyni nálad, az én vérem lesz. Ez az a titok, amelyet nem mindenkinek fedek fel.

„Ez az én vérem, amelyet értetek fogok ontani. Lányom, ami itt felfoghatatlan, az tőlem származik. Így van. Így marad. Így lesz.”

Ha Vogt atya mindent meg tudna magyarázni neked, akkor nem kellene a lelki vezetődnem lennem. Drága leányom, hidd el. Az én akaratom az, hogy figyelj mindenre, ami rád vár.” Én: „Ó, Uram és Istenem, én mégis csak egy gyenge ember vagyok. Olyan tapasztalatlan vagyok.

A Sátán úgy üldöz engem, mint egy harapós kutya. Köszönöm neked, Uram és Istenem, hogy nem azt teheti, amit akar, hanem csak azt, amit te megengedsz, különben teljesen az övé lenne a világ, de a világ a tiéd.”

Megváltó: „Lányom, helyesen írtad. A lelked készen áll a cselekedeteimre. Csak még egy kicsit várnod kell. Bízz bennem. Az én védelmem alatt állsz.” Én: „És a Szűzanya?”

Megváltó: „Ahol én vagyok, ott van ő is.”

Én: „Drága Istenem, köszönöm neked.”

Megváltó: „Ó, kedves leányom, milyen szörnyű a helyzet jelenleg. Még soha egyetlen században sem voltak ennyien vakok, mint most. A tévtan elvakította a lelkeket. A tévtan a kígyó mérge. Az egyetlen ellenszer erre a méregre én vagyok, gyermekek. Kedves leányom, még le kell írnod valamit. Szükségem van rád...”

Én: „Drága Istenem, mit?”

Én: „Uram és Istenem, drága Jézusom, neked adom a szabadságomat. De soha ne hagyj, hogy elszakadjak tőled. Drága Istenem, neked adtam a szabadságomat, de nem értem teljesen. Mondanál erről valamit?”

Megváltó: „Csak bennem vagy szabad!”

Én: „Igen, Uram, most már értem.”

Megváltó: „Kedves leányom, most megáldalak téged.”

Letérdeltem a földre, és a Megváltó megáldott.

10.00 óra Szentmise vörös ruhában.

13.00 óra Rózsafüzér és imádság.

16.00 órától Bibliaolvasás.

Körülbelül 17.00 órakor Hedwig odajött hozzám. Elmesélte nekem a „titkát”, ami nagyon megrázott. Elmondta, hogy Vogt atya meztelenül hátulról lefényképezte a ministránsokat, akik mind fiúk voltak. Ezek a képek állítólag a sekrestyében lógnak, és egy fiú magánalbumában is megtalálhatók. A fiú anyja ezt nem tartja helyesnek, és megdöbben, de hallgat.

Aztán még azt is elmesélte, hogy Vogt atyát a Baggersee-nél látták, amint egy ministráns mellét szopogatta és a fülét csókolta.

Aztán az anya panaszkodott, hogy Vogt atya nem küldi haza időben a gyerekeket. Túl sokáig maradnak nála. Amennyire tudom, a legtöbb ministráns az egész környéken.

Mivel tudom, hogy Vogt atya nagyon félnék és bizonytalan, imádkoztam érte, és minden nap imádkozom, hogy jó pap legyen.

Hedwig elmondta nekem, hogy ezt Zitától is hallotta.

Amikor Hedwig elment, 50-szer imádkoztam a Sanctust a kis gyöngyökön, a nagyokon pedig az arkangyal Mihály-imát, a Magnificatot, a Gloria in excelsis Deót, az Ur imáját, az Ave Mariát és a Gloria Patri-t, majd az ellenségekért szóló imát és az ördögűzést.

Szomorú voltam a hír hallatán, és sírtam.

Legszívesebben azonnal abbahagytam volna a templomba járást.

Mindent Isten kezébe adok. Lehetséges, hogy ez a Sátán műve.

21 órakor Wiesentalba mentem, és Marionnal naplót írtunk. Bizalmasan elmeséltem Marionnak H. Vogt plébánosról. Azt mondta, hogy ezt senkinek ne mondjam el.

1992.09.28. – hétfő

10:00 óra Orvosi szoba

Imaközösség!

Megváltó: „Lányom, írd le: Vogt atya el fog menni.” Én: „St. Leon-Rotból?”

Megváltó: „Lányom, valami közeledik hozzád!” Én: „Uram, hogyan értsem ezt?”

Megváltó: „A cselekedetem benned.”

Én: „Uram és Istenem, készen állok a te működésedre, és igent mondok rá;

Annyira szeretlek, kérek, adj nekem kegyelmet, hogy soha ne mondjak nemet neked, még akkor sem, ha valami nem tetszik nekem. Kérek, csak engedd meg, hogy felismerjem, hogy mindez tőled származik.

Mindent meg akarok tenni a lelkek üdvösségéért.”

Megváltó: „Drága leányom, mindig fel fogod ismerni a szeretetemet.” Én:

„Uram és Istenem, hogyan?”

Megváltó: „Oda viszlek, ahová akarom. Írd le, leányom! Én: „Igen, Uram és Istenem.”

Megváltó: „A szenvedéseket, amelyeket tőlem kapsz, nagyon komolyan kell vened. Ezzel a szenvedéssel kell élned. Nem fogom elvenni tőled, ha ezt kérnéd.”

Én: „Igen, Uram, megértettem, de a szeretet mégis bennem marad?” Megváltó: „Drága leányom, örökké veled marad.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem. Tedd velem, amit akarsz, a tiéd vagyok. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Áldalak téged, kedves leányom.” A

Megváltó megáldott engem.

Mától a rózsafüzér már 18.00 óra körül van, a szentmise 18.30 óra körül, és én mindkettőn részt vettem Rotban.

20:00-kor imacsoport.

Egyre többen jönnek imádkozni. Már alig van hely. A végén Dochat atyánál gyóntam Vogt atyáról. A gyónásom során megkérdeztem, mit tegeyek, szeretnék segíteni neki, mert meséltek róla.

Dochat atya azt mondta, hogy beszéljek Vogt atyával a helyzetről.

Mielőtt Vogt atyával beszélnék, először a Megváltóval szeretnék beszélni, mert biztosnak kell lennem abban, hogy amit Dochat atya mondott nekem, az igaz.

Ha a Megváltó egyetért velem, megteszem, amit Dochat atya tanácsolt. Az imacsoport után Roland Schmidt úr nálunk maradt, hogy beszéljen a férjemmel. Éreztem, hogy a férjemet a gonosz szellem támadta meg. A férjem elárulta nekem, hogy titokban elolvasta a naplóm. Megdöbbenem, amikor ezt hallottam. Azonnal megmondtam neki, hogy ez bűn, és hogy ilyet nem szabad tenni. Ez nem csak kíváncsiság, hanem Isten iránti engedetlenség is. Isten kezébe helyezem ezeket a problémákat.

Mától óvatosabban fogok bánni a naplóval. Nem akarom eltitkolni, amit a Megváltó mond nekem, hanem először egy papnak kell ellenőriznie, mielőtt nyomtatásba kerülne. Roland már elvitte Rottenbergből János atya könyveit Ukrajnába. Ezek azok a könyvek, amelyekről a Megváltó azt mondta, hogy nem helyesek. Ezt már elmondtam Johannes atyának, de ő nem hitt nekem. Roland azt teszi, amit Johannes atya mond neki.

1992.09.29. – kedd

10.00 óra az orvosi

szobában Imádkozó

Egyesület!

Megváltó: „Kedves leányom, írd le: ne menj Vogt atyához, mert én határozom meg, mikor történik meg valami. Ismerem mindenki szívét. Imádkozz sokat a papokért. A Sátán most különösen erős, és sok pap esik áldozatul a kísértésének. Az egész ügyet, ami Vogt atyáról szól, bízd rám.”

Én: „Rodalbenre gondoltam!

Október 1-jén felállítják a mennyei jelet. Ott tisztelik a drága Vért.

Megváltó: „Túlterhelt vagy.”

ÉN: „Akkor most nem megyek Rodalbenbe, annyit kell írnom.” Megváltó: „Igen, írd, lányom.”

ÉN: „Tegnap nem beszéltem az imacsoportban. Néhányan megkérdezték, miért nem beszéltem ma.”

Megváltó: „Ha beszélned kell, én fogom sugallni neked. Az embereknek most sokat kell imádkozniuk. Használjátok ki az időt az imádkozásra. Az imádságra soha nem volt még ilyen nagy szükség. Lányom, tegnap jól imádkoztatok. Az ég örült veletek együtt. Még sokan mások is csatlakozni fognak az imádkozáshoz. Lányom, tetszik nekem, ahogy a hívőkkel imádkozol. Köszönöm az erőfeszítéseidért.”

ÉN: „Szerető Atyám, most égést érzek a szívemben. Ez egy nagyon szép érzés.”

Megváltó: „Lányom, ez az én szeretetem.”

ÉN: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, a szeretetedet.”

Megváltó: „Sokat viselsz el, leányom.”

ÉN: „Mit jelent az, hogy sokat tudok elviselni?”

Megváltó: „Azt jelenti, hogy sok szenvedést is el tudsz viselni.” ÉN: „Ó, bárcsak sok lélek üdvözljön.”

Megváltó: „Ó, leányom, a vezeklő szenvedések már megkezdődtek.” ÉN: „De ezt nem értem.”

Megváltó: „Te már mindent elviselsz az én szeretetemmel. Készülj fel az öt szent sebjelvényre, amelyet kapni fogsz.”

ÉN: „Uram és Istenem, készen állok arra, hogy bármikor megjelöld rajtam a sebeket. Ne hagyd, hogy sokáig szomjazzak. Nagyon szomjas vagyok. Kérlek, oltsd a szomjúságomat.”

Megváltó: „Szeretett leányom, csillapítom szomjádát, eljött az idő. Leányom, veled együtt szomjazom!”

A Megváltó megáldott engem.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. szeptember 30. – szerda

10.00 óra az orvosi szobában

imádságos egyesülés!

Köszönöm a Megváltónak, hogy tegnap egész nap annyi szeretetet kaptam. Mostanáig is érzem a szeretetet. Olyan szép gondok és problémák nélkül. Igazán szabad akarok lenni Istennel.

Nagy Isten, dicsérem és magasztallak téged, és köszönöm neked a birodalmadat, amely eljött hozzám. Ilyen helyzetben mindent szeret az ember. Még a kinti borongós idő is szép volt számomra. A szeretet nem ismer gyűlöletet, nála nincs semmi csúnya. Ó, Jézusom, milyen szép téged szeretni. Uram és Istenem, mi ez a jel, hogy ennyi szeretetet kapok tőled?” Megváltó: „Ez a szeretet, amit kapsz, előjel a szenvedéseknek, amelyeket kapni fogsz. Először meg kell ismerned a szerető Istent, aztán meg fogod ismerni a szenvedő Istent is, mindkettő jó.”

ÉN: „Hesitáltam, hogy írjak-e.”

Megváltó: „Írd le. A bűn nagy és súlyos, túllépte a föld határait. Sok lélek fog vezekelni a világ bűneiért. Így hát, lányom, nem vagy egyedül. Minden léleknek meg kell járnia a keresztútját. Csak keveseknek van olyan keresztútja, mint neked.

Lányom, te különleges kegyelmet kaptál ehhez a keresztúthoz. Ez nem a te érdemed, hanem az én akaratom. És amit akarok, azt meg fogom valósítani annak, akinek akarom. Mindent, amit eddig értem tétl, nagyon nagyra értékelek, és a keresztút végén megjutalmazlak. Nagy lesz a jutalmad, ha kitartasz a végéig.”

ÉN: „És ha nem kitartok a végéig?”

Megváltó: „Kitartasz a végsőig. Senki sem választhat el minket egymástól.”

Én: „Ó, szerelmem, annyira szeretlek. Van-e valami szebb, mint veled lenni?” Megváltó: „Így kell mindenkinek beszélnie. Te vagy az én engesztelő lelkem, akit kiválasztottam.”

A Megváltó megáldott engem.

12 óra. A kápolnában buzgón imádkoztam és sírtam, mert oly sok lélek veszik el. Megváltó: „Add nekem az egész szívedet.”

Én: „Odaadod nekem az egész szívemet, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Tetszel nekem.”

Én: „Drága Istenem, te látsz engem, de én nem látlak téged, és mégis tetszel nekem, mert szeretlek.”

Megváltó: „Lányom, az út, amelyet velem jársz, áldozat lesz a hitetlenek számára, mivel ők nem ismerik a szeretetet.”

Én: „Uram, kérek, adj kegyelmet a hitetleneknek, hogy szeressenek téged.”

Megváltó: „Ha ők is akarják fogadni. Ők nem adnak nekem a szívüket, ahogy te.” Én:

„Kértem kegyelmet Veronikának, aki velem dolgozik.”

Megváltó: „Mondd meg neki, hogy ő is adja nekem a szívét.”

Én: „Igen, Uram, megmondom neki. Köszönöm neked, Uram és szerető Atyám.”

18:00 Rózsafüzér és szentmise Rotban. Ferdinand atya celebrálta a szentmisét.

1992. október 1. – csütörtök

10.45 óra az orvosi szobában

Imádságos egyesülés!

Megváltó: „Írj le, leányom, szigorú hallgatást kérek tőled az öt sebhelyről.”

Én: „Drága Istenem, de hát már olyan sokan tudnak róla.”

Megváltó: „De nem tudják, mikor fogod megkapni őket.” Én: „Drága Istenem, én sem tudom.”

Megváltó: „De meg fogod tudni.”

Én: „Hallgatni fogok erről. Kérek, adj nekem kegyelmet, hogy hallgassak. Mindent úgy szeretnék tenni, ahogy te akarsz.”

Megváltó: „Ma éjjel megkapod a sebhelyek jelét.” Én: „Akkor holnap is dolgoznom kell?”

Megváltó: „Nem.”

Én: „Hogyan fogom felismerni, hogy tőled származnak?”

Megváltó: „Felismered őket, ha ott lesznek.”

Én: „Kapok tőled egy jelet, ha ma éjjel megtörténik? Valójában már adtál nekem egy jelet, a lángoló szeretetet, amit most érzek, és a kellemes nyugalmat és békét, ami most bennem van. Egyetértek, ha azt akarsz, hogy ma éjjel a sebhelyek megmaradjanak. Kérek, ne hagyd, hogy szomjazzak. Úgy érzem, mintha belülről égnék. Felismertem, hogy ez a te szereteted. Azt akarsz, hogy én is úgy szeresselek téged, ahogy te szeretsz engem. Uram, legyen úgy, ahogy te akarsz.”

Megváltó: „Kedves leányom, tetszik, ahogy írtál. Ezt én is megváltoztathatom, amikor és ahogy akarom. Leányom, bízz rám mindent.”

15.00 óra

Megváltó: „Lányom, írd le: amit ma éjjel velem kell elviselned, azt áldozd fel a mennyei Atyának a lelkek üdvösségéért. Írd le, lányom, szó szerint.

„A fájdalom, amit ma éjjel érezni fogsz, nagyon erős lesz. Ezt el kell viselned.”

Én: „Uram, még velem vagy?”

Megváltó: „Igen, még veled vagyok, szeretlek.”

Én: „Jézus, Isten élő Fia, tudnom kell még valamit?” Megváltó: „A szenvedés azt jelenti: „Szeretet”.

Én: „Uram, képes leszek erre?” Megváltó:

„Velem együtt igen.”

Én: „Kérek, adj nekem sok kegyelmet, hogy tudjak szeretni.”

Megváltó: „Ha velem vagy, nem fog hiányozni belőled a szeretet. Lányom, annyi szeretetet adok neked, amennyi ahhoz kell, hogy szenvedhess.”

A Megváltó megáldott, és így szólt: „Menj békével, kedves leányom.”

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. október 2., péntek – „Jézus Szíve”

10.00 óra Orvosi rendelő

Imaközösség I

Én: „Uram és Istenem, amikor ma reggel felébredtem, azonnal azt gondoltam, hogy semmi sem történt velem. Egyrészt örültem, másrészt azt gondoltam, hogy nem ez volt-e az a tisztátalan szellem, aki tegnap este ezt sugallta nekem. Aztán újra arra gondoltam, hogy ahol a szeretet van, ott nem lehet tisztátalan szellem. Vagy Isten van velem, vagy a tisztátalan szellem, mert Isten nem osztja meg a szívét másokkal. Isten egyedül akarja magának a szívét. Így jutottam arra a következtetésre, hogy ez volt Isten akarata, és így is történt.”

Most egyesültem a Megváltóval. Melegséget és nyugalmat éreztem, és éreztem, hogy a Megváltó velem van.

Megváltó: „Kedves leányom, írd le: a sebhelyek megjelenését egy másik időpontra halasztottam. Ezt akartam. Ne aggódj amiatt, hogy így történt. Azt teszek, amit akarok. Te készen álltál, de még nem jött el az idő. Ez ismét egy próbatétel volt. Ne add fel, minden a megfelelő időben fog bekövetkezni.”

Én: „Uram, azt is hihettem volna, hogy ez a tisztátalan szellem volt, hiszen nem történt semmi.”

Megváltó: „Ti mindannyian túl gyorsak vagytok ilyen dolgokban. Csak azt hiszitek el, amit láttok, a többitől pedig nem törődtek.”

Én: „De mi az a többi?”

Megváltó: „Amit az ördög tervez, azt ti nem láthatjátok. Lányom, én mindent látok. Ismerem minden szívét, hogy mennyire érett arra, hogy valamit kezdhessek vele.”

Én: „Drága Jézusom, ez azt jelenti, hogy nem voltam elég jó vagy érett ezekre a szenvedésekre?”

Megváltó: „Ez nem rajtad múlik, leányom. Minden az én akaratomban van. Ne aggódj, megkapod majd a sebhelyeket.

Én: „Imádkoztam, hogy maradjak a szívedben, mert ma Jézus Szíve péntek van. A szeretet forrásában, a szeretet lángoló tűzhelyén szeretnék maradni.”

Megváltó: „Lányom, a te szíved most már az én szívem. Bennem vagy. Szeress engem, lányom.” Én: „De hát szeretlek, Uram. Én is érzem magamban a szeretet tűzét. Köszönöm neked ezt a kegyelmet.”

Megváltó: „Menj békével, leányom.” Gondolatban

azt gondoltam: ma nincs áldás. Megváltó: „De igen,

megáldalak, leányom.” És a Megváltó megáldott.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

Vogt atya és Ferdinand atya együtt celebrálták a szentmisét.

1992. október 3. – szombat

8.00 óra és 10.00 óra között otthon

imádkozás!

Megváltó: „Írj, lányom, mindaz, amit írsz, kinyomtatásra kerül. Mindaz, amit írsz, az én művem. Semmit sem tudsz magadtól. Ne kételkedj, lányom. Azzal megsértesz engem.”

Én: „Uram és Istenem, bocsánatodért esedezem, légy irgalmas és kegyes hozzám, szegény bűnöshez.

Úgy érzem, mindenki elhagyott, mintha hazug lennék.

És akkor az a gondolat ötlött fel bennem, mintha tévútra tévedtem volna, és rossz emberré váltam volna.

Pedig minden nap egyesülök veled, és minden héten gyónni járok.

Úgy éreztem, mindenki jobb nálam. Aztán újra hozzád fordultam, mert a te szereteted erősebb, és nélküle nem tudok élni, és egyre jobban és jobban vágyom arra, hogy szeresselek. Nagy vágyam van erre a szeretetre. És újra és újra kérem ezt a szeretetet.

Ez a szeretet olyan, mint egy függőség vagy az ópium.

A gyógyszer és a világi gazdagság nem pótolhatja ezt.

Gyakran érzem, hogy a szívem lángol. Érzem, mennyire szeretlek, és a világi dolgok mind eltűnnek körülöttem.

Akkor azt kérdezem magamtól: miért nem vagyok már a mennyben?

Mivel rájöttem, hogy te vagy a szeretet, annyira szeretném, ha mások is rájönnének erre. Készen állok arra is, hogy szenvedjek értük, hogy ne vesszenek el.

Uram és Istenem, ne az én, hanem a Te akaratod legyen meg. Tedd velem, amit akarsz.

Ne válassz el a szeretetedtől.

Megváltó: „Kedves leányom! Nagy a szereteted irántam. Ezt nagyra értékelem benned. A szereteted irántam állhatatos. Ne aggódj az emberek miatt, amit mondanak. Mindenért, amit mondanak, felelniük kell az én bíróságom előtt. Minden szó, ami a szívből jön, olyan szó, amelyet ők vetettek el. És amit elvetettek, azt fogják aratni.

Ezért, lányom, gondoskodj arról, hogy jó termést arathass. A végén kiderül, mi az enyém, és mi a tisztátalan szellemé.

Drága leányom, úgy szeretlek, amilyen vagy. Örültem, hogy először az én és a te anyádhoz imádkoztál.

Mindent meghallottam, amit neki mondtál. Ó nagyon szeret téged. Nem hagy téged magadra. Bízz jobban benne.”

Én: „Köszönöm, Jézusom, a jövőben többet fogok imádkozni hozzá, és jobban bízni fogok benne.

Szeretném őt is úgy szeretni, ahogy téged. Kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy ugyanúgy szerethessem őt, ahogy téged. Mert ő az én anyám és királynőm.”

Megváltó: „Lányom, őszinte vagy. Nagyon tetszik nekem, ahogy vagy. Megadom neked azt a kegyelmet, hogy úgy szeresd őt, ahogy engem. Drága lányom, most megáldalak.”

A Megváltó most megáldott engem.

10.15 óra: egy fiatal férfi Plankstadt-ból felhívott. Hétfőn ott volt az imacsoportomban. Elmondta, hogy éjszaka a Sátán kísértette. Kifejezte nekem a kívánságát! Katolikus szeretne lenni. Jelenleg még evangélikus. Jó tanácsot adtam neki. Kérem, menjen el Switbert atyához Stifneuburgba, hogy győnjön.

16.30-tól 19.50-ig a roti templomban imádkoztam.

Vogt atyánál gyóntam. Azt mondta, hogy jól cselekszem, de nem tud segíteni. Hálás voltam a feloldozásért, és megértem, hogy nem tud segíteni.

Ezt követően elimádkoztam érte a teljes rózsafüzért.

21:15-kor Gebhard Heyder atya hívott Regensburgból. Több mint 30 percet beszélgettünk. Nagyon örültem neki. Hálát adok Istennek, hogy felhívott. Megbeszéltem vele, hogy nyolc nap múlva, ma 18:30 körül találkozunk Regensburgban. Végül megáldott engem és a családomat. Azonnal imádkoztam érte, mert a szívem olyan nagy örömet érzett.

1992. október 4. – vasárnap

7.30 óra – 9.00 óra

Imádság-összejövétel!

Először imádkoztunk a Szűz Mária-szobor előtt. Aztán újra összegyűltünk a konyhában, ahol megkaptam az Üdvözítő üzenetét:

Megváltó: „Lányom, azt kívánom, hogy írj. Elfogadtam irántam érzett szeretetedet. Ez nem egy hízelgő szeretet.”

Én: „Ezt írjam le?”

Megváltó: „Igen, írj. Tetszett, ahogy ma imádkoztál. Csak így tovább! Örülök, hogy Gebhard atyához mész. Ez az én kívánságom is. Ismét rajta keresztül fogok hozzád szólni. Bízz benne! Lányom, különösen örülök annak, hogy elfogadtad ezeket a szenvedéseket. A próbatétel a végéhez közeledik.”

Én: „Kedves Istenem, magyarázd el nekem ezt egy kicsit részletesebben.”

Megváltó: „Próbára vagy téve, leányom, azokért a szenvedésekért, amelyeket kapni fogsz. Leányom, szeress továbbra is úgy, mint eddig. Még több szeretetet fogok adni neked. Te egyre többet kérsz, és én egyre többet fogok adni neked.”

Én: „Kedves Istenem, még egy dolgot szeretnék kérdezni: már több hónapja fáj a vállam és a bal karom. Semmilyen kenőcs és sófürdő nem segít. Ezek a szenvedések tőled származnak, vagy kórházban orvosokkal kezelhetem őket?”

Megváltó: „A kórházban sem tud senki segíteni rajtad. Ezek a szenvedések tőlem származnak. Ezek azoknak a szenvedéseknek az előjelei, amelyek még rád várnak.”

Megváltó: „Odaadtad nekem az egészségedet, leányom.”

Én: „Legyen úgy, ahogy te akard. Feláldozom neked ezeket a szenvedéseket a bűnösök megtéréséért és a lelkek üdvösségéért.”

Megváltó: „Lányom, a még bekövetkező viharok nagy károkat fognak okozni. Imádkozzatok ezekért a szándékokért. Sok új háború lesz. Az emberek langyossá váltak. Nem ismerték fel Atyjukat. A világi dolgokat részesítették előnyben, de a világi dolgok nem tudják megmenteni őket. A természet védekezik a bűnösök ellen. Lányom, a nagy járvány, amely kitörni fog, még csak a kezdetén jár. Ez a betegség elragadja az országokat. Nincs gyógymód erre a betegségre. Gazdagokat és szegényeket, gonoszokat és jókat egyaránt elragad.

Hirtelen támad az emberekre. Senki sem tud elrejtőzni előle.

vagy kímél. Oda fog jutni, ahová én akarom. Sok földi nemzetet magával fog ragadni. Én: „Van ennek a betegségnek neve?”

Megváltó: „Ez egy új betegség. Még nincs neve, de kapni fog. Lányom, sokat kell imádkoznod.”

Én: „Eolvashatom ezt az imacsoportomnak?”

Megváltó: „A könyvet minél hamarabb meg kell írni, akkor mindannyian elolvashatják. Ha most mondasz nekik valamit, nem fognak hinni. Csak azt hallják, amit az emberek többsége mond, csak akkor hiszik el, ha látják. A hitük felszínes, nincsenek gyökerei.”

Én: „Istenem, most már nem tudok tovább írni. Kérlek, bocsáss meg nekem.” Az Úr megáldott.

10.00 óra szentmise Rotban, kevesen voltak a templomban

13.00 óra rózsafüzér és imádság.

1992. október 5. – hétfő

9.00 óra az orvosi
rendelőben imádkozó
csoport!

Ma reggel óta erős fejfájásom van. Azt mondtam a Megváltónak, hogy feláldozom a bűnösök megtéréséért és a lelkek üdvösségéért. Azt is mondtam, hogy nem kell elvennie a fájdalmat.

Ezt követően egyesültem az Üdvözítővel. Most melegséget éreztem a szívemben. Kellemes érzés.

Érezni, hogy az Úr velem van.

Megváltó: „Igen, leányom, veled vagyok. Sok bűnért kell engesztelést nyújtani a lelkekért. Leányom, szükségem van rád...”

Én: „Uram és Istenem, drága Jézusom. Odaadom neked, amire szükséged van, bár nem tudom, mire van szükséged tőlem.”

Megváltó: „Lányom, szükségem van a látásodra.” Én: „Mit jelent ez?”

Megváltó: „Egy ideig nem fogsz látni.” Én: „Drága Istenem, akkor vak leszek?” Megváltó: „Nem lelkileg vak.”

Én: „Ó, Uram, de az biztosan szörnyű lesz.” Megváltó:

„Veled leszek.”

Én: „Igen, Uram, odaadom neked a látásomat. Mikor fog ez megtörténni? A sebhelyek bevétele előtt vagy után lesz? Megmondanád nekem?”

Megváltó: „Lányom, akkor történik meg, amikor én akarom.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, legyen úgy, ahogy te akarsz.” Azt hittem, nincs senkim, aki gondoskodna rólam.

Megváltó: „Lesz valakid.”

Én: „Sokáig fog tartani ez a vakság?” Megváltó: „Egy bizonyos ideig.”

Én: „De sokat kérsz tőlem.” Megváltó: „Ez a fejlődésed érdekében van.”

Én: „Istenem, ha velem vagy, nem kell aggódnom. Te gondoskodsz rólam.”

Megváltó: „Így van.”

Én: „Igen, Uram, egyetértek.” Megváltó: „Megáldalak, leányom.”

A Megváltó megáldott.

11:45 – Kedves Istenem, kérlek, vedd el az aggodalmaimat, ha megvakulok. Nem akarok arra gondolni, milyen lesz.

Megváltó: „Drága leányom, ezt el fogom venni tőled.” Én: „Uram és Istenem, köszönöm neked.”

18:00 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20:00 Imacsoport!

1992. október 6. – kedd

9.00 óra az orvosi szobában imaközösség!

Megváltó: „Írj, szeretett leányom, azt akarom, hogy írj. Örülök, hogy hozzám szóltál. A szíved most tele van szeretettel. Leányom, ezt a szeretetet senki sem veheti el tőled, hacsak te magad nem adsz rá engedélyt. Légy óvatos!”

Én: „Szerető Atyám, szeretett Szentlélek, szeretett Jézusom. Kérem a kegyelmedet. Őrizd meg nekem azt a szeretetet, amelyet adtál nekem. Ne engedd, hogy haszontalan beszélgetéseket folytassak. Hadd beszéljek és hallgassak, amikor te akarsz. Hadd szeressek ott, ahol a lelkem ellenáll.

Hadd szeressek mindenkit a te szíveddel, amely olyan, mint a szeretet lángoló tüze. Hadd keressem először a hibákat magamban, mielőtt másokat ítélnék.”

Megváltó: „Lányom, szabad szívből beszélsz, amely az enyém. Drága lányom, valami közeledik feléd.”

Én: „Uram és Istenem, vajon ez miatt szomorkodom? De nem tudom, miért. Kérlek, mondd meg nekem.”

Aztán imádkoztam: „Gyere, Szentlélek, gyere Mária, a te annyira szeretett menyasszonyod szennyezetlen szívére keresztül, és mondd meg nekem, mit írjak. Készen állok arra, hogy leírjam, amit sugallsz nekem.

Akár szomorú leszek, akár nem, azt fogom tenni, amit te akarsz.”

Még mindig nem hallottam semmit.

Én: „Beszélj, Uram és Istenem, szolgálója hallgat.”

Megváltó: „Sok bánat vár rád.”

Én: „Drága Istenem, mit jelent az, hogy sok?”

Megváltó: „Lányom, mindent el kell viselned. Imádkozz a családjáért.”

Én: „Uram és Istenem, mentsd meg őket mind, szeretem őket. Kérlek, ne hagyd, hogy bárki is elveszen.” Megváltó: „Lányom, ők nem akarnak megtérni.”

Én: „Uram, készen állok szenvedni értük, de csak akkor, ha te úgy akarsz. Hiszen te ismered a szívüket, én viszont nem.”

Megváltó: „Kedves leányom, tetszik, amit mondtál. Úgy lesz, ahogy én akarom. Kedves leányom, írj le még valamit. Hamarosan háború lesz Szerbiában. Imádkozz, hogy az ellenség gyengüljön.”

Én: „Imádkozni fogok ezekért a szándékokért.”

Én: „Uram és Istenem, amikor tegnap a imacsoportban előtted térdeltem és hozzád imádkoztam, állandó tűz égett a szívemben. Elég erős volt. Úgy éreztem, mintha belülről égnék.”

Megváltó: „Lányom, az én voltam.”

Én: „Istenem, van ennek számomra valami jelentése?”

Megváltó: „Hogy el tudd viselni a bánatot, ami rád vár. Jó cselekedeteikért jó jutalommal jutalmazom gyermekeimet.”

A Megváltó megáldott engem.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. október 7. – szerda

8.15 óra az orvosi
szobában imádkozó
közösség!

Megváltó: „Te vagy az én ékszerem, lányom.”

Én: „Uram, ezt már egyszer leírtam.”

Megváltó: „Írd le, a te gondjaid az én gondjaim is, leányom.” Én: „Olyan tiszta a lelkem, hogy ékkőnek nevezheted?” Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Olyan csodálatos érzés ez bennem. Úgy gondolom, a lélek tisztasága az Isten országa.” Megváltó: „Tiszta lélekkel azt tehetek, amit akarok.”

Megváltó: „Lányom, írd le: a vaksággal így van. A szíveddel fogsz látni. Többet fogsz látni, mint mások a szemükkel.

A látás világi, a szív fénye mennyei. Ezt a fényt csak én adhatom. Ezért egyetlen orvos sem fog hinni neked. Mindent, amit látni fogsz, el kell mondanod.

Egy pap le fogja írni. Nem te fogsz beszélni, hanem én fogok helyetted beszélni. Lányom, légy meggyőződve arról, hogy a szív fénye többet ér, mint a látás.”

Én: „Uram, most már jobban értem. Köszönöm, hogy elmondtad nekem.” Megváltó: „Lányom, még szükségem van valamire tőled.”

Én: „Igen, Uram, ha megadhatom neked, a tiéd lehet.”

Megváltó: „Szükségem van a kezedre. A te kezeddal fogom meggyógyítani a lelkeket.” Én: „Ó, Uram, mit művelsz velem? Ilyesmit el sem tudok képzelni.

„De ha benned vagyok, akkor hiszem, hogy ilyesmi megtörténhet. Uram, ne az én akaratom, hanem a te akaratom legyen meg. Ha a lelkek üdvösségéről van szó, máris a te kezédben vagyok.”

Megváltó: „Lányom, ez volt az, amire még szükségem volt tőled. A gyógyulások akkor fognak megtörténni, amikor én akarom. Nem akkor, amikor az emberek akarják.”

Az Úr megáldott engem, és így szólt:

„Menj békével, leányom, és bízz bennem.”

19.00 óra Rózsafüzér és szentmise a Rochus-kápolnában.

1992. október 8. – csütörtök

Archívum 10:15

Imádkozó közösség!

Megváltó: „Írj, leányom, csend van.”

Én: „Jézus, az élő Isten Fia, vőlegényem, mit írjak?” Megváltó: „Írj, leányom, szóról szóra.”

Én: „Igen, Uram.”

Megváltó: „A sebek, amelyeket kapsz, meglepetésként fognak érkezni.” Én: „Tehát nem fogom tudni, hogy melyik napon vagy órában jönnek?” Megváltó: „Lányom, ezt én határozom meg.”

Én: „Akkor még elmehetek Regensburgba?”

Megváltó: „Igen, még elmehetsz. Lányom, a Sátán most nagyon erős. Nem árthat neked, ha erős maradsz. Mindent meg fog tenni, hogy ne írj. Lányom, igyekezz és írj tovább. Hamarosan legyőzetik. Nem minden gyermekem hallgat rá.

Gyermekeim e kis száma fogja legyőzni őt.” Én: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Igen, írd még le valamit. A hatóság készen áll arra, hogy beszéljen veled. Figyelj jól a hangomra. Lányom, maradj hű ahhoz, amit leírtál. Veled vagyok. Megszégyenítem a hatalmasokat. A hatalmasokat szitálni fogom.”

Én: „Kik azok a nagyok?”

Megváltó: „A politikusok és a püspökök, ők felelősek a káoszért ezen a világon. Írd le, leányom, azt kérem tőled, hogy menj el Vogt atyához. Mondd meg neki, hogy a szentmise előtt imádkozzon rózsafüzért a hívőkkel. Mondd meg neki, én kértem.”

Én: „És ha azt mondja, hogy nem tud?” Megváltó:

„Azt bízd rám.”

Én: „Istenem, mikor szeretnéd, hogy menjek hozzá?” Megváltó:

„Még ma menj hozzá.”

Én: „Mondjak neki még valamit, azon kívül, hogy imádkozza el a rózsafüzért?” Nem kaptam választ.

Én: „Igen, Uram és Istenem, még ma elmegyek hozzá, és elmondom neki, amit mondtál nekem.”

Úton Rot felé imádkoztam a rózsafüzért a papért.

16:10-kor rövid imát mondtam a roti templomban.

16:15-kor Vogt plébánosnál voltam.

Elmondtam neki, mit kért tőle a Megváltó.

Ő megint ugyanazt mondta: „Hogyan fogom ezt megoldani a ministránsokkal?” Azt mondtam neki: „Istennek minden lehetséges.”

Azt mondtam neki: „A helyükben azt tenném, amit a Megváltó tőlük kér.” Belső nyugtalanság gyötörte. Nem tetszett neki. Ez az arcáról is látszott. Még megkértem tőle az áldást, majd elmentem.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

Vogt atya a szentmise végén egy rózsafüzér-tételt imádkozott a Szentostya előtt.”

1992. október 9. –

péntek, az orvosi
rendelőben, imádságos
együlés!

Megváltó: „Lányom, vigyázz, mindazt, amit írtál, ne add oda egyetlen püspöknek sem, hogy elolvassa. Elmondhatod nekik, de az írásokat meg kell őrizned. Ha a könyv kinyomtatásra kerül, akkor elolvashatják. Írd, lányom, Gebhard Heyder atya fog hozzád szólni, amit én adok neki. Tedd azt, amit ő mond neked. Ez az én akaratom.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, megteszem. Kedves Istenem, szeretném még megkérdezni, hogy helyesen cselekedtem-e, amikor ezt mondtam Vogt atyának?”

Megváltó: „Lányom, a kezdet jó.”

Én: „Megkérdeztem a Megváltót, hogy van-e valami üzenete számomra, amit Gebard Heyder lelkésznek mondjak.”

Megváltó: „De igen! Mondhatod neki, hogy minden, amit eddig tett, az én akaratom volt. Mondj neki még valamit: tetszik nekem a munkája. Az a munka, amit eddig végzett, jó.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, mindent átadok neki.”

Én: „Drága Istenem, valami nagyon forró érzek a szívemben. Csak képzelődöm?”

Megváltó: „Nem, leányom, ez az én kegyelmem. Ez az ajándékom neked.”

Én: „Drága Istenem, ha ilyen ajándékot adsz nekem, biztosan valami vár rám. Uram, még többet szeretnék ebből a szeretetből a papok számára.”

Megváltó: „Lányom, tetszik, amit mondtál.”

Kérj sok szeretetet a papok számára. Lányom, szeretlek, írd le.”

Édes Jézusom, most olyan nagyon szeretlek. Ez a szeretet erősebben él bennem, mint máskor. Köszönöm neked, Uram és Istenem, a rengeteg kegyelmet, amit nekem ajándékoztál. Megáldott a Megváltó, és így szólt: „Menj békével, kedves leányom.”

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. október 10. Szombat

07:00 óra szentmise a Rochus-kápolnában

11.30 és 12.00 óra között otthoni

imaközösség!

Megváltó: „Figyelj jól, leányom, egy bizonyos időre megadom neked a gyógyítás kegyelmét.” Én: „Nem, Uram, rosszul hallottam. Kérlek, mondd el még egyszer.”

A Megváltó másodszor is megismételte ugyanezt. Nem értem ezt. Nem tetszik nekem, mert én egy senki vagyok.”

Megváltó: „Meggyógyítalak benned.”

Én: „Uram és Istenem, milyen gyógyulás lesz ez?”

Megváltó: „Ezeket a gyógyításokat bízd rám. Te az én eszközöm vagy, leányom. Írd le, leányom, nagyon tetszik nekem, ahogyan az emberekkel bánasz.”

Én: „Drága Istenem, egyesek azt mondják, hogy szigorú vagyok.”

Megváltó: „Lányom, ne hallgass másokra, azt akarom, hogy olyan maradj, amilyen vagy.” Én: A Megváltó megáldott.

1992. október 11., vasárnap

8:00 óra, Duna – Regensburg parkoló, a lakóautóban „Salve Regina.

Imádkozó közösség!”

Megváltó: „Írj, lányom! Azt akarom, hogy írj.”

Én: „Nem tudom, mit akar most mondani nekem a Megváltó. Várom a szót. A szó nem jön azonnal. Egy ideig csendben maradtam.”

Megváltó: „Gebhard Heyder atya még ma veled van. Aztán hozzám jön.” Én: „Akkor ez az utolsó alkalom, hogy veled vagyok?”

Megváltó: „Igen.”

Én: „Ez nagyon megvisel. Sírtam. Uram és Istenem, akkor már nem lesz papom.”

Megváltó: „Lányom, jön majd egy Rotba.”

1992.10.04. – vasárnap

7:30 – 9:00

Imádkozó kör!

Először imádkozunk a Szűz Mária-szobor előtt.

Aztán újra összejövetel a konyhában, ahol megkaptam az Üdvözítő üzenetét: Üdvözítő: „Lányom, azt kívánom, hogy írj. Elfogadtam irántam érzett szeretetedet. Ez nem egy hízelgő szeretet.”

Én: „Ezt írtam le?”

Megváltó: „Igen, írj. Tetszett, ahogy ma imádkoztál. Folytasd így. Örülök, hogy Gebhard atyához mész. Ez az én kívánságom is. Ismét rajta keresztül fogok hozzád szólni. Bízz benne. Lányom, különösen örülök, hogy elfogadtad ezeket a szenvedéseket. A próbatétel véget ér.”

Én: „Kedves Istenem, magyarázd el nekem ezt egy kicsit részletesebben.”

Megváltó: „Próbára vagy téve, leányom, azokért a szenvedésekért, amelyeket kapni fogsz. Leányom, szeress továbbra is úgy, mint eddig. Még több szeretetet fogok adni neked. Te egyre többet kérsz, és én egyre többet fogok adni neked.”

ÉN: „Kedves Istenem, még egy dolgot szeretnék megkérdezni tőled: már több hónapja fáj a vállam és a bal karom. Sem a kenőcs, sem a sós fürdő nem segít. Ezek a fájdalmak tőled származnak, vagy kórházban orvosoknál kezelhetem őket?”

Megváltó: „A kórházban sem tud senki segíteni rajtad. Ezek a fájdalmak tőlem származnak. Ezek azoknak a szenvedéseknek az előjelei, amelyek még rád várnak.”

Megváltó: „Te nekem adtad az egészségedet, leányom.”

ÉN: „Legyen úgy, ahogy te akarod. Feláldozom neked ezeket a fájdalmakat a bűnösök megtéréséért és a lelkek üdvösségéért.”

Megváltó: „Lányom, a még bekövetkező viharok nagy károkat fognak okozni. Imádkozzatok ezekért a szándékokért. Sok új háború lesz. Az emberek langyossá váltak. Nem ismerték fel Atyjukat. A világi dolgokat részesítették előnyben, de a világi dolgok nem tudják megmenteni őket. A természet védekezik a bűnösök ellen. Lányom, a nagy járvány, amely kitörni fog, még csak a kezdetén jár. Ez a betegség elragadja az országokat. Nincs gyógymód erre a betegségre. Gazdagokat és szegényeket, gonoszokat és jókat egyaránt elragad.

Hirtelen támad az emberekre. Senki sem tud elrejtőzni előle vagy kímélni. Oda érkezik, ahová én akarom. A föld számos nemzetét elragadja. ÉN: „Van ennek a betegségnek neve?”

Megváltó: „Ez egy új betegség. Még nincs neve, de kapni fog. Lányom, sokat kell imádkoznod.”

ÉN: „Eolvashatom ezt az imacsoportomnak?”

Megváltó: „A könyvet minél hamarabb meg kell írni, akkor mindannyian elolvashatják. Ha most mondasz nekik valamit, nem fognak hinni neked. Csak azt hallják, amit az emberek többsége mond; csak akkor hiszik el, ha látják. A hitük felszínes, és nincsenek gyökerei.”

ÉN: „Drága Istenem, most már nem tudok tovább írni. Kérlek, bocsáss meg nekem.” ÉN: A Megváltó megáldott engem...

10.00 óra szentmise Rotban, kevesen voltak a templomban

13:00 rózsafüzér és imádság.

1992. október 5. – hétfő

9.00 óra az orvosi szobában imádkozó egyesülés!

Ma reggel óta erős fejfájás gyötör. Azt mondtam az Úrnak, hogy feláldozom ezt a fájdalmat a bűnösök megtéréséért és a lelkek üdvösségéért. Azt is mondtam, hogy nem kell elvennie tőlem a fájdalmat. Ezt követően egyesültem a Megváltóval. Most melegséget éreztem a szívemben. Kellemes érzés. Érezni, hogy az Úr velem van.

Megváltó: „Igen, leányom, veled vagyok. Sokat kell engesztelni a lelkekért. Leányom, szükségem van rád...”

ÉN: „Uram és Istenem, drága Jézusom. Odaadom neked, amire szükséged van, bár nem tudom, mire van szükséged tőlem.”

Megváltó: „Lányom, szükségem van a látásodra.” ÉN: „Mit jelent ez?”

Megváltó: „Egy ideig nem fogsz látni.” ÉN: „Istenem, akkor megvakulok?” Megváltó: „Lelkileg nem.”

ÉN: „Ó, Uram, de az biztosan szörnyű lesz.” Megváltó: „Veled leszek.”

ÉN: „Igen, Uram, a látásomat neked adom. Mikor fog ez megtörténni? A sebhelyek bevésése előtt vagy után lesz? Megmondhatod nekem?”

Megváltó: „Lányom, akkor történik meg, amikor én akarom.” ÉN: „Igen, Uram és Istenem, történjen meg, amikor te akarod.”

Azt hittem, nincs senkim, aki gondoskodna rólam.

Megváltó: „Lesz valakid.”

ÉN: „Sokáig fog tartani ez a vakság?” Megváltó: „Egy bizonyos ideig.”

ÉN: „De sokat kérsz tőlem.” Megváltó: „Ez a fejlődésed érdekében van.”

ÉN: „Kedves Istenem, ha velem vagy, nem kell aggódnom. Akkor te gondoskodsz rólam.”

Megváltó: „Így van.”

ÉN: „Igen, Uram, egyetértek.” Megváltó: „Megáldalak, leányom.”

ÉN: A Megváltó megáldott...

11:45 – Kedves Istenem, kérek, vedd el az aggodalmaimat, ha megvakulok. Nem akarok arra gondolni, milyen lesz.

Megváltó: „Kedves leányom, ezt el fogom venni tőled.” ÉN: „Uram és Istenem, köszönöm neked.”

18:00 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20:00 Imacsoport!

1992. október 6. – kedd

9.00 óra az orvosi szobában – imádságos összejövétel!

Megváltó: „Írj, szeretett leányom, azt akarom, hogy írj. Örülök, hogy hozzám szóltál. A szíved most tele van szeretettel. Leányom, ezt a szeretetet senki sem veheti el tőled, kivéve, ha te magad is beleegyezel. Légy óvatos.”

ÉN: „Szerető Atyám, szeretett Szentlélek, szeretett Jézusom. Kérem a kegyelmedet. Őrizd meg nekem azt a szeretetet, amelyet adtál nekem. Ne engedd, hogy haszontalan beszélgetéseket folytassak. Hadd beszéljek és hallgassak, amikor te akarsz. Hadd szeressek ott, ahol a lelkem ellenáll.

Hadd szeressek mindenkit a te szíveddel, amely olyan, mint a szeretet lángoló tüze. Hadd keressem először a hibákat magamban, mielőtt másokat ítélnék.”

Megváltó: „Lányom, szabad szívből beszélsz, amely az enyém. Drága lányom, valami közeledik feléd.”

ÉN: „Uram és Istenem, vajon ez miatt szomorkodom? De nem tudom, miért. Kérek, mondd meg nekem.”

Aztán imádkoztam: „Gyere, Szentlélek, gyere Mária, a te annyira szeretett menyasszonyod szennyezetlen szívére keresztül, és mondd meg nekem, mit írjak. Készen állok arra, hogy leírjam, amit sugallsz nekem. Akár szomorú leszek, akár nem, azt fogom tenni, amit te akarsz.”

Még mindig nem hallottam semmit.

ÉN: „Beszélj, Uram és Istenem, szolgálója hallgat.”

Megváltó: „Sok bánat vár rád.”

ÉN: „Drága Istenem, mit jelent az, hogy sok?”

Megváltó: „Lányom, mindent el kell viselned. Imádkozz a családjáért.”

ÉN: „Uram és Istenem, mentsd meg őket mind, szeretem őket. Kérek, ne hagyd, hogy bárki is elveszen.” Megváltó: „Lányom, ők nem akarnak megtérni.”

ÉN: „Uram, készen állok szenvedni értük, de csak akkor, ha te úgy akarsz. Hiszen te ismered a szívüket, én viszont nem.”

Megváltó: „Kedves leányom, tetszik, amit mondtál. Úgy lesz, ahogy én akarom. Kedves leányom, írj le még valamit. Hamarosan háború lesz Szerbiában. Imádkozz, hogy az ellenség gyengüljön.”

ÉN: „Imádkozni fogok ezekért a szándékokért.”

ÉN: „Uram és Istenem, amikor tegnap a imacsoportban előttem térdeltem és hozzád imádkoztam, állandó tűz égett a szívemben. Elég erős volt. Úgy éreztem, mintha belülről égnék.”

Megváltó: „Lányom, az én voltam.”

Én: „Istenem, van ennek számomra valami jelentése?”

Megváltó: „Hogy el tudd viselni a bánatot, ami rád vár. Jó cselekedeteikért jó jutalommal jutalmazom gyermekeimet.”

Én: A Megváltó megáldott engem...

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. október 7. – szerda

8.15 óra az orvosi
szobában imádkozó
közösség!

Megváltó: „Te vagy az én ékszerem, lányom.”

Én: „Uram, ezt már egyszer leírtam.”

Megváltó: „Írd le, a te gondjaid az én gondjaim is, leányom.” Én: „Olyan tiszta a lelkem, hogy ékkőnek nevezheted?” Megváltó: „Igen, leányom.”

Én: „Olyan csodálatos érzés ez bennem. Úgy gondolom, a lélek tisztasága az Isten országa.” Megváltó: „Tiszta lélekkel azt tehetek, amit akarok.”

Megváltó: „Lányom, írd le: a vaksággal így van. A szíveddel fogsz látni. Többet fogsz látni, mint mások a szemükkel.

A látás világi, a szív fénye mennyei. Ezt a fényt csak én adhatom. Ezért egyetlen orvos sem fog hinni neked. Mindent, amit látni fogsz, el kell mondanod.

Egy pap le fogja írni. Nem te fogsz beszélni, hanem én fogok helyetted beszélni. Lányom, légy meggyőződve arról, hogy a szív fénye többet ér, mint a látás.”

Én: „Uram, most már jobban értem. Köszönöm, hogy elmondtad nekem.” Megváltó: „Lányom, még szükségem van valamire tőled.”

Én: „Igen, Uram, ha megadhatom neked, a tiéd lehet.”

Megváltó: „Szükségem van a kezedre. A te kezeddal fogom meggyógyítani a lelkeket.” Én: „Ó, Uram, mit művelsz velem? Ilyesmit el sem tudok képzelni.

„De ha benned vagyok, akkor hiszem, hogy ilyesmi megtörténhet. Uram, ne az én akaratom, hanem a te akaratom legyen meg. Ha a lelkek üdvösségéről van szó, máris a te kezédben vagyok.”

Megváltó: „Lányom, ez volt az, amire még szükségem volt tőled. A gyógyulások akkor fognak megtörténni, amikor én akarom. Nem akkor, amikor az emberek akarják.”

Az Úr megáldott engem, és így szólt:

„Menj békével, leányom, és bízz bennem.”

19.00 óra Rózsafüzér és szentmise a Rochus-kápolnában.

1992. október 8. – csütörtök

Archívum 10:15

Imádkozó közösség!

Megváltó: „Írj, leányom, csend van.”

Én: „Jézus, az élő Isten Fia, vőlegényem, mit írjak?” Megváltó: „Írj le, leányom, szóról szóra.”

Én: „Igen, Uram.”

Megváltó: „A sebek, amelyeket kapsz, meglepetésként fognak érkezni.” Én: „Tehát nem fogom tudni, hogy melyik napon vagy órában jönnek?” Megváltó: „Lányom, ezt én határozom meg.”

Én: „Akkor még elmehetek Regensburgba?”

Megváltó: „Igen, még elmehetsz. Lányom, a Sátán most nagyon erős. Nem árthat neked, ha erős maradsz. Mindent meg fog tenni, hogy ne írj. Lányom, igyekezz és írd tovább. Hamarosan legyőzetik. Nem minden gyermekem hallgat rá. Ez a kis számú gyermekem fogja legyőzni.”

Én: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Igen, írd meg le valamit. A hatóság készen áll arra, hogy beszéljen veled. Figyelj jól a hangomra. Lányom, maradj hű ahhoz, amit leírtál. Veled vagyok. Megszégyenítem a hatalmasokat. A hatalmasokat szitálni fogom.”

Én: „Kik azok a nagyok?”

Megváltó: „A politikusok és a püspökök, ők felelősek a káoszért ezen a világon. Írd le, leányom, azt kérem tőled, hogy menj el Vogt atyához. Mondd meg neki, hogy a szentmise előtt imádkozzon rózsafüzért a hívőkkel. Mondd meg neki, én kértem.”

Én: „És ha azt mondja, hogy nem tud?” Megváltó:

„Azt bízd rám.”

Én: „Istenem, mikor szeretnéd, hogy menjek hozzá?” Megváltó:

„Még ma menj hozzá.”

Én: „Mondjak neki még valamit, azon kívül, hogy imádkozza el a rózsafüzért?” Nem kaptam választ.

Én: „Igen, Uram és Istenem, még ma elmegyek hozzá, és elmondom neki, amit mondtál nekem.”

Úton Rot felé imádkoztam a rózsafüzért a papért.

16:10-kor rövid imát mondtam a roti templomban.

16:15-kor Vogt plébánosnál voltam.

Elmondtam neki, mit kért tőle a Megváltó.

Ő megint ugyanazt mondta: „Hogyan fogom ezt megoldani a ministránsokkal?” Azt mondtam neki: „Istennek minden lehetséges.”

Azt mondtam neki: „A helyükben azt tenném, amit a Megváltó tőlük kér.” Belső nyugtalanság gyötörte. Nem tetszett neki. Ez az arcáról is látszott. Még megkértem tőle az áldást, majd elmentem.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

Vogt atya a szentmise végén egy rózsafüzér-tételt imádkozott a Szentostya előtt.”

1992. október 9. –

péntek Imádkozó

egyesülés az orvosi szobában!

Megváltó: „Lányom, vigyázz, mindazt, amit írtál, ne add oda egyetlen püspöknek sem, hogy elolvassa. Elmondhatod nekik, de az írásokat meg kell őrizned. Ha a könyv kinyomtatásra kerül, akkor elolvashatják.

„Írd le, lányom: Gebhard Heyder atya azt fogja mondani neked, amit én sugallok neki. Tedd azt, amit ő mond. Ez az én akaratom.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, meg fogom tenni. Kedves Istenem, szeretném még megkérdezni, hogy helyes volt-e, amit Vogt atyának mondtam?”

Megváltó: „Lányom, a kezdet jó.”

Én: „Megkérdeztem a Megváltót, hogy nincs-e valami, amit Gebhard Heyder atyának mondanom kellene.”

Megváltó: „Dehogynem! Mondd meg neki, hogy mindaz, amit eddig tett, az én akaratom volt. Mondj neki még valamit: tetszik nekem a munkája. Az a munka, amit eddig végzett, jó.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, mindent átadok neki.”

Én: „Drága Istenem, valami nagyon forrót érzek a szívemben. Csak képzelődöm?”

Megváltó: „Nem, leányom, ez az én kegyelmem. Ez az ajándékom neked.”

Én: „Kedves Istenem, ha ilyen ajándékot adsz nekem, biztosan valami vár rám. Uram, még többet szeretnék ebből a szeretetből a papok számára.”

Megváltó: „Lányom, tetszik, amit mondtál. Kérj sok szeretetet a papok számára. Lányom, szeretlek, írd le ezt.”

Én: „Drága Jézusom, most annyira szeretlek. A szeretet jobban van bennem, mint máskor. Köszönöm neked, Uram és Istenem, a sok kegyelmet, amit nekem ajándékoztál.”

Én: A Megváltó megáldott engem, és így folytatta: „Menj békével, kedves leányom.”

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. október 10. – szombat

07:00 óra szentmise a Rochus-kápolnában

11.30-tól 12.00-ig otthon imádkozó

közösség!

Megváltó: „Figyelj jól, leányom, egy bizonyos időre megadom neked a gyógyítás kegyelmét.” Én: „Nem, Uram, talán rosszul hallottam. Kérem, mondja el még egyszer.”

A Megváltó másodszor is megismételte ugyanezt.

Én: „Ezt nem értem. Nem tetszik nekem, mert én egy senki vagyok.” Megváltó:

„Benned fogok gyógyítani.”

Én: „Uram és Istenem, milyen gyógyulás lesz ez?”

Megváltó: „Ezeket a gyógyításokat bízd rám. Te az eszközöm vagy, leányom. Írd le, leányom, nagyon tetszik nekem, ahogyan az emberekkel bánasz.”

Én: „Kedves Istenem, egyesek azt mondják, hogy szigorú vagyok.”

Megváltó: „Lányom, ne hallgass másokra, azt akarom, hogy olyan maradj, amilyen vagy.” Én: A

Megváltó megáldott engem...

1992.10.11. – vasárnap

8:00 óra, Duna – Regensburg parkoló, a „Salve Regina” lakóautóban.

Imádkozó közösség!

Megváltó: „Írj, lányom. Azt akarom, hogy írj.”

Én: Nem tudom, mit akar most mondani nekem a Megváltó. Várom a szót. A szó nem jön azonnal. Egy ideig csendben maradtam.

Megváltó: „Gebhard Heyder atya még ma veled van. Aztán hozzám jön.” Én: „Akkor ez az utolsó alkalom, hogy vele vagyok?”

Megváltó: „Igen.”

Én: „Ez nagyon megráz. Sírtam. Uram és Istenem, akkor már nem lesz papom.”

Megváltó: „Lányom, jön majd egy Rotba.”

Én: „Nem kell ezt Gebhard Heyder atyának mondanom, hogy te fogod őt magadhoz venni.”

Megváltó: „Nem, ő tudja.”

Én: „Kedves Megváltó, tegnap este éreztem, hogy valami ilyesmi fog történni veled. Kedves Istenem, szeretném, hogy még valamit leírjak?”

Megváltó: „Igen, írj le még valamit: mindent, amit Gebhard atya ma még mond neked, jól tarts meg. Ne kételkedj, leányom. Mosolyogj Gebhard atyára.”

Én: „Hogyan tegyem ezt, ha sírnom kell?” Megváltó: „Ehhez megadom neked a kegyelmet.”

Én: „Megbeszéltem veled, hogy itt, a Salve Regina lakókocsiban találkozunk 13.30-kor.

Megígérte, hogy eljön.”

Megváltó: „Én így akartam. Lányom, örülök, hogy annyira szereted Gebhard atyát. Mondd meg neki, hogy szeretem őt.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, megmondom neki.” A

Megváltó ezután megáldott.

Gebhard atya a megbeszéltek szerint érkezett. Több mint négy órát töltöttem vele a lakókocsiban. A végén gyóntam neki. Felolvastam neki azt a naplót, amit a Megváltó sugallt nekem. Megerősítette, hogy ez a Megváltótól származik, és feltétlenül folytassam az írást, amit a Megváltó sugallt nekem. Nagyon nehéz volt elbúcsúznom tőle. Mondtam neki, hogy többé nem fogom látni, és ezért sírtam már ma reggel a templomban. Erőt adtam neki, ahogy ő is nekem. Fájdalmasan búcsúztunk egymástól. Olyan érzésem volt, mintha valaki kitépte volna a szívem egy darabját. Egész úton hazafelé imádkoztam érte.

Elmentem a szentmisére a karmelita templomba, a prédikáció jó volt.

1992. október 12. – hétfő

8.30 óra az orvosi
szobában Imádságos
összejövétel!

Megváltó: „Lányom, írd le: szeretlek. Tegnap semmi sem volt rossz, minden rendben volt. Ne aggódj, mert veletek voltam. Gebhard atya még ezekben a napokban eljön hozzám. Ez az én akaratom. Örültem annak, amit mondtál neki. Ma elgondolkodik rajta, és meg fogja érteni. Nagyon szeret téged. Tegnap nagy örömet okoztál neki.”

Megváltó: „Lányom, írd tovább. A következő nagy katasztrófa már a küszöbön áll. Sok embert fog érinteni. Senki sem tudja megakadályozni ezt a katasztrófát. Pusztítást fog hagyni maga után. Imádkozzatok sokat a haldoklókért. Lányom, valami vár rád.”

Én: „Drága Jézusom, hallgatok.”

Megváltó: „A sebek nyomai beléd vésődnek. Készülj fel, már nagyon közel vannak. Tetszik a bátorságod. Ez az én kegyelmem, leányom.”

Én: „Uram és Istenem, köszönöm ezt a kegyelmet. Mondanál nekem valamit? Mit értesz azon, amikor azt mondod nekem: Készülj fel!”

Megváltó: „Sokat kell engesztelned, hogy sok lélek megmeneküljön.”

Én: „Igen, Uram, megértettem. A te kegyelmeddel meg fogom tenni.”

Megváltó: „A vezeklő szenvedések eleinte elviselhetetlenek lesznek. Így kell lennie. Senki sem dicsekedhet a sebhelyekkel, és senki sem szerette őket. Csak az én szeretetem képes megtartani őket.

Nem kell másokra hallgatnod, ha sokan azt mondják, hogy a sebhelyekkel dicsekszel, mert nem fogsz kesztyűt viselni. A tisztátalan szellem az, aki ezeket a szavakat sugallja.”

Megváltó: „Gebhard atya felismerte, hogy megkapod a sebhelyeket, mert megadtam neki a fényemet. A fényem nélkül senki sem tud semmit felismerni.”

Én: „Uram és Istenem, mindazt, ami rám vár, Mária Szeplőtelen Szíve által a te kezébe helyezem.

Tedd, ahogy akarsz, én a te szolgálóleányod vagyok, legyen velem, ahogy mondtad.”

Megváltó: „Aldalak téged, leányom.”

A Megváltó megáldott engem.

18.00 óra szentmise és rózsafüzér Rotban

20.00 óra imacsoport

1992. október 13. – kedd

8.30 óra Orvosi rendelő

Imaközösség!

Megváltó: „Szeretett leányom, írd le: a sebhelyeket, amelyeket kapsz, eleinte csendben kell őrizned. Én fogom az embereket hozzád vezetni. Nem mindannyian imádkozók, akik hozzád jönnek.

Sokan közülük el fognak távozni. Juhaink hallgatnak a hangomra, ne aggódj, ha egy ideig kevesebben lesznek az imacsoportodban.”

Én: „Igen, Uram, azt fogom tenni, amit az elején mondtál. Az elején csendben őrzöm majd a sebhelyeket.”

Megváltó: „Kezdetben sok nyugalomra van szükséged. Az emberek nyugtalansága árthat neked.

Lányom, készülj fel arra, ami rád vár. Tetszik nekem a szereteted irántam.

Írd még le valamit, leányom. A sebhelyek az én jeleim, és csak én tudom őket rányomni. Senki sem tudja őket utánozni. Eltűnhetnek, amikor akarom, és maradhatnak is, ameddig akarom. A sebhelyek, amelyeket kapsz, addig maradnak, ameddig akarom. A sebhelyeknek meghatározott méretük és mélységük van. Ezek egybehanganak a Golgotán átélt élményeimmel. A beivódás során nagy fájdalom fog jelentkezni. Imádkozz, hogy el tudj viselni ezt a fájdalmat. Légy türelmes mindennel szemben, ami rád vár. A türelem nagy erény.”

Én: „Uram, kérek, adj nekem nagy kegyelmet, hogy türelmes és kitartó legyek veled és más emberekkel szemben.

A Megváltó megáldott engem.

18.00 óra szentmise és rózsafüzér Rotban.

1992. október 14. – szerda

8.30 óra az orvosi
szobában imádságos
egyesülés!

Megváltó: „Lányom, sok szeretetre vágysz, és én megadom neked. A sok szeretet sok szenvedést jelent. Akarod ezt, lányom?”

ÉN: „Nagy szerelmem, veled igen, mert mindenkinek felett szeretlek, és mert te vagy minden bennem. Nagy szomjúságom van a lelkek megmentése iránt. Az út hozzád a kereszton át vezet a fénybe. A keresztn van az üdvösség, a remény és az élet. A keresztn van a világ megmentése.

Uram, teljesen a tiéd vagyok, tégy velem, amit akarsz.”

Megváltó: „Drága leányom, sokat fogsz szenvedni.”

ÉN: „Uram és Istenem, kedves Menyasszonyom, én is nagyon foglak szeretni. Mert a veled való szenvedés szeretetté fog alakulni, és a szeretet erősebb, mint a világ minden szenvedése!”

Megváltó: „Lányom, eljön az az idő, amikor az emberek akaratuk ellenére szenvednek majd. Az az ember, aki nem hajlandó elfogadni a keresztemet, nem lehet a tanítványom. Csak a keresztem által nyerhetnek örök életet. Szeressétek minden keresztest, hogy befogadjatok. Sok keresztest kell majd viselnetek.”

ÉN: „Most a bal karom fájdalmára és a vállamra gondoltam.”

Megváltó: „Ezek az én engesztelő szenvedéseim. Minden szenvedést feláldozhatsz nekem, és ezt annyiszor, amennyiszor csak akarsz. Ez gyümölcsöt hoz magával. Sokat kell feláldoznotok nekem, hogy sok gyümölcsötök legyen.”

ÉN: „Még le kell írnom valamit, Istenem?” Megváltó: „Igen, azok a szenvedések, amelyeket kapsz, gyógyíthatatlanok.” ÉN:

„Hogy érted ezt, Uram?”

Megváltó: „Az orvosok nem tudnak meggyógyítani. Fájdalom nélkül a túlvilágon leszel.” ÉN: „Ez azt jelenti, hogy velem és bennem szenvedsz. Így nem leszek tőled elválasztva. Akkor te vagy a szenvedő Jézus bennem!”

Megváltó: „Kedves leányom, így van. A Megváltó megáldott engem.”

19.00 óra Rózsafüzér és szentmise a Rochus-kápolnában

1992. október 15. – csütörtök

Az orvosi szobában
imádkozó közösség!

Mélyen imádkoztam, és így szóltam a Megváltóhoz:

ÉN: „Uram, szeretném őket mind a te szeretetteddel szeretni.”

Megváltó: „A szeretet ott van, ezt kell tennetek. Sok szeretetet meríthettek. A forrás még nem apadt el, mindenki meríthet belőle, amennyit csak akar. A szeretetnek nincs határa.”

ÉN: „Ó, Uram, adj nekem sok szeretetet, hogy továbbadhassam. Most tüzet érzek a szívemben.”

Megváltó: „Ez az én szeretetem.”

ÉN: „Ezt az égő tüzet az utóbbi időben gyakran éreztem. A Megváltó akkor jön hozzám, amikor akar. Ezt a szeretet tüzet akkor is érzem, amikor nem vagyok egyesülve a Megváltóval. Akkor érzem, hogy a Megváltó ott van. Fontos, hogy a lélek mindig tiszta legyen.”

Megváltó: „Menyasszonyom, szeretlek. Semmi sem választhat el minket többé. Bennem vagy, leányom. Veled azt tehetek, amit akarok.”

ÉN: „Igen, Uram és Istenem, azt tehetsz velem, amit akarsz, ehhez megvan a beleegyezésem.”

Megváltó: „Kedves leányom, írd le: a véres szenvedések most kezdődnek. Most el kell kezdenem, mert szomjazom. Te vagy az eszközem, amelyet használok. Kérlek, maradj hűséges hozzám hűséges maradsz.”

ÉN: „Ó, Uram, kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy hűséges maradhassak hozzád. Mert önmagamtól semmit sem tudok. A te kegyelmed nélkül képtelen vagyok hűséges lenni hozzád. Uram, eddig hűséges voltam hozzád. Mert te adtad nekem a hűség erényét.

Megváltó: „Igen, leányom, tudni akartam, hogy ezt már elfelejtetted-e.”

ÉN: „De Uram, a te szavad él bennem. Az élő szavad nem törölhető ki, ha mindig veled vagyok.”

Megváltó: „Kedves leányom, így van. Szeress engem jobban, leányom.”

Ő a leggyorsabb út hozzám. Ő volt az, aki a leggyorsabban eljuttatott hozzátok. Szeressétek őt nagyon, mert gyermekei alig szeretik.”

Megváltó: „Kedves leányom, írd le!”

Én: „Jézus, az élő Isten Fia, mit írok? Most már mindent elhiszek, mert tudom, hogy benned vagyok. Végtelen nyugalom, béke, sőt, melegség sugárzik a szívemben. Tényleg nem tudom, mit fogok most írni. Várom a hangot, amelyet a szívemben fogadok, mert ennek semmi köze az értelmhez. Mert teljes mértékben arra koncentrálok, amit a szívemben fogadok. Addig várok, amíg újra hallok valamit.”

Megváltó: „Igen, leányom, így van, amit írtál. Semmit sem tudsz magadtól. Leányom, írd le: Leányom, nehéz idők jönnek rátok.

Az ellenség sokkal több lelket akar magával ragadni, mint eddig. Közelednek a nagy katasztrófák.

Németországot nagy katasztrófa fenyegeti. Ezúttal sok lélek veszik el. Szinte mindannyian elvesznek. Mert már nem imádkoznak. A lelkek hidegek. Még a püspökök is elvesznek.

Én: „Istenem, ezt biztosan rosszul írtam le.”

A Megváltó megismételte, és újra elmondta ugyanezt. Még egyszer figyelmeztetett, hogy írjam le ezt.

Megváltó: „Zürzavarba sodorták az egyházamat. És szétszórták a nyájamat. Már nem tudják összehozni őket. Az eltévelyedett gyermekek a széles úton járnak, gyorsan sietnek előre. A Sátán mindet fogságba ejtette. A széles út a pusztulás útja. Lányom, légy türelmes a szenvedéssel. A megfelelő óra még nem jött el, de már a küszöbön áll. Készülj fel a cselekedeteimre. Így kell történnie, az Atyámért, ahogyan az Atyám, én és a Szentlélek akarjuk. Semmi sem történik az akaratunk nélkül. Örülök, leányom, hogy vágyakozol arra, hogy velem együtt szenvedj. Ezt teszi a szeretet, amelyet tőlem kaptál. És ezzel a szeretettel szeretsz engem.”

Megváltó: „Lányom, írd még valamit. Nem sokáig fogsz még a pszichiátriai klinikán dolgozni. Ez az én akaratom. Otthon zarándokkal fogsz foglalkozni. Sokan fognak tanácsot kérni tőled. Légy kedves és szeretetteljes mindenkivel. Legtöbbjük tehetetlen. Sokan elvesztették a papok iránti bizalmukat. Vissza kell térniük a templomba. Péter templomába. Kérj nekik sok szeretetet. Csak a szeretet mentheti meg őket.”

Én: „Uram és Istenem, megértettem. Köszönöm neked. Mindent meg fogok tenni a kegyelmeddel és az erővel, amit adsz nekem.”

Megváltó: „Drága leányom, szeretlek. Nagy védelem van feletted. Bízz ebben a védelemben.

Én: A Megváltó megáldott.

10.00 óra szentmise

13.00 óra rózsafüzér és imádság.

1992. október 19. – hétfő

Az orvosi szobában

imádkozó közösség!

Megváltó: „Kedves leányom, írd le: azok a szenvedések, amelyeket elviselsz, csak akkor bírnak nagy értékkel, ha velem egyesülsz.”

Én: „Uram, de én mindig egyesülök veled.”

Megváltó: „De elfordulhatsz tőlem. Lányom, szabad akaratod van.”

Én: „De Uram, ha neked adom az akaratomat, nem fordulhatok el tőled.” Megváltó: „Ha nekem adod az akaratodat, akkor nem.”

Én: „Uram és Istenem, Szentháromságos Istenem, drága Jézusom. Neked adom az akaratomat, hogy soha ne forduljak el tőled, a te szeretetedben egyesüljek veled, és mindig teljesítsem az akaratodat. Ezt kívánom, és hiszem, hogy szenvedéseimet egyesíteni fogom veled.”

Megváltó: „Kedves leányom, örülök annak, amit írtál. Írd le: a Szentháromság Isten szereti téged.”

Megváltó: „Írd le, leányom, mindent, ami történik, először nekem kell elmondanod.” Én: „Igen, Uram, meg fogom tenni.”

Megváltó: „Írd le, lányom, ez fontos. Kedves lányom, úgy kell elviselned a szenvedéseket, ahogy én akarom.”

Én: „Uram, ezt egyáltalán nem értem.”

Megváltó: „Lesznek napok, amikor többé-kevésbé fájdalmaid lesznek. A fájdalmat én irányítom, ezért nem kell enyhítésre várnod.”

Én: „Kedves Istenem, most már lassan komolyan veszem a dolgot. Kérlek, adj nekem kegyelmet, ha eljön az idő, hogy jól tudjak szenvedni, és ehhez megkapjam a kitartást. Ó, Uram és Istenem, tedd úgy, ahogy te akarsz. Annyira szeretlek. Ezt már szavakkal nem tudom kifejezni, de ezt te magad is tudod. Készen állok arra, hogy veled együtt szenvedjek. Nagy reményem van. A mennyben nincs szenvedés. Nagy öröömre szolgál, hogy veled együtt szenvedhetek itt a földön.”

Megváltó: „Kedves leányom, örültem, hogy ezt hallottam tőled.” Én: A Megváltó megáldott.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rot

1992.10.20. – kedd Az

orvosi rendelőben

imádkozó közösség!

Megváltó: „Lányom, tetszik nekem minden, amit eddig írtál.

Lányom, nem azt írsz, amit akarsz, hanem azt, amit én akarok. A hang, amit hallasz, az én hangom. Lányom, nem fogod az embereket

Meg tudod győzni őket, mert ők maguk nem hallanak semmit, de a szavaidból fel fogják ismerni, hogy én vagyok az. Ezt nem fogják tudni tagadni. Lányom, készülj fel, mert már nem sokára eljön az az óra, amikor állandó szenvedéseket fogsz elviselni a földön. Én vagyok az Úr és Isten. Be fogom fejezni a munkámat. Te vagy az eszközöm, akit használok. Lányom, bőségesen megkapod a szeretetemet, mert én vagyok a szeretet. A szenvedésed az én szeretetem lesz.”

Én: „A Megváltó megáldott engem.”

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rot

1992.10.21. – szerda Az

orvosi rendelőben

imádkozó közösség!

Megváltó: „Szeretném, ha leírnád, mert később szükséged lesz rá.” Én: „Drága Jézusom, mit írjak le?”

Megváltó: „Lányom, még annyi mindent le kell írnod.”

Én: „Uram, le fogom írni, de kérlek, adj nekem kegyelmet, hogy többet tudjak írni, és Marionnak is, mert amit írunk, az nagyon kevés.”

Megváltó: „Lányom, igyekezzetek írni, mert az én akaratom, hogy gyorsan írjatok. Az írás kegyelmét már megkaptátok. Lányom, szükségem van valamire tőled.”

Én: „Már megint? Azt hittem, már mindent odaadtam neked. Megmondanád, mit?”

Megváltó: „Minden lelket rám kell bízni. Mindannyiuknak meg kell menekülniük. Te fogsz szenvedni minden lélekért.”

Én: „Uram és Istenem, azt mondtad, hogy sok lélek már nem él.”

Megváltó: „Lányom, ezeket a lelkeket is add nekem. Lányom, én feltámaszthatom őket a halálból.”

Én: „De hát ők a hazugság atyját választották.” Megváltó: „A keresztben van az üdvösség, a keresztben van az élet.”

Én: „A keresztre feszítésed által bennem a nagy bűnösök is megmenekülhetnek!” Megváltó: „Igen, leányom, így van.”

Én: „Uram és Istenem, akkor félek a szenvedéstől.” Megváltó: „Velem nem fogsz félni.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, úgy fogom tenni, ahogy te akarsz. Uram, legyen meg a te akaratod.” Megváltó: „Tedd mindent úgy, ahogy én akarom.”

Én: „Igen, megteszem a te kegyelmeddel.”

Eszembe jutott az a vasárnap, amikor a Megváltó azt mondta nekem, hogy szinte minden lélek elvész egy katasztrófa következtében.

Megváltó: „Ne aggódj, hogy valami történik-e. Az az én gondom. A te feladatod, hogy mindezt leírd. Én úgy változtathatok, ahogy akarsz. Hatalmam van minden felett. Nélkülem semmit sem tehettek. Lányom, maradj hűséges hozzám. Már elkészítettem a tervemet számodra. Azt be kell teljesíteni.”

Én: Az Úr megáldott engem.

12.00 óra Kápolna

Megváltó: „Szeretetem örök. A földi szenvedések rövidek. Lányom, írd le, hogy velem szenvedni nagy kegyelem. Ezért áldozd fel magad, hogy velem szenvedj. Ezek a szenvedések összekapcsolódnak a szeretetemmel.”

16.30-kor a fül-orr-gégészeti klinikán voltam, O-Meier orvos hívott meg.

Több előadás is volt. Meier doktor előadása 19:10 körül ért véget. Elhagytam az előadótermet, és száguldó sebességgel rohantam a mingolsheimi Rochus-kápolnába.

19:35-kor már a kápolnában voltam. Az út nedves volt, és egész úton imádkoztam. Annyira vágytam arra, hogy fogadjam a Megváltót. A szentmise után körülbelül 30 percig beszélgettem az új pappal. Ez a Fülöp-szigeteki atya ma volt ott az első napján. Hiszem, hogy a Megváltó akaratára volt, hogy beszéljek vele. A fül-orr-gégészeti klinika előadóterme körülbelül 30 km-re van a Mingolsheim/Bad Schönborn-i Rochus-kápolnától.

1992.10.22. – csütörtök

8.30 óra az orvosi

szobában Imádságos

egyesülés!

Megváltó: „Az én akaratom, hogy amit írsz, kinyomtatják. Azt akarom, hogy tarts távolságot mindazoktól, akikkel beszélgetésbe keveredsz. Mindenki megpróbál majd befolyásolni téged, hogy ez a hang, amit hallasz, nem tőlem származik. Beszélj velük, amennyire szükséges. Szeresd őket mindannyian. Lányom, eljön az idő, amikor mindannyian elhagynak téged. Akkor engem is elhagynak. Te azonban velem vagy. Mindig bízz bennem.

„Én és anyám nem hagyunk el téged. Maradj hű ahhoz, amit írtál.” Én: „Uram és Istenem, de ez az elhagyatottság olyan nehéz.”

Megváltó: „Lányom, ezzel sok lélek üdvözülni fog. Minden áldozat gyümölcsöt hoz.”

Én: „Uram, most égést érzek a szívemben. Van ennek valami jelentése, amit tudnom kell?”

Megváltó: „Igen, leányom. Ez az irántad érzett szeretetem. Ezzel a tűzzel mindig megerősítelek. Leányom, soha nem vagy egyedül. Teljesen hozzám tartozol.”

Én: Arra gondoltam, vajon a sebek még ebben az évben megjelennek-e.

Megváltó: „Írd le: még ebben az évben megjelennek.”

Én: „Mi történik? Két dolog jut eszembe!”

Megváltó: „A sebhelyek! Azoktól nem szabadulsz meg. Azok kegyelmi ajándékok számodra. Azok által bennem vagy. Az én igentem igent marad.”

Én: „Drága Jézusom. Most annyira szeretlek. Mindig így szeretnék szeretni. A te szeretetedön kívül nincs szükségem másra.”

Megváltó: „Aki velem van, nem szorul másra, csak rám. Én helyettesítek mindent.”

Én: „Drága Istenem, ne engedd, hogy ezek a katasztrófák Németországra zúduljanak. Te elkerülheted őket.”

Megváltó: „Lányom, el fognak jönni. Mert az emberek nem akarnak megtérni. Lányom, most megáldalak téged.”

Én: A Megváltó megáldott.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban

1992. október 23. – péntek

8.30 és 9.30 az orvosi szobában

A második egyesüléskor a Megváltó így szól hozzám:

Megváltó: „Drága leányom, örülök, hogy újra hozzám szólsz. Ez volt az akaratom.” Én: „Igen, Uram, valami vezetett, ami hozzád vonzott.”

Megváltó: „Az életed teljes egészében az enyém.”

Én: „Igen, Uram, ezt jól tudom, mert mindent neked adtam.”

Megváltó: „Írj, leányom, azt akarom, hogy mindazt, amit a nap folyamán mondtál, nekem áldozd fel.”

Én: „Igazából egész nap rólad beszélek. Meg fogom tenni, Uram és Istenem.” Megváltó: „Írj tovább, leányom. Amit Abbe Wodke atya egy kazettán Monsieur Mat jo-ról Kanadából beszélt, az még ebben az évben bekövetkezik. A katasztrófa, amely Németországra vár, még ebben az évben bekövetkezik. A sebek, amelyeket kapni fogsz, szintén még ebben az évben bekövetkeznek. Imádkoztatok sokat, gyermekeim. Nagyon kevés időtök van.” Én: „Először a katasztrófa vagy az én szenvedésem fog bekövetkezni?”

Megváltó: „Tudni akarod, lányom?”

Én: „Igen, Uram, ha úgy gondolod, hogy ez helyes.”

Megváltó: „Először a szenvedést fogod megkapni, mielőtt a katasztrófa bekövetkezik.

Én: „Igen, Uram, megértettem. Köszönöm neked. De Uram, nem figyelmeztethetek senkit erre?”

Megváltó: „Lányom, vajon hinne-e neked közülük bárki is?”

Én: „Az az érzésem, hogy mindenki hallgatni fog, de senki sem fog hinni nekem.” Megváltó:

„Lányom, mindannyian kicsinyhitűek.”

Én: „Kedves Istenem, egyesek felháborodnak, ha azt mondják, hogy katasztrófa jön.” Megváltó: „Igen, hogy ne kelljen imádkozniuk. Akkor fognak hinni, amikor már késő lesz. Lányom, a kevés hitűekben még ott van a büszkeség is. Meg kell térniük. Az alázatosok elfogadják a hitet, a büszkék nem tudják felfogni. A hit

az én ajándékom nektek.”

Én: A Megváltó ismét megáldott.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992. október 24. – szombat

11.00 óra otthon

7.15 óra Waghäuselben a templomban.

A szentmise kezdetén kimentünk a templomból. Fridolin és én a tabernákulum előtt ültünk és imádkoztunk.

Amikor Werner Egon atya meglátott minket, azt kérdezte: „Szeretnének részt venni a szentmisén?” Erre én azt feleltem: „Igen”. Erre ő azt mondta: „Kérem, jöjjenek át a másik oldalra”.

Ez az az oldal, ahonnan nem látszik a tabernákulum. Ugyanis reggel a szentmisét mindig ezen az oldalon celebrálják. Másodszor is megkérdezte tőlem: „Szeretne részt venni a szentmisén?” Azt feleltem: „Igen, de itt, a tabernákulum előtt.”

Harmadszor is ugyanezt mondta. Erre lehajoltunk a tabernákulum előtt, majd kimentünk a templomból.

Elsétáltunk egy tóhoz, és közben rózsafüzért és más imákat mondtunk Werner Egon atyaért és a templomban maradt hívőkért.

Mert a Megváltó azt mondta nekem, hogy maradjak a tabernákulum mellett. Eddig minden atya egyetértett ezzel, csak Egon Werner atya nem.

11.00 óra Imádságos egyesülés!

Megváltó: „Írd le, lányom, nagyon jó volt, amit ma ti ketten tettetek. Lányom, én vagyok az Úr és Isten, minden felett hatalmam van.”

Én Én: „Kedves Istenem, most biztosan rosszat fognak mondani rólunk.”

Megváltó: „Lányom, mindazok, akik rosszat fognak mondani rólatok, felelniük kell előttem. Mert nektek volt igazatok.”

Én: „Claude-ért kértem Luxemburgból.”

Megváltó: „Lányom, a Sátán még erős, imádkozz Claude-ért.”

ÉN: „Kérdeztem a Megváltótól valamit Hedwig férjéről, mert ő olyan gyakran sír és panaszkodik rá.”

Megváltó: „Lányom, a Sátán megszállta őt. Exorcizmus imát kell mondani érte.”

ÉN: „El kell ezt mondanom Hedwignek?”

Megváltó: „Igen, mindig az igazat kell mondanod. Lányom, írd le. Imádkozzatok sokat a következő időben. Közeledik a nagy katasztrófa.”

ÉN: „Akkor a szenvedéseim is közelednek?”

Megváltó: „Lányom, a szenvedéseid a küszöbön állnak.”

ÉN: „Megkérdeztem a Megváltót, hogy igaz-e, hogy a fiam Fridolintól tudta meg, hogy szenvedni fogok.”

Megváltó: „Lányom, az én akaratom volt, hogy megtudja. Drága lányom, ne hagyd, hogy az emberek befolyásoljanak. Tedd meg mindazt, amit mondok neked. Én vagyok a lelki vezetőd. Teljesen hozzám tartozol. Mindig veled vagyok, lányom. Maradj továbbra is olyan, amilyen eddig voltál. Szeretlek, és mindig megajándékozlak kegyelmemmel. Megáldalak.”

ÉN: Letérdeltem a földre. A Megváltó megáldott.

16.30

Friedolin és én tovább imádkoztunk a rot-i templomban. Gyóntam Vogt atyánál.

19:00

Friedolin és én részt vettünk a szentmisén Mingolsheimben. A szentáldozás vételekor mindketten térdre borultunk. A szentmise után egy hölgy odajött hozzánk: örült, hogy látott valakit, aki térdelve veszi át a szentáldozást. Azt mondta, ő is szívesen megtette volna, de nem merte. Azt mondtam neki, imádkozzon, hogy Isten megszabadítsa az emberek félelmétől.

21:00

Gebhard Heyder atya Regensburgból felhívott, vigasztalt és erőt adott nekem

1992. október 25. – vasárnap

7.30–10.30 otthon – imaközösség!

Megváltó: „Lányom, írd le, hogy önmagadtól semmit sem tudsz. Légy ennek tudatában.” ÉN:

„Igen, Uram, ezt felismertem. De a kísértések mindig ott vannak.”

Megváltó: „Amíg velem vagy, kísértésnek leszel kitéve. Mindenki, aki hozzám tartozik, kísértésbe esik. A fontos az, hogy ellenállj a kísértésnek.

Örülök annak, hogy folyamatosan gyónni jársz. Ezzel az ellenséget egyre gyengíted, és felismered a fondorlatát. Lányom, az ellenség ebben az időben különösen erős.

Nem tudom megkímélni téged a vele való kísértésektől. Minden kiválasztottam harcolt veled. Velem mindig legyőzheted őt.

„Lányom, írd tovább! Azt akarom tőled, hogy a napok és az éjszakák az enyéme legyenek.” ÉN:

„Uram és Istenem, kedves Jézusom, lelki vezetőm, minden nap és minden éjszaka a tiéd legyen.

Hiszen mire lennének nekem ezek a napok és éjszakák, ha téged nem lennél. Szerető Atyám, hadd legyenek csak a te szeretetedben.”

Megváltó: „Te az én szeretett leányom vagy, és az én szeretetemben vagy.” ÉN:

„Mondjak erről valamit Fridolinnek?”

Megváltó: „Lányom, elmondtad neki, amit én akartam mondani neki.” ÉN:

„Köszönöm, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Kedves leányom, írd; adok neked valamit.”

ÉN: „Nem vagyok kíváncsi arra, mit adsz nekem, de elfogadom tőled. De kérlek, mondd meg, hogy írjam le, mit adsz nekem.”

Megváltó: „Neked adom a szenvedésben való kitartásomat.”

ÉN: „Nagyon örülök ennek, és köszönöm neked, irgalmas Istenem. Ó, Uram, ezzel sok lélek megmenekül. A szenvedésben való kitartás nagy jelentőségű számomra, mert ez egy nagy kegyelem tőled.”

Megváltó: „Írd le, hogy mi tetszik nekem benned.”

Én: „Mi az, Uram?”

Megváltó: „Azt mondd az embereknek, amit én a szívedbe helyezek.” Én: „Mi az, amit a szívembe helyezel?”

Megváltó: „Az élet szavai. Tetszik nekem, hogy ezeket a szavakat ajándékozod az embereknek.”

Én: „De Uram, olyan rosszul beszélek németül, tulajdonképpen egyetlen nyelvet sem tudok rendesen.” Megváltó: „De ezek a szavak a szívből jönnek, és nem a világból.”

Én: „Uram, a te kegyelmeddel fogok beszélni, és a Szentlélek megadja nekem a megfelelő szavakat.”

Megváltó: „Az én akaratom, hogy beszélj. A papjaimnak is hallaniuk kell. Ők is kegyelmet fognak kapni a hallgatás során. Akkor adhatok kegyelmet, amikor akarok. Szavaim élet, szeretet és fény.”

Én: „Drága Istenem, nem tudok tovább írni.”

Megváltó: „Kedves leányom, örültem, hogy írtál. Megáldalak téged és mindazokat, akiket ma ajánlottál nekem.

Én: A Megváltó megáldott engem.

Körülbelül 16 órakor meghívtak kávéra. Ismét két nyelven beszéltem Istenről.

18.30-kor rózsafüzér és szentmise Mingolsheimben. A férjemmel voltam együtt. A prédikáció jó volt!

1992.10.26. – hétfő

8.30–9.30 otthon

imádkozás!

Megváltó: „Drága leányom, mindent hallottam, amit mondtál.

„A szenvedések, amelyeket most átélsz, tőlem származnak. Ezt a kegyelmi ajándékot annak adhatom, akinek akarom.”

Én: „De ezek erős fej- és vállfájdalmak a bal karomban.” Megváltó: „Kedves leányom, írd le.”

Hosszú csend következett.

Aztán a Megváltó így szólt: „Most írnod kell.”

Megváltó: „A te igent akarom tőled, hogy a öt sebhelyet beléd véshessem.” Én: „De Uram, azt már megadtam neked. Ezt már egyszer mondtad.” Megváltó: „Újra megvizsgálom, leányom.”

Én: „Uram és Istenem, most azonnal megadom neked az igent, és beviheted belém a sebhelyeket a lelkek üdvösségéért.”

Én: „Szerető Atyám, az én igentem most már a te igened is, és még egyszer megismétlem: soha ne válassz el tőlem, mert mindenképp felett szeretlek, és hozzád tartozni akarok, mert te vagy a Szentháromság Istenem, szerető Atyám, Jézusom, Isten Szentlelke és az örök szerelem lángja.”

Megváltó: „Kedves leányom, nagy mértékben ki fogom önteni rajtad a szeretetemet, hogy el tudj viselni a sebhelyeket. Ne utasítsd el ezt a szeretetet. El kell viselned, hogy jól tudj szenvedni. Kedves leányom, készülj fel az öt szent sebhelyre.”

Én: „Leírom ezt?” Megváltó: „Le kell írnod.”

Én: „Drága Jézusom, még nincs papom.”

Megváltó: „Lányom, én vagyok a lelki vezető, bízz bennem jobban. Velem semmiben sem fogsz hiányt szenvedni. Lányom, a te szenvedéseid az én szenvedéseim is lesznek.”

Én: „Kérdezem: kell még valamit leírnom?” Megváltó:

„Nem.”

Én: A Megváltó megáldott.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20.00 óra Imacsoport:

Sok hívő volt ott. Berthold atya Waghäuselből is ott volt.

Ő egy jó atya. Már áthelyezték Waghäuselből Darmstadtba. Kár, mert ő egy Mária-pap. Dochat plébános is ott volt. Ő hallgatta a gyónásokat.

Az imacsoport után beszélgettem Dochat plébánossal Josef és Giesela (Neu-Ulm) és a férjem jelenlétében. Nem tetszett, amit Dochat plébános Lefebvre püspökről mondott. A Lefebvre püspökről alkotott ítélet nagyon fájt nekem.

1992. október 27. – kedd

11:55–13:15

Imádságos Egyesülés!

Megváltó: „Kedves leányom, írd le. A kézben való áldozás során apró darabkák hullnak a földre, amelyeket az emberek eltaposanak; ezek a darabkák én vagyok.

Én: „Kedves Megváltó, tegnap feltettem egy kérdést Dochat plébánosnak: Mi a rosszabb, a püspökök Lefebvre érsek általi felszentelése, vagy a kézzel történő áldozás során a földre hulló morzsák?

Dochat plébános így válaszolt:

„Lefebvre érsek által végzett püspöki szentelés rosszabb.”

Uram, ez nagy fájdalmat okozott nekem, és nem tudom feldolgozni.” Megváltó: „Kedves leányom, írd le. Ennek a papnak meg kell térnie.”

Én: „De ő celebrálja a szentmisét.”

Megváltó: „Ha ez a pap nem tér meg, nagy felelősségre vonás vár rá.”

Én: „Ó, Uram, ez sokkoló számomra.”

Én: „Drága Jézus, a helyemben megmondanád neki, hogy térjen meg?”

Megváltó: „Lányom, bízd ezt rám. Adok neki még egy kis időt a gondolkodásra. Lányom, mindig beszélj a szájából való áldozásról, hogy a vakok újra lássanak, és a süketek újra halljanak.”

Én: „Megkérdeztem a Megváltót, hogy elmenjek-e Deris előadására. Ott lesz Dochat atya is.”

Megváltó: „Imádkozz ezekért a szándékokért.”

Én: „Kedves Megváltó, szeretnék kérni tőled valamit Vogt atya érdekében, mert szombaton különösen kedves volt hozzám a gyóntatószékben, egészen másképp, mint máskor. Utána olyan boldog voltam.”

Megváltó: „Vogt atya azt fogja tenni, amit mondok neki.”

Én: „Uram és Istenem, egész délelőtt 12 óráig fájt a fejem, és most, hogy veled beszélek, már nem fáj.”

Megváltó: „Írj le, lányom, én adhatok fájdalmat, amikor akarok.” Én: „Még le kell írnom valamit? Mert már nem tudok írni.” Megváltó: „Fáradt vagy, és ez elég.”

Én: A Megváltó megáldott.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban

Elmentem az úrvacsorához, de mivel egy nővér osztotta ki, lehajoltam anélkül, hogy elvettem volna az úrvacsorát, és visszamentem a helyemre. Éreztem, hogy a Megváltó lelkileg eljött hozzám, és még több kegyelmet kaptam, mint a szentségben való úrvacsoravételkor. Hiszen a Megváltó nem akarja, hogy nem felszentelt kezekből vegyem az úrvacsorát!

1992.10.28. – szerda

11.00–12.30 óra

Imádságos egyesülés!

Én: „Megkérdeztem az Üdvözítőt, hogy helyesen cselekedtem-e tegnap a templomban, vagy másképp kellett volna tennem?”

Megváltó: „Az én akaratom volt, amit tettél. Helyes volt.”

Én: „Ma 8.30 és 9.00 óra között a Sátán jelent meg előttem egy Jézus-kép előtt.”

A kép szentelt, és Margaret-től származik Belgiumból. Nagyon szeretem ezt a képet, és gyakran megcsókolom. Csak az ördög fejét láttam a kép előtt. Csúnyán nevetett rám.

De műfogai voltak, azt hihette volna az ember, hogy a fogászati klinikáról vette őket. Elég szőrös volt az arca. A bal arcán nagy karcok voltak, amelyek véreztek. A haja göndör volt. Csak rövid ideig látszott, aztán eltűnt. Jézust akarta utánozni, de nem sikerült neki.

Megkérdeztem a Megváltót, hogy csak képzelődtem-e?

Megváltó: „Csak bosszantani akart téged.”

Én: „Mielőtt a Sátán megjelent előttem, egy szentekről szóló könyvet olvastam. Már a könyv olvasása közben is zavart.”

Megváltó: „Lányom, azt akarom, hogy írj. Engedélyedet kérem, hogy a megfelelő időben megjelölhessem rajtad a sebhelyeket.”

Én: „Uram, te választhatod ki az időt, amikor csak akarod.” A Megváltó megáldott.

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992.10.29. – csütörtök

8.00 óra és 10.00 óra között otthon
imádkozás!

Nagyon csalódott voltam a Fülöp-szigeteki atyában (Steiler misszionárius), aki védte a kézben való áldozást. Imádkoztam érte, mert vendég a Rochus gyógyfürdőben Mingolsheimben. Megváltó: „Lányom, írd le, hogy mindig ismételned kell, hogy a kézben való áldozás szentségtörés. Mindenki, aki védi a kézben való áldozást, azt teszi, amit a Sátán akar.”

„Ez a pap a sötétségben van. A Fülöp-szigeteki pap az én problémám, bízd rám. Maradj erős, és tarts ki amellett, amit írtál.”

Megváltó: „Lányom, nehéz idők jönnek.”

Én: „Drága Istenem, drága Jézusom, mit értesz nehéz idők alatt?”

Megváltó: „Nagy éhínség jön. Írj, leányom, haragom a föld felett nem enyhül. Az embereknek meg kell térniük. Még soha nem ment annyi ember a pokolba, mint manapság. Hittek az ördögnek és őt választották. Leányom, csak kevesen tartoznak hozzám. Haragom mindenkire lesújt. Akkor meg fogják tudni, kihez tartoznak. Lányom, tartsd magad távol a haszontalan beszélgetésektől, mert azok károsak a fejlődésedre. Az idő rövid. Előnyben kell részesítened az imádságot.”

Én: „Mit írnak még?” Megváltó: „Maradj hű hozzám.”

Én: A Megváltó megáldott.

19.00 óra Rózsafüzér a Rochus-kápolnában.

1992.10.30. – péntek

8.30 és 11.20 között
imádságos összejevetel!

Megváltó: „Drága leányom, meghallgattalak, te az én szolgálója vagy. Az én akaratom, hogy a papokkal beszélj. Nem hallgatnak rád, de elgondolkodnak. Minél mélyebben van egy pap a sárban, annál kevésbé hallgat. Drága leányom, ne szomorkodj a papok miatt, mert jelenleg zavarodottak. A baj az, hogy nem veszik észre, hogy zavarodottak. Ezért kérem tőled, hogy beszélj velük.”

Én: „Ó, Uram, ez azonban nagy csapás számomra, mert annyi gögöt érzek bennük.” Megváltó: „Imádkozz, hogy alázatosak legyenek. Sokat kell imádkozni a papokért. Vissza kell hozniuk az eltévelyedett gyermekeket.”

Én: „De Uram, ha az eltévelyedett papok vezetik az eltévelyedett gyermekeket, akkor mindketten a mélységbe zuhannak.”

Megváltó: „Így van.”

Megváltó: „Lányom, írd le ezt. A szereteted irántam igaz. Az én szeretetemmel szeretsz engem. Vágyakozol arra, hogy velem együtt szenvedj, és én sóvárgó várakozással tekintek az óra eljövételére, mert én jobban szeretlek téged, mint te engem. Csak az érti meg, hogy velem együtt szenvedjen, aki igazán szeret engem. Lányom, köszönöm neked, hogy velem együtt akarsz szenvedni. Az önként vállalt szenvedések nagy jutalom azok számára, akik velem együtt szenvednek. Lányom, még meg kell tisztítanom téged.”

Én: „Uram és Istenem, hogyan?” Megváltó:

„A szeretetem tüzevel.” Én: „Ó, Uram, kérek, tisztíts meg még.”

Megváltó: „Ismét fájdalmat fogsz érezni a szívedben.” Én: „Ó, Uram, ezt most nem értem.”

Megváltó: „Égő tűz lesz. És ezzel a tűzzel fogsz megtisztulni. Ezt már ismered, leányom.”

Én: „Köszönöm neked.”

Megváltó: „Lányom, azt akarom, hogy fájdalmaidat a lelkek üdvösségéért áldozd fel. Minden fájdalom, amely így egyesül velem, gyümölcsöt hoz.”

Én: „Szerető Atyám, nincsenek kívánságaim. Kívánj tőlem, amit csak akarsz.” Megváltó: „Igen, leányom, van egy kívánságom veled kapcsolatban. Az pedig az, hogy velem együtt járd végig a keresztutat.”

Én: „Uram, teljesüljön a kívánságod. Szeretett Jézusom, most nem akarok abbahagyni az írást.

Benned akarok maradni. Ez olyan szép. Szeretlek, Uram és Istenem. Nem tudom leírni. Nem tudom felfogni, hogy az emberek hogyan utasíthatnak el téged.”

Megváltó: „Mindenki, aki elutasított engem, a hazugság atyját választotta. Nem lehet két úrnak szolgálni. Lányom, szeress továbbra is úgy, mint eddig.”

Én: „Mélyen imádkoztam, és Mária Szeplőtelen Szíve által felajánlottam a Mennyei Atyának Jézus Krisztus minden szenvedését, a keresztutat, minden vércseppet, amelyet a keresztre feszítése óta elvesztett, szent öt sebéit, érdemeit és halálát. Aztán felajánlottam szeretett Szűzanyánk hét fájdalmát, a vérkönyveket, amelyeket eddig értünk ontott, minden imát, amelyet az én imáimmal egyesített, mindent a lelkek üdvösségéért, hogy a sár eltűnjön az egyházból, és hogy újra felépüljön az igazi Péter-egyház.

Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Lányom, örültem annak, amit írtál.

Áldjon meg téged a mindenható és irgalmas Isten-Atya, Isten-Fiú és Isten-Szentlélek. Menj békével, kedves lányom.”

Én: „Hála legyen az Úr Istennek. Dicsőítve, szeretve, imádvá és dicsőítve legyen a Szentháromság most és mindörökké. **Ámen.**

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

1992.10.31. – szombat

7.00 óra szentmise a Rochus-kápolnában.

A szentmise után fél órát imádkoztam. A kápolnában ülök, közvetlenül a tabernákulum előtt, és nagyon örülök, hogy itt imádkozhatok. Ma reggel szinte mindenki letérdelt a szentáldozás előtt, kivéve a szerzetesnőket és néhány beteget. Nagyon örültem, hogy ezt láthattam. Gyakran egyedül térdeltem le, mert a többiek nem mertek. Egyszer minden térd meghajol majd Urunk előtt.

11:20-kor, az ima után összpontosítottam. Megváltó:

„Kedves leányom, írd!”

Én: „Jézus, drága Istenem, mit írjak?”

Megváltó: „A sebhelyek, amelyeket tőlem kapsz, már nagyon közel vannak. Eljött az idő. Bízz bennem. A sebhelyekhez vezető próbák véget érnek.”

Én: „Kell még valamit tudnom a sebhelyekről, ha van valami, amit tudnom kellene?”

Megváltó: „Igen, még tudnod kell valamit. Előadásokat kell tartanod a sebhelyekről.

ÉN: „Hol, Uram és Istenem?”

Megváltó: „Mindenütt, ahol szükség van rád.”

ÉN: „És ha a püspökök megtiltják nekem?”

Megváltó: „ÉN fogok szószólód lenni, bárhová is mész. Ha téged elutasítanak, akkor engem is elutasítottak. Oda fogsz menni, ahová én vezetlek.”

ÉN: „Uram és Istenem, szeretetből irántad és a lelkek üdvösségéért mindent megteszek, amit akarsz.

Uram, legyen meg a te akaratod. Uram és királyom, szerető és irgalmas Atyám, mindent megteszek, mert annyira szeretlek téged, a Szentháromság Istent.

Megváltó: „Kedves leányom, írd le. Az öt szent seb, amelyet tőlem kapsz, jel a világ számára, mivel te az egész világ lelkeiért fogsz szenvedni. Minden lelket, aki elutasít téged, ajándékozz nekem. Minden léleknek előttem kell megjelenni, és előttem kell felelősséget vállalnia. Ezért szeresd őket mind, még azokat is, akik nem fognak szeretni téged.

„Mert ezekért a lelkekért te is kiontod a véremet. Drága leányom, nagy feladat áll előttünk.”

ÉN: „Ó, Uram, azt hittem, hogy a munkám már véget ért.”

Megváltó: „Ez csak a kezdet, leányom. Amikor felmagasztaltatunk, mindazokat, akik jó szándékúak, magunkhoz vonzzuk. Vérünk a ti megváltásotok és gyógyíratok. Megszabadít titeket az örök haláltól. Csak a vérem tisztíthatja meg bűneiteket, ha szent véremet nagy tisztelettel imádjátok. Te leszel a szent vér forrása, amelyből minden pénteken vér fog folyni. Szeretett leányom, köszönöm a türelmedet.”

ÉN: „Ezt írjam le?”

Megváltó: „Igen, ezt írd le?”

ÉN: „Uram, mindent megértettem, és mindent elfogadok, hogy veled együtt teljesítsem akaratodat.

Legyen úgy, ahogy mondtad, mert akaratomat neked adtam.”

A Megváltó megáldott.

12:45 – Roswitha felhívott, és azt mondta, ha akarom, a fia, Wolfram segít nekem a naplóírásban. Nagyon örültem ennek, mivel a Megváltó már figyelmeztetett, hogy gyorsabban kell írnom. Mondtam neki, hogy először megkérdezem a Megváltót.

12:55 – Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyes-e, hogy Wolfram írjon. Megváltó: „Igen, leányom, írjon.”

13:30-tól 18:00-ig Wolframmal írtuk a naplót. Nagyon szorgalmas volt, és 8 A4-es oldalt írt. Köszönöm Istennek ezt a kegyelmet.

18:15-től 21:30-ig a házimunkát végeztem.

22:30-kor átírtam a naplóm a jegyzetlapról a füzetbe, hogy holnap reggel a szentmise után Wolfram újra ír hasson.

23:30-kor imádkoztam a fájdalmas rózsafüzért. Utána kétszer jártam szaunázni.

01:15-kor mélyen imádkoztam. 02:30-ig olvastam egy könyvet. Körülbelül három órát aludtam, majd

05:50 körül keltem fel. Először imádkoztam, majd megkaptam az Üdvözítő üzenetét.

1992. november 1. – vasárnap

otthon

Imádkozó Egyesület!

Megváltó: „Kedves leányom, írd le. A nagy veszély a küszöbön áll. A háború egyre jobban terjed.”

ÉN: „Uram, a Német Szövetségi Köztársaság is veszélyben

van?” Megváltó: „Lányom, egész Európa veszélyben van.”

ÉN: „Uram és Istenem, ments meg minket, mert még mindent megakadályozhatsz. Kérlek, ne zúdítsd ránk haragodat. Uram, kérlek, kíméld meg minket.”

Megváltó: „Lányom, szörnyű napok jönnek rátok.” ÉN: „Ó, Megváltó, akkor egyáltalán építsem meg a kápolnát?”

Megváltó: „Építsd meg minél hamarabb. Lányom, írd le: közeledik a forradalom. Zűrzavart hoz magával.

A keresztények összekeverednek a szabadkőművesekkel.

Nagy lesz a keresztények elpártolása. Imádkozz sokat, leányom. Leányom, jó volt, amit tegnap tettetek.”

Én: „A Wolframmal való írásra gondolsz?”

Megváltó: „Igen. Teljesítették az akaratomat. Írjatok tovább, mert ezt a munkát bőségesen megjutalmazom. Lányom, kegyelemmel ajándékozlak meg benneteket.”

Én: „Még le kell írnom valamit?”

Megváltó: „Írj, leányom. Először a szívedet szűrjék át.”

Én: „Drága Istenem, azt mondtad, hogy az öt sebhelyet egyszerre fogom megkapni.”

Megváltó: „Később másképp dönthetek.” Én: „Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Lányom, így kell lennie. Készülj fel, lányom. Szeretlek titeket, gyermekeim.” Én: „Most egyedül vagyok.”

Megváltó: „Írd le így. Lányom, megáldalak téged és mindazokat, akik közel állnak hozzád.”

Én: A Megváltó megáldott.

8.00 órakor részt vettem a szentmisén.

9.30 és 12.30 között Wolframmal írtam a naplót.

13.30-kor imádkozás.

19.00 és 20.00 óra között – imádságos egyesülés!

Megváltó: „Lányom, örülök, hogy beszélhetek veled. Lányom, adok neked valamit.”

Én: „Most, vagy amikor megkapom a szenvedéseket?”

Megváltó: „Most.”

Én: „Örülhetek ennek?”

Megváltó: „Örülhetsz, mert neked adom a szeretetemet.”

Én: „Ez egy csodálatos ajándék. Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Kedves leányom, írd le ezt. Ez a szeretet, amelyet tőlem kapsz, tűz lesz a szívedben.”

Én: „Kérlek, hagyd, hogy ez a tűz égjen.”

Megváltó: „Hagyom égni. Lányom, el kell viselned a szeretetemet is.” Én: „Meg fogom tenni, Uram és Istenem. Ez annak a jele, hogy a szívemet át fogják szűrni?”

Megváltó: „Igen, leányom, jól látod. Csak az én szeretetemmel tudod elviselni a fájdalmakat.”

Én: „A Megváltó megáldott engem.

1992.11.02. – hétfő

10:45 az orvosi rendelőben

Imádságos egyesülés!

Megváltó: „Kedves leányom, írnod kell.” Én: „Kedves Jézusom, mit írjak?”

Megváltó: „Mindent, amit írsz, jól őrizd meg. A Sátán dühös arra, amit beléd adok. Eljön az idő, amikor mindez beteljesül. Tetszett a mai munkád. Én: „Uram, arra gondolsz, hogy ma szinte minden betegnek beszéltem rólad, imákat osztottam szét nekik, ajándékba adtam a Csodatévő Érmét, vagy hogy mindet gyónni küldtem?” Megváltó: „Igen! Lányom, jó munkás voltál a szőlőskertemben. Drága leányom, szeretnék tőled valamit.”

Én: „Drága Istenem, készen állok arra, hogy mindent megadjak neked, még ha nem is tudom, mit!”

Megváltó: „Az időt.”

Én: „Drága Istenem, az idő mindig is a tiéd volt.”

Megváltó: „Lányom, jól mondtad. Lányom, a nyelvedet kérem tőled.”

Én: „Neked adom a nyelvemet. De hogyan értsem ezt? Hogyan beszéljek akkor? Valójában már mindent neked adtam. Te használod a nyelvemet. Ha nem adtad volna nekem ezeket a szavakat, nem tudtam volna semmit sem mondani a betegnek. A nyelvem mégis a te nyelved.”

Megváltó: „Lányom, ez is igaz. Látod, lányom, benned munkálkodom.” Én: „Köszönöm neked, Jézusom, mert most már megértem a bennem végzett munkálkodást, azt, amire gondolsz.”

Megváltó: „Így fogok továbbra is benned működni, leányom. Csak ez a működés fájdalmasabb lesz.”

Én: „A szívemre gondolsz, drága Istenem?” Megváltó:

„Igen, arra gondolok.”

Én: „A szívem teljes egészében a tiéd. Akkor mindkettőnknek fájdalma lesz.” Megváltó:

„Igen, leányom, így van.”

Én: „Kedves Megváltó, cselekedj a szívemben, hogy a lelkek megmeneküljenek. Kedves Istenem, van egy nagyon nagy kívánságom.”

Megváltó: „És mi az?”

Én: „Hogy mindig veled lehessenek, mert te vagy a szeretet.”

Megváltó: „Kedves leányom, te bennem és velem vagy. Nélkülem már nem létezhetsz, mert különben kiszáradnál. Tetszenek a közbenjárásaid. Kérj mindig szüntelenül. Leányom, küldök neked egy adományozót a kápolnához.”

Én: „Leírjam ezt?” Megváltó: „Igen, írd le.”

Én: „Uram és Istenem, ez nagy öröm számomra, mert azt kívánom, hogy minden nap imádkozzanak ebben a kápolnában. Uram és Istenem, előre is köszönöm neked.”

Megváltó: „Marion írja le. Mindketten írjanak.”

Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem, megmondom neki és neki. És ha ő nem akar tovább írni?”

Megváltó: „Írni akar tovább.”

Én: „Ez öröömre szolgál, drága Jézus, mert nem szeretném elveszíteni őt. Tehát, drága Megváltó, három emberre van szükséged az írás folytatásához.”

Megváltó: „Gyorsan kell írni.”

Én: „Igen, drága Istenem, a te kegyelmeddel fogunk írni. Kérlek, adj nekünk bő kegyelmet az íráshoz.”

Megváltó: „Áldalak téged, Marion és Wolfram.”

Én: „Hála legyen Istennek, az Úrnak. Dicsőség Jézus Krisztusnak és Máriának.”

Ps.: A Megváltó azt mondta: Áldjon meg téged Isten Atya, Isten Fia és a Szentlélek.

Gondolatban azt kérdeztem magamtól, miért nem azt mondta, hogy „titeket” az áldásnál.

Megváltó: „Megáldottalak, leányom.”

12:30 – mélyen imádkoztam a klinika kápolnájában:

Megváltó: „Jobban szeretlek, leányom, mint te engem.”

Én: „Könnyek csorogtak a szememből, mert szomjaztam a szeretetre. Minél többet iszol ebből a forrásból, annál nagyobb a szomjúság.”

Megváltó: „Adok neked valamit, lányom. A gyógyítás kegyelmét.” Én: „Hogyan?”

Megváltó: „Gyógyítani tudsz, mind lelkileg, mind testileg.” Én: „De hát én semmit sem tudok!”

Megváltó: „Én fogok gyógyítani

benned.” Én: „Mikor, drága Istenem?”

Megváltó: „Kezdheted.”

Én: „Drága Istenem, lelki vezetőm, meg fogom tenni a kegyelmeddel. Uram, legyen meg a te akaratod.”

Megváltó: „Írd le, amit a gyógyításról mondtam neked.”

13:45 Veronika és én kávét ittunk, és ettünk Roswitha tortájából.

Jött egy orvosi asszisztens, és hozott nekünk egy beteget röntgenre. Adtam az orvosnak egy szeletet a süteményből. Megkérdezte, hogy én sütöttem-e a süteményt.

Azt mondtam: „Ez Isten gondviselése. Csak Istenben kell bízni.” Ő azt mondta: „Ebben igaza van.”

Azt mondtam neki: „Imádkozom értetek, hogy mindannyian a mennybe jussatok.” Ő azt mondta: „A menny már tele van.”

Azt mondtam: „Nem a mennyország, hanem a pokol.”

Ő nevetett.

Megmutattam neki az imákat, amelyek a szekrényre voltak ragasztva. És amikor szolgálatban van, szánjon rá időt, és szánjon rá néhány percet az imádkozásra. Vidáman távozott.

1992.11.03. – Kedd az

orvosi rendelőben

Imádságos egyesülés!

Megváltó: „Kedves leányom, írd le, mert tetszett, ahogy tegnap cselekedtél.” Én: „Nem én voltam, te cselekedtél bennem.”

Megváltó: „Felismerted az akaratomat. Lányom, mindig feláldozd nekem a szenvedéseidet.”

Én: „A mennyei Atyára gondoltam.”

Megváltó: „Én vagyok a Szentháromság. Te három személyben imádkozol Istenhez. Áldozz fel nekem mindent.” Én: „Már mindent neked adtam. Mit nem adtam még neked?”

Megváltó: „A te szereteted.”

Én: „Uram, feláldozom neked a szeretetemet a lelkek megmentése érdekében.” Azt hittem, hogy mindez számomra érthetetlen.

Megváltó: „Lányom, tetszik nekem, hogy nem értesz mindent. Egy kisgyermek mindent elfogad, nem azért, mert mindent megért.”

Megváltó: „Írj, leányom, a szenvedések, amelyeket kapsz, sok embert zavarba ejtenek majd, mert hiányzik belőlük az én fényem, de ők inkább a sötétségben maradnak, hogy rossz cselekedeteik ne derüljenek ki. A disznó szívesen hempergőzik a sárban.”

Én: „Ó, Uram, ezt nem tudom leírni.”

Megváltó: „De írd le. Nyugodj meg, leányom, egyes állatok jobbak, mint egyes emberek nélkülem.”

Én: „Ó, nem bírok tovább írni, Megváltó.”

Megváltó: „Lányom, elveszem a fáradtságodat.” Én: „Köszönöm neked, Uram és Istenem.”

Megváltó: „Mindent pótolhatok, ami hiányzik neked. Lányom, polgárháború lesz Szerbiában. Sok pusztítás lesz. Földrengés lesz a Balkánon. Sok halott lesz. Lányom, senki sem menekülhet az én haragom elől. Mindenkinek felelőssége van azért, ami a világon történik.

Maradj hűséges hozzám, leányom. Tetszik nekem a szereteted irántam. Szeress tovább, leányom.” Én: A Megváltó megáldott.

18:00 Rózsafüzér, szentmise Rotban.

22.30-kor anyósom szobájában néztem a híreket, utána egy játékfilmet. Már régóta nem néztem filmet. De a film után megpróbáltatás ért. Teljes szívemből sírtam. Azt hittem, Isten elhagyott. Annyi dolgot vetettem Isten szemére, hogy csak hallom Őt, de nem látom. Azt hittem, talán a Sátán is hozzám szól. Olyan egyedül éreztem magam, és úgy éreztem, mindenki elhagyott. Sírtam, és fel akartam adni mindent, de aztán letérdeltem a hálószobámban lévő nagy kereszt előtt.

Megöleltem a keresztet és sírtam. Olyan könnyek hullottak, amilyenek már rég nem. Egy idő után már nem tudtam tovább sírni. A Megváltó elvette tőlem a sírást. Nyugodtan elaludtam.

1992. november 4. – szerda

8.30

Imádságos egyesülés!

Tegnap késő este megpróbáltatások érték. Ma sok áldozati imát mondtam. Aztán egyesültem a Megváltóval:

Megváltó: „Jó a szereteted irántam.” Én:

„Mennyire jó?”

Megváltó: „Igaz. Több szeretetet fogok adni neked. Írd le, leányom: a te szíved az én szívem.”

Én: „De ezt már mondtad nekem.” Megváltó: „Érzed benne a fájdalomamat.”

Én: „Úgy érzem, mintha a szívem megbetegedne.”

Megváltó: „Én vagyok az orvosod. Gyógyszer nélkül is gyógyíthatok. Szeretetem tüzevel eloszlatom minden fájdalmat. Lányom, engedélyeztem a tegnapi kísértéseket. Nem szabad tévéfilmet nézned. Teljesen hozzám tartozol.”

Én: „Uram és Istenem, kérlek, bocsáss meg nekem. Többé nem fogok nézni.” Megváltó: „Írj, leányom. Szükségem van valamire tőled.”

Én: „Igen, Uram és Istenem. Megadom neked, bár már nem adhatok neked semmit, mert minden már a tiéd.”

Megváltó: „Lányom, írd le szó szerint. Szükségem van a beleegyezésedre a sebhelyek bevéséséhez.”

Én: „Uram és Istenem, megadom neked az igent, hogy bevésesd a szent öt sebbelet. Szeretlek, Uram és Istenem. Nem tudok másképp válaszolni.”

Megváltó: „Lányom, te az én szeretett gyermekem vagy. Még ebben az évben bevéssem beléd a sebhelyeket.”

Én: „Ez azt jelenti, még 1992-ben.”

Megváltó: „Igen! Így van. Látni fogsz engem a sebhelyek bevésésekor.” Én: „Hogyan fogom felismerni, hogy te vagy az?”

Megváltó: „Én vagyok a szeretet. Én vagyok a fény, amely elűzi a sötétséget. Tedd meg mindazt, amit mondok neked. Drága leányom, bízz bennem jobban! Tartsd magad távol a világi fecsegéstől! Az csak árt neked. Az én és az égi Anya védelme alatt állsz.

Védőangyalaid folyamatosan őrzik téged. Ne légy hitetlen. Légy hívő.” Én: „Drága Istenem, nem tudok tovább írni.”

Megváltó: „Tudom, lányom.”

Én: A Megváltó megáldott. Az áldásba belefoglaltam a világ összes lelkét.

19.00 óra Rózsafüzér és szentmise a Rochus-kápolnában.

1992. november 5. – csütörtök

Az orvosi rendelőben

7.55-kor Verena segítségével a gyűjtött ruhákat és cipőket a kocsimba vittem, hogy azokat a hajléktalanoknak adjam.

8:30 – A mélyen átélt imádság és a kórházért (a személyzetért és a betegekért) mondott közbenjáró imák után megkérdeztem az Üdvözítőt: „Szeretnéd, ha írnék?”

Megváltó: „Igen! Kérlek, leányom.”

Én: „Irgalmas Isten, mit írjak?”

Megváltó: „Ne félj attól, amit írsz. Az én akaratom az, amit írsz. Írj tovább, leányom, a te feladatod az, hogy mindent megtégy, amit én adok neked.”

Én: „Még akkor is, ha a papok ellenem fordulnak?”

Megváltó: „Lányom, én vagyok az igazság. Működésem benned közel van. De előtte még vannak kellemetlenségek.”

Én: „Mondj nekem erről valamit.”

Megváltó: „Kellemetlenségek várnak rád az egyház részéről.” Én: „Istenem, ez nagyon rossz nekem. Mit tegyek?”

Megváltó: „Csak azt mondd, amit én sugalltam neked. A többit bízd rám.”

ÉN: „Kihallgatnak majd, Megváltó?”

Megváltó: „Lányom, már sok lelket elvettél a Sátántól. Dühös rád. Jó embereket választ magának, hogy megnehezítse a dolgodat. Légy óvatos! Ne siess! Nem bírja elviselni a türelmedet. Legyőzni fogod őt, lányom. Légy bátor és erős.

Lányom, írd még egy kicsit. A pap, akire vársz, hamarosan megérkezik. Biztos lehetsz benne, hogy eljön. Nem maradsz pap nélkül. Szükséged van egy alázatos papra. Ő felismeri az akaratomat. Lányom, írd tovább. Fáradt vagy, és pihenésre van szükséged. Az írás hamarosan véget ér. Értékelem a szorgalmadat. És azokat is, akik segítenek neked. Mindannyiótokat jól megjutalmazlak érte. Ez a munka százszorosára fog megtérülni. Légy biztos benne.” Megváltó: „Lányom, még tisztábbá kell válnod. A szeretetem tűzével még tisztábbá foglak tenni. Ez a tűz, amit érezni fogsz, az én munkám benned.”

ÉN: „Ó, Uram, akkor megnyugodtam. Néha úgy éreztem, hogy a szívem ég.” Megváltó: „Ezzel a szeretet tűzével sok lelket mentek meg. Sokan már nem bírják elviselni ezt a tüzet.”

ÉN: „Ó, Uram, hagyom, hogy ez a szeretet tüze hatással legyen bennem. Kérlek, tisztíts meg, hogy ne legyen bennem semmi folt.”

Megváltó: „Így lesz. Olyan tiszta leszel, amilyennek én akarom.”

ÉN: „Uram és Istenem, már előre teljes szívemből köszönöm neked ezt a tisztaságot.” A Megváltó, mint mindig, megáldott engem, és azt mondta: „Menj békével, kedves leányom.”

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

20.30-tól 23.15-ig Wolframmal írtuk a naplót. Köszönöm Istennek a sok kegyelmet, hogy ennyit írhattunk.

1992. november 6. – péntek – Jézus Szíve

8.45 óra Orvosi rendelő

Ma reggel már másfél órája imádkozom.

Megváltó: „Kedves leányom, írd! Szükségem van...” ÉN:

„Mire van szükséged?”

Megváltó: „Mindent, amit írtál, rendbe kell hozni. Amit írtál, azt még ki kell nyomtatni.”

ÉN: „Uram, adj nekünk kegyelmet, hogy gyorsan írassunk, mert sok zavaró tényező van a gonosztól.”

Megváltó: „Lányom, megadtam nektek a kegyelmet.”

ÉN: „Megkérdeztem a Megváltót, hogy igaz-e, amit Wolfram írt.”

Megváltó: „Lányom, ő úgy ír, ahogy én akarom. Lányom, készülj fel, a sebhelyek megjelenése most kezdődik.”

ÉN: „Drága Istenem, ezt nem értem. Mondd el, hogy érted ezt.”

Megváltó: „Lányom, kevés idő van. Szinte egyik gyermekem sem akar megtérni. Meg kell őket fenyténi. Haragom rájuk zúdul. Minden gyermek az enyém.”

ÉN: „Ma nem vagy olyan, mint máskor. Úgy tűnik számomra, mintha egy büntető Isten lennél.” Megváltó: „Semmi jó nem kerül az én bíróságom elé.”

„Olyanok vagytok, mint a kiszáradt fa, amit csak elégetni lehet. Imádkozz, leányom, hogy haragom csillapodjék.”

ÉN: „Drága mennyei Atyám, kérlek, ne engedd, hogy haragod a földre hulljon. Atyám, ők nem tudják, mit cselekszenek. Kérlek, bocsáss meg nekünk. Önts ránk kegyelmedet, hogy az Éva gyermekei mind Mária gyermekei legyenek, mert ő a mi Anyánk és a földön élő összes gyermekek Királynője.

Szent Anyánk, légy a bűnösök menedéke és közbenjárónk Isten előtt. Mi, a te gyermekeid, szeretünk téged.

Fedj be mindannyiunkat a védőköpenyvel.

Megváltó: „Drága leányom, imádkozz szüntelenül, a bűn túl nagy. Leányom, tégy mindent úgy, ahogy eddig mondtam neked. Vedd meg az igazságomat. Veled vagyok.”

ÉN: A Megváltó megáldott engem.

18:00 Rózsafüzér és szentmise. A Jézus-szív ünnepét nem tartották meg, és a Szentostyát sem tették ki, mert gyászmisét tartottak.

1992. november 7. – szombat

12:10–13:10 Imádkozó

egyesülés!

Megváltó: „Lányom, írj!”

ÉN: „Mit szeretnél, mit írnak?”

Megváltó: „Írj, ez fontos. Lányom, a te feladatod az, hogy hűséges maradj hozzám, még akkor is, ha a fájdalmak nem csökkennek.”

ÉN: „Drága Istenem, már megadtad nekem azt a kegyelmet, hogy kitartó legyek a szenvedésben.”

Megváltó: „Lányom, ha még emlékszel rá, az még jobb.” ÉN: „Uram és

Istenem, mit tartasz fontosnak?”

Megváltó: „Akkor teljesen bennem leszel.”

ÉN: „Ó, szerelmem, akkor a te gazdagságodban leszek. Nem kívánhatok többet, és számomra az a fontos, hogy mindig veled legyek.”

Megváltó: „Lányom, az a fontos, hogy én legyek a te Urad és Istened, és hogy az igened igen maradjon.”

ÉN: „Uram és Istenem, kérek, adj nekem kegyelmet, hogy az igent, amit neked adtam, szilárdan megőrizzem, ahogy te akarod.”

Megváltó: „Kérek tőled valamit, lányom.”

ÉN: „Már megint? Kérek, bocsáss meg nekem. Igen, kedves Jézusom.”

Megváltó: „A szívedet, a kezedet és a lábadat akarom, hogy elkezdhessem.”

ÉN: „Ezt már megadtam neked. Nem gondolom meg magam. Kezdhetsz, amikor csak akarsz.”

Megváltó: „Nagy örömet okoztál nekem.” ÉN: A Megváltó

megáldott.

13:35-től 17:05-ig Wolframmal írtam a naplót.

17:20-kor bementem a templomba gyónni. Sötét volt, és senki sem volt bent. Bementem a gyóntatószékbe, mert azt hittem, hogy senki sincs ott.

Ekkor Vogt atya jelentkezett.

Először meggyóntam bűneimet, majd elmondtam neki, mi bosszantott annyira a templomban. Megkértem a pap urat, hogy a szentmise után hagyja még öt percig égve a villanyt. Azt mondta, hogy a sekrestyésnőnek haza kell mennie. Mondtam neki, hogy vegye el tőle a kulcsot, hogy ő maga zárhassa be. Aztán azt mondtam neki, hogy ne gyakoroljon a ministránsokkal a szentmise után azonnal a harangokon, mert még több ember van a templomban, aki imádkozni akar.

Azt mondtam neki, hogy nem a zsemlét vettük át, hanem a Szentháromságot.

Panaszt tettem nála, hogy nem ünnepelte meg a Jézus Szíve pénteket, és nem tette ki a Szentostyát. Azt mondta, hogy a halotti szertartás miatt ez nem lehetséges.

Erre azt mondtam neki, hogy ahogy a szombatot vasárnapra halasztja, úgy a Jézus-szív pénteket is elhalaszthatja.

Aztán megmondtam neki, hogy nem illik, hogy szombaton a rózsafüzér imádkozása közben a kórus a templomban tartsa a próbáját. Ugyanez történt a gyónás alatt is. A gyónás után a fájdalmas rózsafüzért imádkoztam .

19.00 és 20.00 óra között a naplóba írtam.

20.45-kor megérkezett Fridolin.

Beszélgettem vele a vallásról. Elmondta nekem a speyeri kézben való áldozás problémáit is.

11.00 és 11.45 között ismét a naplómát írtam.

1992. november 8. – vasárnap

6.30-tól 7.45-ig otthon imádkozó
közösség!

Megváltó: „Lányom, jó, ahogy imádkoztál. A szereteted irántam igazi. Kérj igazi szeretetet embertársaid számára. Drága lányom, írd le: Vogt atya az én papom. Még időre van szüksége, hogy megértse azt, amit te már most megértesz.

Imádkozz tovább érte. Nagyon keveset imádkoznak a papokért. A papoknak nagy felelősségük van előttem. Imádkozzatok értük.

Lányom, Vogt atya elfogadta azt, amit tegnap a gyóntatószékben mondtál neki. A többit bízd rám.”

Én: „Egy speyeri püspök miatt kérdeztem, aki rákényszerítette egy fiatal papjelöltre, hogy saját maga vegye el a szent ostyát.”

Megváltó: „A püspök nem az én akaratomat cselekszi. A Hazugság Atyjának akaratát cselekszi.” Én: „Mit tegyen a hallgató, ha egy püspök ilyesmit tesz?”

Megváltó: „Lányom, imádkoznia kell ezekért a szándékokért.” Én:

„Drága Istenem, szeretnéd, hogy még valamit leírjak?”

Megváltó: „Kedves leányom, írd le, hogy a szereteted irántam kitartó. Ez a kitartás a szeretetben irántam az én kegyelmem. Őrizd meg ezt a kitartást a szeretetemben. Ez egy nagy erény, leányom.”

Én: „Mennyei Atyám, teljes szívemből köszönöm neked, és ezt úgy fogom őrizni, mint egy gyöngyszemet.”

Megváltó: „Lányom, írd még valamit. A nagy háború küszöbön áll. Keletről fog érkezni, lányom. Az emberek rohannak a szakadékba. A Sátán hálójába kerültek. Vakok, nem veszik észre. Nem akarnak megtérni, mert ez az út túl kényelmes számukra.

Fogadjátok el minden szenvedést, ami rátok vár. Ez az én akaratom. Ezzel megmenthetitek, ami még megmenthető.”

Én: „Ó, Uram, ezt nagyon nehéz leírni.”

Megváltó: „Sokkal nehezebb nekem nézni, ahogy gyermekeim a szakadékba rohannak, ahonnan soha többé nincs visszaút. Igen, leányom, ennyi volt mára.”

Én: A Megváltó megáldott.

8.00 óra szentmise Rotban.

9.30 és 11.30 között Wolframmal írtuk a naplót.

13.00-kor rózsafüzér és áhítat. Meglepődtem, hogy Vogt atya megünnepelte a Szent Szív ünnepét, és kihelyezte a Szentostyát.

A templomi újságban áhítat és áldás volt meghirdetve.

14:15-kor Erich hozzám jött.

A férjem elmondta, hogy egy óra alatt egy nő négyszer is felhívta, és közölte, hogy Dochat atyának van egy barátnője, és hogy az autója jelenleg a nő háza előtt áll. Azt gondoltam, hogy a Sátán még a imacsoport papját is el akarja venni tőlem. Nem hittem ennek a nőnek, mivel lehet, hogy a démon szállta meg.

1992. november 9. – hétfő

5:15-től 6:15-ig otthoni
imaközösség!

Megváltó: „Kedves leányom, írd le. A sebhelyeket, amelyekkel megjelölnek, a templomban fogod megkapni. Először a szívedet szúrják át.”

Én: „De azt mondtad, hogy a sebhelyeket egyszerre fogom megkapni.”

Megváltó: „Úgy cselekszem, ahogy akarok. Megváltoztathatom a tervemet. A szívedben lévő sebből sok vért fogsz veszíteni. Áldozd fel ezt a vért a világ minden lelkéért.”

Én: „És a szegény lelkek?”

Megváltó: „A tisztító tűzben szenvedő szegény lelkekért is.”

Én: „Megkérdeztem a Megváltót, hogy helyes-e, hogy a „purgatóriumba” írtam?”

Megváltó: „Az egy megtisztulási hely.

„Nagy fájdalmat fogsz érezni a sebek megjelölésekor. Ez a fájdalom nem hasonlítható össze azokkal a fájdalmakkal, amelyeket eddig éreztél. Ez az én fájdalmam lesz benned.”

Én: „Vogt atya gyónás után nagy fájdalmat éreztem a szívemben. Fájt, mert Vogt atya nem ünnepelte a Jézus-szívet. Ez a fájdalom is tőled származott?”

Megváltó: „Lányom, mindig fájdalmat fogsz érezni, amikor a papok megsértik engem.”

Én: „Drága Istenem, az utóbbi időben mindig olyan émelygésem van étkezés után. Még a templomban is rosszul lettem.”

Megváltó: „Ha az én birtokomban vagy, nem kell enned.” Én: „Uram, ezt még nem nagyon értem.”

Megváltó: „Én vagyok az életed. Mindent pótolni tudok.” Én:

„De az ördög is okozhat gonoszt.”

Megváltó: „De nem veheti el tőled a birtokodat, mert veled vagyok. A rosszulléted a benned lévő világi dolog.”

Én: „Mi az?”

Megváltó: „A világ bűneit hordozod magaddal. A bűn nagy teher, és az a gonosz.” Én: „De a templomban már sokszor rosszul lettem.”

Megváltó: „A gonosz a templomban rosszabb, mint odakint. Imádkozz, hogy a gonosz eltűnjön a templomból.”

Én: „Krisztus testére gondolsz, amikor a szentáldozáskor a darabkák a földre esnek, és eltapossák őket?”

Megváltó: „Azt is, lányom.”

Én: „Vagy arra, hogy egyesek tisztátalan szívvel fogadnak téged?”

Megváltó: „Igen, ezzel magukra vonják a büntetést.”

Én: „Vagy azért, mert nem szentelt kezek osztanak téged. Ez a közöny is gonoszság?” Megváltó: „Igen, leányom, így van.”

Én: „Akkor ezt a gonoszt gyorsan el kell távolítani az egyházból.”

Megváltó: „Lányom, ezt követelem minden paptól, különben haragom lesújt rájuk.”

Én: „Igen, Uram és Istenem, megértettem.”

Megváltó: „Örültem, hogy ilyen korán felkeltél írni. Senki sem zavart meg.”

Én: A Megváltó megáldott.

12:15 óra a fül-orr-gégészeti klinika kápolnájában

Az Úr angyalának imája után imádkoztam a Megváltóhoz. Tudni akartam, hogy elmondjam-e Dochat atyának, hogy egy nő névtelenül telefonált és rosszat mondott róla.

Megváltó: „Mondd meg neki, imádkozzon azért a nőért.”

Ma délelőtt is többször támadott meg a gonosz. Hála Istennek a kegyelemért, hogy felismerjük a gonoszt, amikor becsúszik. Ezúttal a gonosz az anyósomon keresztül támadott.

18:00 Rózsafüzér és szentmise Rotban.

A szerzetesnő engedetlen volt, és ismét kézben való áldozást ajánlott fel nekem.

Meghajoltam a Megváltó előtt, és anélkül, hogy elvettem volna, visszatértem a helyemre. A Megváltó lelkileg eljött hozzám. Nagyon sok kegyelmet kaptam.

20.00 óra Imacsoport

Két-három ember volt ott, akik a Szentostya előtt panaszkodtak, mert ma olyan sokat imádkoztunk latinul.

1992. november 10. – kedd

8.00 óra

Imádkozó egyesülés!

Először imádkoztunk sok latinul az imacsoportban. 23.00 óra után gyóntam Dochat atyánál. Szörnyű merevséget láttam a szemében.

Megváltó: „Én engedtem meg, Sátán volt az. Papjaim veszélyben vannak, ahogyan azt te is tudod.” Én: „Uram és Istenem, csak a szemében láttam. Még most is rosszul leszek, ha a tegnapi gondolok. Legszívesebben soha többé nem mentem volna be a templomba. De mivel szeretlek és hűséges vagyok hozzád, készen állok arra, hogy veled együtt harcoljak az ördög ellen.”

Megváltó: „Örülök, hogy rájöttél erre. Lányom, tovább kell menned, mert megkaptad a kegyelmet, hogy legyőzd ezt. Velem együtt legyőzöd őt.”

Én: „Megkérdeztem, hogy helyes volt-e tegnap, hogy latinul imádkoztuk a rózsafüzért.” Megváltó: „Írj le, leányom. Sokat kell latinul imádkozni. A latint választottam népem számára. Az egyháznak továbbra is latinul kell imádkoznia. Különösen megjutalmazom azokat a gyermekeimet, akik latinul imádkoznak. Lányom, folytasd úgy, ahogy tegnap.”

Én: „De Uram, ott panaszkodtak, mert semmit sem értenek.” Megváltó:

„Lányom, én ezt követelem.”

Én: „Kedves Istenem, a püspökök eltörölték a latin nyelv használatát.” Megváltó:

„A templomban újra latinul fognak imádkozni.” Én: „Igen, Uram, úgy fogom tenni, ahogy mondod.”

Megváltó: „Elvezetem hozzád a hívőket, ők latinul fognak imádkozni. Azok a kevesek is, akik panaszkodnak, neked kell alkalmazkodniuk, és nem neked hozzájuk. A keskeny út, amely hozzám vezet, közös imát követel minden gyermek számára. Nem kell minden imát latinul imádkozni, nekem elég az, amit mindig is imádkoztak.”

Megváltó: „Lányom, szükségem van valamire tőled.”

Én: „Uram, megadom neked, és igent mondom, még ha nem is tudom, mi lesz az.” Megváltó: „Szükségem van a beleegyezésedre, hogy a szegény lelkek megjelenhessenek előtted.”

Én: „Nem mindegy nekem. De ha veled együtt segíthetek nekik, és így hamarabb kiszabadulhatnak a megtisztulási helyről, akkor azonnal megadom neked az engedélyemet. Uram és Istenem, ne az én, hanem a te akaratod legyen meg. De meg kell mutatnod őket nekem, különben az ördög is szegény lélekként jelenhet meg.”

Megváltó: „Lányom, minden szegény lelket fel fogsz ismerni, aki tőlem jön. Ezért megadom neked a kegyelmemet. Már nagyon sokat segítettel a szegény lelkeknek.”

Én: „Uram, sok szentmisét áldoztam fel értük, folyamatosan ég a jól megszentelt gyertya értük, naponta többször is adok szentelt vizet a szegény lelkeknek, és sok búcsúimát adok nekik. Erre gondolsz?”

Megváltó: „Ezzel sokat segítettel nekik.”

Én: „Kedves Istenem, kérek, vedd el a félelmemet, amikor a szegény lelkek megjelennek előttem.”

Megváltó: „Nem fogsz félni, mert a szegény lelkek sokat imádkoznak a kérésedért.”

Én: „Ó, Uram és Istenem, áldd meg őket mind, a jövőben többet fogok imádkozni értük. Mindannyian szeretem őket, mert egyszer mindannyian a mennyben lesznek, és dicsérni és magasztalni fognak téged, és tisztelni fognak téged.”

Megváltó: „Lányom, különösen örültem annak, amit írtál. Én, a Megváltó, megáldottalak.”

18.00 óra Rózsafüzér és szentmise Rotban.

Ma körülbelül 21:30-kor akartam lefeküdni. De abban a pillanatban, amikor le akartam feküdni, az ördög teljes erővel a földre dobta a két méteres nagy keresztet és az asztalt. Az asztalon ott állt a rodalbeni drága vér mennyei jele.

Ott állt továbbá a Szűzanya örök segítségének képe és Faustina nővér irgalmas Jézus-képe. Mindent a földre dobott.

A drága vér képét nem törte össze. Ismét érezte velem, hogy újra körülöttem van.

Utána szentelt sőt szórtam szét az egész szobában. Egész éjjel aludtam.

Jézus velem van, nem árthat nekem.

1992. november 11. – szerda

8.30-tól 9.20-ig

imádságos egyesülés!

Megváltó: „Kedves leányom, írd le! Azt akarom, hogy írd.” Én: „Jézus, az élő

Isten Fia, mit írok?” Megváltó: „Leányom, szeretnék tőled valamit!”

Én: „Mit akarsz tőlem? Van még valami, amit még nem adtam neked? Uram, semmit sem fogok visszautasítani, mert nagyon szeretlek: és ha a szeretetem nem elég irántad, akkor kérek, adj nekem kegyelmet, hogy soha ne mondjak nemet neked. Mert mindent meg fogok tenni, amit tőlem akarsz. Legyen meg a te akaratod abban, amit tőlem akarsz. És most már ezt tudhatom, mivel már megadtam neked az igent.”

Megváltó: „Lányom, a beleegyezésedet akarom. Teljesen újjá akarok tenni téged.” Én: „Uram, kérek, tégy újjá. Kérek, mondj erről valamit, mert nem értem.” Megváltó: „A régi meghal benned. Nincsenek többé a régi bűneid.”

Én: „Uram, megszabadítasz minden bűntől, amit elkövettem?” Megváltó: „Lányom, minden bűntől megszabadulsz.”

Én: „Ó, Uram, mit jelent ez?”

Megváltó: „Meg tudom tenni, lányom. Senki sem vádolhat meg bűneid miatt. Újjá teremtettelek.”

Én: „Uram, de a keresztség előtt sokat vétkeztem.” Megváltó:

„Lányom, újjá teremtettelek.” Én: „Drága Istenem, van még más szó az újra?”

Megváltó: „Lányom, levetkőzted a régi embert. Benned van az új ember, akivel azt tehetek, amit akarok.”

Én: „Uram, tégy az új emberrel bennem, amit akarsz, mert én, mint új ember, teljesen benned és veled vagyok.”

Megváltó: „Lányom, írd le. Nekem így jó. Az új emberrel azt fogom tenni, amit akarok. Lányom, ezt még nem érted. De eljön az idő, amikor mindent meg fogsz érteni. A megfoghatatlan dolgokat csak a mennyben lehet megérteni.

Nekem elég a szereteted irántam. Lányom, az, amit írtál, máris fontos volt.”

Én: „Uram és Istenem, lelki vezetőm. Köszönöm, hogy új embert csináltál belőlem. Új emberként adom magam neked.”

Megváltó: „Kedves leányom, ennyi volt.” Én: A

Megváltó megáldott.

17:55-től 19:05-ig Wolframmal írtam a naplót.

19:30-kor szentmise a Rochusklinikban Roswithával.

20:30-tól 22:00-ig ismét Wolframmal írtam a naplót.

1992. november 12. – csütörtök

8:00

Imádságos egyesülés!

Megváltó: „Kedves leányom, írd le!” Én: „Igen, Uram és Istenem.”

Megváltó: „A sebhelyek, amelyeket kapni fogsz, sok embert meggyőznek arról, hogy én vagyok az. Sok pap tér majd meg.

Lesz egy új papnemzedék, akik hozzám fognak tartozni.

Apostoljaimnak adtam a hatalmat, hogy papokká váljanak, a nőknek pedig nem. A nő nem alkalmas a papi szolgálatra. Lányom, a Sátán akarata az, hogy a nő vállalja magára a papi feladatot. Ezek a nők nagy felelősséget fognak viselni előttem. Nem az én akaratomat teljesítik, hanem a Sátánét.

Vigyázzatok ezekre a nőkre!

Lányom, a tévelygő papok közül sokan visszatalálnak az Atya házába. Örüljtek velük együtt!”

Megváltó: „A büntetés még nagyobb lesz, hogy gyermekeim felismerjék, hogy még mindig létezem. Mindazok, akik hűtlenek hozzám, az én árulóim.

Lányom, a hűtlenség az Istenük iránt, aki megmentheti őket, nagy gonoszság. Ezt a gonoszságot sürgősen meg kell szüntetni.”

ÉN: „Kedves Istenem, már nem tudok tovább írni. Olyan nehéz nekem írni, mert ennyi hűtlenség van irántad ebben a világban.”

Az irgalmas Isten megáldott engem.

Képtelen voltam tovább írni. A Megváltó még sok mindent mondott nekem, de nem tudtam többet írni, mert a világ bűnei annyira elnyomtak. Olyan rosszul vagyok, hogy azonnal hányhatnék.

10.30-kor elhagytam a munkahelyemet. A fájdalmakkal elmentem az orvoshoz.

Dr. Staufer szerint ezek a fájdalmak a gerincből származnak. A jobb oldalamon, a vesék közelében is éreztem egy erős szűrást. Ezek a fájdalmak az egész hátamra sugároztak. A hányinger továbbra is kísértett. Délután a fájdalmak olyan erősek voltak, hogy már nem tudtam járni.

Estére a fájdalom enyhült.

18 órakor fájdalmaimmal a templomba mentem, mert az én igazi orvosom a Megváltó. Ma örültem annak, hogy a szentmise után tovább égett a lámpa. Vogt atya elfogadta azt, amit a gyóntatószékben mondtam neki.

Köszönöm Istennek ezt a kegyelmet.

19.45-től 22.45-ig Wolframmal folytattuk a naplórészét. 23.00-tól 23.45-ig a jegyzeteimet írtam be a naplóba.

1992. november 13. – péntek

10.30-tól 13.00-ig otthoni

imaközösség!

Először a Szűz Mária-szobor előtt imádkoztam. Beszéltem a Szűz Máriához és sírtam. Márián keresztül ajánlom magam a Megváltónak. Egyesültem Mária és a Megváltó szívével. Aztán buzgón imádkoztam a Megváltóhoz.

Megváltó: „Lányom, írd le ezt. Azt akarom tőled még ma, hogy adj nekem mindent, amid van.”

ÉN: „Uram és Istenem, nincs semmim. Minden a tiéd. Te vagy minden bennem. Semmit sem hoztam magammal erre a földre. És semmit sem vihetek magammal. Jó volt vagy rossz, amit eddig tettem? A mennyben várom a jutalmamat. Ebben a jutalomban nagy bizalmat fektetek. Már most örülök neki. Minden nap örülök, mert minden nappal egy kicsit közelebb kerülök a mennyországhoz. Hogy ott továbbra is szeretni, dicsérni és magasztalni tudd téged Szűz Máriával, Szent Józseffel, az összes anygallal, őrangyallal és szentekkel együtt.

Jó tudni, ha az ember tudja, miért él ezen a földön.”

Megváltó: „Drága leányom, én vagyok a te birtokod. Te vagy minden bennem. Én vagyok a jövőd, én vagyok az örökkévalóságod. Leányom, tetszik nekem, ahogy ma írtál. Drága leányom, a levél is a végéhez közeledik. Még sokat lehetne írni, de nekem elég, amit írtál. Örültem neki. Szorgalmas voltál. Sok áldozatot hoztál.

„Kislányom, pihenj egy kicsit.”

ÉN: „Hogy van ez most? Uram és Istenem, kedves lelkipásztorom, holnap már nem kell írnom?”

Megváltó: „Beszélhetsz velem, de már nem kell leírnod. Kedves leányom, maradj hűséges hozzám.”

ÉN: „Drága Istenem, most szívfájdalom gyötör, fáj a szívem.”

Megváltó: „Ez az én munkám benned. Megkezdtem a munkámat benned. Drága leányom, benned vagyok, és mindig benned leszek.

„Jól jegyezd meg ezt. Soha nem leszel egyedül, még akkor sem, ha elhagyatottnak érzed magad.”
Én: „Uram és Istenem, hiszek abban, amit mondtál nekem. Úgy is fog történni, ahogy mondtad. A te gyermeked vagyok, a te leányod, menyasszonyod, nővéred, szolgálóid és az eszközöd, akit használsz. Uram és Istenem, mindez szeretetből irántad, a te nagy dicsőségedre és a lelkek üdvösségére.”

Megváltó: „Drága leányom, köszönöm neked. Az én védelmem alatt maradsz. Áldalak téged, leányom.”

Én: „Uram, minden lelket magamhoz veszek, még a tisztítóhelyen lévőket is, hogy senki ne mondhasa, hogy nem részesült ebben az áldásban.”

Megváltó: „Áldjon meg téged Isten Atya, Isten Fiú és Isten Szentlélek. Menj békével, kedves leányom.”

Én: „Hála legyen az Úr Istennek. Dicsőítve, szeretve, imádvá és hálával dicsőítve legyen a Szentháromság. Dicsőítve legyen Jézus Krisztus és Mária most és mindörökké. **Amen.**

13.30 és 16.00 között a jegyzeteimből írtam a naplóba.

17.00 és 18.15 között Wolframmal írtuk a naplót.

18.30-kor szentmise Rotban.

19.30-tól 21.00-ig Wolframmal folytattuk a napló írását.

21:30-kor felhívott Gebhard Heyder atya Regensburgból.

Elmondta, hogy ma befejezte nagy munkáját. És nekem is abba kellene hagynom az írást, mert ez elég lenne. Mondtam, hogy ezt a Megváltó már ma délelőtt elmondta nekem. Gebhard Heyder atya örült ennek, mivel már tudtam a Megváltótól. Mert ez megerősítette, hogy a Megváltó rajta keresztül cselekedett.

Mondtam neki, hogy ma lesz az utolsó napom is, amikor írok. Gebhard atya telefonon megáldott engem és a férjemet. Örültem, hogy latinul adta nekem az áldást. Elbúcsúztam tőle. Köszönöm Istennek ezt a kegyelmet is, hogy Gebhard Heyder atya felhívott és még egyszer beszélt velem.

A napló írásához soha nem használtam Bibliát vagy más vallási könyvet. Nagyon szűkös a német szóincsem. Alig használtam idegen szavakat, mert egyszerűen akartam írni, hogy mindenki megértse.

Ezt a naplót ma, 1992. november 14-én fejeztem be. Aláírás: Julijana E b

e r t

Ezt a naplót Marion Hamsch és Wolfram Bellemann írógéppel írták.

Két kiegészítés a naplóhoz:

1993. november 5. – Jézus Szíve péntek

Julijana előző este (november 4-én) egy telefonhívást kapott egy férfitől, aki egy waghäuseli (zarándoktemplom) atyának elmondta, hogya a Szűzanya a szájjal történő áldozást akarja.

A pap így válaszolt neki: „Ez az ördög beszél önből!”

Végül a pap azt mondta a Bruchsalból érkezett férfinak, hogy nyugodtan térdelve vehet úrvacsorát.

Julijana erre a megfelelő szavakat találta: Ha az ördög szólt a férfiből, hogyan engedhette meg neki a pap azt, amit mondott?!

Julijana november 5-én, körülbelül 10 órakor kérdezte meg a Szűzanyát.

Imádkozott Szűz Máriához, hogy ha ez Isten akarata és az ő saját akarata is, mondja meg neki, mit akar a szájjal történő áldozás kérdésében.

Szűz Mária: „Megmondom neked, leányom! Minden templomban a szájjal való áldozást követelem, pontosan úgy, mint az Atya.”

Julijana: „Szeretett Szűz Mária, köszönöm, hogy ezt elmondtad nekem!”

Aztán Marpingenről kérdezi, hogy Thomas írjon-e, és megkérdezi az Üdvözítőt.

Megváltó: „Jól teszed, ha írsz! Mindent, ami Istentől származik, terjeszteni kell, hogy Isten terve megvalósuljon.”

Julijana most a Megváltót kérdezte: „Mi az oka annak, hogy a Medjugorjében járt papok is bűnösök? (a háborúban, vö. november 4.)

Megváltó: „Kezdetben alázat volt Medjugorjében, utána már nem. Átadták az én testemet az emberek kezébe.

Lányom, írd le: a papoktól azt követelem, hogy prédikáljanak a testem iránti nagy tiszteletről. Ahol tisztelet van, ott van a szeretet is.

Ahol hiányzik a szeretet, ott csak gyűlöletet aratnak.

Írd le, leányom: megadom a papoknak a megtérést. A hívőknek szájjal kell adniuk az úrvacsorát. Leányom, odaadom magam a lelkeknek.”

Julijana megkérdezi a Megváltót, hogy adhatják-e vagy kötelesek-e adni a szájra való áldozást.

Megváltó: „Kötelesek, mert Én vagyok, aki vagyok. Ezért csak papjaimnak engedélyeztem ezt (hogy kezeikkel érintse meg legszentebb testét).

Minden papot megjutalmazok, aki már most elkezd nem kézzel adni az úrvacsorát. Szeretetem és kegyelem bőségesen fog rájuk áradni. Nekem kell adniuk minden büszkeségüket. Szeretett leányom, köszönöm, hogy leírtad!

1994. november 5. – hétfő

21:45

Szűz Mária: „Gyermekeim, szeretlek benneteket. Mindannyian kegyelmet kaptatok az Úrtól.

Még ha nehezen is megy nektek az Úr szent sebeihez szóló rózsafüzér imádkozása, imádkozzatok el minden nap.

Nem mindenki tudja imádkozni ezt a rózsafüzért.

Általa sok lélek üdvözülni.

Köszönöm nektek, gyermekeim, az erős imádságot.

www.gnadenvolle-gebete.de

2026. március 11.
Az eredeti naplóból másolva – Bernhard

**A kegyelemmel teli legjobb ima – Mi Atyánk –
minden ember számára –**

hogy minden szív örvendezzen, és sok lélek üdvözljön

(német)

† (Mindenki nevében és minden emberért imádkozunk)

2025.06.19

† A Mindenható Szent Háromság Isten nevében,

az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében kérünk, és meghívunk benneteket, hogy imádkozzatok velünk és védjétek meg minket: Szent Szűz Mária, Anyánk és Királynőnk, Szent József, minden szent, a mennyországban élő szent angyalok és a szent őrangyalok, akik mindig velünk vannak. A tisztító tűzben szenvedő szegény lelkeket kérjük, hogy legyenek közbenjáróink és imádkozzanak értünk.

Szent Háromságos Isten, † Atya, Fiú és Szentlélek, te egyetlen, elválaszthatatlan, jó, mindenható és mindenütt jelen lévő Isten vagy.

A te országod van közöttünk. Te uralkodsz a mennyben – a paradicsomban és a földön.

Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben – a paradicsomban, úgy a földön is. **Irgalmas, élő Isten,** kérlek, bocsáss meg nekünk vétkeinket, amint mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Alázatosan kérünk téged: élj és maradj meg szívünkben a te fényeddel, erőddel és szereteteddel.

Adj nekünk és minden embernek kegyelmet, hogy a te békéd éljen a mi szívünkben és az emberek szívében, hogy a tiéd legyünk, téged szolgáljunk, hűségesek legyünk és örökké veled maradjunk.

Mi Atyánk, alázatosan kérünk Téged:

Tisztíts meg és szabadíts meg minket minden bűntől.

Kérlek, add nekünk mindennapi kenyerünket, amelyet a római katolikus papok élő Szent Ostyává alakítanak át. Az átváltoztatás után az Ostya **a jelen lévő, élő Szent Istenünk, minden ember Királya és Megváltója.** Akit alázatosan, tiszta szívvel fogadunk a templomban, és örök életet várunk.

Erős Szent Isten, könyörgünk Hozzád,

dobd az ördögöket örökre a pokolba, hogy az emberek és mi ne hallgassunk rájuk, ne szolgáljuk őket, ne vétkezzünk, hogy ne támadjanak ránk, háborút ne indítsanak, ne gyötörjenek, ne gyilkoljanak, ne vezessenek kísértésbe, ne zavarjanak, **ne** befolyásoljanak, és **ne** taszítsanak **minket és az embereket** a pokolba.

Szent Isten, kérlek, ne engedd, hogy mi és az emberek elforduljunk Tőled, és halálos bűnben maradjunk, hanem akaratod szerint most és örökké veled akarunk lenni.

Szent Háromságos Isten, kegyelmeddel és akaratoddal boldogok leszünk a mennyországban.

Örök, hűséges Szent Isten, tisztelünk, dicsérünk, szeretünk és imádunk Téged, bízunk benned és hálát adunk Neked mindenért, most és mindörökké. **Ámen.**

A nap szentje – Szent Juliana Falconieri

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Kopenhagen

Utószó (PS) – fontos elolvasni és cselekedni Isten akaratának megfelelően: *(német)* A római katolikus pap nem a rómaiakra utal, hanem az első pápa, Szent Péterre Rómában. Csak annyit tudunk írni, amennyit elbírnak. Ezért ad nekünk a Megváltó erősebb szavakat, ha a háború tovább terjed, és sokan meghalnak.

Jelentés – Transformāta – átalakulás. Consecrata – felszentelés vagy megszentelés.
Belohren – praemium dare

A klasszikus latinban a **J** betű nem létezik. A Julijana nevet „I”-lel írják, az „I” **J-t** jelent, ezért Julijana! Giuliana – Julijana olaszul úgy ejtik, mint az angol **Juliana** (Dsch)
Szent Juliana Liège-ből – Belgium. A Szenttest-ünnep próféta-ője, nagy szeretettel viseltetett a Szent Oltáriszentség iránt. IV. Orbán pápa 1264-ben vezette be a Szenttest-ünnepet az egész egyház számára. Liège-i Juliana-t az olasz Juliana Falconieri-vel együtt június 19-én tisztelik, ő lehet a közbenjárónk. Nikomediai Juliana-t a katolikus egyház február 16-án tiszteli.

Az Úr imádságának módosítása a Szenttest ünnepén – (2025. június 19.):

Próbatételek – Tribulationes

ne vezess minket kísértésbe – ne inducas in tentationem

és ne taszíts minket a pokolba – et ne nos in infernum praecipites

Minden ember királya és megváltója – Rex et Salvator pro omnibus hominibus a paradicsomban – mennyország

Szent őrangyalok, akik mindig velünk vannak

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(2025.06.19.) **Köln – szentmisén:**

a sárga és a piros napernyők az áldozásosztáskor, ez eretnokség – Häresie – a Megváltó nem betegíti meg az embereket, Ő az egészség megteremtője is.

Mindenki, aki kézben veszi vagy vette az úrvacsorát, menjen gyónni!

Mivel a kézzel való áldozás Isten szemében gonoszság, hiszen ez nem közönséges kenyér – az átváltozás után az ostiában Isten Szent Jézus Krisztus elválaszthatatlanul egyesül Isten Atyával és Isten Szentlélekkel –, testtel és vérrel, testtel és lélekkel, istenséggel és emberséggel, valóban, igazán, lényegileg, élő jelenlétben és mindenhatóan.

(Jn 14,8–11: Fülöp így szólt Jézushoz: „Mutasd meg nekünk az Atyát, és elég lesz nekünk.”

Jézus Krisztus így válaszolt: „Aki engem látott, az látta az Atyát”, és: „...inkább az Atya, aki bennem marad...”).

A helyes út az, ha a szájba adott áldozást csak a pap adja.

(2025.06.19. – 14:10 óra) **Az Úr imádságunk beteljesedett**

Az Úr imádsága ma beteljesedett, és az egész paradicsom – a menny – örül, hogy velünk

imádkozhat. Több mint 30 év alatt a Megváltó iskolájában megtanultuk, hogyan kell

Hogy jobban tudjuk imádkozni az Úr imáját. Imádkozzunk a szentmise előtt és után, és ha naponta többször imádkozunk, több lélek menekül meg! A Megváltó azt mondta: „Az én akaratom, hogy ezt az imát imádkozzák!” Kérjük, vegyetek be imáitokba engem, Julijánát és Bernhárdot is, köszönjük nektek – a Szent Isten megjutalmaz titeket.

Áldjon meg titeket és minden embert a Szent Háromság Isten,

† Atya, Fiú és Szentlélek!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

2025.06.19.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

(latin)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† A Szent és Háromságos Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében kérjük, hogy imádkozzanak értünk és védjenek minket: a Szent Szűz Mária, Anyánk és Királynőnk, Szent József, minden szent, a mennyben élő szent angyalok – a menny és a szent őrangyalok, akik mindig velünk vannak. Hogy a tisztító tűzben szenvedő szegény lelkek legyenek közbenjáróink, és imádkozzanak értünk.

Szent Háromság Isten, † Atya, Fiú és Szentlélek, Te vagy az egyetlen, elválaszthatatlan, mindenható és mindenütt jelen lévő Isten.

A te országod van közöttünk. Uralkodsz a mennyekben – a Paradicsomban – és a földön. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyekben – a Paradicsomban, úgy a földön is.

Irgalmas, élő Isten, kérünk, bocsáss meg nekünk adósságainkat, ahogy mi is megbocsátunk adósainknak; alázatosan kérünk Téged: élj és maradj szívünkben a Te fényeddel, erőddel és szeretetteddel.

Adj nekünk és minden embernek kegyelmet, hogy a te békéd éljen azoknak a szívében, akik hozzád tartoznak, téged szolgálnak, hűségesek hozzád, és örökké veled maradnak.

Mi Atyánk, könyörgünk Hozzád:

Tisztíts meg és ments meg minket minden bűntől.

Kérlek, add nekünk mindennapi kenyerünket, amelyet a római katolikus pap szent áldozattá alakít át.

Az átalakulás után az áldozat a mi Szent Istenünk

, aki él és jelen van, minden ember királya és megváltója.

Őt az egyházban alázattal és tiszta szívvel fogadjuk, és az örök életet várjuk.

Szent és hatalmas Isten, könyörgünk hozzád: taszítsd a gonoszokat örökre a pokolba, hogy ne halljuk őket, sem mi, sem az emberek, ne szolgáljunk nekik, és ne vétkezzünk; ne támadjanak ránk, ne indítsanak háborúkat, ne okozzanak megpróbáltatásokat és ne öljék meg bennünket; ne vezess minket kísértésbe, ne zavarjanak meg, ne mozgassanak meg, és ne taszíts **minket és az embereket** a pokolba.

Szent Isten, kérlek, ne engedd, hogy elforduljunk Tőled, és halálos bűnben maradjunk, hanem akaratod szerint most és örökké veled akarunk lenni.

Szent Háromságos Isten, kegyelmed és akaratod által boldogok leszünk a mennyországban. **Örökké hűséges Szent Isten,** tisztelünk, dicsérünk, szeretünk és imádunk Téged, bízunk benned és hálát adunk Neked mindenért, most és mindörökké. **Ámen.**

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 2025.06.19.

Postscriptum (PS) – grave ad legendum et ad faciendum
quod voluntas Dei est:

(latin)

A római katolikus pap nem a rómaiaknak tartozik felelősséggel, hanem az első pápának, Szent Péternek Rómában. Csak annyit írhatunk, amennyit el tudunk viselni. Ideo Salvator nobis verba fortiora dat, si bellum diffunditur et multi homines moriuntur.

Az Úr imája megváltozott Krisztus Testének ünnepén (2025.06.19.)

Próbatételek – Tribulationes

ne vezess minket kísértésbe – ne inducas in tentationem

és ne taszíts minket a pokolba – et ne nos in infernum praecipites

Király és Megváltó minden ember számára – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Paradicsom, mennyország és velünk – Paradiso – caelum et apud nos

(2025.06.19.) Colonia – a szentmisében:

A sárga és vörös ernyők eretnecség.

A püspök a Corpus Christi napi szentmisén így szólt: Jézus Krisztus a test és a vér! Ő maga Isten és ember, valóban, valójában, élő, jelen lévő és mindenható, az Egy Isten, a Szentháromság – Atya, Fiú és Szentlélek.

Közösség a kézben – kérlek, valljátok be!

(2025. június 19. – 14:10 óra) Az Úr imádsága befejeződött. Az Úr imádsága ma befejeződött, és az egész mennyország – az ég örül, hogy velünk imádkozik.

Több mint harminc (30) éve a Salvator-iskolában tanultuk meg, hogyan imádkozhatunk jobban. Imádkoznunk kell a szentmise előtt és után, és ha naponta többször imádkozunk, annál több lélek nyer üdvösséget!

A Megváltó azt mondta: Az én akaratom az, hogy ezt az imát mondjátok!

Kérjük, vegyenek be engem, Julijánát és Bernhárdot az imájukba, hálát adunk nektek – a Szent Isten adjon nektek jutalmat.

Áldjon meg titeket és minden embert a Szentháromság, az egy Isten, † Atya, Fiú és Szentlélek.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

**Tiszteljük a Szent Szűz Máriát, és
megemlékezünk születésnapjáról**

2025.
szeptember
9.

A Szent Háromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Szent Szűz Mária, a Béke Királynője, szeretünk téged
és dicsérünk téged,

Te vagy a Szeplőtelen Fogantatásunk, Isten Anyja,
aki bűn nélkül fogantál,
aki szeret minket, és Isten paradicsomi szeretetével hat ránk.

Kérlek, Egyház Szent Anyja, nyújtsd ki karjaidat, és ölelj át
minket szent angyalaiddal.

Vezess minket és békíts meg minket Fiaddal, a mi Királyunkkal és
Meváltónkkal, hogy a Szentlélek fényében élhessünk.

Szent Anyánk, kérj nekünk alázatot, szelídséget, hűséget
és kitartást az imádságban,
hogy a béke és a szeretet uralkodjon minden ember szívében.

Köszönjük neked, hatalmas Szent Szűz, te vagy a bűnösök menedéke,
Keresztények segítője, minden kegyelem nagy közbenjárója.

Születésnapoddal számunkra egy jobb élet kezdődik, a te fényeddel,
védelmeddel és biztonságoddal melletted.

Fiad, a mi Szent Istenünk, veled együtt mindig legyen velünk, áldjon meg
minket, szabadítson meg és óvjon meg a bűnöktől.

Örök, mindenható, Szent Háromság Isten, Atya, Fiú és Szentlélek, dicsérünk,
hálát adunk és dicsőítünk téged, most és mindörökké.

Ámen.

Maspalomas – Gran Canaria – 2025. szeptember 9.
Julijana, Samuel, Bernhard